C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Effinger_George-Marid_Audran_02-Ohen_ve_slunci.PDB

PDB Name: Effinger-Marid Audran2-Ohen ve
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.5.2007
Modification Date: 19.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Marid Audran Efinger
Oheň ve slunci
(A FIRE IN THE SUN)

Mému otci, Georgu Conradu Effingerovi, kterého jsem nikdy nepoznal, byl policejní důstojník ve městě Clevelandu v době krize. Byl zabit ve službě. Tato kniha je věnována jeho památce, která teď slábne každým rokem v myslích těch jež ho znali, ale jeho policejní odznak č. 374 visí na čestném místě na policejní stanici v Clevelandu.

Děti počínají z lásky svých rodičů; časem je začnou soudit a jen zřídka, pokud vůbec kdy, jim odpustí.
— Oscar Wilde Obraz Doriana Graye.

1

Byli jsme na cestě už řadu dni. Jeli jsme po silnici podél pobřeží směrem k Mauretánii, té části Alžírská, kde jsem se narodil. Za tu dobu nás autobus i při svém hlemýždím tempu dovezl z města do jakési díry, opuštěné Alláhem dřív, než si stačila zapamatovat své jméno. Staletí přicházejí a odcházejí: v arabském světě přijíždějí a odjíždějí na střechách třesoucích se a rachotících autobusů, které je těžší udržet v pohybu, než bývalo udržet stáda velbloudů. Pamatoval jsem si, jaké to bývalo, když jsem jako kluk jezdíval autobusem, nacpaný v uličce s padesáti jinými hochy a muži. Dalších pětadvacet visí válo na střeše. Autobusy tenkrát projížděly kolem našeho domu. Vídal jsem hlavy v turbanech, hlavy s fezy a pletenými čapkami, hlavy v bílých nebo kostkovaných káfijích. Samí muži. To byla jedna z věcí, na které jsem se chtěl zeptat svého otce, kdybych se s ním někdy setkal. „Otče můj," řekl bych, „pověz mi, proč všichni lidé v autobusech jsou muži. Kde jsou jejich ženy?"
A vždycky jsem si představoval, že můj otec - byl by vysoký a štíhlý a měl by divoké černé vousy, takový ten ostříží typ. V mých snech byl vždycky Arab, i když mi matka tvrdila, že to byl Francouz. Tedy, můj otec by se zamyšleně zahleděl do slunce a pečlivě by formuloval odpověď malému synovi. „Ó, Maríde, můj znejmilejší," řekl by - hlas by měl hluboký a chraptivý, vycházel by hluboko z hrdla, jako by k mluveni nepoužíval rty, i když matka říkala, že takový vůbec nebyl - „ženy přijdou později, Maríde. Muži pro ně pošlou později."
„Aha," řekl bych. Můj otec dokázal vyluštit všechny záhady. Nenašel jsem otázku, na kterou by neznal správnou odpověď. Byl moudřejší než náš vesnický šejch, vzdělanější než ten muž, jehož obličej plnil plakáty na zdi, na kterou jsme čurali. „Otče,' vyptával jsem se, „proč čuráme na obličej tohoto pána?"
„Protože je modlářské dávat jeho ksicht na plakát a hodí se to akorát do takové špinavé uličky, jako je tahle, a proto nám Prorok, Alláh mu žehnej a dej mu mír, říká, že co činíme těmto obrazům, je správné a spravedlivé."
„A, otče?" Vždycky jsem měl ještě nějakou otázku a on byl vždycky velice trpělivý. Usmál se na mne a láskyplné mi položil ruku na hlavu. „Otče? Vždycky jsem se tě chtěl zeptat, když chčíš a tvůj měchýř je tak plný, že máš pocit, že praskne, než ho stačíš vyprázdnit, a když tak chčíš, přesně v té chvíli, muezzin—"
Sajíd mě dlani uhodil do levého spánku. „Ty tu venku chrápeš?"
Podíval jsem se na něho. Slunce mě úplně oslepovalo. Nemohl jsem si vzpomenout, kde to k čertu jsme. „Kde to k čertu jsme?"
Zavrčel. „Ty jsi přece z Maghribu, z velkého, divokého západu. Ty to musíš vědět."
„Už jsme v Alžírsku?" Nepřipadalo mi to tak.
„Ne, pitomče. Sedím už tři hodiny v téhle zatracené kavárně a zaříkávám tomu tlustému idiotovi bradavice. Říkají mu Hišám."
„Kde to jsme?"
„Zrovna jsme projeli Kartágem. Jsme na okraji Starého Tunisu. Takže poslouchej. Jak se jmenuje ten chlap?"
„Cože? Nepamatuju se."
Tentokrát mě praštil druhou rukou a do pravého spánku. Nespal jsem dvě noci. Všechno se mi nějak pletlo. I když - on měl v téhle akci tu lehčí roli: posedával kolem autobusových zastávek, pil s místními vůdci mátový čaj a řečnil s nimi o zlodějských křesťanech a zlodějských židech a zlodějských pohanských negrech a byl zatraceně srdečný. A mně připadly močí páchnoucí uličky a mouchy. Nemohl jsem si vzpomenout, proč jsme si to takhle rozdělili. Nakonec, já jsem přece měl být šéf - byl to můj nápad najít tu ženu, byl to můj výlet, jeli jsme za mé peníze. Ale Sajíd si vzal mátový

čaj a řečnění a mně zůstaly - no, nač to znovu opakovat.
Nechali jsme uběhnout náležitý čas. Slunce zvolna mizelo za západní zdí. Byl už skoro čas na večerní svolávání k modlitbě. Hleděl jsem na Sajída, teď zase podřimoval on. Fajn, tentokrát praštím do hlavy já tebe. Zvedl jsem se a tichounce k němu přistoupil, když tu náhle zvedl hlavu. „Asi začneme, co říkáš?" pravil a zívl. Kývl jsem, nebylo co dodat. A tak jsem si zase sedl a Sajíd Polo-hadždž rozehrál svůj part.
Sajíd je rozený lhář, je radost ho sledovat, když kšeftuje. Měl zapojený svůj nejmilejší osobnostní modul - výkonný, tvrdý, neoblomný chlap. Když měl Polo-hadždž tenhle moďák, nikdo si na něj nedovolil.
Doma ve městě bylo pod jeho úroveň vydělávat si na živobytí. Celé dny a večery posedával v kavárnách se mnou a s Mahmúdem a Jacquesem. Jeho zajíček, ten americký hošík, kterému všichni říkali Abdulhassan, chodil se staršími chlapy a nosil domů peníze na nájem. Sajíd se nad všemi ušklíboval a nosil džallábíju přepásanou širokým černým koženým pásem bohatě zdobeným lesklými pochromovanými cvočky. Polo-hadždž si vždycky na sobě dával záležet.
Tomu, co podnikal tady, v téhle za všivené díře u silnice, říkal zábava. Počkal jsem několik minut a pak jsem se vydal za ním. Vklouzl jsem do kavárny, špinavý a zanedbaný, a našel jsem si židli v temném koutku. Majitel se po mně ohlédl, zamračil se a zase věnoval pozornost Sajídovi. Mně nikdy nikdo pozornost nevěnoval. Sajíd zrovna končil vtip, který jsem od začátku našeho putování slyšel snad dvacetkrát. Když se dostal k pointě, kramář i čtyři další chlapi u pultu se rozchechtali. Sajíd se jim líbil. Vždycky dokázal přimět lidi, aby si ho oblíbili. Tohle nadání měl naprogramované na doďáku, připojeném na jeho moďák tvrdého chlapa. Když máte ten správný moďák a doďák, je úplně jedno, kde jste se narodili a jak vás vychovali. Dokážete vyjít s kýmkoliv, domluvit se kterýmkoliv jazykem, zvládnout jakoukoliv situaci. Potřebné informace vám proudí přímo do krátkodobé paměti. Doslova se můžete stát jiným člověkem, Ramessem II. nebo Buckem Rodgersem dvacátého pátého století - dokud zase nevyndáte moďák a doďáky.
Teď zrovna byl Sajíd tvrdý a nebezpečný, ale zároveň okouzlující, pokud si vůbec takovou kombinaci dovedete představit. Sledoval jsem, jak majitel bere do ruky čajovou konvici. Nalil trochu do Polo-hadždžovy sklenky a skoro stejně rozlil po pultu. Nikoho ani nenapadlo to jít utřít. Sajíd zvedl sklenku, ale hned ji prudce postavil zpět. Zařval: „Já sallám!" a vyskočil.
„Co se děje, příteli?" zeptal se Hišám, majitel podniku.
„Můj prsten!" křičel Sajíd. Měl na ruce velký zlatý prsten a mával jím starci pod nosem už dobré dvě hodiny. Uprostřed prstenu byl velký kulatý diamant.
„Co je s tvým prstenem?"
„Jen se podívej! Kámen - můj diamant - je pryč!"
Hišám chytil Sajídovu létající ruku a přesvědčil se, že diamant skutečně schází. „Musel ti vypadnout," prohlásil s lidovou moudrostí, jakou najdete už jen v těchto ospalých vesnicích.
„Říkáš, vypadl," vykřikoval Sajíd pořád stejně rozčileně. „Ale kam?"
„Vidíš ho?"
Sajíd předvedl důkladnou prohlídku míst kolem své židle. „Ne, tady určitě není," řekl nakonec.
„Pak musí být venku v uličce. Určitě jsi ho ztratil, když sis šel odskočit."
Sajíd bouchl těžkou pěstí do pultu. „A teď se stmívá a mně každou chvíli pojede autobus."
„Pořád ještě máš čas se tam jít porozhlédnout," řekl Hišám. Neznělo to příliš jistě.
Polo-hadždž se smutně zasmál. „Takový kámen, má cenu nejmíň čtyři tisíce tuniských dinárů! Jenže mezi těmi miliony oblázků venku se úplně ztratí. V tomhle šeru ho nikdy nenajdu. Co jen budu dělat?"
Stařík si zamyšlené žmoulal ret. „Jsi rozhodnutý odjet tímhle autobusem?" zeptal se po chvíli.
„Musím, bratře. Mám důležité jednání."
„Jestli ti mohu nějak pomoct, rád to udělám. Třeba se mi ten kámen podaří najít. Musíš mi nechat jméno a adresu. Jestli ten diamant najdu, pošlu ti ho."
„Nechť Alláh požehná tebe i tvoji rodinu!" pravil Sajíd. „Nemám velkou naději, že se ti to podaří, ale je mi útěchou, když vím, že se mi snažíš pomoci. Jsem tvým dlužníkem. Musíme se dohodnout na odpovídající odměně za tvou námahu."
Hišám pohlédl na Sajída přimhouřenýma očima. „Nežádám odměnu," řekl pomalu.
„Ne, samozřejmě, ale já trvám na tom, že ti patří."
„Nepotřebuji odměnu. Považuji za svou povinnost ti pomoci, jako muslim muslimovi."
„Přesto však," pokračoval Sajíd, „kdybys ten zatracený kámen našel, dám ti tisíc tuniských dinárů na jídlo pro děti a na podporu tvých starých rodičů."
„Udělej, jak si přeješ," přikývl Hišám a maličko se uklonil.
„Ukaž," spěchal Sajíd, „napíšu ti tu adresu." Zatímco psal své jméno na útržek papíru, zaslechl jsem z dálky zvuk autobusu, který se hrnul k zastávce před kavárnou.
„Nechť ti Alláh dopřeje příjemnou cestu," přál mu stařík.
„A tobě nechť dopřeje blahobyt a pokoj," řekl Sajíd a spěchal k autobusu.
Počkal jsem asi tři minuty. Teď přišla řada na mne. Vstal jsem a udělal pár klopýtavých kroků. Dělalo mi potíže jít rovně. Viděl jsem, jak na mne majitel znechucené hledí. „Co k čertu chceš, ty špinavý žebráku?"
„Trochu vody," hlesl jsem.
„Vody! Buď si něco kup, nebo vypadni!"
„Kdysi se jeden muž zeptal Posla Božího, Alláh mu žehnej, který je nejušlechtilejší lidský skutek. A odpověď zněla: 'Podat vodu žíznícímu.' O to té žádám."
„Požádej Proroka. Já nemám čas."
Přikývl jsem. Nečekal jsem, že by mi tenhle surovec dal zadarmo napít. Opřel jsem se o pult a hleděl jsem na stěnu. Vypadalo to, že se snažím přesvědčit svět, aby se se mnou přestal točit.

„Co bys tak ještě chtěl? Řekl jsem ti, ať vypadneš."
„Ta má paměť, řekl jsem rozmrzele, „nemůžu si vzpomenout, co jsem ti to chtěl říct. Aha, už vím." Sáhl jsem do kapsy a vytáhl třpytivý kulatý kámen. „Je to to, co ten člověk hledal? Našel jsem to tam venku. Je to—?"
Staroch se mi snažil kámen z ruky sebrat. „Kdes to vzal? V uličce, co? V mé uličce. Takže je to moje."
„Ne. Já jsem to našel. Je to—"
„Mně řekl, abych to hledal." Kavárník už hleděl do dálky a utrácel svou odměnu.
„Řekl, že ti zaplatí."
„To řekl. Poslyš, stejně nemáš jeho adresu. Bez ni ti ten kámen není k ničemu."
Aspoň dvě sekundy jsem o tom přemýšlel. „Ano, to ano, ó, šejchu."
„A mně není k ničemu adresa bez kamene. Takže poslyš: dám ti za ten kámen dvě stě dinárů."
„Dvě stě? Ale on řekl—!"
„On řekl, že mně dá tisíc. Mně, ty opilý blázne. Pro tebe je to k ničemu. Vezmi si ty dvě stovky. Kdys měl naposledy dvě stě dinárů?'"
„To už je dávno."
„To si myslím. Takže?"
„Napřed ty peníze."
„Napřed ten kámen."
„Ty peníze."
Stařec cosi zavrčel a otočil se. Vytáhl zpod pultu rezavou plechovku od kávy. Byl v ní tlustý svazek bankovek. Odpočítal dvě stě dinárů ve starých, pomačkaných bankovkách. „Tu máš, a ať je z tvé matky zatracená děvka."
Sebral jsem peníze a nacpal si je do kapsy. Pak jsem dal Hišámovi kámen. „Když si pospíšíš," opilecky jsem blábolil, třebaže jsem za celý den nevypil ani skleničku a nepolkl jedinou drogu, „ještě ho dohoníš. Autobus ještě neodjel."
Chlap se na mne zašklebil. „Povím ti, jak musíš obchodovat. Ten vznešený pán mi nabídl tisíc dinárů za čtyřtisícový kámen. Co bys udělal? Vzal si odměnu, nebo ho prodal za plnou cenu?"
„Když ho prodáš, můžeš se dostat do maléru," uvažoval jsem.
„Kvůli tomu tebe hlava bolet nemusí. A teď jdi k čertu. Už tě tady víckrát nechci vidět."
Zbytečné obavy. Vyšel jsem ze špinavé kavárny a vyndal si moďák. Nemám tušení, kde ho Polo-hadždž sehnal. Byla na něm malajská nálepka, ale nejspíš to nebyl oficiálně kupovaný hardware. Byl to moďák, co z vás dělal hlupáka. Když jsem si ho zapnul, sežral nejmíň polovinu mé inteligence. Motal jsem se, blekotal jako idiot a byl jsem sotva schopen uskutečnit svou polovinu akce. Když jsem ho vytáhl, svět se mi vrátil do vědomí. Bylo to jako procitnutí z těžkého drogového spánku. Vždycky jsem nejmíň půl hodiny zuřil, když jsem si ten moďák vyndal. Nenáviděl jsem se za to, že jsem souhlasil se svou rolí, a nenáviděl jsem Sajída, že mě k tomu přesvědčil. On by to nedělal! Veliký Polo-hadždž a jeho hrdinský image! A tak jsem si zapínal jeho idiotský moďák, i když jsem měl v mozkovně dvakrát víc modifikací než kdokoliv široko daleko. I když jsem se svým vybavením mohl být nejtalentovanějším zkurvysynem od stvoření světa. A přece mě Sajíd přesvědčil, abych se snížil na hlávku zelí.
V autobuse jsem si sedl vedl něho, ale nechtělo se mi poslouchat jeho škodolibé vychvalování.
„Co jsme skásli za ten kousek skla?" chtěl vědět. Skutečný diamant už zasadil zpět do prstenu.
Podal jsem mu peníze. Byla to jeho hra a jeho výhra. Mně to mohlo být ukradené. Vlastně ani nevím, proč jsem s ním jel, akorát že on tvrdil, že beze mne do Alžírská nepojede.
Spočítal bankovky. „Dvě stovky? To je všecko? Posledně jsme dostali víc. No co, čert to vem - dobré dvě stovky, o to víc můžeme v Alžíru rozházet. 'Pojď se mnou do Kasby.' Kdyby jen ti chlapci s gazelíma očima tušili, co se k nim právě blíží nocí provoněnou citrony."
„Smradlavý autobus, ten se blíží, Sajíde."
Hleděl na mne široce otevřenýma oči, pak se zasmál. „V tobě není ani kousek romantiky, Maríde. Co ti zadrátovali mozek, není s tebou žádná legrace."
„Když říkáš." Už se mi nechtělo mluvit. Předstíral jsem, že usínám. Zavřel jsem oči a poslouchal, jak se autobus natřásá a drncá po ubohé dlažbě a jak se ostatní pasažéři hádají a smějí. Autobus byl rozpálený a přecpaný a nedalo se v něm dýchat, ale hodinu za hodinou mě vezl blíž k vyřešení mé osobní záhady. Dostal jsem se ve svém životě k bodu, kdy jsem potřeboval vědět, kdo opravdu jsem.
Autobus zastavil v berberském městě Annaba. Nastoupil stařík prodávající meruňkový nektar. Koupil jsem trochu pro sebe a trochu pro Polo-hadždže. Meruňky jsou pýchou Mauretánie a ta šťáva byla prvním znamením, že se blížím k domovu. Zavřel jsem oči a vdechoval líbeznou meruňkovou vůni, pak jsem se pomalu napil a vychutnával hustou sladkost. Sajíd svou sklenku vypil na jeden lok, zamrčel a štěkl: „Dík." Ten chlap má společenské chování mrtvého netopýra.
Cesta se stočila k jihu, pryč od temného neviditelného pobřeží, směrem ke Constantine. Řekl jsem Sajídovi, že chci vylézt z autobusu a dát si něco k večeři. Nejedl jsem od oběda. Constantine stojí na strmém vápencovém útesu a je to jediné staré město ve východním Alžírsku, které přežilo staletí cizích nájezdů. Momentálně mě na něm ale zajímalo jen jídlo. V Constantine mají místní specialitu. Jmenuje se čoba bejdá bil kefta a je to polévka s masovými knedlíčky, cibulí, paprikou, hráškem, mandlemi a skořicí. Nejedl jsem ji nejmíň patnáct let a bylo mi úplně fuk, jestli mi ujede autobus a budu muset čekat do zítřka na další. Prostě jsem ji musel mít. Sajíd tvrdil, že jsem cvok.
Dostal jsem svou polévku a byla vynikající. Sajíd mě jen mlčky sledoval a usrkával čaj. Do autobusu jsme se dostali včas. Bylo mi báječně, byl jsem příjemně plný a zahřívala mne nostalgie. Sedl jsem si k oknu v naději, že při průjezdu přes Jijelli a Mansúrii zahlédnu známou krajinu. Za oknem byla pochopitelně tma jako v pytli a viděl jsem jen měsíc a zuřivě mrkající hvězdy. Přesto jsem však sám sobě předstíral, že rozeznávám známá místa, která dokazují, že už se blížím

k Alžíru, městu, v němž jsem prožil své dětství.
Když jsme konečně chvíli po svítání vjeli do Alžíru, třásl se mnou Sajíd, abych se vzbudil. Vůbec jsem si nepamatoval, že bych usínal. Bylo mi příšerně. Hlavu jsem měl plnou ostrých úlomků skla a na krku jsem měl skřípnutý nerv. Vytáhl jsem krabičku s pilulkami a chvíli jsem do ní hleděl. Bude lepší přijet do Alžíru s halucinacemi, nebo zdrogovaný, či raději v polospánku? Těžké rozhodování. Vybral jsem si stav bez bolesti, ale při vědomí, a vylovil jsem osm tabletek Sonneinu. Sluníčka mě zbavila bolesti hlavy - a všech ostatních mírně nepříjemných pocitů - a já jsem se více méně odvznášel z nádraží v Mustafě k taxíku.
„Jsi zfetovaný," obvinil mě Sajíd, když jsme se uvelebili na zadních sedadlech. Řekl jsem taxikáři, aby nás zavezl k veřejné knihovně informaci.
„Já? Zfetovaný? Kdys mě, prosím tě, viděl zfetovaného tak brzy po ránu?"
„Včera. Předevčírem. Předpředevčírem."
„To nepočítej. A stejně, funguju s tunou opiátů líp než většina lidí s čistou hlavou."
„To uznávám."
Hleděl jsem z okna. „A navíc," pokračoval jsem, „mám balík doďáků, které mi hlavu nahradí." V celém arabském světě není člověk s tak vylepšenou a zakázkovou bednou, jako mám já. Speciální doďáky mi řídí hypotalamické funkce, takže dokážu vynulovat únavu a strach, hlad a žízeň a bolest. Také mi dovedou posílit vnímací schopnosti.
„Maríd Audran, silikonový superman!"
„Podívej," Sajídův postoj mě štval, „víš, jak dlouho jsem se bál nechat se zadrátovat, ale dnes nechápu, jak jsem vůbec mohl fungovat bez toho."
„Tak proč si sakra dál decimuješ mozkové buňky drogami?" ptal se Polo-hadždž.
„Třeba jsem staromódní. Kromě toho, když si vyndám doďáky, je mi strašně. Všechna ta potlačená únava a bolest mě zavalí najednou."
„A ze sluníček a butiků ti není nic, co? To chceš říct?"
„Sklapni, Sajíde. Proč najednou ta péče?"
Pohlédl na mne úkosem a usmál se. „Náboženství zakazuje alkohol a tvrdé drogy, víš." A tohle řekne Polo-hadždž. Jestli ten někdy nakoukl do mešity, tak jen aby si obhlédl hochy z chlapecké školy.
Za nějakých deset, patnáct minut nás řidič vysadil u knihovny. Cítil jsem zvláštní vzrušení, i když jsem nechápal, proč. Vždyť jen vystupuju po žulových schodech nějaké veřejné budovy. Proč bych z toho měl být tak vytočený? Pokusil jsem se soustředit na něco příjemnějšího.
Uvnitř byla řada volných počítačů. Sedl jsem si k šedivé obrazovce starého Bábu'l-marífí. Zeptal se mě, jaký výzkum chci podniknout. Synthezér přístroje byl naprogramován v jedné ze severoamerických republik a výslovnost arabštiny mu činila potíže. Řekl jsem: „Jméno," a pak „Enter." Když se kurzor zase objevil, řekl jsem: „Monroe, čárka, Angela." Datadeck o tom chvíli uvažoval a pak se mu po jasné tváři rozběhla bílá písmena:

Angela Monroe
Rue du Sahara 16
Kasba
Alger
Mauretania
04-B-28

Požádal jsem stroj, aby mi adresu vytiskl. Polo-hadždž zvedl obočí a já jsem přikývl. „Vypadá to, že se snad něco dozvím."
„Inšalláh" zamumlal Sajíd. Je-li to vůle Alláhova.
Vyšli jsme zpět do horkého, parného rána a hledali další taxík. Od knihovny to do Kasby netrvalo dlouho. Na ulicích nebyl takový ruch, jaký jsem si pamatoval z dětství - rozhodně tam nebylo mnoho aut. Ale úzkými uličkami pořád stejně neochotně a pomalu proudily zástupy oslů s těžkými náklady.
Rue du Sahara je omyl. Pamatuju si, jak mi kdysi někdo vyprávěl, že skutečné jméno té ulice je Rue N'sara, ulice Křesťanů. Nevím, jak se to překroutilo. Alžír má velice málo společného se Saharou. Ze středomořského přístavu je to k poušti pořádný kus cesty. I když teď už na tom nezáleží, všichni znají jen to nové jméno. Dokonce se dostalo i do oficiálních map, čímž je věc uzavřena.
Číslo 16 byla unavená, rozpadající se hromada cihel s dvěma horními patry, která se nadouvala nad dlážděnou ulici. Činžák na protější straně dělal totéž, takže se ty dvě budovy téměř líbaly nad mou hlavou. Jako dvě ošuntělé matrony, které si povídají přes plot. U dveří byly spousty poštovních schránek. Na jedné jsem našel vybledlým inkoustem načmárané jméno Angely Monroe. Přimáčkl jsem palec na zvonek. Na hlavních dveřích nebyl zámek, tak jsem vešel dovnitř a pustil se nahoru po schodech. Sajíd mi byl v patách.
Ukázalo se, že její byt je ve třetím patře, v zadním traktu. Na chodbě byl koberec, dá-li se tak říct čemusi tmavému a křupajícímu pískem. Původně to asi bylo kaštanově hnědé. Nespočetná chodidla už látku na mnoha místech úplně prošlapala, takže bylo dírami vidět šedivou dřevěnou podlahu. Na stěnách visely smutné útržky špinavě neurčitých tapet. Ve vzduchu byl cítit divný, nakyslý pach, jako by v domě bydleli lidé, kteří sem přišli umřít, nebo aspoň byli dost nemocní na to, aby umřeli, ale místo toho tu dál existovali v osamělé mizérii. Za jedněmi dveřmi bylo slyšet rodinnou bitvu, kompletní i s vykřikovanými vyhrůžkami a rozbíjeným nádobím. Z jiného bytu vycházel šílený, kvičivý smích a zvuk těla hlasitě pleskajícího o jiné tělo. Snažil jsem se to nevnímat.
Zastavil jsem se před odřenými dveřmi Angely Monroe a zhluboka jsem se nadechl. Pohlédl jsem na Polo-hadždže, ale

ten jen pokrčil rameny a významně se díval jinam. Pěkný přítel. Zůstal jsem sám. Řekl jsem si, že nejde o nic osudového - lež, kterou jsem potřeboval, abych dokázal udělat další krok - a pak jsem zaklepal. Žádná odpověď. Čekal jsem několik minut a pak jsem zaklepal znovu, hlasitěji. Tentokrát jsem slyšel rachocení a skřípání postele a kroky, jež se zvolna blížily ke dveřím. Dveře se otevřely. Angela Monroe vyhlédla ven. Usilovně se snažila zaostřit.
Byla o celou hlavu menši než já, vlasy měla odbarvené na blond, pevně stažené do účesu, který bych nazval 'umolousaný'. Černé konce u hlavy vypadaly, že jim nikdo nevěnoval pozornost od Prorokova narození. Oči měla zarámované temné modrými a černými čarami makeupu. Připomínalo mi to barevnou středomořskou rybu. Rtěnkou nešetřila, ale ne vždy se strefila na správné místo. Výsledek byl, že nevypadala provokativně a sexy, ale nemocně a horečnatě. Z důvodů známých jen Alláhovi a Angele Monroe měla rtěnka jakousi masově fialovou barvu a rty pak vypadaly, jako by si je byla koupila hned ráno a zapomněla je dát do ledničky, než nakoupila ostatní části obličeje. Podle těla bych hádal, že je příliš stará, aby nosila cokoliv jiného než dlouhý bílý alžírský haik se závojem patřičně a pevně připevněným. Akorát že tohle tělo nikdy v haiku nebylo. Teď zrovna na sobě měla šortky, tak mrňavé, že ji kulaté břicho přetékalo přes pásek. Visící ňadra jí jen zpola zakrývala průhledná vesta. Bylo mi jasné, že kdyby seděla na židli, dal by se v jejím pupku schovat diamant, a nikdo by ho neobjevil. Nohy měla vzorované popraskanými žilkami jako vyschlá údolí Mzabu. Ploché široké nohy vězely v sešmatlaných bačkorách se zbytky růžových potrhaných mašliček.
Abych řekl pravdu, cítil jsem znechucení. „Angela Monroe?" zeptal jsem se. Pochopitelné to nebylo její pravé jméno. Aspoň z poloviny byla Berberka, jako já. Kůži měla tmavší než já, oči černé a mdlé jako starý asfalt.
„No, no jo," řekla. „Trochu brzo, ne?" Hlas měla ostrý a skřípavý. Už teď byla pořádně opilá. „Kdo vás poslal? Poslal vás Chálid? Říkala jsem tomu zatracenýmu bastardovi, že je mi zle. Dnes nechci kšefty, řekla jsem mu to včera. Řekl, že to nevadí. A pak pošle vás. Dva, ještě k tomu dva. Kdo si myslí, že jsem? Kdyby neměl druhý holky, neříkám nic. Moh vás poslat za Efrou, za tou děvkou, co si talent zapíná s doďákem. Když je mi blbě, je mi fuk, když vás pošle za ní. Sakra, je mi to ukradený. Kolik jste mu zaplatili, co?"
Stál jsem tam a hleděl na ni. Sajíd mě šťouchl do žeber. „No, slečno Monroe," začal jsem, ale ona mlela dál.
„K čertu se vším. Tak pojďte dovnitř. Prachy se hodí vždycky. Ale tomu parchantovi Chálidovi řeknu, že—" Přestala, protože si chtěla loknout z vysoké sklenice whisky, kterou držela v ruce. „Řekněte mu, že jestli se nebude pořádně starat o mý zdraví a bude mě nutit dělat, když je mi blbě, do hajzlu, přece jsem mu řekla, že je mi blbě, dyť já klidné pudu dělat k někomu jinýmu, pasáků je tu spousta a vezmou mě, stačí říct, to mi věřte."
Dvakrát jsem se pokusil ji přerušit, ale bez úspěchu. Čekal jsem tedy, až se zase bude chtít napít. Když měla ústa plná laciné kořalky, řekl jsem: „Matko?"
Okamžik na mě hleděla velikýma zmatenýma očima. „Ne," řekla konečně sotva slyšitelně. Podívala se líp. Sklenka s whisky ji vypadla z ruky.

2

Po návratu z výletu do Alžíru a Mauretánie vedla první moje cesta ve městě do Budajínu. Kdysi jsem žil přímo v srdci téhle čtvrti obehnané zdi a býval jsem tu všude vítán. Dnes už jsou zde jen dva lidé, kteří mě obvykle rádi vidí: Sajíd Polo-hadždž a Chirigo, která má noční klub na Hlavni, v polovině cesty mezi velkým kamenným obloukem a hřbitovem. Její podnik byl vždycky mým druhým domovem. Mohl jsem tam posedět, vypít v klidu nějakou tu skleničku a poslechnout si klepy, aniž se mi některá z dívek vnucovala.
Pak jednou se stalo, jsem musel zabít několik lidí, většinou v sebeobraně. Nejeden majitel klubu mi tenkrát řekl, abych se víckrát v jeho podniku neukazoval, a řada přátel došla k závěru, že se klidně obejdou bez mé společnosti. Chiri byla rozumnější.
Chiri je dříč. Je to černá Afričanka s rituálními jizvami na obličeji a došpičata zbroušenými kanibalskými zuby. Abych řekl pravdu, nevím, jestli ty špičáky jsou jen ozdoba, jako ty malůvky na čele a tvářích, nebo jestli naznačují, že oběd v její domácnosti se skládá z lahůdek výslovně a bezpodmínečně Koránem zapovězených. Chiri je moďák, ale považuje se za chytrého moďáka. V práci je vždycky sama sebou. Fantazie si zapíná jen doma, kde nikoho neobtěžuje. To dovedu ocenit.
Když jsem vešel dovnitř, překvapil mě příjemný závan chladného vzduchu. Její klimatizace, nespolehlivá jako všechny staré ruské výrobky, pro změnu dnes fungovala. Hned mi bylo lépe. Chiri byla zabrána do rozhovoru se zákazníkem, nějakým plešatým chlapíkem s holou hrudí. Měl na sobě černé koženkové kalhoty tvářící se jako opravdová kůže a levou ruku měl připoutanou za zády k opasku. Na vrcholku hlavy měl korymbický implantát a světlezelený moďák do něho cpal něčí osobnost. Když mu Chiri věnovala svůj vzácný čas, nemohl být nebezpečný, a nejspíš nebyl ani nijak odporný.
Chiri neoplývá trpělivosti, když je se svými zákazníky. Její filozofie říká, že někdo jim alkohol a drogy prodávat musí, ale že to neznamená, že se ona s nimi bude kamarádit.
Já jsem byl starý kámoš a znal jsem většinu děvčat, která u ní pracovala. Pochopitelně se vždycky objevila nějaká nová tvář -myslím skutečně nová, vyřezaná chirurgickou dovedností z obyčejné, všední tváře. Nudný obličej se pomocí skalpelu změnil v okouzlující umělou krásu. Staré pracovnice v pravidelných intervalech dostávaly padáka nebo naštvaně odcházely po nějaké hádce, ale po několika týdnech práce u Jo-Mama nebo Frenchyho Benoita se vracely zpátky. Nechávaly mě většinou na pokoji, protože věděly, že jim žádné pití neobjednám a jejich profesionálnímu kouzlu nepodlehnu. Začátečnice to na mne někdy zkoušely, ale Chiri jim brzy vysvětlila, že jsem mimo hru.
V některých nepromíjejících očích jsem se však stal bytostí bez duše. Dívky jako Blanca, Fannija a Jasmína se odvracely, když zachytily můj pohled. Ty nové obvykle nevěděly, co jsem udělal, nebo jim to bylo jedno. Díky nim

jsem se necítil jako úplný vyhnanec. Ale stejně byl pro mne Budajín mnohem tišší a osamělejší, než býval kdysi. Snažil jsem se předstírat, že mi to nevadí.
„Jambo, bwana Maríd!" volala na mne Chirigo, když si všimla, že tam sedím. Zavrhla spoutaného moďáka a pomalu se přesunula na druhý konec baru. Plácla přede mne korkovou podložku. „Tak ty ses přišel rozdělit o své bohatství s chudou divoškou. V mé rodné zemi lidi nemají co jíst a bloudí desítky mil, aby našli vodu. Já jsem u vás našla pokoj a poznala jsem, co znamená přátelství. Našla jsem nechutné muže, kteří osahávali skrytá místa na mém těle. Ty mi teď poručíš pití a dáš mi velké spropitné. A budeš všem svým přátelům vyprávět o mém podniku a oni všichni přijdou a budou se chtít dotýkat skrytých míst mého těla. Já si pak koupím spoustu blýskavých, levných věcí. Tak si to přeje Bůh."
Chvíli jsem na ni hleděl. Někdy bylo těžké poznat, jakou má Chiri náladu. „Velký černý dívka mluvit nesmysl," řekl jsem nakonec.
Zašklebila se vesele a přestala hrát hloupou domorodku. „Jo, máš pravdu," řekla. „Co si dáš?"
„Gin." Obvykle si dávám gin a bingaru s ledem, s kapkou citrónové šťávy. Sám jsem ten koktejl vymyslel, ale nikdy jsem se nedostal k tomu, abych ho pojmenoval. Jindy mívám vodku s citrónovým džusem, protože to pije Phil Marlowe v Loučení s Lennoxem. No a když se chci zkárovat opravdu rychle, je tady soukromý pramen Chiri, tende, opravdu odporný africký nápoj ze Súdánu nebo z Konga nebo tam odněkud. Vyrábí se ze zkvašených sladkých brambor a blatnice česnekové. Pokud vám někde nabídnou tende, NEOCHUTNÁVEJTE HO. Jinak budete litovat. Alláh ví, že já lituju.
Tanečnice, jež právě končila svůj výstup, je Egypťanka a jmenuje se Indihar. Znám ji už léta. Dělávala u Frenchyho Benoita, ale teď vrtí zadkem u Chiri. Když sešla z pódia, zastavila se u mne. Byla zabalená do meruňkově oranžového plédu, kterému se příliš nedařilo skrýt její smyslné tělo. „Nějaké spropitné za mý tancování?"
„S největší radostí," řekl jsem. Vytáhl jsem kiamovou bankovku a vstrčil jí ji mezi ňadra. Když se ke mně chce chovat jako k hejlovi, budu jednat jako hejl. „Tak," řekl jsem, „teď půjdu domů a celou noc se mi o tobě bude zdát."
„Za to budeš muset připlatit," zasmála se a pokračovala barem k tomu chlapovi v kožence. Díval jsem se, jak odchází.
„To děvče se mi líbí," obrátil jsem se na Chiri.
„Jo, copak naše Indihar, to je prima kousek opálené legrace," kývla Chiri.
Indihar byla skutečná dívka se skutečnou osobností, což byla v klubu rarita. Chiri asi raději přijímala sexuální změněnce, vysoce výkonné a předpisově pěkné dívky. Kdysi mi vysvětlovala, že změněnci se daleko víc starají o svůj vzhled. Jejich prefabrikovaná krása je jejich celým životem. Alláh nedopusť, aby jediný vlásek jejich obočí nebyl na svém místě.
Podle vlastních slov byla Indihar i dobrá muslimka. Neměla v hlavě dráty, jako měla většina ostatních dívek. Konzervativnější imámové tvrdili, že implantáty spadají pod stejný zákaz jako omamné látky, protože někteří lidé si nechávali zadrátovat svá centra slasti a strávili pak zbytek svého krátkého života jako otroci elektronického potěšení. A i tehdy, když tohle centrum necháte na pokoji, jak tomu bylo v mém případě, používání moďáku potlačuje vaši vlastni osobnost a to je hodnoceno stejně jako opilství. Nemusím říkat, že ačkoliv mám v nejhlubší úctě Alláha a Jeho Posla, nejsem žádný fanatik. Jsem zajedno s tím králem Saúdem z dvacátého století, který žádal islámské vůdce své země, aby sledovali technický pokrok a neloudali se za světem. Nevidím žádný závažný konflikt mezi moderní vědou a rozumným pojetím náboženství.
Chiri se rozhlédla barem a hlasitě vyvolávala: „Tak co, která z vás štětek je na řadě? Janelle? Nemusím ti doufám opakovat, že se zvedneš a půjdeš tancovat. A jestli hned neuslyším tvoji zatracenou muziku, dám ti padesát kiamů pokutu. Mrskni svým tlustým zadkem." Podívala se na mne a povzdechla.
„Život je těžký," kývl jsem.
Indihar mezitím posbírala, co její podařilo vymámit z hrstky zasmušilých zákazníků, a vrátila se k barpultu. Sedla si na stoličku vedle mne. Stejně jako Chiri nevypadala, že má těžké sny, když se mnou prohodí slovo. „Tak co, jaké to je, pracovat pro Friedlander beje?" zeptala se.
„Víš sama." Tak či onak, každý v Budajínu pracuje pro Papá.
Pokrčila rameny. „Nevzala bych od něho peníze, kdybych umírala hladem, byla ve vězení a měla raka."
Pochopil jsem, že to má být rýpnutí, nepříliš zahalená narážka na to, že jsem se zaprodal, abych si mohl dát zadrátovat hlavu. Polkl jsem další lok bingary s ginem.
Jeden z důvodů, proč jsem chodil k Chiri, když jsem si potřeboval zvednout náladu, bylo nejspíš to, že jsem přesně v takových místech vyrostl. Když jsem byl malý, byla má matka tanečnici. To když nás opustil otec. Když se situace zhoršila, začala brát zákazníky. Některé dívky v klubech to dělají, jiné ne. A když došlo k nejhoršímu, prodala mého bratříčka. To jsou věci, o kterých nechce mluvit. Ani já o nich nemluvím.
Matka dělala, co uměla nejlíp. Arabský svět nikdy nekladl valný důraz na vzdělání žen. Každý ví, jak se tradiční - tím chci říct zaostalí a zatvrzelí - arabští muži chovají ke svým ženám a dcerám. Svým velbloudům projevují větší úctu. Jistě, ve velkých městech, jako je Damašek a Káhira, potkáte moderní ženy v západoevropském oblečení, zaměstnané mimo domov, někdy dokonce s cigaretou na veřejnosti.
V Mauretánii jsem si uvědomil, jak přísné tradice tady dosud panují. Ženy nosily dlouhá bílá roucha, závoje na obličeji a šátky na hlavách. Před pětadvaceti lety neexistovalo na legálním trhu práce pro matku místo. Vždycky se ale najde skupinka ztracených duší - lidí, kteří se ušklíbají nad příkazy svatého Koránu, mužů a žen, jež pijí alkohol a hrají hazardní hry a oddávají se sexu pro potěšení. Vždycky se najde místo pro mladou ženu, jejíž morálku ohlodal hlad a zoufalství.
Když jsem se s matkou v Alžíru setkal, zděsil jsem se, jak vypadá. V představách jsem si ji kreslil jako váženou, poměrně slušně zabezpečenou matronu, žijící ve slušné čtvrti. Neviděl jsem ji a nemluvil jsem s ní celá léta, ale vždycky

jsem nějak počítal, že sejí podařilo vyškrábat se z bídy a ponížení. Teď mi připadalo, že je snad dokonce spokojená s tím, co je: utahaná a laciná stará děvka. Strávil jsem s ni hodinu v naději, že se dovím, co jsem chtěl vědět, nešťastný, protože jsem nevěděl, jak se k ní mám chovat, a protože jsem se za ni před Polo-hadždžem styděl. Nechtěla se obtěžovat s vlastními dětmi. Měl jsem pocit, že snad lituje, že mě také neprodala, když prodávala Hussajna Abdula, mého bratra. Vůbec se jí nelíbilo, že jsem se po tolika letech znovu objevil v jejím životě.
„Věř mi," vysvětloval jsem jí, „taky se mi nechtělo tě vyhledávat. Udělal jsem to jen proto, že musím."
„Proč musíš?" chtěla vědět. Ležela na páchnoucím, roztrhaném gauči plném kočičích chlupů. Nalila si další pití, ale nenamáhala se něco nabídnout Sajídovi a mně.
„Je to pro mne velice důležité," pokračoval jsem. Vyprávěl jsem jí o svém životě ve vzdáleném městě, o tom, jak jsem žil jako flákač, dokud si mě Friedlander bej nevybral jako nástroj své vůle.
„Ty teď žiješ v hlavním městě?" Řekla to s nostalgickou touhou. Nevěděl jsem, že tam někdy byla.
„Žil jsem v Budajínu," řekl jsem. „Ale Friedlander bej mě přestěhoval do svého paláce."
„Ty u něho děláš?"
„Neměl jsem na vybranou." Pokrčil jsem rameny. Přikývla. Překvapilo mě, že dokonce věděla, kdo Papá je.
„Tak proč jsi přišel?"
Těžko se mi to vysvětlovalo. „Chtěl jsem zjistit co nejvíc o svém otci."
Pohlédla na mne přes okraj sklenice. „Už jsi to všechno slyšel."
„Nejsem si tak jistý. Jak jistě víš, že ten francouzský námořník byl můj otec?"
Nadechla se a pak pomalu dech vypouštěla. „Jmenoval se Bernard Audran. Seznámili jsme se v kavárně. Žila jsem tenkrát v Sidi-bel-Abbés. Vzal mě na večeři, padli jsme si do oka. Nastěhovala jsem k němu. Pak jsem odešli do Alžíru a žili jsme spolu půl druhého roku. A pak, když ses narodil, jednoho dne prostě odešel. Víckrát jsem o něm neslyšela. Nevím, kam šel."
„Já ano. Pod kytky. Trvalo mi to dlouho, ale nakonec se mi podařilo projít všechny alžírské počítačové záznamy dost daleko dozadu. Skutečně existoval Bernard Audran, námořník z Provence, skutečně byl v Mauretánii, když se Francouzská konfederační unie snažila znovu nad námi získat vládu. Háček je v tom, že mu nějaký noraf vymlátil z hlavy mozek víc než rok předtím, než jsem se narodil. Co kdyby ses zamyslela a pokusila se upamatovat, jak to tenkrát bylo, abych se v tom lip orientoval?"
To ji rozzuřilo. Vyskočila a hodila po mně zpola vypitou sklenici. Zasáhla už beztak špinavou a pocákanou stěnu za mnou. Cítil jsem ostrý zápach neředěné irské whisky. Slyšel jsem, jak Sajíd vedle mne něco šeptá. Možná se modlil. Matka udělala několik kroků směrem ke mně, obličej ošklivý vztekem. „Chceš říct, že lžu ?" ječela.
Vypadalo to tak. „Jen jsem ti vysvětlil, že oficiální záznamy říkají něco jiného."
„Do hajzlu s oficiálními záznamy."
„Taky říkají, že jsi byla za dva roky sedmkrát vdaná. Ale nemluví o žádném rozvodu."
Její hněv trochu ochladí. „Jak se to dostalo do počítačů? Úředně jsem se nikdy nevdávala, myslím s povolením a tak."
„Myslím, že podceňuješ schopnost vlády sledovat lidi. Je to tam a každý si to může přečíst."
Teď vypadala vyděšené. „Co jsi ještě zjistil?"
Přestal jsem ji trápit. „To je všechno. Nic víc už tam nebylo. Jestli chceš něco skrývat, nemusíš si dělat starosti." Byla to lež, dověděl jsem se toho o ní ještě spoustu.
„To je dobře," ulevilo se jí. „Nelíbí se mi, když někdo strká nos do mýho života. Uráží mě to."
Chtěl jsem jí k tomu říct své, ale rozmyslel jsem si to. „Celé tohle nostalgické pátrání," pokračoval jsem klidně, „začalo kvůli něčemu, co jsem měl udělat pro Papá." Každý v Budajínu nazývá Friedlander beje 'Papá'. Je to láskyplný projev strachu. „Ten poručík od policie, který měl na starosti Budajín, zemřel a Papá rozhodl, že potřebujeme něco jako úředníka pro veřejné záležitosti, někoho, kdo by udržoval kontakt mezí ním a policejním oddělením. Požádal mě, abych tu práci dělal."
Ústa se jí zkřivila. „Podívejme? Tak to máš i zbraň? A odznak?" Nenávidět policajty jsem se naučil od ní.
„Jo. Mám zbraň i odznak."
„Tvůj odznak je ti v Alžíru na houby, salut."
„Všude mi projevují profesionální úctu." Nevěděl jsem určitě, jestli je to pravda. „Věc se má tak: když jsem něco hledal v policejním počítači, koukl jsem se na vlastní záznamy a na několik dalších. Bylo mi divné, že jméno Friedlander beje se velice často objevuje v souvislosti s mým jménem. Nejen v záznamech z posledních několika let. Napočítal jsem nejmíň pět informací - narážek, rozumíš, nic určitého - jež naznačovaly, že my dva jsme pokrevně spřízněni." To vyvolalo hlasitou reakci Polo-hadždže. Snad jsem mu o tom všem měl říct dřív.
„Takže?" zeptala se matka.
„Co je to sakra za odpověď? Můžeš mi to vysvětlit? Píchalas někdy s Friedlander bejem? V dobách svého zlatého mládí?"
Zase vypadala rozzuřeně. „Sakra, píchala jsem se spoustou chlapů. To čekáš, že si je všecky budu pamatovat? Nevšímala jsem si, jak vypadají, ani když jsem s nimi píchala."
„Nechtěla sis s nimi nic začínat, co? Jen přátelé, co? Skamarádila ses někdy tak, že jsi vzala šek? Nebo sis předem brala hotové?"
„Maghrebí," zvolal Sajíd, „vždyť je to tvá matka!" Nečekal jsem, že by jeho mohlo něco šokovat.
„Jo, to je moje matka. Dobře se na ni podívej."
Třemi kroky přeběhla pokoj, rozpřáhla se a dala mi tvrdou facku. Málem jsem upadl. „Vypadni, táhni k čertu!" ječela.
Třel jsem si tvář rukou a upřeně jsem na ni hleděl. „Nejdřív mi odpověz: mohl by Friedlander bej být mým skutečným otcem?"

Ruku měla napřaženou k další ráně. „Jo, mohl. Stejně jako prakticky každý druhý chlap. Vrať se zpátky do města a vyšplhej se mu na koleno, hošíku. Víckrát už tě tady nechci vidět."
Z toho nemusela mít strach. Obrátil jsem se k ní zády a vyšel z té odporné díry. Ani jsem se nenamáhal zavřít dveře.
Polo-hadždž to udělal. Dohonil mě až na schodech. „Poslouchej, Maríde," začal. Teprve když promluvil, uvědomil jsem si, jak strašně jsem rozčilený. „Hádám, že té to velice překvapilo—"
„Myslíš? Jsi dnes velice všímavý, Sajíde."
„—ale nemůžeš tak jednat se svou matkou. Vzpomeň, co se říká v—"
„V Koránu? Jo, já vím. Pověz mi, co říká Pravá cesta o prostituci? Co říká o tom, v co má svatá matka zdegenerovala?"
„Ty máš tak co mluvit. Jestli je v Budajínu prodejnější křivák než ty, neměl jsem tu čest."
Chladně jsem se usmál. „Díky Sajíde, ale já už v Budajínu nežiju. Zapomněl jsi? A nikoho neokrádám a neobtěžuju. Mám solidní zaměstnání."
Uplivl si mým směrem. „Dělával jsi cokoliv, jen aby ses dostal k pár kiamům."
„To, že já jsem býval nejhorší spodina, nedává mé matce právo být stejná špína."
„Proč prostě nedržíš hubu! Nechci o tom nic slyšet."
„Tvá schopnost vžít se do těch druhých je vskutku obdivuhodná, Sajíde," řekl jsem. „Jenže ty nevíš to, co vím já. Má matka světice se prodávala už dávno předtím, než se musela starat o bratra a o mne. Není to opuštěná hrdinka, jak se vždycky tvářila. Pořádně si svůj příběh vyšperkovala."
Polo-hadždž mi několik sekund hleděl do očí. „Ano?" řekl. „Polovina děvčat, změněnců a debíků, které známe, dělá totéž, a nedělá ti potíže chovat se k nim jako k lidským bytostem."
Chystal jsem se říct: „Jistě, ale žádná z nich není má matka." Zarazil jsem se. Určité by měl odpověď i na to, a navíc, už to začínalo připadat hloupé i mně. Ostří mého hněvu otupělo. Myslím, že nejvíc mě otrávilo, když jsem se to všechno musel po tolika letech dovědět. Těžko jsem se s tím smiřoval. Pochopte, musel jsem zapomenout skoro všechno, co jsem si myslíval, že o sobě vím. Za prvé: vždycky jsem byl pyšný na to, že jsem napůl Berber a napůl Francouz. Většinou jsem nosil evropské oblečení - rifle a vysoké boty a pracovní košile. Nejspíš jsem se vždycky cítil trochu nadřazený vůči těm Arabům, mezi kterými jsem žil. Teď jsem si musel zvykat na myšlenku, že bych docela dobře mohl být napůl Berber a napůl Arab.
Chraplavý, dunivý zvuk španělského rocku někdy z poloviny jednadvacátého století mě probudil ze sněni. Jakási dávno zapomenutá skupina vyřvávala nějakou pitomou píseň bůhví o čem. Nikdy jsem se nedostal k tomu, abych se naučil některý ze španělských dialektů, a nemám ani španělský doďák. Pokud někdy narazím na nějaké kolumbijské podnikatele, nezbude jim než mluvit arabsky. Mám pro ně slabost, protože vyrábějí narkotika, ale jinak nechápu, k čemu je taková Jižní Amerika dobrá. Svět nepotřebuje přelidněnou, hladovějící, španělsky mluvící Indii na západní polokouli. Španělsko, jejich rodná země, zkusilo islám a zdvořile se poděkovalo. Pak už se jejich národní charakter vypařil - Alláh je potrestal.
„Nenávidím tu píseň," řekla Indihar. Chiri jí dala sklenici šarábu, nealkoholického nápoje, který má klub pro dívky, jež nepijí alkohol, jako Indihar. Má úplně stejnou barvu jako šampaňské. Chiri vždycky naplní koktejlovou sklenici ledem a nalije do ní trochu sody - to by mělo být varováni pro zákazníky: do šampaňského se přece nikdy led nedává. Ale led zabere spoustu místa, takže se ušetří drahé pití. No a frajer za to zaplatí osm kiamů a spropitné pro Chiri. Klub z toho přihodí tři kiamy dívce, pro kterou to objednali. To děvčata nutí likvidovat koktejly nadzvukovou rychlostí. Obvykle se vymlouvají, že mají žízeň z toho, jak se na pódiu svíjejí pro potěšení zákazníků.
Chiri se ohlédla a sledovala Janelle, která zrovna končila výstup. Janelle vlastně netancuje, ona sebou zmítá. Vždycky udělá pět šest kroků na jednu stranu jeviště, počká, až se v její písni ozve rána do bubnu, pak jaksi zatřese a zatřepetá horní půlkou těla, což považuje za šíleně vzrušující. Šíleně se mýlí. Pak sebou smýkne na opačnou stranu jeviště a znovu předvede svou křeč. Celou tu dobu si bezhlasně prozpěvuje, ne slova, jen kvílivou základní melodii. Janelle, lidský synťák. Janelle, syntetický člověk, je ale přesnější. Každý den má nějaký moďák, ale musíte s ní chvíli mluvit, než zjistíte, jaký. Jednou je něžná a erotická (Honey Pílar), jindy je chladná a sprostá (Brigitte Stalhelmová). Ale všechny její moďáky se musejí spokojit s jejím nemodifikovaným nigerijským tělem, o kterém si Janelle myslí, že je šíleně sexy. I v tom se šíleně mýlí. Ostatní dívky se s ní příliš nebaví. Podezřívají ji, že jim krade v šatně z kabelek peníze, a také se jim nelíbí, jak se vnucuje jejich zákazníkům, když ony musejí jít tančit. Jednoho krásného dne ji policajti najdou v tmavé uličce s rozmláceným obličejem a zpřelámanými kostmi. Zatím tu sebou zmítá v rytmu rozervaných výkřiků a elektrických kytar.
Příšerně jsem se nudil. Obrátil jsem do sebe zbytek pití. Chiri na mě pohlédla a vytáhla obočí. „Ne, díky, Chiri," zakroutil jsem hlavou. „Musím jít."
Indihar se naklonila a políbila mě na tvář. „No tak, netvař se jako cizí, když jsi teď fašistická policajtská svině."
„No dobře." Zvedl jsem se.
„Pozdravuj ode mě Papá," přidala se Chiri.
„Proč si myslíš, že tam jdu?"
Vycenila na mě své opilované zuby. „Hodina, kdy se hodní chlapci a děvčata hlásí doma."
„Ať je po tvém." Nechal jsem zbytek drobných její hladové pokladně a vyšel jsem ven.
Kráčel jsem dolů po Hlavni k oblouku Východní brány. Venku z Budajínu, podél širokého Bulváru al-Džamil, čekalo několik taxíků na rita. Zahlédl jsem svého starého kamaráda Billa a vlezl jsem si na zadní sedadlo jeho taxíku. „Bille, zavez mě k Papá."
„Jo? Mluvíte, jako byste mě znal. Vodněkud se známe?"
Bili mě nepoznal, protože byl permanentně zdrogovaný. On má totiž místo drátů v lebce nebo kosmetických tělových moďáků velký sáček v místech, kde bývala jedna z jeho plic. A z toho sáčku mu neustále odkapávají odměřené dávky

rychle působícího halucinogenu přímo do krevního oběhu. Bili občas mívá i okamžiky jasné mysli, ale naučil seje ignorovat, nebo aspoň fungovat dál, dokud nepřejdou a dokud zase neuvidí fialové ještěrky. Tu drogu, co mu celé dny a noci pumpuje v krvi, jsem také vyzkoušel. Jmenuje se RPM, a i když mám slušnou zkušenost s drogami všech národů, víckrát bych si to už nevzal. Bili, na druhé straně, přísahá, že mu to otevřelo oči a ukázalo skrytou podstatu světa. Asi má pravdu - on vidí ohnivé démony a já ne. Jediným problémem s touhle drogou - a Bili to jistě uzná - je fakt, že si není schopen pamatovat jedinou zatracenou věc.
Takže mě vůbec nepřekvapilo, že mě nepoznal. Stejný rozhovor jsem s ním vedl už nejmíň stokrát. „Bille, to jsem já, Maríd. Chci, abys mě odvezl k Friedlander bejovi."
Blýskl po mně očima. „Nevzpomínám si, že bych tě někdy viděl, kámo."
„No, viděl. Mockrát."
„Tobě se to snadno říká," mumlal. Narval tam rychlost a vyrazil od chodníku. Jeli jsme špatným směrem.
„Kam že té to mám zavézt?" zeptal se.
„K Papá."
„Jo, pravda. Dnes mi tady pořád sedí ten ifrít a celý odpoledne mi hází do klína žhavý uhlí. Hrozné mě to ruší. Nic se s tím nedá dělat, člověče. Ifríta ven nevykopeš. Oni takhle děsné rádi matou lidem hlavu. Uvažuju, jestli si nesehnat trochu svaté vody z Lourd. Možná by je to vyhnalo. Kde k čertu jsou Lourdy, nevíš?"
„Gaskoňský chalífát," řekl jsem.
„Zatraceně dlouhý rito. Posílaj i poštou?"
Řekl jsem, že nemám tušení, a opřel jsem se do polstrování. Hleděl jsem na krajinu, která uháněla za oknem - Billova jízda je stejně šílená jako on - a uvažoval jsem, co řeknu Friedlander bejovi. Přemýšlel jsem, jestli mám začínat o tom, co jsem zjistil, co mi matka řekla a co jsem tušil. Rozhodl jsem se, že počkám. Bylo docela možné, že ty informace v počítači, které mě spojovaly s Papá, tam byly nasazeny jako scestný způsob, jak si získat mou spolupráci. V minulosti jsem se pečlivě vyhýbal jakýmkoliv přímým transakcím s Papá, protože vzít od něho z nějakého důvodu peníze znamenalo, že mu už navždycky patříte. Ale když zaplatil za mé kraniální implantáty, byla to investice, kterou mu budu splácet do konce života. Nechtěl jsem pro něho pracovat, ale nebylo úniku. Aspoň zatím. Neztrácel jsem ale naději, že najdu způsob, jak se vykoupit nebo jak ho donutit, aby mi dal svobodu. V téhle chvíli mu však činilo potěšení, když vršil zodpovědnost na má neochotná bedra a odměňoval mě čím dál většími balíky peněz.
Bili projel bránou ve vysoké bílé zdi kolem usedlosti Friedlander beje a jel po dlouhé zahnuté příjezdové cestě. Zastavil se u paty širokého mramorového schodiště. Sluha otevřel naleštěné hlavní dveře a čekal na mě. Zaplatil jsem a vstrčil Billovi deset kiamů navíc. Jeho bláznivé oči se zúžily a kmitaly z peněz na mne a zpátky. „Co je to?" zeptal se podezíravě.
„To je spropitné. To si taxikáři nechávají."
„Za co to je?"
„Za tvou vynikající jízdu."
„Nechceš mě podplatit, nebo jo?"
Povzdechl jsem. „Ne. Obdivuju, jak dokážeš řídit se všemi těmi žhavými uhlíky v kalhotách. Vím, že bych to prostě nedokázal."
Pokrčil rameny. „Je to dárek," řekl jednoduše.
„Těch deset kiamů taky."
Oči se mu zase rozšířily. „Aha," řekl s úsměvem, „teď už tomu rozumím!"
„Tak vidíš. Nashle, Bille."
„Nashle, kámo." Nastartoval auto a od kol vyletěl štěrk. Otočil jsem se a vyšel po schodech.
„Dobré odpoledne, já šidí" řekl sluha.
„Nazdar, Júsufe. Chtěl bych mluvit s Friedlander bejem."
„Ano, jistě, pane. Mám radost, že jste zase doma, pane."
„Jo, díky." Šli jsme po tlustém koberci chodbou ke kancelářím Papá. Vzduch byl chladný a suchý a cítil jsem jemné polibky mnoha ventilátorů. Vznášela se tu jemná vůně kadidla, slabá a lákavá. Světlo bylo zastíněno clonami z úzkých proužků dřeva. Odněkud jsem slyšel cinkáni padající vody. Nejspíš fontána na jednom z dvorů.
Než jsme se dostali do čekárny, vysoká, dobře oblečená žena přešla přes halu a vyšla po schodišti nahoru. Krátce a cudně se na mne usmála a odvrátila hlavu. Měla vlasy černé a lesklé jako obsidián a měla je stažené do uzlu. Ruce měla velice bledé, prsty dlouhé a špičaté a půvabné. Byl to jen okamžik, ale věděl jsem, že tahle žena má styl a inteligenci. Ale také jsem cítil, že by dovedla být zlá a tvrdá, kdyby bylo třeba.
„Kdo to byl, Júsufe?" zeptal jsem se.
Otočil se ke mně a zamračil se. „To je Umm Sa'ad." Okamžitě mi bylo jasné, že ji neschvaluje. Důvěřoval jsem Júsufovu úsudku, takže má první intuice byla s největší pravděpodobností správná.
Sedl jsem si v přední kanceláři a zabíjel čas hledáním obličejů v prasklinách na stropě. Po chvíli otevřel jeden ze dvou obrovských bodygardů spojovací dveře. Říkám těm obrům Kameny, které mluví. Věřte mi, vím, co říkám. „Pojďte dál," řekl Kámen. Tihle hoši opravdu neplýtvají dechem.
Vešel jsem do kanceláře Friedlander beje. Bylo mu asi dvě stě let, ale měl spoustu tělesných modifikací a transplantaci. Napůl seděl a napůl ležel v hromadě polštářů a pil ze zlatavého šálku silnou kávu. Když jsem vešel, usmál se. „Mé oči opět žijí, když té vidím, synu mého bratra," řekl. Bylo vidět, že má opravdu radost.
„Mé dny daleko od vás byly naplněny lítostí, ó, šejchu," řekl jsem. Pokynul a já jsem se usadil vedle něho. Naklonil se a nalil trochu kávy ze zlaté konvice i do mého šálku. Upil jsem a řekl: „Nechť je váš stůl vždy plný."
„Nechť ti Alláh dá zdraví."

„Modlím se, abyste se cítil dobře, ó, šejchu."
Natáhl se a vzal mou ruku do své. „Jsem tak silný a fit jako nějaký šedesátník, ale trpím únavou, kterou nelze překonat, synu mého bratra."
„Pak snad váš lékař—"
„Je to únava duše," řekl. „Umírá má chuť k životu a mé ambice. Žiju dál jen proto, že představa sebevraždy je mi odporná."
„Snad vás v budoucnosti bude věda schopna uzdravit."
„Jak, můj synu? Naroubují novou chuť žít na mou vyčerpanou duši?"
„Taková technika už existuje," řekl jsem mu. „Mohl byste mít moďák a doďáky, jako mám já."
Smutně zakroutil hlavou. „Alláh by mne poslal do plamenů pekelných, kdybych to udělal." Zdálo se, že by mu vůbec nevadilo, kdybych do pekla šel já. Mávl rukou a ukončil debatu. „Pověz mi o své cestě."
A bylo to tady, ale já jsem nebyl připravený. Pořád ještě jsem nevěděl, jak se ho mám zeptat, jestli patří do mého rodokmenu, a proto jsem hrál na čas. „Nejdřív se musím dovědět všechno, co se stalo tady, když jsem byl pryč, ó, šejchu. Na chodbě jsem zahlédl nějakou ženu. Nikdy dřív jsem ji ve vašem domě neviděl. Smím se zeptat, kdo to je?"
Papá se zachmuřil. Chvíli mlčel a formuloval odpověď. „Je to podvodnice a šejdířka, a začíná mi působit utrpení."
„Pak ji musíte poslat pryč," řekl jsem.
„Ano," souhlasil. Výraz měl náhle úplně kamenný. Nyní tady neseděl vládce velkého obchodního impéria, ani ten, kdo řídí veškerou nečestnou a nezákonnou činnost ve městě, ale někdo mnohem hrozivější. Friedlander bej vskutku mohl být synem mnoha králů, protože nosil plášť moci a příkazů, jako by se v něm narodil. „Musím ti položit tuto otázku, ó, synu mého bratra: ctíš mě natolik, abys znovu kvůli mně naplnil své plíce ohněm?"
Zamrkal jsem. Myslel jsem si, že chápu, o čem mluví. „Což jsem vám to před několika měsíci nedokázal, ó, šejchu?"
Mávl rukou. Jakoby nic odmrštil všechnu bolest a hrůzu, kterou jsem tehdy musel prožít. „Tenkrát ses bránil v nebezpečí," řekl. Otočil se a položil mi starou, pařátu podobnou ruku na koleno. „Teď potřebuji, abys bránil v nebezpečí mne. Chci, abys zjistil vše, co je možné, o té ženě, a pak chci, abys ji zničil. A její dítě také. Musím vědět, jestli mám tvoji absolutní oddanost."
Oči mu hořely. Takhle už jsem ho znal. Seděl jsem vedle člověka, kterého stále více svíralo šílenství. Uchopil jsem svůj šálek s kávou a zhluboka jsem se napil. Než přestanu polykat, nebudu mu muset odpovědět.

3

Než mi vylepšili lebku, míval jsem budík. Když ráno zazvonil, těšilo mě, že ještě chvíli můžu zůstat v posteli, zívat a dospávat. Někdy jsem vstal, někdy ne. Jenže teď nemám na výběr. Večer si zasunu dodatek, a když se doďák ráno rozhodne, že je čas vstávat, otevřou se mi oči dokořán a jsem vzhůru. Je to náhlá změna a vždycky z ni mám šok. A nejhorší je, že mi doďák prostě nedovolí znovu usnout. Nenávidím ho.
V neděli ráno jsem se probudil úderem osmé. Vedle mé postele stál černoch, kterého jsem předtím nikdy neviděl. Okamžik jsem o tom přemýšlel. Byl veliký, mnohem vyšší než já a dobře stavěný, ale žádný kolos. Spousta černých, co ve městě potkáváte, jsou jako Janelle, běženci z nějaké vyschlé a hladomorem stíhané africké pouště. Tenhle chlap ale vypadal, jako by mu v životě nikdy nescházelo pořádné jídlo. Měl dlouhý a vážný obličej a zdálo se, že si nastavil výraz na 'permanentně zamračeno'. Přísné hnědé oči a oholená hlava jeho smutný vzhled ještě zdůraznily. „Kdo jste?" zeptal jsem se. Pořád jsem byl ještě zabalený v přikrývkách.
„Dobré ráno, já sídí," řekl. Měl tichý hluboký hlas, trochu chraptivý. „Jmenuju se Kmuzu."
„Dobrý začátek," řekl jsem. „A co tu ve jménu Alláha děláte?"
„Jsem váš otrok."
„Do háje." Rád se považuju za ochránce ubližovaných a tak. Otroctví mě vždycky rozčilovalo. Moji přátelé a známi je považovali za normální, a vždycky jsme se proto hádali.
„Pán domu mi přikázal, abych se staral o vaše potřeby. Myslel si, že bych pro vás mohl být perfektní sluha, já sídí, protože v ngonštiné mé jméno znamená 'lék'.
Moje jméno znamená v arabštině 'nemocný'. Friedlander bej pochopitelně věděl, že mě matka pojmenovala Maríd v pověrečné naději, že prožiju život bez chorob. „Nevadí mi, když budu mít komorníka," řekl jsem, „ale nebudu si držet otroka." Kmuzu pokrčil rameny. Jestli to slovo budu používat nebo ne, on stejně věděl, že je něčí otrok, můj nebo Papá.
„Pán domu mě podrobně poučil o tom, co budete potřebovat." Přivřel oči. „Slíbil mi rovnoprávnost, pokud přestoupím na islám, ale já nemohu opustit víru svého otce. Myslím, že byste měl vědět, že jsem oddaný křesťan." Pochopil jsem to tak, že můj nový sluha bude z celého srdce nesouhlasit se vším, co udělám nebo řeknu.
„I tak zkusíme být přáteli," prohlásil jsem. Zvedl jsem se a spustil nohy z postele. Vyndal jsem si ovladač spaní a dal ho do krabičky na nočním stolku k ostatním doďákům. Za starých časů jsem se ráno vždycky dlouho protahoval a škrábal a drbal se na hlavě, ale teď jsou mi po probuzeni odepřeny i tyhle drobné radosti.
„Opravdu to zařízení potřebujete?" zeptal se Kmuzu.
„Mé tělo si jaksi odvyklo spát a budit se samo."
Zakroutil hlavou. „Na tom přece nic není,já sídí. Když budete dost dlouho vzhůru, usnete."
Bylo mi jasné, že pokud budu chtít mít klid, budu toho chlapa muset zavraždit, a hezky rychle. „Je to složitější. Potíž je v tom, že když si po třech dnech a nocích beze spánku konečné zdřímnu, mám divné sny, opravdu příšerné. Proč bych měl trpět, když to snadno spraví tabletky nebo software?"
„Pán domu mi přikázal, abych omezil vaše užívání drog."
Začínalo mě to štvát. „Prima," kývl jsem, „jen to kurva zkus." Drogy byly asi hlavním důvodem, proč mi Friedlander bej

poslal tenhle 'dárek'. Když jsem byl první den chez Papá, udělal jsem hloupou chybu: přišel jsem pozdě k snídani, a navíc s butaqualidovou opicí. Několik hodin jsem byl mírně nefunkční, což mi u Papá vysloužilo nepřízeň. I z toho důvodu jsem hned to odpoledne skočil v Budajínu k Lajle do modshopu na Čtvrté ulici a investoval do toho ovladače spánku.
Vždycky dám přednost hrstce butiků, ale poslední dobou si pořád dávám pozor na bejovy špiony. Má jich milion. Řekněme si to na rovinu: s Papá není radno si to rozházet. On takové věci nezapomíná. Když je potřeba, najme si jiné lidi, aby to vyřešili za něho.
Jinak má tahle situace spoustu výhod. Například postel. Nikdy dřív jsem neměl postel, jen matraci na podlaze v rohu pokoje. Teď můžu kopat špinavé ponožky a prádlo pod nábytek, a když mi něco spadne na podlahu a ztratí se, vím přesně, kde to najdu, i když na to třeba nebudu moci dosáhnout. Pořád ještě se mi několikrát za týden stane, že z té zatracené postele spadnu, ale protože mám ovladač spaní, neprobudí mě to. Prostě spím stočený na podlaze až do rána.
A tak jsem v neděli vstal, osprchoval se, umyl si vlasy, přistřihl vousy a vyčistil si zuby. V kanceláři na policii mám být v devět, ale jeden ze způsobů, kterými uplatňuju svoji nezávislost, je ignorování téhle hodiny, Vůbec jsem nespěchal s oblékáním. Vybral jsem si tmavě zelené kalhoty, světle modrou košili, tmavě modrou kravatu a bílé plátěné sako. Všichni civilní zaměstnanci policie se tak oblékají a mně to vyhovuje. Arabské oblečení mi příliš připomíná život, se kterým jsem se rozloučil, když jsem přišel do města.
„Takže tě sem nasadili, abys mě šmíroval," poznamenal jsem a soustředil jsem se na to, abych měl oba konce kravaty stejně dlouhé.
„Mám tady být jako váš přítel, já sídí" odporoval Kmuzu.
Usmál jsem se tomu. Než jsem se nastěhoval do paláce k Friedlander bejovi, býval jsem hodně osamělý. Bydlel jsem v poloprázdném pokoji a společnost mi dělala jen moje krabička s pilulkami. Samozřejmě jsem měl pár přátel, ale ne takové ty, co se pořád 'stavují', protože je jim po vás smutno. Také jsem měl Jasmínu. Asi jsem ji trošku miloval. Občas se mnou strávila noc, ale teď se raději koukala na druhou stranu, když jsme se náhodou potkali. Myslím, že mi zazlívala, že jsem zabil pár lidí.
„Co když tě budu bít?" zeptal jsem se Kmuzua. „Budeš pořád můj přítel?"
Snažil jsem se být sarkastický, ale stejně to nebylo fér.
„Přinutil bych vás, abyste toho nechal," řekl Kmuzu a hlas měl ledový.
Myslím, že mi spadla brada. „Nemyslel jsem to doopravdy, chápej," ujišťoval jsem ho. Kmuzu kývl a napětí pominulo.
„Pomoz mi s tím, prosím tě. Vázání kravat je nad mé síly."
Vypadal o něco smířlivěji a zdálo se, že je rád, když mi může posloužit. „Teď je to hezké," řekl, když skončil. „Přinesu vám snídani."
„Já nesnídám."
„Já sídí, pán domu mi přikázal, aby dohlédl, že ode dneška budete snídat. Je přesvědčen, že snídaně je nejdůležitější jídlo dne."
Alláh mi pomoz od stravovacích fašistů! „Když se ráno najím, cítím v žaludku hroudu olova až do večeře."
Na Kmuzua to ani v nejmenším nezapůsobilo. „Přinesu vám snídani."
„Nemusíš třeba jít do kostela nebo něco takového?"
Klidně na mne pohlédl. „Už jsem se byl pomodlit. Teď vám přinesu snídani." Určité spočítá každou kalorii, kterou spolknu, a zapíše ji do zprávy pro Friedlander beje. Další příklad toho, jak bezmezný má Papá vliv.
Možná jsem se někdy cítil jako v kleci, ale rozhodně to mělo i světlé stránky. Měl jsem prostorný byt v západním křídle bejova velkého domu, ve druhém patře, poblíž jeho soukromých pokojů. Šatnu jsem měl plnou oblečeni nejrůznějších stylů a střihů - západních, arabských, sportovních, formálních. Papá mi dal spoustu nejnovější a dokonalé elektroniky, od nového počítače Čhindwara až po holosystém značky Esmeraldas s obrazovkami Libertad a argonový solipsizer značky Ruy Challenger. Nemusel jsem si dělat starosti s penězi. Jednou za týden mi jeden z Kamenů, které mluví, nechal na stole obálku nacpanou bankovkami.
V podstatě se můj život změnil natolik, že mé dny chudoby a nejistoty vypadaly jako třicetiletý zlý sen. Dnes jsem byl dobře najedený, dobře oblečený a oblíbený u správných lidí. A nestálo mě to nic víc, než byste čekali: pouze mou sebeúctu a uznání většiny mých přátel.
Kmuzu mi oznámil, že snídaně čeká. „Bismilláhi," zamumlal jsem, když jsem k ní sedal: ve jménu božím. Snědl jsem trochu vajíček s topinkou a vypil šálek silné kávy.
„Přejete si ještě něco, já sídí?" zeptal se Kmuzu.
„Ne, děkuji." Hleděl jsem na protější zeď a myslel na svobodu. Přemýšlel jsem, jestli existuje nějaký způsob, jak se vykoupit z té práce policejního styčného úředníka. Určitě nepomohou peníze. Papá nemůžete uplatit penězi. Ale, když se budu snažit, určité přijdu na to, jak s nim pohnout. Inšalláh.
„Mám tedy zajit dolů pro auto?" zeptal se Kmuzu. Probral jsem se a uvědomil jsem si, že musím vyrazit. Neměl jsem k dispozici dlouhou černou limuzínu Friedlander beje, ale věnoval mi pohodlný nový elektromobil. Nakonec, byl jsem jeho oficiální zástupce mezi strážci klidu.
Kmuzu bude teď samozřejmě mým řidičem. Napadlo mi, že budu muset být velice šikovný, budu-li se někdy chtít dostat ven bez něho. „Ano, jsem dole za minutku," řekl jsem.
Prohrábl jsem si rukou vlasy. Už začínaly být příliš dlouhé. Než jsem odešel z domu, dal jsem si do kufříku krabici s moďáky a doďáky. Nikdy nemohu vědět, jakou osobnost budu potřebovat, až přijdu do práce, nebo kterou speciální dovednost a schopnost využiju. Je nejrozumnější vzít si všechno a být tak připravený.
Stál jsem na mramorových schodech a čekal na Kmuzua. Byl měsíc rabí 'u'l-awwal a z šedivé oblohy drobně mrholilo. Usedlost Friedlander beje byla sice v samém srdci města, uprostřed hustě obydlených čtvrtí, ale člověk téměř mohl

předstírat, že je v nějaké tiché zahradní oáze, daleko od špíny a hluku velkoměsta. Byl jsem obklopen sytou zeleni, kterou přiměli růst jen proto, aby potěšila duši jednoho unaveného starce. Slyšel jsem tiché a uklidňující cinkání vody v chladivých fontánách. Na pečlivě ošetřovaných ovocných stromech kousek ode mne cvrlikali ptáci. Nehybným vzduchem se vznášela těžká sladká vůně exotických květin. Předstíral jsem, že nic z toho mě nemůže svést.
Pak jsem nasedl do smetanově bílého vestfálského sedanu a vyjel hlídanou branou. Za zdí mě zavalil hluk a spěch velkoměsta. Šokovalo mě, jak moc se mi nechce opustit klid bejova domu. Napadlo mě, že za nějaký čas bych mohl být jako on.
Kmuzu mě vysadil v ulici Wálí u'l-akbar, před stanici, která dozírala na záležitosti Budajínu. Řekl mi, že se vrátí přesně ve čtyři třicet a odveze mě domů. Měl jsem pocit, že je z těch lidí, kteří nikdy nechodí pozdě. Stál jsem na chodníku a sledoval, jak odjíždí.
Před stanicí byl vždycky houf dětí. Nevím, jestli doufaly, že uvidí, jak dovnitř vlečou nějakého spoutaného zločince, nebo čekaly, až jejich rodiče vyjdou z vězení, nebo se tu poflakovaly jen tak, v naději, že vyžebrají nějaké drobné. Není to zase tak dávno, kdy jsem dělal v Alžíru totéž, a dělalo mi dobře, když jsem mezi ně vhodil hrstku kiamů a sledoval, jak se o ně perou. I dnes jsem sáhl do kapsy a vyndal mince. Ty starší, větší děti přišly k penězům snadněji, ty menší se mi pověsily na nohy a kvílely: „Bakšiš!" Každý den jsem takhle musel zápasit, abych setřásl ty malé pijavice a dostal se k otáčecím dveřím stanice.
Měl jsem stůl v malé kanceláři ve třetím patře. Od sousedů mě dělily světle zelené sádrové desky, jen o několik centimetrů vyšší než já. Ve vzduchu bylo vždycky cítit nakyslý zápach, směs potu, tabákového kouře a desinfekce. Nad stolem jsem měl polici s průhlednými krabicemi plnými disket s informacemi. Na zemi byla veliká lepenková bedna nacpaná svázanými sjetinami. Na stole stál otlučený počítač Annamese, který bez větších problémů zvládal vždy dvě práce ze tří. Pochopitelně, má práce nebyla nijak důležitá, aspoň podle mínění poručíka Hadždžára. Oba jsme věděli, že jsem tam, abych dohlédl na věci pro Friedlander beje. Znamenalo to vlastně, že Papá má svůj vlastní soukromý policejní okrsek, který chrání jeho zájmy v Budajínu.
Hadždžár přišel do mé kanceláře a hodil mi na stůl další těžkou krabici. Byl to Jordánec s vlastním bohatým policejním záznamem. Tedy z doby, než přišel do města. Mám dojem, že před deseti lety byl atletem, ale neudržel si formu. Měl prořídlé hnědé vlasy a v poslední době si nechával narůst bradku. Vypadalo to hrozně, jako slupka na kiwi. Tak nějak vypadal dealer s drogami v těžkých snech matek, což Hadždžár také byl, pokud neřešil záležitosti sousední obezděné čtvrti.
„Jak se vede, Audrane?"
„Ujde to," řekl jsem. „Co to má být?"
„Našel jsem něco užitečného, co můžeš dělat." Hadždžár byl asi o dva roky mladší než já a dělalo mu dobře, když mi mohl poroučet.
Nahlédl jsem do krabice. Byly v ní nejmíň dvě stovky disket z modré kobaltové slitiny. Vypadalo to na další odporně nudnou práci. „To mám ty diskety roztřídit?"
„Chci, abys je všechny zapsal do denních záznamů."
Potichu jsem zaklel. Každý polda s sebou nosí elektronický zápisník, do kterého zaznamenává, co celý den dělal: kam šel, co i viděl, co řekl, co udělal. Na konci služby odevzdá paměť svému nadřízenému. A Hadždžár teď po mně chtěl, abych sebral a utřídil všechny diskety stanice. „Kvůli tomu mě sem Papá neposílá," řekl jsem.
„Krucinál! Chceš si stěžovat? Běž za Friedlander bejem. Ale teď dělej, co ti říkám."
„Vždyť jo," vztekle jsem za ním hleděl.
„Mimochodem," obrátil se znovu na mne, „Mám někoho, kdo se s tebou chce později setkat. Může to být milé překvapení."
O tom bych pochyboval. „No jo," řekl jsem.
„Takže pohni s těmi disketami. Chci to mít hotovo do oběda."
Otočil jsem se zpět ke stolu. Jen jsem zakroutil hlavou. Hadždžár mi šel neskutečné na nervy. A co bylo nejhorší, věděl to. Nerad jsem mu působil potěšeni vidět mě, jak zuřím.
Legrační na tom bylo, že i Hadždžár byl poskok Friedlander beje, i když rád předstíral, že je svým vlastním pánem. Od té doby, co byl povýšen a stal se šéfem, prošel Hadždžár řadou překvapivých změn. Začal svou práci brát vážně a omezil intrikaření a shánění peněz. Ne že by náhle získal smysl pro čest, jen mu došlo, že bude muset pořádně makat, aby ho nevyhodili jako neschopného darebáka.
Našel jsem ve své sbírce moďák zvyšující produktivitu a zapnul jsem si ho do zadní zásuvky. Zadní implantát funguje jako každý normální implantát. Můžu si do něho zapojit jeden moďák a šest doďáků. To přední zásuvka ze mě dělá slavnou osobu. Ta je totiž napojena na můj hypotalamus a dají se do ní zapnout mé speciální doďáky. Pokud vím, nikdo jiný nemá dva implantáty. Jsem rád, že jsem tenkrát nevěděl, že Friedlander bej přikázal doktorům, aby zkusili něco experimentálního a šíleně nebezpečného. Nejspíš nechtěl, abych se bál. Teď už je ta hrůza za mnou a přiznám se, jsem rád, že jsem se na to dal. Je ze mne mnohem produktivnější člen společnosti a vůbec.
Když jsem musel dělat nudnou policejní práci, což bylo skoro každý den, zapnul jsem si oranžový moďák, co mi dal Hadždžár. Byla na něm nálepka, že je ze Švýcarska. Švýcaři musejí mít obrovský smysl pro efektivitu. Jejich moďák okamžité proměnil i toho nejenergičtějšího a nejnápaditějšího člověka v otroka. Ne v hloupého otroka, jak to dělal Polo-hadždžův ohlupující hardware, ale v nepřemýšlejícího dříče, který není dost inteligentní, aby se nechal čímkoliv rozptylovat, dokud nemá vyřízené všechny papíry. Je to největší dar, jaký dostal ubohý úředník, po přestávkách na kávu.
A tak jsem ze sebe s povzdechem udělal pilného úředníka.

První pocit byl, jako by se celý svět zakymácel a pak chytil rovnováhu. V ústech cítil Audran divnou, kovovou chuť, v uších mu zvonilo. Trochu se mu zvedal žaludek, ale snažil se to překonat, protože to patřilo k tomuto moďáku. Dokud ho nevyndá, nepřejde to. Moďák přistřihl jeho osobnost jako knot lampy, zbyl sotva matný a zanedbatelný zbytek jeho skutečného já.
Nebyl ani natolik při vědomí, aby ho to rozčilovalo. Myslel jen na to, že má spoustu práce, a vytáhl z bedny pořádnou hrst disket. Šest jich nacpal do vstupních portů. Zmáčkl ovládací tlačítko a řekl: „Zkopíruj porty jedna, dva, tři, čtyři, pět, šest. " Pak hleděl do prázdna, dokud počítač nezaznamenal obsah disket. Když se to stalo, vyndal diskety, položil je na druhou stranu stolu a vložil dalších šest. A tak pořád dokola. Sotva si všiml, jak při tom uteklo dopoledne.
„Audrane!" Někdo vyslovoval jeho jméno.
Přerušil práci a ohlédl se přes rameno. Nadporučík Hadždžár a nějaký uniformovaný strážník stáli u vchodu do jeho kanceláře. Audran se pomalu otočil zpět k počítači. Sáhl do bedny, ale ta byla prázdná.
„ Vytáhni si ten zatracený krám. "
Audran se znovu ohlédl na Hadždžára a kývl. Čas vyndat moďák.

* * *
Svět se zmateně zatočil a pak jsem seděl za stolem a připitoměle hleděl na švýcarský moďák v dlani. „A sakra," zašeptal jsem. Ulevilo se mi, že jsem to zase já.
„Povím ti o Audranovi tajemství," otočil se Hadždžár na poldu. „Nenajali jsme si ho pro jeho vynikající vlastnosti. On vlastně žádné nemá. Ale je výborný nosič na hardware. Audran jen pomáhá moďáku oddělat si denní dávku." Polda se usmál.
„Poslyš, ten zatracený moďák mám přece od tebe," rozčilil jsem se.
Hadždžár pokrčil rameny. „Audrane, tohle je strážník Šaknahí."
„Jak se vede?"
„Dík, ujde to," kývl policista.
„Na Audrana si musíš dávat bacha," poznamenal Hadždžár. „Je to typická oběť návyku. Kdysi se chlubil tím, že nemá zadrátovaný mozek. Dnes ho nepotkáš bez nějakého moďáku vraženého v hlavě."
To mě šokovalo. Vůbec jsem si neuvědomoval, že tak často používám moďáky. Překvapilo mě, že si toho někdo všímá.
„Pokus se přehlížet jeho slabiny, Džirdži, protože ty a on budete parťáci."
Šaknahí po mně blýskl očima. Já po něm také. „Jak myslíš to parťáci?" zeptal se polda.
„Tak jak jsem to řekl. Mám pro vás dva úkol. Nějaký čas budete velice úzce spolupracovat."
„To mě bereš z ulice?" chtěl vědět Šaknahí.
Hadždžár zavrtěl hlavou. „To jsem neřekl. Přidávám ti Audrana do hlídky. Budete dva."
Šaknahí byl tak vzteklý, že jsem se bál, aby nepraskl vejpůl. „To spíš zaprodám vlastní děti satanovi! Jak si to představuješ, spárovat mě s chlapem, který nemá ani výcvik ani zkušenosti. Přeskočilo ti?"
Nechtělo se mi do ulic. Neměl jsem chuť dělat ze sebe terč pro každého cvoka v Budajínu, co má lacinou jehlovku. „Já mám přece být tady na stanici," bránil jsem se, „Friedlander bej nemluvil o tom, že bych měl dělat opravdového policajta."
„Prospěje ti to, Audrane," usoudil Hadždžár. „Můžeš se projíždět po městě a potkáš všechny bývalé kámoše. Budou u vytržení, až na ně zablýskáš odznakem."
„Budou mě z duše nenávidět."
„Oba zapomínáte na jeden drobný detail," vmísil se Šaknahí. „Jako můj parťák mi bude muset krýt záda pokaždé, když se dostaneme do nějaké nebezpečné situace. Popravdě řečeno, nevěřím mu ani za mák. A nečekejte, že budu makat s člověkem, kterému nevěřím."
„Vůbec se ti nedivím," kývl Hadždžár. Zdálo se, že ho poldovo mínění o mých kvalitách pobavilo. Můj první dojem z Šaknahího také nebyl nejlepší. Neměl zadrátovaný mozek, což mohlo znamenat dvě věci: buď byl přísný muslim, nebo byl jedním z těch frajerů, co si myslí, že jejich holý, neposílený mozek si poradí se všemi darebáky. Také jsem takový býval, ale už jsem z toho vyrostl. Ať už je to jedno nebo druhé, nedokážu s ním vyjit.
„A já zase nechci být zodpovědný za jeho záda. To nepotřebuji."
Hadždžár chlácholivě mával rukama. „Dobře, dobře, nerozčilujte se. Nechci, abyste v ulicích honili lumpy. Budete provádět neoficiální pátrání."
„Jaké pátrání?" zeptal se Šaknahí podezíravě.
Hadždžár zamával tmavé zelenou disketou z kobaltové slitiny. „Mám tu tlustý spis na Ridá Abú Ádila. Chci, abyste se ho naučili nazpaměť. Pak toho chlapa vyhledáte a nalepíte se na něho jak stín."
„To jméno jsem několikrát zaslechl u Papá. Kdo je to?" chtěl jsem vědět.
„Je to nejstarší konkurent Friedlander beje." Hadždžár se opřel o stěnu. „Jejich válka už se táhne nejmíň sto roků."
„Znám ho," ozval se polda mrzutě.
„Audran zná jen drobné lupiče a rváče z Budajínu. Abú Ádila v Budajínu nepotkáš. Ten má své zájmy úplně jinde než Papá. Má své malé království na severní a západní straně města. I tak mě ale Friedlander bej požádal, abychom na něho dohlédli."
„To děláš jen proto, že ti o to řekl Friedlander bej?" zeptal se Šaknahí.
„Neváhej. Papá má podezření, že Abú Ádil hodlá porušit přiměří. A chce být připravený."
No, než vymyslím, jak se trhnout, jsem loutkou Friedlander beje. Musím dělat, co mi on a Hadždžár přikážou.
Šaknahí s tím ale nechtěl mít nic společného. „Chtěl jsem být poldou, protože jsem si myslel, že tak budu moci pomáhat lidem," řekl. „Nevydělávám mnoho peněz, nevyspím se a dennodenně řeším spoustu zatracených problémů. Nikdy

nevím, kdy na mě někdo vytáhne zbraň a zmáčkne kohoutek. Dělám to, protože věřím, že něco změním. Nepodepsal jsem to, abych dělal osobního špiona nějakému bohatému bastardovi. A ještě: jak dlouho už se snažíš upíchnout tohoto frajera?"
„Poslyšte," řekl jsem Šaknahímu, „co vám na mně vadí?"
„Tak zaprvé, nejste policajt. Jste horší než bažant. Budete se držet vzadu a mě nějaký darebák zapíchne, nebo ztratíte nervy a zastřelíte bezbrannou babičku. Nebudu dělat jen tak s někým, když nevím, že se na něho můžu spolehnout."
Kývl jsem. „Jo, to máte pravdu, ale já si můžu zapnout moďák. Viděl jsem spoustu začátečníků, co nosili moďák, aby jim pomohl s povinnostmi."
Šaknahí zvedl ruce. „On to jen zhoršuje," zamumlal.
„Řekl jsem, ať si neděláte starosti s problémy na ulici," přerušil nás Hadždžár. „Je to jen pátrání. Většinou kancelářská práce. Nechápu, co tě tak vytočilo, Džirdži."
Šaknahí si přetřel čelo a povzdechl si. „Dobře, dobře. Jen jsem chtěl, aby bylo v záznamu, že jsem měl námitky."
„Dobrá," řekl Hadždžár, „je to zaznamenáno. Chci od vás obou pravidelné zprávy, protože musím dělat radost Friedlander bejovi. A to není lehké." Hodil mi disketu.
„Máme na tom hned začít dělat?" zeptal jsem se.
Hadždžár se ušklíbl. „Pokud se ti to vejde do tvého plného společenského kalendáře."
„Udělejte mi kopii," žádal Šaknahí. „Prostuduju si ten záznam hned dnes a zítra se projedeme kolem Abú Ádilova sídla."
„Fajn," souhlasil jsem. Zasunul jsem zelenou disketu do počítače a zkopíroval ji.
„V pořádku," řekl Šaknahí, sebral kopii a odkráčel.
„Vy dva jste si zrovna do oka nepadli," ozval se Hadždžár.
„Máme společnou práci, to je všechno. Tancovat spolu nemusíme."
„Jo, to máš pravdu. Proč si nevezmeš odpoledne volno? Běž domů a prohlédni si ty záznamy. Když budeš potřebovat něco vědět, Papá ti určitě poradí."
S tím mě nechal. Zavolal jsem přes počítač k Friedlander bejovi. Ozval se jeden z Kamenů, které mluví. „Jo?" zeptal se stručné.
„Tady je Audran. Požádejte Kmuzua, aby pro mě přijel na policejní stanici. Asi za dvacet minut."
„Jo," odpověděl Kámen. Pak už jsem slyšel jen vyzváněcí tón. Co Kamenům chybí na výřečnosti, to vyrovnají stručností.
O dvacet minut později, na sekundu přesné, přirazil Kmuzu elektrické auto k chodníku. Sedl jsem si dozadu a on se rozjel k domovu.
„Kmuzu," začal jsem, „víš něco o obchodníkovi, co se jmenuje Ridá Abú Ádil?"
„Něco málo, já sídí" řekl. „Co si přejete vědět?" Nespustil očí ze silnice.
„Všechno, ale ne zrovna teď." Zavřel jsem oči a položil hlavu na opěradlo. Kdyby mi aspoň Friedlander bej řekl tolik, co řekl Kmuzuovi a poručíku Hadždžárovi. Hrozně nerad jsem si připouštěl, že mi Papá ještě úplně nedůvěřuje.
„Až přijedeme do paláce," řekl Kmuzu, „budete si chtít promluvit s Friedlander bejem."
„Správně."
„Varuju vás. Ta žena ho velice rozzlobila."
Úžasné, pomyslel jsem si. Na tu ženu jsem úplně zapomněl. Papá bude chtít vědět, proč jsem ji ještě nezavraždil. Zbytek cesty jsem strávil vymýšlením vhodné výmluvy.

4

Kdybych byl věděl, jaké potíže mě čekají, nejspíš bych byl přiměl Kmuzua, aby mě odvezl pryč z města, na nějaké vzdálené, klidné místo. Když jsem přijel domů - opravdu, už jsem začal považovat palác Friedlander beje za domov - byly asi čtyři hodiny. Došel jsem k závěru, že hodinka spaní neuškodí. Pak jsem si naplánoval návštěvu u Papá a nakonec výlet do Budajínu a chvilku u Chiri. Bohužel Kmuzu měl jiné představy.
„V tom pokojíku mi bude docela dobře," oznámil.
„Prosím?" Nechápal jsem, o čem to k čertu mluví.
„Ten malý pokoj, který používáte jako skladiště. Pro mé potřeby to bude stačit. Přinesu si skládací lůžko."
Chvíli jsem na něho hleděl. „Předpokládal jsem, že budeš spávat v křídle pro služebnictvo."
„Ano, mám tam ubytování, já sídí, ale když budu mít pokoj i tady, budu se o vás moci lépe starat."
„Já nepotřebuju, aby ses o mne staral čtyřiadvacet hodin denně, Kmuzu. Mám rád své soukromí."
Kmuzu přikývl. „To chápu, ale pán domu mi přikázal—"
To mi stačilo. „Je mi jedno, co ti pán domu přikázal," rozkřičel jsem se. „Čí otrok jsi, můj, nebo jeho?"
Kmuzu mi neodpověděl. Jen na mne hleděl velkýma, vážnýma očima.
„No dobře, nevadí," ovládl jsem se. „Tak se zařiď ve skladišti. Naskládej všechny mě věci na hromadu a přitáhni si matraci, když chceš." Odvrátil jsem se, pořádně naštvaný.
„Friedlander bej by byl rád, kdybyste s ním povečeřel, až si promluvíte," řekl Kmuzu.
„Asi nezáleží na tom, že já mám jiné plány." Zase jen mlčenlivý pohled. Kmuzu na ně byl odborník.
Šel jsem do ložnice a svlékl se. Pak jsem se rychle osprchoval a přemýšlel jsem o tom, co chci říct Friedlander bejovi. Především mu povím, že tenhle nápad s otrokem-špionem musí sakra rychle skončit. Dál jsem mu hodlal vysvětlit, že mě ani trochu netěší, když mě dávají dohromady se strážníkem Šaknahím. A za třetí - a v té chvíli jsem si uvědomil, že nebudu mít odvahu zmínit se ani o těch prvních dvou.
Vyšel jsem ze sprchy a osušil jsem se. Vlažná voda mi udělala dobře, rozhodl jsem se, že se obejdu bez spaní. Místo

toho jsem se postavil před skříň a přemýšlel nad tím, co si obléci. Papá měl rád, když jsem se oblékal do arabských šatů. Proč k čertu ne, vybral jsem si jednoduchou kaštanovou džallábíju. Rozhodl jsem se, že pletená čapka mé domoviny se k ní nehodí. Nejsem turbanový typ, proto volba padla na hladkou bílou káfiju, upevnil jsem ji černou šňůrou akal. Kolem pasu jsem si utáhl točenou šňůru, na níž visela obřadní dýka, kterou mi kdysi dal Papá. Na opasku za zády viselo i pouzdro s paralyzační pistolí.
Schoval jsem je pod drahý béžový plášť. Cítil jsem se připravený na cokoliv: hostinu, debatu či vraždu.
„Zůstaň tady a přestěhuj se, co říkáš?" navrhoval jsem Kmuzuovi. Místo toho šel za mnou po schodech. Věděl jsem, že půjde. Papá měl kanceláře v přízemí hlavní části domu, spojovaly obě křídla. Když jsem tam přišel, byl na chodbě jeden z Kamenů, které mluví, a hlídal dveře. Pohlédl na mne a kývl, ale pak zahlédl Kmuzua a jeho výraz se změnil. Poodhrnul rty - byl to největší projev citu, jaký jsem kdy u některého z Kamenů viděl.
„Čekej," řekl.
„Půjdu dovnitř se svým pánem," prohlásil Kmuzu.
Kámen ho uhodil do hrudi a postrčil ho o několik kroků zpět. „Čekej," opakoval.
„To je v pořádku, Kmuzu," uklidnil jsem ho. 'Nechtěl jsem, aby se ti dva začali prát na podlaze před bejovou kanceláří. Své spory o vládu si mohli srovnat ve volném čase.
Kmuzu na mne chladně pohlédl, ale neříkal nic. Kámen se lehce uklonil, když mě pouštěl do čekárny a zavřel za mnou dveře. Kdyby si to Kmuzu a Kámen venku začali rozdávat, nevěděl bych, co dělat. Jaký je správný postup, když otrok vašeho pána tluče vašeho otroka? Možná jsem nejednal vůči Kmuzuovi fér. Možná znal nějaký fígl. Kdoví, možná dokáže zvládnout i Kámen, který mluví.
Friedlander bej byl v zadní kanceláři. Seděl za svým obrovským stolem. Nevypadal dobře. Lokty se opíral o horní desku a hlavu měl v dlaních. Třel si čelo. Když jsem vešel, vstal. „Jsem potěšen." Neznělo to příliš potěšené. Znělo to vyčerpaně.
„Je mi cti popřát vám dobrý večer, ó, šejchu," pronesl jsem obřadně. Měl na sobě bílou košili s vyhrnutými rukávy a rozepnutým límcem a neforemné šedé kalhoty. Nejspíš si ani nevšimne, jak jsem se snažil obléci konzervativně. Člověk prostě nevyhraje.
„Brzy budeme večeřet, můj synu. Zatím se posaď sem vedle mne. Je tady několik záležitostí, o nichž si musíme pohovořit."
Sedl jsem si na pohodlnou židli vedle stolu. Papá se zase usadil a zachmuřené se přehraboval v nějakých papírech. Uvažoval jsem, jestli začne mluvit o té ženě, nebo o tom, proč se rozhodl mě osedlat s Kmuzuem. Nehodilo se, abych se sám vyptával. Začne, až bude chtít.
Na chvíli zavřel oči, pak je s povzdechem otevřel. Řídké bílé vlasy měl rozcuchané a bylo vidět, že se ráno neholil. Určitě měl spoustu starostí. Trochu jsem se obával, co mi přikáže udělat tentokrát.
„Musíme si promluvit," řekl konečně. „Je tady ta záležitost s rozdáváním almužen."
Přiznám se bez mučení: ze všech možných problémů, jež jsem čekal, bylo rozdávání almužen ten úplně poslední. Jak bláhové bylo předpokládat, že chce projednat něco trochu víc k věci. Například vraždu.
„Obávám se, že jsem měl starosti s mnohem důležitější věcí, ó, šejchu."
Friedlander bej unaveně kývl. „Nepochybuji, můj synu, že opravdu považuješ ty další záležitosti za důležitější, ale mýlíš se. Ty a já žijeme v přepychu a pohodlí, a to nás činí zodpovědnými za naše bratry."
Jacques, můj přítel nevěrec, by byl jen těžko chápal přesný význam jeho slov. Jistě, ostatní náboženství také podporují dobročinnost. Je rozumné starat se o chudé a potřebné, protože nikdy nevíte, kdy se sami stanete chudými a potřebnými. Jenže muslimský postoj je něco víc. Rozdávání almužny je jeden z pěti pilířů víry, je jeho základem stejně jako vyznání víry, modlitba, půst o ramadánu a pouť do Mekky.
Věnoval jsem almužnám stejnou pozornost jako ostatním náboženským povinnostem. Abyste rozuměli, hluboce si jich vážím v duchovním smyslu a slíbil jsem si, že je co nejdřív začnu horlivě plnit i v praktickém životě.
„Zdá se, že už jste o tom delší čas přemýšlel," řekl jsem.
„Zanedbávali jsme svou povinnost vůči chudým a poutníkům, i vdovám a sirotkům v našem sousedství."
Někteří z mých přátel - mých starých přátel, bývalých přátel - si myslí, že Papá je vražedný netvor, ale to není pravda. Je to prohnaný obchodník, který však udržuje silná pouta k víře, jež stvořila naši kulturu. Je mi líto, jestli vám to připadá rozporuplné. Dokázal být tvrdý, dokonce krutý. Ale neznal jsem nikoho tak upřímného ve víře a tak ochotného plnit povinnosti Koránu.
„Co si přejete, abych udělal, můj strýčku?"
Friedlander bej pokrčil rameny. „Což se ti za tvé služby dost neodměňuji?"
„Jste nekonečně štědrý, ó, šejchu," uklonil jsem se.
„Takže by ti nebylo zatěžko odložit pátou část svého majetku, jak vede Pravá cesta. Vskutku zamýšlím obdarovat té tak, aby se tvá pokladna naplnila, a zároveň ti dát zdroj příjmů nezávislý na tomto domě."
Zbystřil jsem pozornost. Každý večer při usínání jsem snil o svobodě. Na ni jsem myslel, když jsem ráno otevřel oči. A prvním krokem ke svobodě byla finanční nezávislost.
„Jste otcem štědrosti, ó, šejchu, řekl jsem, „ale já si ji nezasluhuji." Věřte, nemohl jsem se dočkat, co bude dál. Zdvořilost mi však přikazovala, abych předstíral, že absolutně nemohu přijmout jeho dar.
Zvedl tenkou, třesoucí se ruku. „Mám raději, když moji společníci mají vnější zdroje přijmu, zdroje, o které se sami starají a o jejichž výnosy se nemusejí dělit se mnou."
„To je moudrá zásada." Znám spoustu jeho 'společníků' a vím, jaké zdroje mají. Bylo mi jasné, že se mi chystá vnutit nějaký pochybný neřestný kšeft. Ne že bych měl nějaké zábrany, chápejte. Vůbec by mi nevadilo, kdybych si mohl kupovat drogy za velkoobchodní ceny. Jenže mě na obchod neužije.

„Až donedávna byl Budajín tvůj celý svět. Znáš ho dobře, můj synu, a rozumíš jeho lidem. Mám tam slušný vliv a myslel jsem si, že nejrozumnější by bylo pořídit ti nějaký menší obchodní zájem právě tam." Podal mi nějaký dokument zalaminovaný ve fólii.
Natáhl jsem ruku a vzal ho. „Co je to, ó, šejchu?" chtěl jsem vědět.
„Je to doklad vlastnického práva. Jsi nyní vlastníkem majetku, který smlouva popisuje. Od dnešního dne je to tvůj podnik. A je to výnosný podnik, synu mého bratra. Spravuj ho dobře a on se ti odmění, inšalláh."
Podíval jsem na smlouvu. „Vy jste—" ztratil jsem hlas. Papá koupil klub Chirigo a dával mi ho. Pohlédl jsem na něho. „Ale—"
Mávl rukou. „Netřeba žádných díků. Jsi můj poslušný syn."
„Ale to patří Chiri. Já jí přece nemůžu vzít její klub. Co bude dělat?"
Friedlander pokrčil rameny. „Byznys je byznys," řekl jednoduše.
Zděšeně jsem na něho hleděl. Měl pozoruhodný zvyk dávat mi věci, bez kterých bych se byl raději obešel: Kmuzua a kariéru policajta, například. Nemělo smysl odmítnout. „Nemám slov, abych vyjádřil své díky," řekl jsem chabým hlasem. Už jsem měl jen dva přátele, Sajída Polo-hadždže a Chiri. Tohle se ji nebude líbit. Už teď jsem se bál její reakce.
„Pojď, půjdeme večeřet." Vstal a vzal mě za ruku. Sel jsem za ním, pořád ještě ochromený úžasem. Až mnohem později jsem si uvědomil, že jsem s nim vůbec nemluvil o spolupráci s Hadždžárem ani o tom novém úkolu sledovat Ridá Abú Ádila. Když jste s Papá, jdete, kam chce jít on, děláte, co chce dělat on, a mluvíte o tom, o čem chce mluvit on.
Šli jsme do menší ze dvou jídelen v zadní části západního křídla. Obvykle jsme tam s Papá jídávali, pokud mě pozval na večeři. Kmuzu se na chodbě zařaádil za mě a Kámen, který mluví, šel ve stopách Friedlander beje. Kdybychom byli v sentimentální americké holoshow, určitě by se do sebe za chvíli pustili a nakonec by z nich byli nejlepší kamarádi. Marná naděje.
Zastavil jsem se na prahu jídelny a zíral. Umm Sa'ad a její syn na nás čekali uvnitř. Byla první ženou, kterou jsem kdy viděl v domě Friedlander beje, ale ani tak dosud nikdy nesměla jíst s námi. Chlapec vypadal na patnáct, což je podle naší víry věk dospělosti. Byl dost starý, aby mohl plnit povinnosti modliteb a rituálního půstu, takže za jiných okolností by byl vítaným hostem u našeho stolu. „Kmuzu," řekl jsem, „doprovoď tu ženu do jejích komnat."
Friedlander bej mi položil ruku na paži. „Děkuji ti, synu, ale požádal jsem ji, aby se s námi setkala."
Hleděl jsem na něho s otevřenými ústy, ale nenapadla mě žádná inteligentní odpověď. Pokud Papá hodlal uskutečnit revoluční změny v postojích a chování v tomhle pozdním věku, měl na to právo. Zavřel jsem ústa a kývl.
„Umm Sa'ad povečeří ve svém apartmá, až skončíme diskusi," řekl Friedlander bej a pohlédl na ni přísným pohledem. „Její syn pak může odejít s ní nebo zůstat s muži, pokud si to bude přát."
Umm Sa'ad vypadala netrpělivě. „Asi musím být vděčná za každý okamžik, který mi věnujete."
Papá šel ke své židli a Kámen ho doprovázel. Kmuzu mě uvedl k mému místu naproti Friedlander bejovi. Umm Sa'ad seděla vlevo od něho, její syn napravo. „Maríde," obrátil se na mne Papá, „už ses setkal s tímto mladým mužem?"
„Ne," řekl jsem. Ani jsem ho nikdy neviděl. On a jeho matka se v domě příliš neukazovali. Chlapec byl na svůj věk vysoký, ale hubený a zasmušilý. Jeho pleť měla nepřirozený žlutavý nádech a bělmo očí měl červené. Vypadal nezdravě. Měl na sobě tmavé modrou džallábiju s geometrickým vzorem a na hlavě měl turban mladého šejcha - ne kmenového vůdce, ale přesto to byl čestný turban mladíka, který ovládal Korán nazpaměť.
„Já sídí" řekla ta žena, „ mohu vám představit svého hezkého syna, Sa'ad bin Saláha?"
„Nechť vaše čest vzkvétá, pane," řekl chlapec.
Zvedl jsem obočí. Aspoň měl vychování. „Nechť je k tobě Alláh milostivý," odpověděl jsem.
„Umm Sa'ad," ozval se Friedlander bej nevrlým hlasem, „přišla jste do mého domu a vznášíte přehnané požadavky. Má trpělivost je u konce. Protože respektuji pohostinnost, strpěl jsem vaši přítomnost, ale teď už je mé svědomí čisté. Žádám, abyste mě už neobtěžovala. Opustíte můj dům před ranním svoláváním k modlitbě. Přikážu svým sluhům, aby vám se vším pomohli."
Umm Sa'ad se na něho pousmála, jako by ji jeho hněv pobavil. „Nevěřím, že jste nad naším problémem dost přemýšlel. A neudělal jste nic pro zabezpečení budoucnosti svého vnuka." Přikryla Sa'adovu ruku svou dlaní.
Byla to pořádná facka. Tvrdila tady, že je dcerou nebo snachou Friedlander beje. To vysvětlovalo, proč chtěl, abych se jí zbavil já, místo toho, aby to udělal on.
Podíval se na mne. „Synu mého bratra, tato žena není má dcera a tento chlapec není můj pokrevný příbuzný. Není to poprvé, co k mým dveřím přišel cizí člověk a dožadoval se uznání příbuzenství v naději, že uloupí něco z mého těžce vydobytého bohatství."
Ksakru, měl jsem se o ni postarat hned, jak mě o to požádal, než mě vtáhl do celé téhle intriky. Snad se jednou naučím vyřešit věci dřív, než se příliš zkomplikují. Nechci tvrdit, že bych ji byl opravdu zavraždil, ale možná by se mi bylo podařilo ji nějak uchlácholit nebo vyděsit, nebo podplatit, aby odešla. Teď už jsem věděl, že je příliš pozdě. Teď už nepřistoupí na vyrovnání, chce celý balík, nenechá ani kousek.
„Jste si jistý, ó, šejchu? Že není vaše dcera, myslím?"
Na okamžik jsem si myslel, že mě udeří. Pak řekl hlasem napjatým sebeovládáním: „Přísahám ti na život Posla Božího, nechť je požehnán a zůstává v pokoji."
To mi stačilo. Friedlander bej sice klidně poopraví fakta, když to poslouží jeho záměrům, ale nikdy by falešně nepřísahal. Vycházíme spolu částečně i proto, že on nelže a já také nelžu. Podíval jsem se na Umm Sa'ad. „Jaký důkaz máte pro své požadavky?"
Oči seji rozšířily. „Důkaz?" křičela. „Potřebujete důkaz, abyste objal svého otce? Jaký důkaz o identitě svého otce máte vy?"
Nemohla vědět, jak citlivého problému se dotkla. Ignoroval jsem tu poznámku. „Papá—" zarazil jsem se. „Pán domu

vám prokázal zdvořilost a laskavost. Nyní vás slušně žádá, abyste svou návštěvu ukončila. Jak zdůraznil, můžete při odchodu počítat s pomocí všech sloužících." Obrátil jsem se ke Kameni, který mluví. Okamžitě kývl hlavou. On už zajistí, že Umm Sa'ad a její syn budou z domu před poslední slabikou muezzinova ranního volání.
„Pak se tedy musíme začít připravovat," zvedla se. „Pojď, Sa'ade." A oba opustili jídelnu s takovou důstojností, jako by palác patřil jim a oni byli poškozená strana.
Friedlander bej tiskl dlaně na desku stolu. Kotníky prstů měl bílé. Dvakrát nebo třikrát se zhluboka nadechl. „Jaké kroky navrhuješ, abychom ukončili tuto nepříjemnost?" zeptal se.
Přeletěl jsem zrakem od Kmuzua ke Kameni, který mluví. Ani jeden nenaznačoval nejmenší zájem. „Rád bych se vás nejdříve na něco zeptal, ó, šejchu. Chcete se jí i jejího syna zbavit. Je nutné, aby zemřela? Co kdybych ji odstrašil nějakým méně násilným způsobem?"
„Viděl jsi ji a slyšel jsi, co říkala. Nic než násilí nezpřetrhá její plány. A dál - jen její smrt odradí další pijavice od podobných akcí. Proč váháš, můj synu? Odpověď je jednoduchá a účinná. Zabil jsi už dřív. Další zabití by nemělo být tak těžké. Ani se nemusíš snažit, aby to vypadalo jako nehoda. Seržant Hadždžár to pochopí. Nebude žádné vyšetřování."
„Hadždžár už je nadporučík," poznamenal jsem.
Papá mávl netrpělivé rukou. „Ano, samozřejmě."
„Myslíte, že Hadždžár jen tak přejde vraždu?" Hadždžár byl koupený, ale to neznamená, že bude klidně sedět, když z něho udělám pitomce. Mohlo mi toho projít hodně, ale musel jsem si pořád dávat pozor, abych zachoval zdáni Hadždžárovy dokonalosti.
Stařec nakrčil obočí. „Můj synu," mluvil pomalu, abych ho pochopil, „pokud bude nadporučík Hadždžár dělat potíže, může být také odstraněn. Možná budeš mít s jeho nástupcem větší štěstí. A můžeš v tom procesu pokračovat, dokud tu funkci konečně neobsadíš policistou s dostatečnou fantazií a chytrostí."
„Nechť Alláh vede vás i mne," zamumlal jsem. Friedlander bej si poslední dobou představoval řešení drobných životních zádrhelů velice jednoduše. Znovu mě zarazilo, že Papá se nijak nežene do toho něco řešit osobně. Už v mládí se naučil předávat zodpovědnost. A já jsem se stal jeho oblíbeným zástupcem.
„Večeři?" zeptal se.
Přešla mě chuť. „Prosím, abyste mě omluvil. Musím toho nyní spoustu promyslet. Byl bych rád, kdybyste mi, až se najíte, mohl odpovědět na několik otázek. Chtěl bych znát, co víte o Ridá Abú Ádilovi."
Friedlander bej rozpřáhl ruce. „Asi nevím o mnoho víc než ty."
Moment, byl to přece Papá, kdo donutil Hadždžára, aby zahájil šetření. Tak proč teď hraje hloupého? Nebo je to zase další zkouška? Kolika zatracenými zkouškami budu muset ještě pro-jit?
Nebo možná - začínalo to být zajímavé - možná Hadždžárovu zvědavost přece jen nevyvolal Papá. Možná se Hadždžár prodával na víc stran: Friedlander bejovi a ještě někomu, kdo přišel s druhou nejvyšší nabídkou, a ještě třetímu kupci, a pak čtvrtému...
Pamatuji si, jak jsem byl horkokrevný patnáctiletý mladík: sliboval jsem své dívce, Nafise, že se nikdy ani nepodívám na jinou dívku. A stejný slib jsem učinil Fá'ize, co měla větší kozy. A Hanúně, jejíž otec pracoval v pivovaru. Všechno bylo dobré, dokud se Nafisa nedověděla o Hanúně a Fá'izin otec o těch druhých dvou. Holky by mi byly uřízly koule a vyškrábaly oči, proto jsem raději vyklouzl v noci z Alžíru. Tím začala odysea, která mě přivedla až do tohoto města.
To už je dávná, mrtvá historie a s tímhle nemá nic společného. Jen mé napadlo, co asi čeká Hadždžára, jestli Friedlander bej a Ridá Abú Ádil jednou zjistí, že hraje na dvě strany.
„Není snad Abú Ádil váš největší soupeř?" zeptal jsem se.
„Ten pán si možná myslí, že soupeříme. Mně nepřipadá, že bychom si nějak překáželi. Alláh dává Abú Ádilovi právo prodávat jeho tepané mosazné věci tam, kde já prodávám své. Pokud se někdo rozhodne koupit od Abú Ádila spíš než ode mne, pak mají oba mé požehnání. Alláh mi živobytí zajistí a Abú Ádil mi nemůže ani pomoci ani uškodit."
Pomyslel jsem na obrovské sumy peněz, které prošly domem Friedlander beje, aby něco z nich skončilo v tlustých obálkách i na mém stole. Byl jsem přesvědčen, že ani kiam nepocházel z prodeje tepané mosazi. Ale byl to milý eufemismus. Nekomentoval jsem to.
„Podle nadporučíka Hadždžára si myslíte, že Abú Ádil vám chce zabránit dál podnikat."
„Jen Shromáždítel národů může ukončit mé obchodování, můj synu." Papá se mne vlídně podíval. „Ale těší mě tvá starost o mne. Z Abú Ádila neměj obavy."
„Můžu využít svého postavení na stanici, abych zjistil, co plánuje."
Vstal a prohrábl si rukou bílé vlasy. „Pokud si to přeješ. Pokud tě to uklidní."
Kmuzu odsunul mou židli od stolu a já jsem se také zvedl. „Můj strýčku, prosím dovolte mi odejít. Nechť vás váš stůl potěší. Přeji vám požehnané jídlo."
Friedlander bej ke mně přistoupil a políbil mě na obě tváře. „Běž v míru, můj drahý. Jsem tebou potěšen."
Ve dveřích jsem se otočil. Papá opět seděl ve své židli. V tváři měl vzteklý výraz a Kámen, který mluví, se shýbal, aby slyšel, co mu Papá říká. Zajímalo by mě, co Papá povídá svému otroku, ale mně neřekne.
„Ty musíš dokončit stěhování, ne?" řekl jsem Kmuzuovi cestou k mým pokojům.
„Přinesu si matraci, já sídí. To bude pro dnešek stačit."
„Dobře. Mám ještě nějakou práci na počítači."
„Ty materiály o Ridá Abú Ádilovi?"
Ostře jsem na něho pohlédl. „Ano, uhádl jsi."
„Možná bych vám mohl pomoci porozumět tomu muži a jeho motivům."
„Jak to, že toho o něm tolik víš, Kmuzu?"

„Když mě koupili a přivezli do města, byl jsem zaměstnán jako osobní strážce jedné z Abú Ádilových manželek."
To byla pozoruhodná informace. Pochopte: začínám šetření o naprosto cizím člověku a zjistím, že můj zbrusu nový sluha kdysi právě u tohohle chlapa pracoval. To nebyla náhoda, dejte na mne. Věřil jsem, že se to jednou všechno vysvětlí. Jen jsem doufal, že až k tomu dojde, budu ještě živý a zdravý.
Zastavil jsem se u dveří do bytu. „Zajdi si pro své věci a postel. Budu si pročítat záznamy o Abú Ádilovi. Ale nedělej si starosti, nebudeš mě rušit. Když pracuju, musela by vedle mě spadnout bomba, aby mě to vyrušilo."
„Děkuji vám, já sídí, budu se chovat velice tiše."
Začal jsem otáčet barevným zámkem na dveřích. Kmuzu se lehce uklonil a zamířil k místnostem služebnictva. Když zašel za roh, pospíchal jsem opačným směrem. Šel jsem do garáže a našel své auto. Připadal jsem si divně, jak se vykrádám z domu, aby o tom nevěděl můj vlastní sluha, ale nechtělo se mi dnes se s ním tahat.
Projel jsem křesťanskou čtvrtí a pak přes obchodní čtvrť pro bohaté východně od Budajínu. Zaparkoval jsem auto na Bulváru al-Džamíl, nedaleko od místa, kde obvykle stává Bili se svým taxíkem. Než jsem vystoupil z auta, vyndal jsem si krabičku s pilulkami. Připadalo mi to už celé věky, co jsem si nedopřál nějakou drogu. Měl jsem slušné zásoby, díky lepším příjmům a mnoha novým kontaktům, jež jsem získal prostřednictvím Papá. Vybral jsem si několik modrých trifetů - tak jsem spěchal, že jsem je polkl hned, bez vody. Za chvíli se budu cítit nabitý energií a absolutně neporazitelný. Budu to potřebovat, protože mě čeká ošklivá scéna.
Uvažoval jsem, jestli si nemám zapnout nějaký moďák, ale nakonec jsem to zamítl. Potřeboval jsem mluvit s Chiri a vážil jsem si jí natolik, že jsem to chtěl udělat svou vlastní hlavou. Potom se třeba situace změní. Třeba budu chtít jít domů jako někdo úplně jiný.
U Chiri v klubu bylo plno. Vzduch uvnitř byl horký, nehybný, sladký tuctem různých parfémů a kyselý potem a rozlitým pivem. Sexuální změněnci a předoperační debíci si povídali se zákazníky s předstíranou veselostí a jejich smích a voláni po dalším šampaňském občas přehlušily pronikavou hudbu. Za barem kmitaly modré a červené neonové blesky a zářící body světel ze zrcadlových kulatých lustrů se pohybovaly po stěnách a stropu. V jednom rohu byl hologram Honey Pílar, svíjející se na světlé norkové kožešině rozprostřené na bílém písku jakési romantické pláže. Byla to reklama na její nový sexy moďák Zvolna, zvolna se spaluj. Chvíli jsem ji pozoroval jako zhypnotizovaný.
„Audran," ozval se chraptivý hlas Chiri. Neznělo to příliš nadšeně. „Pan šéf."
„Poslouchej, Chiri, vysvětlím—"
„Lily," zavolala jednu z dívek, „dones novému majiteli pití. Gin a bingaru s kapkou citrónové šťávy." Podívala se na mne rozzuřeně. „Tende je moje, Audrane. Soukromá zásoba. Nepatří klubu a beru si ho s sebou."
Bylo to tak zlé, jak jsem čekal. Dovedl jsem si představit, jak jí je. „Počkej chvilku, Chiri. Já s tím nic neměl, to—"
„Tady jsou klíče. Tenhle je od pokladny. Všechny peníze v ní jsou tvoje. Děvčata jsou tvá a všechny potíže od téhle chvíle jsou tvoje. Když budeš mít nějaký problém, běž si za Papá." Vytáhla zpod pultu svou láhev tende. „Kwa heri, hajzle," zasyčela. Pak vyrazila z klubu.
Rozhostilo se ticho. Píseň, kterou právě hráli, skončila a nikdo se nenamáhal pustit novou. Na pódiu byla Kandy, debík, a jen tam tak stála a hleděla na mě, jako by čekala, že si začnu hrát na otrokáře a křičet. Lidé na barových stoličkách poblíž mě se začali zvedat a ustupovali mezi ostatní hosty. Ve tvářích jsem jim četl nepřátelství a pohrdání. Friedlander bej mě chtěl odloučit ode všeho, co mě spojovalo s Budajínem. Udělal ze mě poldu, což byl velkolepý začátek, ale i tak mi zůstalo ještě několik věrných přátel. Dalším geniálním tahem bylo přinutit Chiri, aby prodala svůj klub. Brzy budu tak osamělý a bez přátel jako Papá, až na to, že nebudu mít útěchu jeho moci a bohatství.
„Podívejte," začal jsem, „to je všechno omyl. Já se s Chiri domluvím. Indihar, prosím tě, vezmi to teď za mne, ano? Hned se vrátím."
Indihar se na mne jen pohrdavě podívala. Neřekla ani slovo. Nedokázal jsem tam zůstat ani sekundu. Chytil jsem klíče, které Chiri hodila na pult, a vyšel jsem ven. Nikde na Hlavní jsem ji neviděl. Možná šla rovnou domů, ale spíš zašla do nějakého jiného klubu.
Sel jsem do Fée Blanche, kavárny staříka Gargotiera na Deváté ulici. Se Sajídem, Jacquesem a Mahmúdem jsme tam často chodili. Rádi jsme sedávali na terase a v podvečer hráli karty. Býval to dobrý začátek večera.
Byli tam všichni. Jacques byl jediný křesťan v naší partě. Hrozně rád povídal lidem, že je ze tří čtvrtin Evropan. Byl přísný heterosexuál a pyšnil se tím. Nikdo ho zvlášť nemiloval. Mahmúd byl změněnec. Původně byl útloboká tanečnice s něžnýma očima a dělal v klubech na Hlavní. Teď byl malý, tlustý a zlý, jako jeden z těch džinů, na které jste museli vyzrát, když jste chtěli osvobodit zakletou princeznu. Slyšel jsem, že pro Friedlander beje řídí organizovanou prostituci v Budajínu. Sajíd Polo-hadždž na mne škaredě hleděl přes okraj sklenice Johnyho Walkera, svého obvyklého pití. Měl dnes svůj moďák tvrdého chlapa a jen čekal, až mu dám záminku zpřelámat mi kosti.
„Jak se vede?" pozdravil jsem.
„Jsi gauner, Audrane," řekl Jacques tiše. „Špína."
„Díky, ale nemůžu se zdržet dlouho." Sedl jsem si na volnou židli. Monsieur Gargotier přišel dohlédnout, abych u něho utratil nějaké peníze. Jeho výraz byl tak pečlivé neutrální, že bylo jasné, jak mě z duše nenávidí.
„Nezahlédli jste tady někde před pár minutami Chiri?" zeptal jsem se. Monsieur Gargotier si odkašlal. Ignoroval jsem ho a on odešel.
„Ještě ti to nestačilo?" ozval se Mahmúd. „Myslíš, že třeba odnesla krabičku sponek na papír, co ti patří? Nech ji na pokoji, Audrane."
Měl jsem toho plné zuby. Zvedl jsem se a Sajíd na druhé straně stolu vstal také. Dvěma rychlými kroky přešel ke mně, jednou rukou chytil můj plášť a pěsti se chystal mě uhodit. Než to mohl udělat, prudce jsem ho praštil do nosu. Vystříklo mu několik kapek krve. Byl omráčený, ale pak se mu ústa zkroutila vztekem. Chytil jsem moďák v jeho korymbickém implantátu a vyrval ho ven. Viděl jsem, jak se mu rozostřily oči. Na okamžik musel úplně ztratit orientaci.

„Nechte mě sakra být," řekl jsem a strčil ho zpátky na židli. „Všichni." Hodil jsem mu moďák do klina.
Zamířil jsem znovu na Hlavni. Vřel jsem vztekem. Nevěděl jsem, co dál. Klub u Chiri - teď můj klub - byl plný lidí a nemohl jsem se spolehnout, že to Indihar zvládne. Rozhodl jsem se vrátit zpět a zkusit to nějak vyřešit. Ušel jsem několik kroků, když mě dohonil Sajíd a položil mi ruku na rameno. „Děláš se velice nepopulárním, Maghrebí."
„To nedělám já."
Zakroutil hlavou. „Dovoluješ, aby se to stalo. Jsi za to zodpovědný."
„Děkuju." Šel jsem dál.
Uchopil mou pravici a vložil do ní svůj moďák zlosyna. „Vem si to, asi to budeš potřebovat."
Zamračil jsem se. „Na tyhle problémy potřebuju jasnou hlavu, Sajíde. Musím si vyřešit spoustu morálních dilemat. Nejen Chiri a její klub. Je toho víc."
Polo-hadždž si odfrkl. „Nikdy ti nerozumím, Maríde. Mluvíš jako unavená stará zřícenina. Jsi stejný jako Jacques. Když si budeš rozumně vybírat moďáky, nebudeš si muset dělat starosti s morálkou. Bůh ví, že mě to netrápí."
To bylo to poslední, co jsem chtěl poslouchat. „Někdy nashle, Sajíde," řekl jsem.
„Jak myslíš." Otočil se a zamířil zpět k Fée Blanche.
Sel jsem k Chiri, vyhnal všechny ven, zavřel a jel zpátky k Friedlander bejovi. Unaveně jsem zdolal schody ke svému bytu a byl jsem rád, že ten dlouhý den, plný překvapení, je konečně za mnou. Když jsem se chystal do postele, objevil se Kmuzu tiše ve dveřích. „Neměl byste mě podvádět, já sídí."
„Dotkl jsem se tvých citů, Kmuzu?"
„Jsem tady, abych vám pomáhal. Je mi líto, že jste odmítl mou ochranu. Možná přijde čas, kdy mě rád zavoláte."
„To je docela možné, ale zatím, co kdybys mě nechal o samotě?"
Pokrčil rameny. „Někdo na vás čeká, já sídí."
Zamžikal jsem. „Kdo?"
„Nějaká žena."
Neměl jsem sil jednat s Umm Sa'ad. Ale pak, mohla to být Chiri—
„Mám ji uvést?" zeptal se Kmuzu.
„Jo, sakra."
Byl jsem dosud oblečen, ale padal jsem únavou. Slíbil jsem si, že to bude velice stručný rozhovor.
„Maríde?"
Ohlédl jsem se. Ve dveřích, oblečená do roztrhaného hnědého pláště, s odřeným kufrem z umělé hmoty, stála Angela Monroe. Máti.
„Říkala jsem si, že bych u tebe pár dní pobyla." Opile se culila. „Copak, nejsi rád, že mě vidíš?"

5

Když mě doďák v pondělí ráno probudil, ležel jsem chvíli a uvažoval. Byl jsem ochoten připustit, že jsem předešlý večer udělal několik chyb. Nevěděl jsem, jak bych byl mohl napravit tu situaci s Chiri, ale měl jsem se o to pokusit. Dlužil jsem to ji i našemu přátelství. Ani později, když jsem viděl matku, jsem nebyl nadšený. Vyřešil jsem ten problém tak, že jsem ji poslal ven do noci. Poslal jsem Kmuzua, aby jí pomohl najít hotelový pokoj. U snídaně se mi za to od Friedlander beje dostalo pěkné kritiky.
Zuřil. Jeho hlas měl drsný a chraptivý odstín, který naznačoval, že se pekelně snaží na mě nekřičet. Položil mi ruce na ramena. Cítil jsem, jak se třese rozčilením. Dech mu voněl mátou, když citoval šlechetný Korán: „Jestliže se jeden z vašich rodičů či oba při vás dožijí stáří, nezahanbujte je ani nezavrhujte, ale mluvte s nimi laskavě. A ukryjte je pod křídla milosrdenství a řekněte: 'Můj Pane! Smiluj se nad nimi oběma, neboť oni pečovali o mne, když já jsem byl malý.'"
Byl jsem otřesen. Být zaplaven hněvem Friedlander beje bylo jako výcvik na Den posledního soudu. On by to srovnání považoval za svatokrádežné, pochopitelně, jenže on nikdy nebyl cílem své vlastni zuřivosti.
Až jsem začal koktat: „Myslíte Angelu Monroe." Vím, byla to stupidní reakce, ale Papá mě tak překvapil svým projevem, že jsem nebyl schopen jasné myslet.
„Mluvím o tvé matce," řekl. „Přišla za tebou v nouzi, a ty jsi ji vyhnal od svého prahu."
„Zaopatřil jsem ji, jak jsem mohl nejlépe." Uvažoval jsem především o tom, jak se to Papá dověděl.
„Člověk nevyžene vlastní matku, aby bydlela u cizích lidí! Nyní musíš hledat odpuštění u Alláha."
To mě trochu uklidnilo. Říkal sice 'Alláh', ale myslel tím 'Friedlander bej". Zhřešil jsem proti jeho osobnímu kódu, ale kdyby se mi podařilo najit správná slova a udělat správné věci, všecko by bylo zase v pořádku. „Ó, šejchu," hovořil jsem pomalu a pečlivě jsem volil slova, „vím, jaký je váš názor na ženy ve vašem domě. Nechtěl jsem ji pozvat, aby strávila noc pod vaší střechou, a bylo už příliš pozdě, abych se vás zeptal. Zvážil jsem potřeby své matky a vaše zvyky a udělal jsem, co jsem považoval za nejlepší." Vždyť to k čertu bylo skoro pravda.
Zlostně na mne pohlédl, ale bylo vidět, že ten nejhorší hněv už ho přešel. „Tvé jednání mne urazilo víc, než kdybys byl matku pozval, aby přespala v mém domě."
„Rozumím, ó, šejchu, a prosím, abyste mi odpustil. Nechtěl jsem vás urazit, ani přehlížet učení Prorokovo."
„Nechť mu Alláh žehná a dá mu mír," zašeptal Papá automaticky. Nešťastně potřásal hlavou, ale s každou sekundou se jeho výraz rozjasňoval. „Jsi ještě mladý, můj synu. Není to poslední chybný úsudek, který uděláš. Má-li z tebe být spravedlivý muž a soucitný vůdce, musíš se učit z mého příkladu. Když jsi na pochybách, nikdy se neboj poradit se mnou, bez ohledu na čas a místo."
„Ano, ó, šejchu," řekl jsem tiše. Bouře byla zažehnána.
„Nyní musíš najít svou matku, přivést ji sem a zajistit jí pohodlí ve vhodném apartmá. Máme spoustu prázdných pokojů

a tento dům je tvůj stejně jako můj."
Z hlasu jsem vycítil, že rozhovor skončil. Byl jsem zatraceně rád. Bylo to jako přecházet mezi minarety mešity po laně.
„Jste otcem laskavosti, ó, šejchu," řekl jsem.
„Odejdi v míru, synu mého bratra."
Vrátil jsem se do svých pokojů. Na snídani Papá zapomněl. Kmuzu, jako obvykle, šel se mnou. „Poslyš," začal jsem, jako by mě to zrovna napadlo, „tys náhodou neřekl Friedlander bejovi o včerejší noci, že?"
„Já sídí," pronesl s prázdným výrazem, „je vůle pána domu, abych mu o takových věcech říkal."
Zamyšleně jsem se kousal do rtu. Mluvit s Kmuzuem bylo jako oslovovat věštce: musel jsem naprosto přesné formulovat otázky, jinak dostanu nesmyslnou odpověď. „Kmuzu, ty jsi můj otrok, nebo ne?"
„Ano," kývl.
„Máš mě poslouchat?"
„Poslouchám vás a pána domu, já sídí."
„Jenže ne vždy v tomto pořadí."
„Ne vždy," připustil.
„Dobře, teď ti dám jasný a jednoznačný příkaz. Nebudeš si ho muset kontrolovat u Papá, protože on sám to navrhl. Chci, abys našel volný byt někde v domě, pokud možno daleko odtud, a usadil tam matku, aby měla pohodlí. Chci, aby ses celý den věnoval jejím potřebám. Až se vrátím z práce, budu si s ní muset promluvit o jejích plánech do budoucna, což znamená, že nesmí dostat žádné drogy ani alkohol."
Kmuzu přikývl. „Ty věci by v našem domě nedostala, já sídí."
Mně pašování drog do domu nedělalo problém a byl jsem si jistý, že Angela Monroe má také někde schované zásoby pro stav nouze. „Pomoz jí vybalit věci a využij toho k likvidaci veškerých jejích drog a pití."
Kmuzu na mne zamyšleně pohlédl. „Nařizujete pro ni přísnější nařízení, než sám dodržujete," poznamenal tiše.
„Je to možné," odpověděl jsem otrávené, „ale tobě nepřísluší to posuzovat."
„Odpusťte, já sídí."
„Zapomeň na to. Pojedu dnes do práce sám."
Ani to se mu příliš nelíbilo. „Když si vezmete auto, jak přivezu vaši matku z hotelu?"
Pomalu jsem se usmál. „Nosítka, volský potah, karavana velbloudů, to je jedno. Ty jsi otrok, ty to zařiď. Nashledanou večer." Na mém stole ležela další tlustá obálka. Jeden z pomocníčků Friedlander beje se dostal do bytu, když jsem byl dole. Vzal jsem obálku a diplomatku a odešel jsem, než se Kmuzu přihrne s nějakou další námitkou.
V diplomatce ještě pořád byl disk s informacemi o Abú Ádilovi. Měl jsem si je včera večer přečíst, ale nedostal jsem se k tomu.
Hadždžár a Šaknahí asi budou naštvaní, ale bylo mi to jedno. Co mi mohli udělat? Dát mi padáka?
Zajel jsem nejdřív do Budajínu. Nechal jsem auto na bulváru a zašel jsem k Lajle do modshopu na Čtvrté ulici. Její obchod byl malý, ale měl charakter. Byl nacpaný mezi tmavé a chmurné hráčské doupě a hlučný bar, ve kterém se scházeli pubertální změněnci. Moďáky a doďáky v Lajliných plechovkách byly pokryté prachem a jemným pískem. Celé generace drobného hmyzu se mezi jejím zbožím setkaly se svým Stvořitelem. Nebyl to pěkný obchod, ale to, co jste u ní dostali, bylo většinou poctivé zboží za poctivou cenu. Ostatní byly poškozené, bezcenné a dokonce nebezpečné krámy. Člověk vždycky cítil nápor adrenalinu, než si zapnul do mozku jeden z Lajliných starodávných, léta skladovaných moďáků.
Lajla měla vždycky - vždycky, opakuju - nějaký zapnutý a nikdy nepřestala kvílet. Kvílela nazdar, kvílela sbohem, kvílela v radosti i v bolesti. Když se modlila, kvílela k Alláhovi. Měla suchou černou kůži svraštělou jako rozinka a rozcuchané bílé vlasy. Nepatřila k těm, s nimiž jsem rád trávil volný čas. I dnes měla moďák, ale nedovedl jsem uhodnout, kdo to je. Někdy byla slavná euroamerická filmová nebo hologramová hvězda nebo postava ze zapomenutého románu nebo sama Honey Pílar. Ať byla kdokoliv, vždycky kvílela. Na to jediné jsem se mohl spolehnout.
„Jak se vede, Lajlo?" pozdravil jsem. To ráno byl v jejím obchodě cítit štiplavý zápach čpavku. Stříkala do koutů místnosti jakousi ošklivou růžovou tekutinu. Neptejte se mě, proč.
Pohlédla na mě a pomalu a nadšeně se usmála. Byl to pohled, který získáte jen po dokonalém sexuálním uspokojení nebo po hrsti Sonneinů. „Maríd," řekla klidně. Pořád ještě kvílela, ale teď to bylo vznešené kvílení.
„Musím dnes jít na hlídku a myslel jsem si, že bys mohla mít—"
„Maríde, dnes ke mně přišla mladá dívka a řekla: 'Matko, oči narcisu jsou otevřeny a tváře růží jsou rozpaky červené! Pojď se podívat ven, jak krásně Příroda vyzdobila svět!'"
„Lajlo, jen chvilku počkej—"
„A já jsem jí řekla: 'Dcero, co se ti líbí, uvadne do hodiny a jaký prospěch ti to přinese? Pojď raději dovnitř, u mne najdeš daleko větší krásu Alláhovu, který stvořil jaro.'" Lajla dokončila své krátké kázání a vyčkávavě se na mne dívala. Asi čekala, že začnu tleskat nebo padnu pod tíhou osvěty.
Už dávno jsem zapomněl na náboženské vytrženi. Sex, drogy a náboženská extáze. To byly největší trháky Lajlina obchodu a ona je osobně testovala. Na každém moďáku bylo její osobní schvalovací razítko.
„Už můžu mluvit? Lajlo!"
Hleděla na mě a mírně se kymácela. Pomalu zvedla šlachovitou ruku a vyndala si moďák. Několikrát zamžikala a její něžný úsměv zmizel. „Něco sháníš, Maríde?" už zase kvílela.
Lajla tu byla tak dlouho, že se povídalo, že prý jako dítě pozorovala imámy, jak kladou základy budajínských zdí. Ale v moďácích se vyznala. Věděla o starých, už nevydávaných moďácích víc než kdokoliv jiný. Myslím si, že Lajla musela mít jeden z prvních experimentálních implantátů, protože její mozek už pak nikdy nefungoval normálně. A při způsobu,

jakým zneužívá techniku, měla mít všechny šedé buňky spálené už před mnoha lety. Vydržela cerebrální mučení, jaké by bylo každého jiného změnilo ve slintajícího blázna. Lajla nejspíš měla na svém mozku tvrdý ochranný mozol, který tam ničemu nedovolil proniknout. Vůbec ničemu.
Začal jsem znovu od začátku. „Jdu dnes na hlídku, a tak jsem myslel, jestli třeba nemáš základní policajtský moďák."
„Samo, já mám všechno." Odšourala se k plechovce na konci obchodu a chvíli se v ní hrabala. Krabice byla označená Prusko/ Polsko/ Breulandie. Nemělo to nic společného s tím, jaké moďáky v krabici byly, Lajla nakoupila otlučené kontejnery a odřené štítky z nějakého zkrachovaného obchodu.
Po chvíli se narovnala a držela v ruce dva moďáky zavařené v umělohmotném obalu. „Tohle potřebuješ."
Jeden z nich byl Kompletní strážce, jaký jsem viděl u druhých začátečníků. Byl to dobrý základní balík procedurního programováni, jež pokrývalo téměř všechny představitelné situace. Počítal jsem, že s tímhle a se Sajídovým moďákem zlosyna budu slušné vybavený. „A co je ten druhý?" zajímalo mě.
„To je dárek za poloviční cenu. Temný blesk. Jenže tahle verze se jmenuje Moudrý rádce. To je to, co jsem měla zapnuto, když jsi přišel."
To se mi zdálo zajímavé. Temný blesk byl japonský nápad, který byl velice populární asi před padesáti nebo šedesáti lety. Sedli jste si do pohodlného křesla a Temný blesk vás okamžité uvedl do příjmového hypnotického stavu. Pak vám předvedl živý terapeutický sen. Podle toho, jak Temný blesk analyzoval váš současný citový stav, v něm mohlo být varování, rada, nebo mystická hádanka, kterou jste mohli později, opět při vědomí, řešit.
Vysoká cena téhle hračičky způsobila, že se z ní stala rarita pro bohaté. Její fantazie z Dálného východu - Temný blesk z vás obvykle udělal japonského císaře hledajícího moudrost nebo buddhistického mnicha pokorně žebrajícího ve sněhu - ještě dál zúžila okruh zájemců. Později však myšlenka Temného blesku znovu ožila s růstem trhu osobnostních modulů. A teď tady zjevně byla arabská verze, která se jmenuje Moudrý rádce.
Koupil jsem oba moďáky. Říkal jsem si, že si nemůžu dovolit odmítnout žádnou laskavou pomoc, přítele či fantazii. Na člověka, který kdysi nenáviděl pomyšlení, že by si dal zadrátovat mozek, jsem si už naskládal pěknou sbírku jiných lidí.
Lajla si zase zapnula Moudrého rádce. Zase mi věnovala ten klidný úsměv. Byl pochopitelně bezzubý a mně až přeběhl mráz po zádech. „Odejdi v bezpečí," loučila se svým nosovým kvílením.
„Mír s tebou." Spěchal jsem z obchodu, šel zpět po Hlavní a došel k bráně, kde jsem měl auto. Odtud už to bylo na stanici jen kousek. Ve své kanceláři ve třetím patře jsem otevřel tašku. Přidal jsem své dva nové přírůstky do krabice k ostatním. Uchopil jsem zelený kobaltový disk a vsunul ho do škvíry v počítači, ale pak jsem zaváhal. Popravdě řečeno, ještě jsem neměl chuť číst si o Abú Ádilovi. Místo toho jsem vzal Moudrého rádce, rozbalil ho a zapnul.
* * *
Po chvilkové závrati zjistil Audran, že leží na gauči a upíjí ze sklenky citrónový šerbet. Naproti němu byl na jiném gauči pohledný muž ve středních letech. Šokován v něm poznal Posla Božího. Audran rychle vytáhl moďák.
Seděl jsem za stolem, svíral Moudrého rádce a chvěl se. Na něco takového jsem nebyl připravený. Byla to hluboce zneklidňující zkušenost. Charakter vize byl naprosto realistický - nevypadalo to jako sen nebo halucinace. Ani jsem neměl pocit, že jsem si to jen představoval. Cítil jsem, jako bych skutečně byl v jedné místnosti s prorokem Muhammadem, pokoj a mír s nim.
Mělo by být jasné, že nejsem nijak zvlášť nábožensky založený. Studoval jsem učeni víry a mám hlubokou úctu k jejím pravidlům a tradicím, ale nějak mi nevyhovuje je dodržovat. Nejspíš tím zatracuji svou duši na věčnost a v pekle budu mít dost času litovat své lenosti. Ale i tak mě šokovala jasná arogance výrobce moďáku, když si dovolil takhle zobrazit Proroka. Už jen ilustrace v náboženských textech jsou považovány za modlářské. Jak by asi soud islámského práva hodnotil mou poslední zkušenost?
Další důvod, proč jsem byl otřesen, bylo asi to, že v tom kratičkém okamžiku, než jsem moďák vyhodil, jsem měl pocit, že mi Prorok chce něco velice důležitého sdělit.
Chystal jsem se vrátit moďák do diplomatky, když jsem měl záblesk jasnozřivosti: výrobce přece jen nezobrazil Proroka. Vize Moudrého rádce nebo Temného blesku nebyly předprogramované pohádky napsané nějakým cynickým softwarovým pisálkem. Ten moďák je psychoaktivní. Vyhodnocuje mé vlastní mentální a emoční stavy a umožňuje mně, abych vytvářel ty iluze.
V tom smyslu, rozhodl jsem se, to nebylo zneucťující napodobení náboženského zážitku. Byl to jen prostředek, jak se přiblížit k mým skrytým pocitům. Uvědomil jsem si, že jsem právě předvedl příklad mylné úvahy, ale stejně jsem se cítil líp. Znovu jsem si zacvakl moďák.
Po chvilce závrati zjistil Audran, že leží na gauči a upíjí ze sklenky citrónový šerbet. Naproti němu byl na jiném gauči pohledný muž ve středních letech. Šokován v něm poznal Posla Božího.
„ As-sallám allajkum," řekl Prorok.
„ Wa allajkum as-sallám, já Hazrat, " odpověděl Audran. Pomyslel si, jak je zvláštní, že se v Poslově přítomnosti cítí tak dobře.
„ Víš, " řekl Prorok, „ existuje zdroj radosti, který vede k tomu, že zapomeneš na smrt, a který tě řídí v souladu s vůlí Alláhovou. "
„ Nevím přesně, co tím chcete říct, " řekl Audran.
Prorok Muhammad se usmál. „ Slyšel jsi, že v mém životě bylo mnoho problémů, mnoho nebezpečí. "
„Lidé opakovaně strojili úklady, aby tě pro tvé učení zabili, ó, Posle Boží. Vybojoval jsi mnoho bitev. "
„Ano. Ale víš, jaké bylo největší nebezpečí, jemuž jsem kdy čelil?"
Audran chvíli uvažoval, celý zmatený. „ Ztratil jste otce, dřív než jste se narodil."
„Stejně jako ty jsi ztratil svého. "
„Ztratil jste matku, když jste byl pouhé dítě. "

„Stejně jako ty jsi byl bez matky. "
„Odešel jste do světa bez dědictví. "
Prorok přikývl. „ Stav, který i tobě byl vnucen. Ne, žádná z těch věcí nebyla to nejhorší. Nebyly to ani pokusy mých nepřátel vyhladovět mě, rozdrtit mne balvany, spálit mě v mém stanu nebo otrávit mé jídlo."
„ Pak, já Hazrat, " zeptal se Audran, „ co bylo to největší nebezpečí?"
„ Na začátku mého kazatelského období nechtěli lidé z Mekky naslouchat mým slovům. Obrátil jsem se k Sardarovi z Tá'ifu a požádal ho o dovoleni kázat tam. Sardar mi to dovolil, ale nevěděl jsem, že tajně zosnoval, abych byl napaden jeho najatými zlosyny. Byl jsem těžce zraněn a padl jsem v bezvědomí na zem. Přítel mě vynesl z Tá'ifu a položil mě pod stinný strom. Pak se vrátil do vesnice poprosit o vodu, ale nikdo v Tá'ifu mu ji nechtěl dát."
„Hrozila vám smrt?"
Prorok Muhammad zvedl ruku. „ Možná, ale copak člověku neustále nehrozí smrt? Když jsem znovu nabyl vědomi, zvedl jsem tvář k nebi a modlil se: 'Ó, milosrdný, Tys mi přikázal, abych přinesl tvé poselství lidem, ale oni mi nechtějí naslouchat. Snad je to má nedokonalost, co jim brání obdržet Tvé požehnání. Ó Pane, dej mi odvahu zkusit to znovu!' Pak jsem viděl, že archanděl Džibríl leží na obloze nad Tá'ifem a čeká na mé znamení, aby učinil z vesnice sežehnutou poušť. V hrůze jsem zvolal: 'Ne, to není cesta! Alláh mne vybral mezi lidmi, abych byl požehnáním lidstvu, je nechci trestat. Nech je žít. Jestliže oni nepřijmou mé poselství, snad jejich synové či synové jejich synů je přijmou.'
Ten hrozný okamžik moci, kdy jsem zdvižením prstu mohl zničit celý Tá'if a lidi, kteří tam žili, to bylo největší nebezpečí mého života."
Audran cítil pokoru. „Alláh je vskutku Největší, " řekl. Zvedl ruku a vyndal si moďák.
Au. Moudrý rádce prokádroval mé podlebeční impulzy, pak mi udělal na míru vizi, jež interpretovala můj současný duševní zmatek a nabídla řešení. Ale co se mi Moudrý rádce snažil říct? Byl jsem příliš hloupý a bez fantazie, abych pochopil, co tím míní. Myslel jsem si, že mi možná radí, abych šel za Friedlander bejem a řekl mu: „Mám moc vás zničit, ale zadržuju svou ruku ze soucitu." Papá by pak měl výčitky svědomí a uvolnil mě ze všech závazků.
Pak jsem si uvědomil, že tak jednoduché to být nemůže. Za prvé, neměl jsem žádnou moc, abych ho mohl zničit. Friedlander beje chránila před obyčejnými smrtelníky baraka, téměř magická síla osobnosti, jakou vlastní někteří velcí muži. Vyžadovalo by to mnohem lepší osobu, než jsem já, aby se mu odvážila postavit, byť jen vplížit se do jeho pokoje a ve spánku mu nalít do ucha jed.
Dobrá, takže jsem tomu ponaučení neporozuměl, ale s tím si nebudu dělat starosti. Až příště potkám na ulici imáma nebo světce, budu ho muset požádat, aby mi tu vizi vysvětlil. Zatím ale mám na práci důležitější věci. Dal jsem moďák zpět do diplomatky.
Pak jsem natáhl do počítače spis o Abú Ádilovi a asi deset minut jsem ho pročítal. Bylo to opravdu tak nudné, jak jsem čekal.
Abú Ádil byl přivezen do města v útlém věku, před víc než půl druhým stoletím. Jeho rodiče dlouhé měsíce bloudili po katastrofě Sobotní války. Jako chlapec pomáhal Abú Ádil svému otci, který prodával limonádu a šerbety na tržišti v Tanners. Hrál si v úzkých křivolakých uličkách meddíny, nejstarší části města. Když jeho otec zemřel, začal Abú Ádil žebrat, aby uživil sebe a matku. S pomocí silné vůle a vnitřní síly se vymanil z chudoby a ubohého postavení a stal se jedním z nejváženějších a nejvlivnějších lidí v meddíně. Zpráva neobsahovala žádné podrobnosti o jeho pozoruhodné transformaci, ale jestli byl Abú Ádil vážným konkurentem Friedlander beje, klidně jsem věřil, že k ní došlo. Dosud žil v domě na západním okraji města, nedaleko Brány západu slunce. Podle všech informací to bylo sídlo stejně velkolepé jako dům Papá, obklopené příšernými brlohy. Abú Ádil měl v chatrčích meddíny armádu přátel a společníků, stejně jako měl Friedlander bej svou v Budajínu.
To bylo tak asi všechno, co jsem se dozvěděl, než strážník Šaknahí vstrčil hlavu do mé kanceláře. „Je čas vyrazit," řekl. Ani jsem se nenamáhal přikázat počítači, aby se vypnul. Uvažoval jsem, proč je nadporučík Hadždžár tak vyhecovaný kvůli Ridá Abú Ádilovi. Ve spise jsem nenarazil na nic, co by naznačovalo, že je něco jiného než další Friedlander bej: bohatý, mocný muž, jehož podnikání někdy mělo šedé, ba i černé stránky. Pokud je jako Papá - a informace, které jsem si přečetl, naznačovaly, že skutečné je - pak určitě nemá zájem zneklidňovat nevinné lidi. Friedlander bej nebyl žádná kriminální kapacita a připadalo mi, že jí není ani Abú Ádil. Lidi jako on jste mohli pobouřit jedině tím, že jste si dělali nárok na jejich území nebo ohrožovali jejich přátele a rodinu.
Šel jsem za Šaknahí m dolů do garáže. „To je moje," ukázal na policejní auto, jež se právě vracelo z předcházející směny. Pozdravil se se dvěma unavenými policisty, kteří z něho vystoupili, a vklouzl za volant. „Jedeme?" zeptal se.
Nijak jsem nespěchal. Především mě ani trochu netěšila představa, že budu celou směnu zavřený s Šaknahím v malém prostoru hlídkového vozu. A pak, mnohem raději bych byl seděl nahoře za stolem a pročítal v bezpečí nudné záznamy, než se vydával s tímhle bitvami zoceleným veteránem do nebezpečných ulic. Nakonec jsem si však přece jen sedl na přední sedadlo. Nic nejde oddalovat věčně.
„Co máte?" rozjel se a hleděl dopředu přes přední sklo. Pravou tvář mu nadouval velký kus žvýkačky.
„Jako tohle?" zvedl jsem Kompletního strážce. Ještě jsem si ho nezacvakl.
Pohlédl na mne a cosi si zabručel. „Mluvím o tom, čím mě hodláte zachraňovat před těmi darebáky venku," zavrčel. Pak se zase podíval mým směrem.
Pod sportovním sakem jsem měl svou paralyzační pistoli. Vytáhl jsem ji z pouzdra a ukázal mu ji. „To mi dal loni nadporučík Okking."
Šaknahí několik sekund žvýkal. „Nadporučík se mi vždycky zdál férovej chlap," poznamenal nakonec. Oči už zase hleděly dopředu.
„Jo, to jo," kývl jsem. Nenapadalo mě nic smysluplného, co bych mohl říct. Byl jsem zodpovědný za Okkingovu smrt a věděl jsem, že to Šaknahí ví. To byla další věc, kterou budu muset překonat, pokud spolu máme něčeho dosáhnout. V

autě bylo nějakou dobu ticho.
„Podívejte, ta pistolka je dobrá tak akorát na omráčení myší a vrabců. Tedy, když se k nim dostanete dost blízko. Koukněte se na podlahu."
Sáhl jsem pod sedadlo a vytáhl menši arzenál. Byl tam velký paralyzační revolver, statická pistole a jehlovka. Její šipky by nejspíš dokázaly odříznout maso i z dospělého nosorožce. „Co navrhujete?"
„Líbí se vám, když krev stříká všude kolem?"
„Toho jsem měl dost loni."
„Tak zapomeňte na jehlovku, i když je to šikovná pistolka. V šipkách jsou tři různá sedativa, tři šipky jsou napuštěny nervovým jedem a tři v těle vybuchují. Ten paralyzační kanón by pro vás asi byl taky moc mohutný. Je čtyřikrát silnější než ta vaše prskavka. Zastaví kohokoliv na pět set metrů a na sto metrů tutově zabíjí. Asi byste si měl vzít tu statickou pistoli."
Nacpal jsem jehlovku a paralyzační kanón zpět pod sedadlo a prohlížel si statickou pistoli. „Kolik škody to nadělá?"
Pokrčil rameny. „Trefte se jim párkrát do hlavy a jsou z nich nadosmrti mrzáci. Jenže hlava je dost malý terč. Nandáte jim to do hrudníku a mají infarkt jako vyšitý. Když trefíte jinam, nejsou schopni ovládat svaly. Půl hodiny jsou bezmocní. Víc nepotřebujete."
Přikývl jsem a zastrčil jsem si pistoli do kapsy pláště. „Nemyslíte, že—" Můj telefon začal vyzvánět. Sundal jsem ho z opasku. Došlo mi, že se ozývá některý z mých dalších problémů. „Haló?" řekl jsem.
„Maríd? Tady Indihar."
Připadalo mi, že poslední dobou už dobré zprávy ani nevyrábějí. Zavřel jsem oči. „Ano. Jak se vede? Co nového?"
„Víš, kolik je hodin? Jsi majitelem klubu, Maghrebí. Máš povinnost vůči děvčatům z denní směny. Co kdybys sem zajel a otevřel klub?"
Na ten zatracený klub jsem si ani nevzpomněl. Nehodlal jsem si s ním dělat starosti, ale s tou zodpovědností měla Indihar pravdu. „Přijedu tam hned, jak to půjde. Všechny přišly?"
„Jsem tu já a Pualani, Janelle dala výpověď, o Kandy nevím a je tu Jasmína a hledá práci."
Ještě Jasmína. To mě potěš. „Jsem tam za pár minut."
„Inšalláh, Maríde."
„Jo." Zavěsil jsem telefon zpět na opasek.
„Kam to musíte jet? Nemáme čas na osobní záležitosti."
Snažil jsem se mu to vysvětlit. „Friedlander bej si myslel, že mi dělá velikou laskavost, a koupil mi klub v Budajínu. Nevím absolutně nic o tom, jak se provozuje klub. A úplně jsem na to zapomněl. Musím se tam stavit a otevřít."
Šaknahí se zasmál. „Varujte se dvousetletých náčelníků přinášejících dary. Kde je ten podnik?"
„Na Hlavní. Chirigo. Víte, který myslím?"
Obrátil se, chvíli mě beze slova studoval. Pak řekl: „Jo, vím, který myslíte." Obrátil vůz a zamířil do Budajínu.
Možná si myslíte, že to je náramně vzrušující prohnat se Východní branou v policejním autě a ujíždět po Hlavní, kam žádné auto nesmí. Má reakce byla úplně opačná. Skrčil jsem se na sedadle a doufal, že mě nikdo známý neuvidí. Celý život jsem nenáviděl poldy a teď jsem byl jedním z nich. Už teď se ke mně moji bývalí přátelé chovali tak, jak jsem se já dři v choval k Hadždžárovi a ostatním policistům v Budajínu. Byl jsem Šaknahímu vděčný, že nezapnul sirénu.
Zabrzdil přímo před klubem. Indihar stála na chodníku s Pualani a Jasmínou. Smutně jsem si uvědomil, že si Jasmína ostříhala své krásné dlouhé černé vlasy, které jsem vždycky miloval. Možná měla, když jsme se rozešli, pocit, že musí něco změnit. Zhluboka jsem se nadechl, otevřel dveře a vystoupil. „Jak se všechny máte?"
Indihar se na mě zamračila. „Už jsme přišly o hodinu kšeftů," zlobila se.
„Hodláš tenhle klub řídit, nebo ne, Maríde?" chtěla vědět Pualani. „Klidně můžu jít dělat k Jo-Mama."
„Frenchy by měl vzal zpátky, než bys řekl švec," přidala se Jasmína. Její výraz byl chladný a vzdálený. A to, jak jsem se tady projížděl v policejním autě, mě jejímu srdci nijak nepřiblížilo.
„Nebojte se," ujišťoval jsem je. „Jen jsem toho dnes měl strašně moc. Indihar, nechtěla bys ten klub řídit za mě? Zaplatil bych ti. Vyznáš se v tom mnohem líp než já."
Minutu na mne hleděla. „Jen když mi stanovíš pravidelné směny. Nechci sem běhat brzy ráno nevyspaná po noční směně. Chiri nás honila pořád."
„Dobře, souhlasím. Jestli tě ještě něco napadá, řekni."
„Budeš mi muset platit tolik, kolik vydělávají ostatní manažeři. A tančit budu, jen když se mi bude chtít."
Zamračil jsem se, ale neměl jsem na vybranou. „Ať je po tvém. A koho bys navrhla na noční službu?"
Indihar trhla ramenem. „Nevěřím ani jedné z těch děvek. Zajdi za Chiri. Zaměstnej ji."
„Zaměstnat Chiri? Aby dělala ve svém vlastním klubu?"
„Už to není její klub," ozvala se Jasmína.
„Já vím. Myslíš, že by šla?"
Indihar se rozesmála. „Donutí tě, abys jí platil třikrát tolik, co dostávají ostatní manažeři na Hlavní. Udělá ti ze života peklo a bude ti krást prachy z pokladny, jestli jí k tomu dáš nejmenší příležitost. Ale pořád se ti to vyplatí. Nikdo nedokáže tak vydělat peníze jako Chiri. Bez ni budeš muset pronajmout tenhle podnik nějakému obchodníkovi s koberci, než uplyne půl roku."
„Opravdu ses jí velice dotkl, Maríde," řekla Pualani.
„Já vím, ale nebyla to moje chyba. Friedlander bej to celé zorganizoval, aniž by se mnou promluvil. Prostě mi ten klub hodil jako překvapení."
„Jenže Chiri tohle neví," namítla Jasmína.
Slyšel jsem za sebou prásknout dveře auta. Otočil jsem se a viděl Šaknahího. Mířil k nám a na tváři měl široký úsměv.

To mi ještě scházelo, aby se do toho vložil on. Bylo vidět, že se dobře baví.
Indihar a ostatní děvčata mě nenáviděly za to, že jsem se dal k poldům, a poldové mě nenáviděli, protože pro ně jsem pořád byl povaleč. Arabské přísloví říká: „Když si svlékneš šaty, je ti zima." Je to rada pro ty, jež se chtějí trhnout od skupiny, do které patří. Nenabízí žádnou pomoc pro ty, které napadnou jejich přátelé a svléknou proti jejich vůli donaha.
Šaknahí mi neřekl ani slovo. Šel k Indihar, sklonil se a šeptal jí něco do ucha. No co, spousta holek na Hlavni má tuhle slabost pro poldy. Osobně jsem to nikdy nechápal. A některým poldům je to velice vhod. Jen mě překvapilo, že Indihar je jedna z těch děvčat a Šaknahí jeden z těch poldů.
Nenapadlo mi připojit tohle k seznamu nedávných nepřirozených náhod: můj nový parťák má čistě náhodou něco s novou manažerkou klubu, který mi Friedlander bej právě dal.
„Už jste si tady všecko vyřídil, Audrane?" zeptal se Šaknahí.
„Ano. Někdy během dne si musím promluvit s Chiri."
„Indihar má pravdu," řekla Jasmína. „Chiri ti to nedaruje."
Přikývl jsem. „Hádám, že na to má právo. Ale stejně se na to netěším."
„Pojedeme dál," připomínal Šaknahí.
„Jestli mi to vyjde, stavím se tady později, abych viděl, jak to zvládáte."
„Nedělej si starosti," ujistila mě Pualani. „My víme, jak dělat svou práci. Jen si hlídej zadek, až budeš mluvit s Chiri."
„Chraň si prostředek," radila Indihar. „Jestli víš, o čem mluvím."
Zamával jsem a zamířil k policejnímu vozu. Šaknahí zlehka políbil Indihar na tvář a šel za mnou. Sedl si za volant.
„Připraven pracovat?" Dosud jsme stáli u chodníku.
„Jak dlouho znáte Indihar? Nikdy jsem vás u Chiri v klubu neviděl."
Podíval se na mne velikýma nevinnýma očima. „My už se známe velice dlouho."
„Aha." Nerozváděl jsem to. Nezdálo se, že by o ní chtěl mluvit.
Ozval se ječivý poplach a zapraskal syntetický hlas počítače. „Hlídka číslo 374, jeďte okamžitě ke Café de la Fée Blanche, Severní devátá ulice. Hrozba bombou, jsou tam rukojmí."
„To je u Gargotiera," řekl Šaknahí. „Postaráme se o to." Počítač ztichl.
A to mi Hadždžár sliboval, že si s takovými věcmi nebudu muset dělat starosti. Bismillahi ar-Rahmáni ar -Rahim, zašeptal jsem. Ve jménu Alláha, Milosrdného, Slitovného.
Tentokrát Šaknahí zapnul sirénu.

6

Před nízkým zábradlím terasy u Café de la Fée Blanche byl dav lidí. Nějaký starý muž seděl u bílého železného stolku a upíjel cosi z plastikového pohárku. Krize odehrávající se uvnitř baru ho v nejmenším nezajímala. „Vyhoďte ho odsud," zavrčel Šaknahí. „A ty lidi taky. Nevím, co se tam děje, ale musíme jednat tak, jako by ten chlap měl opravdu bombu. Až všichni ustoupí dozadu, běžte si sednout do auta."
„Ale—"
„Nemám čas dělat si starosti ještě s vámi." Rozběhl se za roh kavárny, k zadnímu vchodu.
Zaváhal jsem. Věděl jsem, že posilové jednotky tady budou každou chvíli, a rozhodl jsem se nechat rozhánění davu na nich. V tuhle chvíli bylo třeba řešit daleko důležitější věci. Pořád ještě jsem měl u sebe Kompletního strážce. Roztrhl jsem plastikový obal zuby a zacvakl jsem si ho.
Audran seděl u stolu ve spoře osvětleném salonu San Saberio ve Florencii a poslouchal skupinku hudebníků. Hráli nějaký Schubertův kvartet. Naproti němu seděla krásná blondýnka. Jmenovala se Constanzia. Zvedla ke rtům šálek a její modré oči na něho hleděly přes okraj. Voněla jemným, okouzlujícím parfémem, který nutil Audrana myslet na romantické večery a šeptané sliby.
„Tohle je určitě nejlepší káva v Toskánsku," řekla tiše. Hlas měla sladký a něžný. Usmála se na něho.
„Nepřišli jsme sem pít kávu, drahoušku, " řekl. „Přišli jsme se podívat, jaká móda v téhle sezóně panuje. "
Mávla rukou. „Na to je dost času. Teď chci odpočívat. "
Audran se na ni láskyplně usmál a zvedl jemný šálek. Káva měla krásnou barvu leštěného mahagonu a obláčky páry přinášely božskou, lákavou vůni. První doušek Audrana až zahltil svou plností. Káva, horká a úžasně dobrá, mu klouzala do krku a on si uvědomil, že Constanzia měla naprosto pravdu. Ještě nikdy ho šálek kávy tak neuspokojil.
„Tuto kávu si budu vždy pamatovat, " řekl.
„Slib mi, že se sem napřesrok vrátíme, miláčku, " žadonila Constanzia.
Audran se shovívavě usmál. „Kvůli nově módní kolekci San Saberia ? "
Constanzia zvedla svůj šálek a zasmála se. „ Kvůli téhle kávě. "
Po úvodní reklamě následoval výpadek, během něhož Audran neviděl vůbec nic. Letmo uvažoval, kdo asi je Constanzia, ale vlastně mu na tom nezáleželo. Právě když se ho začínala zmocňovat panika, vyjasnil se mu opět zrak. Cítil okamžik závrati a pak mu bylo, jako když se probudíte ze snu. Mohl racionálně uvažovat, byl klidný a věděl, že ho čeká práce. Stal se z něho Kompletní strážce.
Neviděl ani neslyšel nic z toho, co se dělo uvnitř. Předpokládal, že Šaknahí se tiše blíží přes zadní místnost kavárny. Na něm bylo, aby svému partnerovi co nejvíc pomohl. Přeskočil železné zábradlí terasy.
Stařec u stolu zvedl hlavu. „ Určitě si chce přečíst mé rukopisy."
Audran si uvědomil, že je to Ernst Weinraub, vyhnanec z jakési středoevropské země. Weinraub se považoval za spisovatele, ale Audran ho nikdy neviděl dokončit nic jiného než spousty anýzovky nebo bourbonu. „ Pane," řekl, „

tady vám hrozí nebezpečí. Budu vás muset požádat, abyste ustoupil do ulice. Kvůli vlastní bezpečnosti, prosím vás, běžte kousek dál od kavárny. "
„Ještě není ani půlnoc, " stěžoval si Weinraub. „Aspoň mě to nechte dopít."
Audran neměl čas věnovat se opilci. Otočil se a rozhodným krokem vešel do baru.
Scéna uvnitř nevypadala nijak hrozivě. Monsieur Gargotier stál za barpultem, pod velkým prasklým zrcadlem. Jeho dcera Mauddie seděla u stolku poblíž zadní stěny. Nějaký mladík seděl u stolku proti západní stěně, pod Gargotierovou sbírkou vybledlých tisků marťanské kolonie. Ruce mladíka spočívaly na malé krabičce. Prudce obrátil hlavu k Audranovi. „Krucinál, vypadni, " křičel, „nebo celý tenhle krám vylítne jak rachejtle!"
„On to určité myslí doopravdy, monsieur, " ozval se Gargotier. Znělo to vyděšeně.
„To se sakra vsaď, že to myslím doopravdy!" ujistil ho mladík.
Být policejním důstojníkem znamenalo umět zhodnotit nebezpečnou situaci a udělat rychlé a jisté rozhodnutí. Kompletní strážce navrhoval, aby se Audran, jelikož má co do činění s mentálně vyšinutým jedincem, snažil zjistit, co ho vyvedlo z míry, a pak aby se ho pokusil uklidnit. Kompletní strážce doporučoval, aby se tomu jedinci nevysmíval, aby neukázal hněv a aby ho nevyzýval k uskutečnění hrozby. Audran zvedl ruce a klidně promluvil: „Já vám nebudu vyhrožovat. "
Mladík se zasmál, Měl špinavé dlouhé vlasy a nestejnoměrně zarostlou bradu. Na sobě měl vybledlé džíny a kostkovanou bavlněnou košili s utrženými rukávy. Vypadal trošku, jako vypadal Audran, než ho Friedlander bej pozvedl na svou životní úroveň.
„Vadilo by vám, kdybych si přisedl?" zeptal se Audran
„Já to tu můžu odpálit, kdy mě napadne, " řekl mladík. „ Když máte odvahu, sedněte si. Ale ruce položte na stůl. "
„Samo. " Audran vytáhl židli a posadil se. Seděl zády k majiteli výčepu, ale koutkem oka viděl na Mauddie Gargotierovou. Tiše plakala.
„ Nevymluvíte mi to, " řekl mladík.
Audran pokrčil rameny. „Chci jen zjistit, o co jde. Jak se jmenujete?"
„Co to s tím má sakra společného ? "
„Já se jmenuju Maríd. Narodil jsem se v Mauretánii. "
„ Můžete mi říkat al-Muntaqim. " Ten kluk s bombou si přivlastnil jedno z devadesáti devíti krásných jmen Boha. Znamenalo Mstitel.
„Vy pocházíte tady z města?" zeptal se Audran.
„Ne, to sakra ne. Misr."
„To je místní název pro Káhiru, že?"
Al-Muntaqim rozzuřeně vyskočil. Píchl prstem směrem ke Gargotierovi za pultem a ječel: „ Vidíš? Vidíš, co dělá? Neříkal jsem ti to ? Tak to ne. Skončím to a bašta!" Chytil krabici a zalomcoval s víkem.
Audran cítil v celém těle hroznou bolest. Připadalo mu, že někdo vytahal a vykroutil všechny jeho klouby a kostra se rozpadla. Každý sval v těle byl zpřetrhaný a povrch kůže pálil jako po smirkovém papíru. Agónie trvala několik sekund a pak ztratil vědomí.
„Jste v pořádku?
Ne, necítil jsem se v pořádku. Zvenčí jsem celý hořel a pálil, jako bych se byl několik dní opékal na slunci v poušti. Uvnitř se mi chvěly svaly. V pažích, nohách, trupu i obličeji mi škubaly neovladatelné křeče. Příšerně mě bolela hlava a v ústech jsem měl odpornou kyselou chuť. Dělalo mi potíže zaostřit, jako by mi někdo natřel oči tlustou vrstvou nějakého průsvitného svinstva.
Snažil jsem se poznat, kdo to na mne mluví. Bylo to těžké, protože mi v uších pronikavě zvonilo. Ukázalo se, že je to Šaknahí, což nasvědčovalo tomu, že jsem ještě živý. Když jsem přišel k sobě, zdálo se mi na okamžik, že jsem snad v Alláhově zeleném pokoji nebo tam někde. Ne že by být živý v dané chvíli bylo nějaké terno. „Co— „ zachroptěl jsem. Hrdlo jsem měl suché, že jsem sotva mohl mluvit.
„Tu máte," podal mi Šaknahí sklenici studené vody. Uvědomil jsem si, že ležím na zádech na podlaze a Šaknahí a Monsieur Gargotier stoji nade mnou, mračí se a kroutí hlavami.
Uchopil jsem sklenici a vděčně ji vypil. Když jsem skončil, znovu jsem zkusil mluvit. „Co se stalo?"
„Posral jste to," informoval mě Šaknahí.
„Aha."
Šaknahího obličej zvlnil letmý úsměv. Sklonil se a nabídl mi ruku. „Vstaňte z té podlahy."
Nejistě jsem se zvedl a šoural se k nejbližší židli. „Gin a bingaru," řekl jsem Gargotierovi. „A dejte tam trochu citronády."
Hospodský udělal obličej, ale otočil se a chystal mi pití. Vytáhl jsem krabičku s pilulkami a vyštrachal osm nebo devět Sonneinů.
„Slyšel jsem o vás a vašich drogách," poznamenal Šaknahí.
„A všechno je to pravda," řekl jsem. Když mi Gargotier přinesl sklenici, spolknul jsem opiáty. Nemohl jsem se dočkat, až mě začnou spravovat. Za chvíli bude všechno v pořádku.
„Mohl jste všechny zabít. Co vás to napadlo, snažit se toho chlapa přesvědčovat?" Bylo mi dost zle i bez jeho přednášky. Ale jemu to nevadilo, mlel své dál. „O co jste se to sakra snažil? Navázat vztah nebo co? Na tohle kašleme, když jsou ohroženy životy lidí."
„Jo? A co tedy děláte?"
Rozhodil rukama, jako by odpověď byla nad slunce jasná. „Obejdete toho hajzla, aby vás neviděl, a sejmete ho."
„Mne jste sejmul předtím, nebo potom, co jste sejmul al- Muntaquima?"
„Tak si říkal? Sakra, Audrane, u těchto statických pistolí musíte počítat s trochou rozptýleného záření. Je mi fakt líto, že

jsem vás taky musel srovnat, ale nejde o stálé poškození, inšalláh. Vyskočil s tou krabicí a já jsem si nemohl dovolit čekat, až mi uhnete z rány. Musel jsem jednat."
„To je v pořádku," řekl jsem. „Kde je Mstitel teď?"
„Sanitka přijela, když jste vyspával. Odvezli ho do cvokárny v nemocnici."
To mě trochu naštvalo. „Zcvoklého teroristu pošlete do pohodlné postele v nemocnici, a mne necháte ležet na špinavé podlaze téhle zatracené putyky?"
Šaknahí mávl rukou. „Je na tom o hodně hůř než vy. Vy jste schytal jen mlhavý okraj té rány. On ji koupil celou."
Vypadalo to, že al-Muntaquimovi bude chvíli pěkně zle. Dobře mu tak.
„Debatovat s cvokem o morálce je absolutní nesmysl," pokračoval Šaknahí. „Musíte využít první příležitosti a stabilizovat toho lumpa." Pravým ukazováčkem naznačil zmáčknutí spouště.
„Jenže Kompletní strážce mi o tom neřekl. Mimochodem, to vy jste mi vyhodil ten moďák? Co jste s ním udělal?"
„Jo, tady je." Vyndal moďák z kapsy u košile a hodil ho na podlahu vedle mne. Pak zvedl nohu v těžké černé botě a rozmáčkl plastový modul na kousky. Barevné zlomky elektronických obvodů se rozletěly po podlaze. „Jestli si ještě někdy něco takového nacpete do hlavy, udělám tohle s vaším ksichtem a zbytky vyhodím z auta."
Tím skončil Maríd Audran - Dokonalý uplatňovatel zákona.
Vstal jsem. Už jsem se cítil mnohem líp. Vyšel jsem za Šaknahím z temného baru. Monsieur Gargotier a jeho dcera Maddie vyšli s námi. Majitel se nám snažil poděkovat, ale Šaknahí jen zvedl ruku a tvářil se skromně. „Není třeba děkovat, plnili jsme svou povinnost."
„Přijďte kdykoliv, máte u mě zadarmo pití," řekl Gargotier vděčně.
„Možná se stavíme." Šaknahí se obrátil ke mně. „Jedeme." Prošli jsme brankou terasy. Starý Weinraub pořád ještě seděl pod deštníkem s logem cinzana a zjevně si nevšímal ničeho, co se tady stalo.
Cestou k autu jsem řekl: „Člověka potěší, když zase slyší, že je někde vítán."
Šaknahí se na mě podíval: „Brát pití bez placení je hrubý přestupek."
„Opravdu jsem nevěděl, že v Budajínu dochází k přestupkům," řekl jsem. Šaknahí se usmál. Vypadalo to, že se ledy mezi námi trošku uvolnily.
Než jsem nasedl do auta, začal muezzin z některé mešity poblíž čtvrti svolávat k odpolední modlitbě. Sledoval jsem Šaknahího, jak jde ke kufru policejního vozu a vyndává srolovaný modlící kobereček. Rozprostřel ho na chodník a několik minut se modlil. Z nějakého důvodu mě to uvádělo do rozpaků. Když skončil, zase kobereček sroloval a dal ho zpět do auta. Mne obdařil zvláštním pohledem, připadalo mi to jako mlčenlivá výčitka. Oba jsme nasedli do auta, ale žádný z nás chvíli nic neříkal.
Šaknahí zamířil dolů po Hlavni a ven z Budajínu. Zvláštní, už mi vůbec nevadilo, že by mě mohl některý z mých starých přátel vidět v policejním autě. Za prvé, podle toho, jak se ke mně chovali, mi mohli být ukradení. Za druhé, připadal jsem si nějak jiný, co jsem prošel ohnivým křtem. Zážitek ve Fée Blanche změnil mé myšlení. Uvědomil jsem si, jaká rizika takový polda denně podstupuje.
Šaknahí mě překvapil: „Nechcete se někde zastavit na oběd?"
„Dobrý nápad." Pořád jsem se ještě klepal a trochu se mi točila hlava z těch sluníček, takže jsem s chutí souhlasil.
„Vedle policejní stanice je podnik, kam občas chodíme." Zmáčkl sirénu a hnal se mezi auty. Asi blok od bufetu vypnul houkačku a zaparkoval na zákazu parkováni. „Policejní privilegium. O mnoho víc jich není," zašklebil se rošťácky.
Když jsme vešli dovnitř, byl jsem příjemné překvapený. Vývařovna patřila mladému Mauretánci Meloulovi a jídlo bylo pravé maghrebí. Tím, že mě sem vzal, mi Šaknahí víc než vynahradil tu bolest, kterou mi předtím způsobil. Pohlédl jsem na něho a najednou mi nepřipadal jako tak špatný chlap.
„Musíme uchytit nějaký stůl," řekl a vybral jeden daleko od dveří, u zdi, odkud jsme mohli pozorovat ostatní zákazníky a dohlédnout na to, co se děje venku.
„Děkuji," řekl jsem, „jídlo tam od nás příliš často nemívám."
„Meloule," zavolal, „mám tady jednoho z tvých bratranců."
Majitel přispěchal a přinesl nerezový džbán a mísu. Šaknahí si pečlivě umyl ruce a utřel si je do bílého ručníku. Pak jsem si také umyl ruce a utřel jsem si je do čerstvého ručníku. Meloul se na mě podíval a usmál se. Byl asi stejně starý, ale vyšší a tmavší. „Já jsem Berber," prohlásil. „Vy jste taky Berber, ano? Jste z Oránu?"
„Mám v žilách trochu berberské krve. Narodil jsem se v Sidi-bel-Abbés, ale vyrostl jsem v Alžíru."
Přistoupil ke mně a já jsem se postavil. Políbili jsme se na tvář. „Já žiji celý moje život v Oránu," řekl. „Teď žiji v toto pěkný město. Posaď se, bud v pohodlí, já dám jídlo tobě a Džirdžimu."
„Vy dva máte spoustu společného," poznamenal Šaknahí.
Přikývl jsem. „Strážníku Šaknahí, já bych—" začal jsem, „chtěl bych—"
„Říkej mi Džirdži. Plácnul sis ten pitomý moďák a šel za mnou ke Gargotierovi. Bylo to stupidní, ale měl jsi odvahu. Teď už jsi tak nějak zasvěcený, patříš k nám."
Potěšilo mě to. „Tak teda, Džirdži, chci se té na něco zeptat. Řekl bys, že jsi velice nábožensky založený?"
Zamračil se. „Plním povinnosti, ale nehodlám jít do ulic a zabíjet nevěřící turisty, když nepřestoupí k islámu."
„Fajn, takže bys mi třeba mohl říct, co znamená tenhle sen."
Zasmál se. „Jaký sen? Ty a Briggite Stahlhelmová v Tunelu lásky?"
Zakroutil jsem hlavou. „Ne, nic takového. Zdálo se mi, že jsem potkal Svatého Proroka. Chtěl mi něco sdělit, ale nedokázal jsem tomu porozumět." Vyprávěl jsem mu obsah té vize, kterou pro mne vytvořil Moudrý rádce.
Šaknahí zvedl obočí, ale chvíli mlčel a zamyšleně si hrál s konečky kníru. Nakonec řekl: „Připadá mi to, že je to o základních ctnostech. Máš pamatovat na pokoru, jako na ni pamatoval Prorok Muhammad, požehnání a mír s ním. Teď není pravý čas, abys dělal velké plány. Možná později, bude-li vůle Alláhova. Dává ti to smysl?"

Přeběhl mě mráz, protože jakmile to vyslovil, uvědomil jsem si, že má pravdu. Bylo to upozorněni, abych se nesnažil řešit všechny problémy s matkou, Umm Sa'ad a Abú Ádilem sám. Mám brát věci pomalu, jednu po druhé. Všechny se nakonec srovnají. „Dík, Džirdži."
„Netřeba děkovat," pokrčil rameny.
„Já nesu dobrý jídlo," řekl Meloul vesele a položil mezi Šaknahího a mne velký tác. Navršený kuskus voněl skořicí a šafránem. Uvědomil jsem si, jak hrozný mám hlad. V dolíku uprostřed prstence byly kousky kuřete a cibule osmažená na másle a ochucená medem. Přinesl také talíř chleba a šálky silné černé kávy. Měl jsem co dělat, abych se na to všechno nevrhl.
„Vypadá to fantasticky, Meloule," chválil Šaknahí.
„Ať je vám to příjemné." Meloul si utřel ruce do čistého ručníku, uklonil se a nechal nás s jídlem.
„Ve jménu Alláha, Milosrdného, Slitovného," zamumlal Šaknahí.
Vzdal jsem stejné díky a pak už jsem si nabral kus kuřete a trochu kuskusu. Chutnalo to snad ještě lip, než slibovala vůně.
Když jsme dojedli, Šaknahí požádal o účet. Meloul přišel ke stolu, pořád ještě se usmíval. „Žádný účet. Moji krajané jedí zadarmo. Policisté jedí zadarmo."
„To je od tebe velice laskavé, Meloule," řekl jsem, „ale my nesmíme přijímat—"
Šaknahí dopil kávu a položil šálek. „To je v pořádku, Maríde, tohle je něco jiného. Meloule, ať tvůj stůl trvá na věky."
Meloul chytil Šaknahího kolem ramen. „Ať On prodlouží tvůj život." Nevydělal na naší návštěvě ani měďák, ale vypadal potěšené.
Odcházeli jsme z jídelny dobře najedení a spokojení. Připadalo mi škoda zkazit si zbytek odpoledne policejními povinnostmi.
Jakási stařena žebrala u chodníku kousek od Meloulova podniku. Měla na sobě dlouhý černý plášť a černý šátek. Sluncem zhnědlý obličej byl zbrázděný vráskami a jedno z jejích zapadlých očí bylo mléčně bílé. Před pravým uchem měla velký nádor. Přistoupil jsem k ní. „Pokoj s vámi, paní," pozdravil jsem.
„I tobě pokoj, ó, šejchu," odpověděla. Mluvila chraptivým šepotem.
Vzpomněl jsem si, že mám dosud v kapse obálku s penězi. Vyndal jsem ji a odpočítal sto kiamů. Na svazku bankovek to ani nebylo poznat. „Pani, přijměte tento dárek s mou nejhlubší úctou."
Vzala peníze, šokovaná počtem bankovek. Otevřela ústa, zase je zavřela. Konečné vydechla: „Při životě mých dětí, jsi štědřejší než Hátim, ó, šejchu. Nechť ti Alláh otevře Své cesty." Hátim je pro kočovníky zosobněním pohostinnosti.
Trochu jsem zrozpačitěl. „Děkujeme Bohu v každé hodině," řekl jsem tiše a odešel.
Šaknahí neřekl nic, dokud jsme neseděli zase v autě. „To děláš často?"
„Co dělám?"
„Rozdáváš sto kiamů cizím lidem."
Pokrčil jsem rameny. „Není dávání almužny jedním z pěti pilířů víry?"
„Jo, ale těch ostatních čtyř si moc nevšímáš. To je dost zvláštní, protože pro většinu lidí je loučení s penězi nejtěžší povinností."
Po pravdě řečeno, sám jsem uvažoval, proč jsem to udělal. Možná proto, že jsem se cítil provinile za to, jak jsem jednal se svou matkou. „Bylo mi té stařeny líto," řekl jsem.
„Všem tady je ji líto. Všichni o ni pečují. To byla Safija, Jehněčí babka. Je to bláznivá stařena. Nikdy ji nepotkáš bez jejího jehněte. Bere si ho všude. Dovolí mu pít z fontány v Severní mešitě."
„Žádné jehně jsem neviděl."
Zasmál se. „Její poslední jehně přejel vozík se šiškebabem před několika týdny. Teď zrovna má imaginární jehně. Stálo hned vedle ní, ale jenom Safija je vidí."
„Chápu," řekl jsem. Dal jsem jí dost, aby si mohla koupit dvě jehňata. Můj drobný příspěvek k ulehčení trápení ve světě.
Museli jsme objet Budajín. I když Hlavní vede správným směrem, končí u vchodu na hřbitov. Znal jsem tam spoustu lidi -přátele a známé, kteří zemřeli a skončili tam pod drnem, a ty, co dosud dýchali a byli tak zoufale chudí, že se ubytovali v hrobkách.
Šaknahí objížděl čtvrť od jihu. Jeli jsme místy, která jsem vůbec neznal. Zpočátku tam byly docela veliké domy a nebyly ani příliš zanedbané. Ale po několika mílích jsem si uvědomil, jak je všechno omšelejší a zanedbanější. Bíle omítnuté domky s rovnými střechami ustoupily ohyzdným činžákům a pak spáleným prázdným parcelám posetým příšernými chatrčemi z kousků překližky a rezivějícího vlnitého plechu.
Jeli jsme dál. Zahlédl jsem skupinky lelkujících mužů, kteří se opírali o zdi nebo dřepěli na holé zemi a dělili se o misky alkoholu, pravděpodobně laqbi, vína vyrobeného z datlové palmy. Ženy na sebe ječely z oken. Vzduch páchl dřevěným kouřem a lidskými výkaly. Děti v dlouhých otrhaných košilích si hrály mezi odpadky kolem kanálů. Tenkrát před léty v Alžíru jsem na tom byl stejně jako tihle otrhanci. Snad proto mě pohled na ně tak dojal.
Šaknahí musel vidět výraz v mém obličeji. „V tomhle městě jsou i horší místa, než je Hamídíja. A polda musí být připravený jít na jakékoliv místo a jednat s jakýmkoliv člověkem."
„Jen jsem uvažoval," řekl jsem pomalu. „Tohle je teritorium Abú Ádila. Nezdá se, že by se pro ty lidi přetrhl, tak proč mu zůstávají věrni?"
Odpověděl mi zase otázkou.
„Proč jsi loajální vůči Friedlander bejovi?"
Jeden z důvodů byl, že Papá mi nechal zavést dráty do trestacího centra v mozku, když mi ho tenkrát drátovali, a že mi je mohl kdykoliv dráždit. Nahlas jsem však řekl: „Není to nejhorší život. A nejspíš se ho prostě bojím."

„Ti ubozí feláhové jsou na tom stejné. Žijí v hrůze z Abú Ádila a on jim hodí vždycky jen tolik, aby neumřeli hladem. Mne by jen zajímalo, jak lidi jako Friedlander bej a Abú Ádil takovou moc získali."
Hleděl jsem na slumy ubíhající za oknem. „Odkud jdou Papá peníze, co myslíš?"
Šaknahí škubl ramenem. „Má v Budajínu tisíc levných děvek a obchodníčků a každý z nich mu odevzdává pěkný kus svého výdělku za právo tam žít."
Zakroutil jsem hlavou. „To je jen to, co vidíš v Budajínu. Nejspíš to vypadá, že korupce a neřest jsou jeho hlavní kšeft. Žiju ale už pár měsíců v jeho domě a leccos mi došlo. Prachy z černých kšeftů jsou pro Papá sotva kapesné. Dělají tak pět procent jeho ročního příjmu. Friedlander bej má mnohem větší podnik a Abú Ádil je ve stejné branži. Prodávají řád."
„Cože prodávají?"
„Řád. Kontinuitu. Vládu."
„Jak?"
„Podívej, polovina zemí na světě se rozdělila a znovu nějak zkombinovala a teď je skoro nemožné zjistit, kdo komu co dluží a kdo kde žije a kdo měl komu zaplatit dané."
„Jako se to zrovna děje v Anatolii," řekl Šaknahí.
„Přesně. Lidi v Anatolii, když tam žili jejich předkové, říkalo se jí Turecko a ještě dřív to byla Osmanská říše a úplně předtím zase Anatolie. Jak to vypadá, rozpadá se Anatolie na Galatii, Lydii, Kappadokii, Niceu a Asijskou Byzanc. Jedno je demokracie, jedno emirát, jedno lidová republika, jedno fašistická diktatura a jedno konstituční monarchie. Je třeba, aby tu byl někdo, kdo stojí nad tím vším a dohlíží na záznamy."
„Možná, ale připadá mi to jako pěkná dřina."
„Jo, ale ten, kdo to dělá, je nakonec skutečným vládcem. On bude mít skutečnou moc, protože všechny ty mrňavé státečky budou potřebovat jeho pomoc, aby se udržely."
„Je to příšerné, ale má to něco do sebe. A ty tedy tvrdíš, že tohle je kšeft Friedlander beje."
„Je to služba," vysvětloval jsem. „Důležitá služba. A existuje spousta cest, jak může využít situace."
„To máš pravdu," řekl s obdivem. Zahnuli jsme za roh a před námi se objevila dlouhá a vysoká zeď z tmavě hnědých cihel. Sídlo Abú Ádila. Vypadalo úplně stejně veliké jako sídlo Papá. Když jsme zastavili u hlídané brány, vyhlížel dům v tom příšerném sousedství snad ještě velkolepěji.
Šaknahí ukázal strážnému u brány naše pověřovací listiny. „Přišli jsme za šejchem Ridou," oznámil. Strážný zvedl telefon a s někým mluvil. Po chvíli nás nechal jet dál.
„Asi tak před stoletím," uvažoval Šaknahí, „šéfové zločinu organizovali na vydělávání peněz obrovské nezákonné obchody. Někdy taky provozovali drobné legální podniky, z praktických důvodů, třeba na praní peněz."
„A co?" chtěl jsem vědět.
„Podívej se: ty tvrdíš, že Friedlander bej a Ridá Abú Ádil jsou dva z nejmocnějších lidí na světě, jako 'konzultanti' cizích států. To je naprosto legitimní. Jejich kriminální činnost je mnohem méně důležitá. Jen díky ní zajišťují obživu pro své příbuzné a společníky. Je to všecko převrácené."
„To je pokrok," vysvětlil jsem. Šaknahí jen zakroutil hlavou.
Vystoupili jsme z policejního auta do teplého odpoledního slunce. Zahrada kolem Abú Ádilova domu byla pečlivě navržena architektem. Vzduch voněl růžemi a silnou, příjemnou vůní citronů. Po stranách staré kamenné kašny visely klece se zpěvnými ptáky a jejich švitoření plnilo odpoledne ospalým klidem. Šli jsme po vydlážděné cestičce k hlavním dveřím, bohatě zdobeným geometrickými řezbami. Nějaký sluha už nám vyšel naproti a čekal, až vysvětlíme, proč jsme tady.
„Jsem strážník Šaknahí a toto je Maríd Audran. Přišli jsme navštívit šejcha Ridu."
Sluha kývl, ale neřekl nic. Šli jsme za ním dovnitř. Zavřel za námi ty těžké dřevěné dveře. Okny vysoko nad našimi hlavami proudilo dovnitř sluneční světlo. Kdesi daleko jsem slyšel hrát klavír. Cítil jsem jehněčí pečeni a čerstvě uvařenou kávu. Špína tam venku za cihlovou zdí jako by nikdy neexistovala. Dům byl uzavřený malý svět. Bylo mi jasné, že pravé takhle to Abú Ádil chce.
Byli jsme uvedeni přímo k Abú Ádilovi. Takhle rychle jsem se k Friedlander bejovi nikdy nedostal.
Ridá Abú Ádil byl veliký, tlustý starý muž. Stejné jako u Papá nebylo ani u něho možné odhadnout, kolik je mu let. Z papírů jsem věděl, že aspoň sto dvacet pět. Nepřekvapilo by mě, kdybych se dozvěděl, že je stejně starý jako Friedlander bej. Měl na sobě volné bílé roucho a neměl žádné šperky. Měl pečlivě přistřiženou bílou bradku a knír a husté bílé vlasy, z nichž vykukoval šedavý moďák se dvěma zapojenými doďáky. Vyznám se v tom natolik, abych na první pohled viděl, že Abú Ádil nemá žádnou vysunutou zástrčku, jakou mám já. Zapínal si hardware přímo do korymbické zásuvky.
Abú Ádil spočíval na nemocniční posteli, zdvižené tak, aby nás mohl pohodlně sledovat, když mluvíme. Byl přikrytý drahou ručně vyšívanou dekou. Jeho ruce s pokroucenými prsty ležely na přikrývce po stranách těla. Oči pod těžkými víčky vypadaly, jako by byl zdrogovaný nebo zoufale ospalý. Jak jsme tam tak stáli, dělal bolestné obličeje a každou chvíli zasténal. Čekali jsme, až něco řekne.
Neřekl. Promluvil jakýsi mladší muž, který stál vedle postele. „Šejch Ridá vás vítá ve svém domě. Jmenuji se Umar Abdulqáwí. Můžete s šejchem hovořit mým prostřednictvím."
Umarovi mohlo být tak padesát. Měl jasné nedůvěřivé oči a kyselý výraz, který asi příliš často neodkládal. Také vypadal dobře živený a měl na sobě impozantní roucho zlaté barvy a kovově modrý kaftan. Na hlavě neměl nic a také jeho řidnoucí vlasy rozděloval moďák. Byl mi protivný už od pohledu.
Bylo mi jasné, že stojím před svým dvojníkem. Umar Abdulqáwi dělal pro Abú Ádila, co já jsem dělal pro Friedlander beje, i když bylo jasné, že to dělá mnohem déle a daleko lépe se vyzná v chodu říše svého pána. „Pokud jsme přišli v

nevhodnou dobu," začal jsem, „můžeme přijít jindy."
„Je to špatný čas," řekl Umar. „Šejch Ridá trpí mukami nevyléčitelné rakoviny. Jistě chápete, že jiný den by nemusel být lepší."
„Modlíme se za jeho uzdravení." řekl jsem.
Rty Abú Ádila přelétl slabý úsměv. „Alláh jisallimak," řekl Umar. „Bůh vám žehnej. A nyní, co vás dnes k nám přivádí?"
Byla to neomluvitelná hrubost. V muslimském světě se nikdy neptáte hosta, proč přišel. Zvyk navíc přikazuje držet se zákona pohostinnosti, byť minimálně. Očekával jsem, že nám nabídnou kávu, pokud ne i jídlo. Pohlédl jsem na Šaknahího.
Zdálo se, že mu to nevadí. „Jaké kontakty má šejch Ridá s Friedlander bejem?"
Umar vypadal překvapeně. „Ale, přece žádné," rozpřáhl ruce. Abú Ádil dlouze, bolestně zaúpěl a pevné zavřel víčka. Umar se na něho ani nepodíval.
„Takže šejch Ridá s ním vůbec nekomunikuje?" zeptal se znovu Šaknahí.
„Vůbec. Friedlander bej je mocný a vlivný muž, ale jeho zájmy se týkají vzdálené části města. Oba šejchové spolu nikdy nehovořili o obchodních záležitostech. Jejich obchody nemají nic společného."
„Takže Friedlander bej nikterak nestojí v cestě plánům šejcha Ridy?"
„Pohleďte na mého pána," řekl Umar. „Jaké plány asi může mít?" Vskutku, Abú Ádil vypadal ve svém utrpení naprosto bezmocný. Uvažoval jsem, proč nás nadporučík Hadždžár takhle vyvedl aprílem.
„Obdrželi jsme informaci a museli jsme ji prověřit," řekl Šaknahí. „Omlouváme se za vyrušení."
„To je naprosto v pořádku. Kamál vás doprovodí." Umar na nás hleděl s kamenným výrazem. Abú Ádil se však pokusil zvednout ruku, snad na pozdrav nebo požehnání, ale klesla bezvládně na přikrývku.
Šli jsme za sluhou zpět k hlavním dveřím. Když jsme byli zase sami, Šaknahí se začal smát. „To bylo skvělé představení."
„Jaké představení? Uteklo mi něco?"
„Kdybys byl dočetl jeho papíry do konce, byl bys věděl, že Abú Ádil nemá rakovinu. Nikdy ji neměl."
„Pak-"
Šaknahí zkřivil pohrdavě ústa. „Už jsi někdy slyšel o Proxy Hell? Je to banda šílenců, kteří nosí pašované, ilegální moďáky, vyrobené kdesi na koleně. Jsou to nahrávky skutečných lidí v hrozných situacích."
Užasl jsem a zděsil se. „Chceš říct, že Abú Ádil to dělá? Že má personalizační modul pacienta ve vrcholném stadiu rakoviny?"
Šaknahí přikývl, otevřel dveře auta a nasedl. „Má naprogramovanou cizí bolest a utrpení. Na černém trhu seženeš jakoukoliv chorobu nebo stav. Po světě běhá spousta takových masochistů."
Přisedl jsem k němu. „A já jsem si myslel, že děvčata a debíci na Hlavní zneužívají moďáky. Tohle dává slovu perverze naprosto nový mysl."
Šaknahí nastartoval a projel kolem kašny k bráně. „Když vznikne nějaká technická novinka, může přinést většině lidí spoustu dobrého, ale vždycky se najde nějaký šílený ničema, který ji dovede využít na něco zrůdného."
Přemýšlel jsem o tom, a o svých vlastních moďácích, když jsme se vraceli bídnou čtvrtí, která je domovem věrných stoupenců Ridá Abú Ádila, na policejní stanici.

7

Během příštího týdne jsem strávil v policejním autě stejné množství času jako u počítače ve třetím poschodí policejní stanice. Po té první zkušenosti poldy v terénu mi porostlo sebevědomí, i když mi bylo jasné, že se od Šaknahího musím ještě hodně učit. Zasahovali jsme v rodinných sporech a vyšetřovali vloupačky, ale k žádnému dramatickému zásahu, jako tenkrát s al-Munaqimovým bombovým vyhrožováním, už nedošlo.
Šaknahí několik dní počkal a teď se zase chystal navštívit Ridá Abú Ádila. Pořád si ještě myslel, že to byl Papá, kdo požádal nadporučíka Hadždžára, aby nás na ten případ nasadil, ale Papá dosud předstíral, že ho to vůbec nezajímá. Naše opatrné šťourání by mohlo být podstatně úspěšnější, kdyby nám někdo aspoň naznačil, co se vlastně snažíme najít.
Ale já jsem měl v hlavě i jiné starosti. Jednou ráno, sotva jsem se oblékl a pod dozorem Kmuzua nasnídal, narovnal jsem se na židli a přemýšlel, co musím v příštích hodinách zvládnout.
„Kmuzu," oslovil jsem otroka, „mohl bys probudit mou matku a zjistit, jestli je ochotná věnovat mi pár minut? Potřebuji se ji na něco zeptat, než pojedu na stanici."
„Samozřejmě, já sídí.'" Hleděl na mne opatrně, jako by čekal zase nějaký podraz. „Přejete si ji navštívit okamžitě?"
„Hned jak bude slušně vypadat. Jestli je vůbec schopna slušně vypadat." Zachytil jsem jeho káravý výraz a zmlkl jsem. Než se Kmuzu vrátil, vypil jsem ještě trochu kávy. „Umm Marid vás velice ráda přijme," uklonil se.
Překvapilo mě to. „Nikdy nebyla moc nadšená, když měla vstávat před polednem."
„Byla už vzhůru a oblečená, když jsem u ní zaklepal."
Možná začala novou kapitolu a já jsem si toho nevšiml, protože jsem dost neposlouchal. Sebral jsem diplomatku a sportovní sako. „Zaskočím k ni jen na několik minut," řekl jsem. „Nemusíš se mnou chodit." Byl jsem nepoučitelný.
Kmuzu neřekl ani slovo, ale šel za mnou z bytu, do druhého křídla, kde dostala Angela Monroe své pokoje.
„Je to soukromá záležitost," řekl jsem Kmuzuovi, když jsme přišli ke dveřím. „Počkej tady v hale, jestli chceš." Zabušil jsem na dveře a vešel.
Ležela na gauči, oblečená velice skromně v beztvarých černých šatech s dlouhými rukávy. Byla to jedna z verzi oblečení, jaké nosí konzervativní muslimské ženy. Vlasy jí skrýval velký šátek, jen obličejová rouška byla na jedné

straně uvolněna a visela jí přes rameno. Potahovala z náustku nargilé. Teď měla ve vodní dýmce silný tabák, ale to ještě neznamenalo, že tam včera neměla hašiš nebo že si ho do ní nenacpe, až odejdu.
„Přeji dobré ráno, ó, má matko," pozdravil jsem.
Myslím, že ji mé zdvořilé pozdravení vyvedlo z míry. „Ráno plné světla, ó, šejchu," odpověděla. Se svraštělým obočím mě sledovala přes pokoj. Čekala, až vysvětlím, proč jsem přišel.
„Máš veškeré pohodlí?" otázal jsem se.
„Nestěžuji si." Zatáhla z náustku a v nargilé zabublalo. „Pěkně sis to zařídil. Jak se ti podařilo vyšplhat se do tohohle klína luxusu? Osobní služby pro Papá?" Pohrdavě se zasmála.
„Ne takové služby, jaké ty máš na mysli, ó, matko. Jsem správní úředník Friedlander beje. On dělá obchodní rozhodnutí a já je provádím. To jsou ty osobní služby."
„A jedno z těch obchodních rozhodnutí bylo udělat z tebe poldu?"
„Přesně tak to je."
Pokrčila rameny. „Tak jo, když říkáš. Takže, proč ses rozhodl usadit mě tady? Najednou si děláš starosti o svou starou matku?"
„To byl nápad Papá."
Zasmála se. „Nikdy jsi nebyl příliš pozorné dítě, ó, šejchu."
„Pokud si já vzpomínám, ty jsi také nikdy nebývala příliš zbožňující matka. Proto jsem přemýšlel, proč ses tady tak najednou ukázala."
Znovu se nadechla z nargilé. „Alžír je nudný. Žila jsem tam skoro celý život. Když jsi mě navštívil, uvědomila jsem si, že musím odtamtud vypadnout. Chtěla jsem se zase jednou podívat sem, do města."
„A také na mne?"
Zase trhla ramenem. „Jo, to taky."
„A Abú Ádil? Nejdřív ses zastavila u něho v paláci - nebo to snad není pravda?" Tomuhle my na policii říkáme trefa do prázdna. Někdy se to vyplatí, někdy ne.
„Já už s tím hajzlem nemám nic společného," téměř zavrčela.
Šaknahí by na mě byl pyšný. Držel jsem své pocity na uzdě. „Co ti vůbec Abú Ádil vlastně udělal?"
„Ten hnusný bastard. Ale, to je jedno, nic ti do toho není." Soustředila se na svou dýmku.
„Dobře, respektuji tvé soukromí, ó, má matko. Mohu pro tebe něco udělat, než odejdu?"
„Všechno je perfektní. Jen utíkej dělat Ochránce nevinných. Běž vytáhnout z postele nějakou chudinku pracující holku a mysli přitom na mne."
Otevřel jsem ústa, abych jí řekl několik ostrých slov, ale včas jsem se zarazil. „Kdybys měla hlad, kdybys cokoliv potřebovala, jen požádej Kmuzua nebo Júsufa. Přeji šťastný den."
„Úspěšný den, ó, šejchu." Když mě tak oslovovala, měla vždycky v hlase silnou ironii.
Kývl jsem na pozdrav a odešel z pokoje. Tiše jsem za sebou zavřel. Kmuzu byl na chodbě, přesně tam, kde jsem ho opustil. Byl tak zatraceně loajální, že jsem měl skoro chuť poškrábat ho za ušima. Ani na okamžik jsem na to nenaletěl.
„Možná by bylo dobré, kdybyste před odchodem na policejní stanici pozdravil pána domu."
„Nepotřebuji, abys mě poučoval o dobrých mravech, Kmuzu." Vždycky mě tím otrávil. „Chceš snad naznačit, že neznám své povinnosti?"
„Nenaznačuji nic, já sídí. To vy vyvozujete závěry."
„Jistě." S otrokem se nedohádáte.
Friedlander bej byl už v kanceláři. Seděl za svým velikým stolem a masíroval si spánky. Dnes měl světle žluté hedvábné roucho a přes ně bílou škrobenou košili, zapnutou až ke krku, bez kravaty. A pres košili měl ještě draze vyhlížející tvídové sako. Takové oblečení mohlo projít jenom starému váženému šejchovi. Mně připadalo naprosto v pořádku.
„Habíb," řekl. „Labíb."
Habíb a Labíb jsou Kameny, které mluví. Zvolat jedno z těch jmen je jediný způsob, jak zjistit, který je který. Jeden z nich možná mrkne. Pokud to neudělají, vlastně se nic neděje. Vlastně bych si ani netroufal přísahat, že mrkají při zvuku svého jména. Možná to dělají jen pro legraci.
Oba Kameny, které mluví, byli v kanceláři. Každý stál na jedné straně židle s vysokým rovným opěradlem. Na židli jsem ke svému údivu spatřil syna Umm Sa'ad. Kameny ho drželi každý zajedno rameno a jejich ruce hnětly a drtily chlapcovy kosti. Byl vyslýchán. Sám jsem to zažil a mohu dosvědčit, že to není příliš velká legrace.
Když jsem vešel, Papá se krátce usmál. Nepřivítal mě, ale obrátil se zpět k Sa'adovi. „Než jste přišli do města," řekl tiše, „kde jste s matkou žili?"
„Na mnoha místech," odpověděl Sa'ad. V hlase bylo slyšet strach.
Papá si znovu začal masírovat čelo. Upřeně hleděl na desku psacího stolu, ale několika prsty mávl na Kameny, které mluví. Oba hromotlukové zmáčkli chlapcova ramena ještě silněji. Z obličeje se mu ztratila krev a zalapal po dechu.
„Než jste přišli sem do města, kde jste s matkou žili?" opakoval Friedlander bej svou otázku.
„Naposledy v Paříži, ó, šejchu." Sa'adův hlas byl slabý a přiškrcený.
Ta odpověď Papá velice překvapila. „Líbilo se tvé matce mezi Francouzi?"
„Asi ano."
Friedlander bej byl dokonalým zosobněním nudícího se člověka. Zvedl stříbrný nůž na dopisy a pohrával si s ním. „Žili jste si v Paříži dobře?"
„Asi ano." Habíb a Labíb začali drtit Sa'adovy klíční kosti. Podnítilo to v něm touhu po větší sdílnosti. „Měli jsme velký byt na Rue de Paradis, ó, šejchu. Má matka má ráda dobré jídlo a miluje večírky. Měsíce v Paříži byly velice příjemné. Překvapilo mě, když mi oznámila, že pojedeme sem."

„A ty jsi pracoval, aby tvá matka mohla jíst francouzská jídla a oblékat si francouzské šaty?"
„Já jsem nepracoval, ó, šejchu."
Papá přivřel oči. „Odkud podle tebe přicházely peníze na ty věci?"
Sa'ad zaváhal. Slyšel jsem, jak tiše zaúpěl, když Kameny ještě přidali na tlaku. „Řekla mi, že to jsou peníze od jejího otce," naříkal.
„Od jejího otce?" opakoval Friedlander bej. Pustil nožík na stůl a hleděl přímo na Sa'ada.
„Řekla, že od tebe, ó, šejchu."
Papá udělal grimasu a krátce mávl rukama. Kameny od chlapce ustoupili. Sa'ad se zhroutil dopředu. Oči měl pevné zavřené, obličej se mu leskl potem.
„Dovol, abych ti řekl jedno, ó, chytrý," řekl Papá, „a pamatuj si, že to není lež. Nejsem otcem tvé matky a nejsem tvůj děd. Nemáme společnou krev. Teď jdi."
Sa'ad se pokusil vstát, ale spadl zpět na židli. V obličeji měl zachmuřený a rozhodný výraz a hleděl na Friedlander beje tak upřeně, jako by si chtěl vrýt do paměti každičký detail jeho tváře. Papá právě nazval Umm Sa'ad lhářkou a vsadím se, že chlapci v téhle chvíli prolétaly hlavou dětinské představy o pomstě. Konečně se mu podařilo vstát a roztřeseně zamířil ke dveřím. Šel jsem mu naproti. Vytáhl jsem svou krabičku s pilulkami a podal mu dvě tablety Sonneinu. „Za pár minut se budeš cítit lip."
Sebral tablety, zlostně mi pohlédl do očí a hodil sluníčka na podlahu. Pak se ke mně obrátil zády a vyšel z místnosti. Sehnul jsem se a zvedl Sonneiny. Abych parafrázoval místní rčení: bílá tableta pro černý den.
Po formálním přivítání mě Papá vyzval, abych si udělal pohodlí. Sedl jsem si na stejnou židli, ze které Sa'ad právě unikl. Přiznám se, že jsem potlačil drobné zachvění. „Proč tady ten chlapec byl, ó, šejchu?" zeptal jsem se.
„Přišel na mé pozvání. On a jeho matka jsou znovu mými hosty."
Asi mi něco ušlo. „O vaši vlídnosti se vyprávějí legendy, ó, můj strýce, ale proč dovolujete Umm Sa'ad, aby rušila váš klid? Vím, že vás rozčiluje."
Papá se opřel o opěradlo a povzdechl si. V tom okamžiku na něm byl vidět každý rok jeho dlouhého života. „Přišla pokorně. Prosila mě za odpustem. Přinesla mi dárek." Pokynul k míse datlí plněných ořechy a obalených v cukru. Smutně se usmál. „Nevím kde, ale od někoho se dozvěděla, že je to má oblíbená pochoutka. Mluvila s úctou a vysvětlila mi svůj nárok na mou pohostinnost tak, že jsem nemohl odmítnout." Rozpřáhl ruce, snad to považoval za dostatečné vysvětlení.
Friedlander bej dodržoval tradice cti a štědrosti, které v dnešní době už téměř vymizely. Když chtěl znovu přivítat ve svém domě zmiji, byla to jeho věc. „Takže vaše instrukce ohledně ní se změnily, ó, šejchu?" zeptal jsem se.
Jeho výraz se nezměnil. Ani okem nemrkl. „Ne, tak jsem to nemyslel. Prosím tě, zabij ji, jakmile se ti to bude hodit, ale není třeba spěchat, můj synu. Začíná mě zajímat, čeho doufá Umm Sa'ad dosáhnout."
„Uzavřu tu záležitost brzy," řekl jsem. Zamračil se. „Inšalláh" dodal jsem rychle. „Myslíte si, že pro někoho pracuje? Pro nepřítele?"
„Pro Ridá Abú Ádila, samozřejmě," řekl Papá. A řekl to tak klidně, jako by to nebyl nejmenší důvod ke starostem.
„Takže jste to přece jen byl vy, kdo nařídil šetření o Abú Ádilovi."
Zvedl buclatou ruku. „Ne, ne," opakoval tvrdošíjně. „S tím nemám nic společného. O tom si promluv s nadporučíkem Hadždžárem."
To mi asi tak bude platné. „Ó, šejchu, mohu se vás ještě na něco zeptat? Ve vašich vztazích k Abú Ádilovi je něco, čemu nerozumím."
Náhle měl znovu ten znuděný výraz. To mě varovalo. Reflexivně jsem se ohlédl za sebe. Napůl jsem čekal, že se Kameny, které mluví, blíží. „Vaše bohatství pochází z toho, že prodáváte vládám a hlavám států soubory aktualizovaných údajů, že?"
„To je skutečně velice zjednodušené, synu mého bratra."
„A Abú Ádil činí stejně. Ale vy jste mi říkal, že nejste konkurenti."
„Mnoho let předtím, než ses narodil, dokonce než se narodila tvá matka, uzavřeli jsme s Abú Ádilem dohodu." Papá otevřel obyčejný, v plátně vázaný výtisk vznešeného Koránu a pohlédl na stránku. „Vyhýbali jsme se soutěžení, protože by to jednoho dne mohlo vést k násilí a utrpení pro nás a pro ty, jež milujeme. Toho dávného dne jsme si rozdělili svět od Maroka daleko na západě až po Indonésii daleko na východě, kde krásné volání muezzinů budí věrné ze spaní."
„Jako když papež Alexandr nakreslil demarkační čáru pro Španělsko a Portugalsko," řekl jsem.
Papá se to nelíbilo. „Od té doby jsme s Ridá Abú Ádilem neměli mnoho společného, i když žijeme ve stejném městě. Žijeme v míru."
Jo, to máš pravdu. Z nějakého důvodu se od něho prostě žádné přímé pomoci nedočkám. „Ó, šejchu, je čas, musím jít. Prosím Alláha, aby vám dal zdraví a prosperitu." Přistoupil jsem a políbil ho na tvář.
„Bude se mi po tobě stýskat," odpověděl. „Vrať se v pořádku."
Vyšel jsem z kanceláře. Na chodbě se Kmuzu pokusil vzít mi aktovku. „Nehodí se, abyste ji nosil, když vám mám být k službám."
„Chceš mi ji prohrabat kvůli drogám," řekl jsem už trochu podrážděně. „Buď klidný, tam žádné nejsou. Mám je v kapse. A jestli je chceš, budeš mi je muset vzít násilím."
„Jste pošetilý, já sídí."
„Nemyslím, Kmuzu. A stejně ještě nemohu jet do kanceláře."
„Už je pozdě."
„To vím, sakra! Jen si musím promluvit s Umm Sa'ad, když teď zase žije pod naší střechou. Je ve stejných pokojích?"

„Ano. Tudy, já sídí."
Umm Sa'ad, stejně jako má matka, bydlela ve druhém křidle domu. Když jsem následoval Kmuzua chodbami pokrytými koberci, otevřel jsem aktovku a vyndal Sajídův moďák, ten s tvrdou, bezohlednou osobnosti. Zapojil jsem si ho. Účinek byl pozoruhodný. Byl to přesný opak Polo-hadždžova ohlupujícího modulu, který zamlžoval a zužoval vaše vnímání. Tento, kterému Sajíd říkal Rex, mou pozornost zaostřoval. Měl jsem jasný cil, ale především jsem byl rozhodnut jít přímo k tomu cíli a rozdrtit každého, kdo by mi chtěl stát v cestě.
Kmuzu zlehka zaklepal na dveře Umm Sa'ad. Následovala dlouhá pauza. Uvnitř nebylo slyšet žádný pohyb. „Ustup," řekl jsem Kmuzuovi. Znělo to jako zlověstné zavrčeni. Přistoupil jsem ke dveřím a rázně na ně zabušil. „Otevřete mi, nebo si mám otevřít sám?" křičel jsem.
To zapůsobilo. Chlapec otevřel dveře a hleděl na mne. „Matka není—"
„Z cesty, chlapče," štěkl jsem a odstrčil ho.
Umm Sa'ad seděla u stolu a sledovala na malé holovizi zprávy. Vzhlédla. „Vítejte, ó, šejchu," pozdravila. Nebyla nadšená.
„No jo," řekl jsem. Sedl jsem si na židli naproti ni. Natáhl jsem se a vypnul holovizi. „Jak dlouho znáte mou matku?" zeptal jsem se. Další výstřel do tmy.
Umm Sa'ad vypadala zmateně. „Vaši matku?"
„Někdy si říká Angela Monroe. Bydlí kousek od vás na téhle chodbě."
Umm Sa'ad zvolna zakroutila hlavou. „Viděla jsem ji jen jednou nebo dvakrát. Nikdy jsem s ní nemluvila."
„Musela jste ji znát, než jste přišla sem k nám." Chtěl jsem jen vědět, jak velké tohle spiknutí je.
„Lituji." Hleděla na mě široce otevřenýma očima a věnovala mi nevinný úsměv, který se na její tváři vyjímal stejně, jako by se byl vyjímal na pouštním škorpiónovi.
Fajn, někdy výstřelem do tmy nic netrefíte. „A Abú Ádil?"
„Kdo je to?" Její výraz byl andělský a ctnostný.
Začalo mě to štvát. „Chci jen přímé odpovědi, dámo. Co mám udělat? Ztlouct vašeho kluka?"
Zvážněla. Teď hrála srdečnou. „Je mi to opravdu líto, neznám nikoho z těch lidí. Měla bych? Řekl vám to Friedlander bej?"
Předpokládal jsem, že o Abú Ádilovi lže. Nevěděl jsem, jestli lže i o mé matce. Aspoň to jsem si mohl později ověřit. Matce jsem mohl věřit.
Na rameně jsem ucítil těžkou ruku.
„Já sídí?“ ozval se Kmuzu. Zdálo se, že má strach, abych snad neutrhl Umm Sa'ad hlavu a nepodal mu ji na míse.
„Dobře," řekl jsem. Pořád jsem se cítil nádherně zlý. Vstal jsem a zamračil se na ženu dole. „Jestli chcete zůstat v tomto domě, budete se muset naučit líp spolupracovat. Promluvím si s vámi znovu později. Připravte si lepší odpovědi."
„Budu se těšit," řekla Umm Sa'ad. Zamávala na mne svými těžkými falešnými řasami. Měl jsem chuť ji praštit.
Místo toho jsem se otočil a vyrazil z místnosti. Kmuzu spěchal za mnou. „Už si můžete ten personalizační modul vyndat, já sídí," řekl nervózně.
„Sakra, líbí se mi to. Nejspíš si ho nechám." Vlastně se mi opravdu líbil ten pocit, který jsem měl. Zdálo se, že mi v žilách neustále proudí hněvivé hormony. Chápal jsem, proč ho Sajíd pořád nosí. Jenže to nebylo nejvhodnější pro policejní stanici a Šaknahí slíbil, že zlikviduje každý moďák, který si v jeho přítomnosti zapojím. Zdráhavě jsem natáhl ruku a vypojil ho.
Rozdíl jsem cítil okamžitě. Tělo se mi ještě chvělo přebytkem adrenalinu, ale docela rychle jsem se uklidnil. Vrátil jsem moďák do diplomatky a zašklebil se na Kmuzua. „Byl jsem pěkně tvrdý, co?"
Kmuzu neřekl ani slovo, ale jeho pohled mi jasně sděloval, jak nízké mínění o mně má.
Šli jsme ven a já jsem čekal, až Kmuzu předjede s autem. Vysadil mě u stanice. Poslal jsem ho zpět domů a přikázal mu, aby hlídal Angelu Monroe před potížemi. „A dohlídni i na Umm Sa'ad a jejího kluka. Friedlander bej si je jist, že je nějak spojena s Ridá Abú Ádilem, ale je příliš mazaná. Třeba se ti něco podaří zjistit."
„Budu vašima očima a ušima, já sídí."
Jako obvykle se před stanicí poflakovalo klubko hladových kluků. Všichni začali křičet a mávat rukama, když zahlédli můj vestfálský sedan, že brzdí u chodníku. „Ó, pane!" volali. „ Ó, soucitný!"
Sáhl jsem do kapsy pro hrst drobných jako obvykle, ale pak jsem si vzpomněl na Jehněčí babku, které jsem pomohl minulý týden. Vyndal jsem peněženku a dal každému z dětí pětikiamovou bankovku. „Nechť vás Bůh osvítí," řekl jsem.
Bylo mi trochu trapné, že mě Kmuzu pozoruje.
Chlapci byli překvapením bez sebe. Jeden z těch starších mě vzal za loket a odvedl mě kousek bokem. Bylo mu asi patnáct a na jeho hubených tvářích už se začínaly objevovat stíny vousů. „Má sestra by se moc ráda setkala s tak štědrým pánem," řekl.
„Jenže já nemám zájem setkat se s tvou sestrou."
Zasmál se na mě. Tři z jeho žlutých zubů se ulomily v nějaké rvačce. „Mám taky bratra," zkoušel dál. Ucukl jsem a vešel kolem něho do budovy. Za mnou se nesl chvalozpěv obdarovaných. Byl jsem jejich favoritem, aspoň do zítřejšího rána. Pak si budu muset jejich respekt znovu koupit.
Šaknahí na mě čekal u výtahu. „Máš se?" Připadalo mi, že ať přijdu do práce, jak chci brzo, Šaknahí tam bude dřív.
„Ujde to." Ve skutečnosti jsem byl dosud unavený a bylo mi trochu nevolno. Mohl bych si zacvaknout nějaké doďáky, které by to vyřešily, ale bál jsem se Šaknahího. Když jsem byl s ním, pracoval jsem jen se svými přirozenými schopnostmi a doufal jsem, že to bude stačit.
Nebylo to tak dávno, co jsem byl pyšný na to, že nemám v mozku dráty, a jsem stejné schopný a rychlý jako kterýkoliv moďák ve městě. Teď jsem vkládal všechnu důvěru do elektroniky. Začínal jsem mít strach, co by se stalo, kdybych

musel čelit nějaké krizi bez nich.
„Jednou budeme muset chytit Abú Ádila, když bude bez moďáku," uvažoval Šaknahí. „Nesmíme v něm vzbudit podezření, ale bude nám muset zodpovědět pár nesnadných otázek."
„Jakých otázek?"
Šaknahí pokrčil rameny. „Uslyšíš je, až se tam příště zastavíme." Z nějakého důvodu se mi svěřoval stejně málo jako Papá.
Seržant Catavina nás našel na chodbě. Věděl jsem o něm, že je Hadždžárova pravá ruka, a to znamenalo, že musí být nějak pokřivený. Byl to menší mužík a musel vláčet světem nejmíň čtyřicet kilo živé váhy navíc. Měl vlnité černé vlasy rozčísnuté moďákovou zásuvkou a vždycky nejmíň jeden doďák, protože nerozuměl ani slovo arabsky. Bylo mi naprostou záhadou, proč Catavina přišel do města. „Sem vás dva hledal," řekl. Měl rezavý hlas, i když ho přefiltroval přes doďák s arabštinou.
„Co je?" zeptal jsem se.
Jeho oči šelmy kmitaly mezi mnou a Šaknahím. „Zrovna přišel tip na možnou vraždu." Podal Šaknahímu proužek papíru s adresou. „Mrkněte se na to."
„V Budajínu," četl Šaknahí.
„Jo," kývl seržant.
„Kdo sem volal? Nepoznal někdo ten hlas?"
„Proč by měl někdo poznat hlas?"
Šaknahí škubl ramenem. „Za posledních pár měsíců jsme měli dvě nebo tři takové hlášky, to je všecko."
Catavina se na mne podíval. „On nepřestane hledat spiknutí. Všude vidí nějaké spiklence." Odkráčel. Pobaveně přitom kroutil hlavou.
Šaknahí se znovu podíval na adresu a pak nacpal papírek do kapsy košile. „Na konci Budajínu, na skok od hřbitova."
„Jestli to nevolal nějaký cvok," řekl jsem. „Jestli tam opravdu bude mrtvola."
„Bude."
Šel jsem za ním do garáže. Nasedli jsme do našeho hlídkového vozu a přejeli přes Bulvár al-Džamíl velkou bránou do Budajínu. Na Hlavni se dnes motala spousta chodců, Šaknahí zahnul k jihu po První ulici a pak se dal na západ po jedné z těch úzkých, špinavých uliček, které se vinou mezi domky s rovnými střechami a barevnými omítkami a prastarými cihlovými činžáky.
Vjel autem na chodník. Vystoupili jsme a rozhlíželi se po budově. Byl to dvoupatrový světlezelený dům, příšerně zanedbaný. Vchod a dolní chodba čpěly močí a zvratky. Dřevěné okenní mřížky byly zřejmě už dlouho polámané. Kam jsme šlápli, všude křupaly úlomky cihel a střepy skla. Dům byl nejspíš už měsíce, možná léta opuštěný.
Bylo tam velice ticho, takové to mrtvé ticho domu, kde je odpojená elektrika a kde schází tiché vrčení motorů domácích spotřebičů. Když jsme zamířili z přízemí do obytných pokojů nahoře, zdálo se mi, že jsem zaslechl něco malého a rychlého prodírat se smetím před námi. Cítil jsem, jak mi srdce tluče v hrudi a vzpomínal jsem na pocit klidné profesionality, který mi dodával Kompletní strážce.
Zkontrolovali jsme velkou ložnici, jež kdysi patřila majiteli a jeho manželce, a vedlejší místnost, dětský pokoj. Našli jsme jen smutnou zkázu. Jeden roh pokojíku se zřítil úplně. Dírou se dovnitř dostávaly přírodní živly a hmyz. A tuláci dokončili dílo zkázy. Ale čerstvý vzduch odtud aspoň vyhnal kyselý, zatuchlý smrad, který dusil celý zbytek domu.
Mrtvolu jsme našli v jedné z místností v přízemí. Bylo to tělo mladé ženy, změněnce jménem Blanca. Bývala tanečnicí v klubu Frenchyho Benoita. Znal jsem ji jen povrchně, pozdravili jsme se, ale to bylo všecko. Ležela na zádech, nohy měla ohnuté a nakloněné na stranu, ruce nad hlavou. Hluboké modré oči nevidomě hleděly na promočený strop za mým ramenem. Obličej měla stažený grimasou děsu, jako by v pokoji s ní bylo něco, co ji nejdřív vyděsilo a posléze zabilo.
„Nevadí ti to, že ne?" zeptal se Šaknahí.
„O čem mluvíš?"
Dotknul se špičkou boty Blančiny ruky. „Nebudeš zvracet nebo tak?"
„Viděl jsem horší," uklidnil jsem ho.
„Ptal jsem se jen pro jistotu." Sehnul se nad Blankou. „Krev z nosu a uší. Rty stažené, prsty ohnuté jako drápy. Někdo ji zblízka střelil pořádnou statickou pistolí, vsaď se. Mrtvá tak půl hodiny."
„Myslíš?"
Zvedl její levou ruku a pustil ji. „Ještě není ztuhlá. A kůži má dosud růžovou. Když umřeš, krev ztuhne. Policejní doktor to bude vědět přesněji."
Něco mě napadlo. „Takže ten telefonát na stanici—"
„Vsadím se s tebou o pět kiamů, že nám volal sám vrah." Vzal vysílačku a elektronický zápisník.
„Proč by to vrah dělal?"
Šaknahí se na mě díval a hluboce přemýšlel. „Jak to mám sakra vědět?" řekl nakonec. Zavolal Hadždžárovi a požádal o tým detektivů. Pak udělal krátké hlášení do svého zápisníku. „Na nic nesahej," upozornil mě, aniž zvedl oči.
To mi nemusel říkat. „Jsme tu hotoví?" zajímalo mě.
„Hned jak se objeví chlapi z mordparty. Někam spěcháš?"
Neodpověděl jsem. Díval jsem se, jak schovává zápisník. Pak vyndal hnědý sešitek v koženkovém obalu a pero a zapsal si několik poznámek. „K čemu to je?" chtěl jsem vědět.
„To jsou jen poznámky pro mě. Jak říkám, poslední dobou se objevilo pár podobných případů. Najde se mrtvola a vypadá to, že nám dal tip sám vrah."
Na mou duši, myslel jsem si, jestli se z toho vyklube sériový vrah, sbalím se a vypadnu z města navždycky. Pohlédl

jsem na Šaknahího, který pořád ještě dřepěl u Blančiny mrtvoly. „Nemyslíš ale, že jde o sériového vraha, že ne?" zeptal jsem se.
Zase zíral několik sekund skrz mne. „Ne," řekl nakonec. „Myslím si, že jde o něco mnohem horšího."

8

Vzpomínal jsem si, s jakou chutí mě Hadždžárův předchůdce nadporučík Okking sužoval. Ale zase, bez ohledu na to, jak těžko se s Okkingem vycházelo, vždycky dokázal práci zvládnout. Byl to chytrý, i když třeba ne geniální polda a měl skutečný zájem
0 problémy, se kterými se každodenně setkával. Hadždžár byl jiný. Pro něho to byla jen náplň práce, muselo se to udělat, ale to bylo všechno.
Nepřekvapilo mě, když jsem zjistil, že Hadždžár je zbytečný člověk. Sledovali jsme s Šaknahím, jak se pouští do vyšetřování. Zamračil se a pohlédl dolů na Blanku. „Mrtvá, co?"
Zahlédl jsem, jak to s Šaknahím trhlo. „Všechno tomu nasvědčuje, nadporučíku," řekl vyrovnaným hlasem.
„Nějaká představa, kdo by mohl mít zájem ji odrovnat?"
Šaknahí mě očima prosil o pomoc. „Mohl to být kdokoliv." řekl jsem. „Asi si zapojila nesprávný moďák pro nesprávného zákazníka."
To Hadždžára zaujalo. „Myslíš?"
„Koukni," ukázal jsem mu. „Její zásuvka je prázdná."
Nadporučík přivřel oči. „No a co?"
„Moďák jako Blanca nikdy nikam nepůjde bez ničeho. Je to podezřelé, to je všechno."
Hadždžár si potahoval řídký knír. „Ty se v tom nejspíš vyznáš.
1 když to nám nijak zvlášť nepomůže."
„Hoši od kriminálky někdy dokážou zázraky," poznamenal Šaknahí. Říkal to velice upřímně, ale mrknutím mi naznačoval, jak málo si jich váži.
„Jo, to máte pravdu." kývl Hadždžár.
„Mimochodem, nadporučíku," pokračoval Šaknahí, „uvažoval jsem, jestli pořád ještě chceš, abychom dělali na Abú Ádilovi. Minulý týden jsme se příliš daleko nedostali."
„Chcete tam jet znovu? Do jeho bytu?"
„Do jeho velkolepého paláce, chceš říct."
Hadždžár mě ignoroval. „Nechtěl jsem, abyste toho chlapa pronásledovali. Má v tomhle městě pořádnou váhu."
„Aha," řekl Šaknahí. „Ale my ho nepronásledujeme."
„Proč ho vlastně chcete znovu otravovat?" Hadždžár hleděl na mě, ale já jsem odpověď neznal.
„Mám tušení, že Abú Ádil má něco společného s těmito nevyřešenými vraždami," vysvětlil Šaknahí.
„Jakými nevysvětlenými vraždami?" chtěl vědět Hadždžár.
Viděl jsem, jak Šaknahí skřípá zuby. „Za posledních několik měsíců máme tři nevyřešené vraždy. Tohle je čtvrtá," kývl dolů k tělu, které už doktor přikryl plachtou. „Mohly by mít něco společného a mohly by mít spojení s Ridá Abú Ádilem."
„To nejsou nevyřešené vraždy, proboha," rozčilil se Hadždžár. „Jsou to jen otevřené případy."
„Otevřené případy," opakoval po něm Šaknahí znechuceně. „Budete nás ještě potřebovat, nadporučíku?"
„Nejspíš ne. Vraťte se ke své práci."
Nechali jsme Hadždžára a detektivy probírat se Blančinými věcmi a oblečením a tělem a také prachem a plesnivinou polozbořeného domu. Venku na chodníku mě Šaknahí zadržel, když jsem se chystal nastoupit do hlídkového vozu. „Co k čertu mělo znamenat to, že tý děvce chybí moďák?"
Zasmál jsem se. „Kecy, ale Hadždžár to nepozná. Aspoň bude mít o čem přemýšlet, ne?"
„Jo, občas mu neuškodí trochu si zapřemýšlet. Jeho mozek potřebuje cvičení." Šaknahí se na mě zasmál.
Oba jsme toho měli za den dost a rozhodli jsme se to zabalit. Obloha se zatáhla a prudký horký vítr nám vháněl do obličeje prach a kouř. V dálce se ozýval hněvivý a výhružný hrom. Šaknahí se chtěl vrátit na stanici, ale já jsem musel vyřešit ještě jeden problém. Vytáhl jsem telefon a namluvil do něj číslo k Chiri. Osmkrát nebo devětkrát to zazvonilo, než zvedla sluchátko. „Mluvte," ozvala se naštvaně.
„Chiri? Tady je Maríd."
„Co ty ještě chceš, hajzle?"
„Podívej, nedala jsi mi šanci ti všechno vysvětlit. Já za to opravdu nemůžu."
„To už jsem slyšela." Pohrdlivě se zasmála. „Slavná poslední slova, zlatíčko:'Já za to nemůžu.' To řekl můj strýček, když prodal moji matku nějakému zatracenému arabskému otrokáři."
„Neměl jsem tušení—"
„Zapomeň na to. Stejně to není pravda. Chtěl jsi šanci. Tak vysvětluj."
Scéna byla moje, jenže já jsem najednou nevěděl, co jí mám říct. „Je mi to moc líto, Chiri," řekl jsem.
Jen se zasmála. Neznělo to přátelsky.
Znovu jsem se vrhl do vody. „Jednou ráno jsem se probudil a Papá mi sdělil: 'Tak, teď ti patří klub Chirigo, že jsi rád?' Co jsem mu na to měl odpovědět?"
„Znám tě, zlato. Nečekám, že ty bys Papá něco řekl. Nemusel ti koule ani uřezat, prodal jsi mu je."
Mohl jsem se zmínit o tom, že mi Papá nechal zadrátovat mozkové centrum pro trestání a že ho mohl kdykoliv stimulovat. Bylo jednoduché držet mě na povel. Ale Chiri by to stejné nepochopila. Byl bych mohl popsat muka, která

mi Papá mohl způsobit jediným dotekem na správný knoflík. Nic z toho by pro ni nebylo důležité. Jediné, co věděla, byl fakt, že jsem ji zradil.
„Chiri, známe se přece tolik let. Snaž se mě pochopit. Papá dostal nápad koupit tvůj klub a dát mi ho. Neměl jsem o tom nejmenší tušení. Nechtěl jsem ho, když mi ho dal. Vysvětloval jsem mu to, ale—"
„To se vsadím. Tys mu něco vysvětloval."
Znovu jsem zavřel oči a zhluboka se nadechl. Myslím, že se vyžívala. „Řekl jsem mu asi tolik, kolik mu je možné říct."
„Proč zrovna můj klub, Maríde? Budajín je plný všivých barů. Proč si musel vybrat zrovna můj?"
Znal jsem odpověď: protože Friedlander bej dělal všechno, aby zpřetrhal poslední pouta, jež mě ještě spojovala s bývalým životem. Tím, že ze mě udělal poldu, mě odcizil většině přátel. Když donutil Chiri, aby prodala svůj klub, postavil proti mně i ji.
Příště najde nějaký způsob, jak udělat, aby mě nenáviděl i Sajíd Polo-hadždž. „Má zvláštní smysl pro humor, Chiri," řekl jsem zoufale. „Papá jen ukazuje, že je tady, že nás sleduje, že je připraven udeřit jak blesk, když to nejmíň čekáme."
Nastalo dlouhé ticho. „A ty jsi zbabělec."
Otevřel jsem ústa, pak jsem je zavřel. Nevěděl jsem, o čem mluví. „Jak?"
„Řekla jsem, že jsi zbabělý panja."
Vždycky po mně hází svahilskými slovy. „Co je to panja, Chiri?"
„Je to jako veliká krysa, jen hloupější a ošklivější. Ty ses mi tohle neodvážil říct do očí, co, lumpe. Radši kvílíš do telefonu. Tak to ne, to by nešlo. Pěkně přilez."
Pevně jsem zavřel oči a udělal zoufalou grimasu. „Dobře, Chiri, udělám, co jen chceš. Můžeš přijít do klubu?"
„Do toho klubu? Myslíš do mýho klubu? Do toho klubu, co mi patříval?"
„Jo. Do tvého klubu."
Zavrčela. „Ani zaboha, ty zdechlý osle. Tam nevkročím, pokud se věci nezmění podle mýho. Ale sejdu se s tebou někde jinde. Za půl hodiny mě najdeš u Courana. Není to v Budajínu, zlato, ale ty to určitě najdeš. Přijď, jestli si troufáš." Ozvalo se ostré cvaknutí a pak už jsem slyšel jen bzučení.
„Dobře tě válcovala, to ti povím," hodnotil situaci Šaknahí. Musel se po celou dobu mého trápeni fantasticky bavit. Měl jsem ho rád, ale občas to byl pěkný bastard.
Zavěsil jsem si telefon zpět k opasku. „Slyšel jsi někdy o baru, co se jmenuje Courane?"
Odfrkl si. „Patří nějakému křesťanovi, objevil se tu před pár lety." Zamířil autem přes Rasmíju, čtvrť na východ od Budajínu, kde jsem předtím nikdy nebyl. „Ten maník se jmenuje Courane. Tvrdil o sobě, že je básník, ale nikdo neviděl žádný důkaz jeho umění. Nějak se mu podařilo získat si evropské usedlíky. Jednoho dnes si otevřel salón, jak on tomu říká. Je to jen tichý, tmavý bar, všecko je tam z proutí a skla a nerezové oceli. Spousty umělých kytek v květináčích. Teď už u těch evropských povalečů tak populární není, ale pořád hraje na melancholickou vyhnaneckou strunu."
„Jako Weinraub na terase u Gargotiera."
„Jo," kývl Šaknahí, „akorát že Courane má svou vlastní putyku. Je tam zalezlý a nikoho neotravuje. Aspoň to mu musíš přiznat. Tam se máš setkat s Chiri?"
Pohlédl jsem na něho a pokrčil rameny. „Ona si to vybrala."
Zasmál se. „Chceš tam přijet s plnou parádou? Aby si tě lidi všimli?"
Povzdechl jsem si. „Jen to ne, prosím tě," zašeptal jsem. Tenhle Džirdži si dokázal z člověka utahovat.
Za dvacet minut jsme dorazili do čtvrti pro střední vrstvy, se zástavbou dvou a třípatrových domů. Ulice tu byly širší než v Budajínu a bílé domky oddělovaly malé zahrádky osázené květinami a keři. Vysoké datlové palmy se opile nakláněly nad okraji chodníků. Čtvrť vypadala opuštěná, nikde se tam nehonily a nepraly povykující děti, klasická usedlá a rozvážná čtvrť usedlých a rozvážných obyvatel. Bylo tam tak ticho, až jsem z toho byl nervózní.
„Couranův podnik je tady kousek," informoval mě Šaknahí. Zahnul do jedné chudší ulice, vlastně spíš jen uličky. Jednu stranu lemovaly zadní zdi stejných domků s plochými střechami. Ve druhých patrech měly malé balkónky a okna, za nimiž zářily barevné lampy, byla schována za okenicemi z úzkých dřevěných latěk. Druhou strany uličky tvořily budovy zatlučené prkny a několik firem: kožedělná dílna, pekárna, restaurace, jež se specializovala na pokrmy z fazolí , a knihkupectví.
Byl tam také Couranův bar. Nějak se sem, do té úzké uličky, nehodil. Majitel vynesl na chodník několik stolků, ale nikdo na proutěných bílých židlích pod slunečníky s reklamou na cinzano neseděl. Šaknahí vypnul motor. Vystoupili jsme. Předpokládal jsem, že Chiri tu ještě není nebo na mne čeká uvnitř. Rozčilením mě bolel žaludek.
„Strážník Šaknahí!" Z baru vyšel muž středního věku s tváří rozzářenou úsměvem. Byl asi tak vysoký jako já, možná o osm, deset kilo těžší. Hnědé vlasy sčesané dozadu odhalovaly rostoucí pleš. Potřásl si rukou s Šaknahím, pak se obrátil ke mně.
„Šándore," řekl Džirdži, „Tohle je můj parťák, Marid Audran."
„Těší mě," usmál se Courane.
„Nechť Alláh zvýší vaši čest," uklonil jsem se.
Zjevně ho to pobavilo. „To může. Můžu vám, chlapci, nabídnout něco k pití?"
Pohlédl jsem na Šaknahího. „Jsme ve službě?"
„Ne," vyřešil to. Požádal jsem o své tradiční pití a Šaknahí chtěl nealko. Šli jsme za Couranem dovnitř, vypadalo to tam přesně tak, jak jsem si to představoval: lesklé chromované a skleněné stolky, bílé proutěné židle, krásný starobylý bar z tmavého leštěného dřeva, na stropě chromované větráky a, přesně podle Šaknahíova popisu, spousta zaprášených umělých květin v koutech a v košících pod stropem.
Chirigo seděla u stolku v zadním koutě. „Jak se vede, Džirdži? Maríde?"
„Ujde to," odpověděl jsem. „Můžu ti něco objednat?"

„V životě jsem neodmítla." Nastavila sklenku. „Sandy?" Courane přikývl a šel nám nachystat pití.
Posadil jsem se vedle Chiri. „Vlastně," začal jsem nervózně, „chci ti navrhnout, aby ses vrátila pracovat do klubu."
„Jasmína se mi o něčem takovém zmiňovala. Nejsi tak trochu oprsklý?"
„Hele, řekl jsem ti, jaká je situace. Jak dlouho mě ještě hodláš deptat?"
Chiri se pousmála. „Nevím. Zatím mě to děsně baví."
Jenže já už jsem toho měl plné zuby. Dokážu se cítit vinen až potud, ale dál ne. „Fajn," řekl jsem. „Tak si najdi práci někde jinde. Takový velký, silný kaffir jako ty jistě snadno najde někoho, kdo má zájem."
Chiri vypadala dotčené. „Dobře, Maríde," řekla tiše, „nechme toho."
Otevřela kabelku, vytáhla dlouhou bílou obálku a postrčila ji přes stůl ke mně.
„Co je to?" zeptal jsem se.
„Včerejší tržba z tvýho zatracenýho klubu. Víš přece, že se tam máš před koncem směny ukázat, pochop, spočítat pokladnu a vyplatit děvčata. Nebo je ti to jedno?"
„Vlastně je mi to jedno." Nahlédl jsem do obálky. Byla v ní spousta peněz. „Proto tě chci zaměstnat."
„Co bych dělala?"
Rozpřáhl jsem ruce. „Chci, abys dohlížela na děvčata. A potřebuju, abys vyrazila ze zákazníků prachy. Na to jsi odborník. Prostě, abys dělala přesně to, co jsi dělala vždycky."
Svraštila obočí. „Jenže to jsem večer chodila domů s takovou obálkou." Píchla do ní prstem. „Teď dostanu sem tam pár kiamů, jak se ti to bude hodit. To se mi nelíbí."
Courane přišel s naším pitím. Zaplatil jsem. „Hodlal jsem ti nabídnout podstatně víc, než mají debíci a změněnci," namítl jsem.
„To taky doufám," důrazně kývala hlavou. „To si piš, zlato, jestli ti mám vést klub, budeš platit na rovinu. Byznys je byznys a boj je boj. Chci padesát procent."
„Tak ty budeš partner?" Čekal jsem něco podobného. Chiri se zvolna usmála a odhalila své dlouhé zabroušené špičáky. Měla pro mě větší cenu než těch padesát procent. „Dobře," řekl jsem.
Zaskočilo ji to, nejspíš nečekala, že se vzdám tak snadno. „Měla jsem si říct o víc," litovala hořce. „A nehodlám tancovat, pokud se mi nebude chtít."
„Fajn."
„A klub se dál bude jmenovat U Chirigo."
„Souhlas."
„A dovolíš mi, abych najímala a vyhazovala holky. Nehodlám se otravovat s Podlahovou Tanyou, když té přesvědčí, abys ji vzal. Ta děvka se dokáže tak opít, že zvrací na zákazníky."
„Chceš toho zatraceně moc, Chiri."
Zašklebila se na mne. „Splátky dluhů jsou svinstvo, co?"
Snažila se ze situace vyždímat co nejvíc. „Tak jo, osazenstvo vybíráš ty."
Zmlkla a napila se. „Mimochodem, mluvili jsme o padesáti procentech hrubého, že?"
Chiri je prostě úžasná. „Samozřejmě," rozesmál jsem se. „Co kdybych tě svezl do Budajínu? Mohla bys začít dělat už dnes."
„Už jsem tam dnes byla. Indihar to má na povel." Všimla si, že má zase prázdnou sklenku. Zvedla ji a mávla na Courana.
„Chceš si zahrát, Maríde?" Ukázala palcem na konec baru, kde měl Courane hru Transpex.
Je to hra, při které dva lidé s korymbickými implantáty šedi proti sobě a zapojí se na CPU přístroje. První hráč si do podrobností představí nějakou bizarní scenérii. Pro druhého hráče tím vytvoří naprosto realistické prostředí. Ten pak dostává body podle toho, jak se dokáže přizpůsobit - a přežít. Pak se role hráčů vymění.
Je to fantastická hra, když jsou v tom sázky. Dřív jsem se ji ale děsně bál, protože když ji hrajete, zapomenete, že je to jen hra. Vypadá to naprosto opravdově. Hráči mají jeden nad druhým téměř absolutní moc. Couranův model byl starý, ten typ, u kterého by šikovný mechanik mohl obejít bezpečnostní pojistky. Slyšel jsem povídat, že několik lidí postihla mrtvice nebo srdeční infarkt, když se zapojili na takový 'upravený' Transpex.
„No tak, Audrane," pobízel Šaknahí, „předveď se."
„Dobře, Chiri, zahrajeme si."
Zvedla se a šla dozadu k Transpexu. Následoval jsem ji a Šaknahí a Courane nám byli v patách. „Chceš vsadit těch druhých padesát procent mýho klubu?" zeptala se. Oči nad okrajem sklenky se jí třpytily.
„To nemůžu. Papá by to neschválil." Cítil jsem se docela optimisticky, protože jsem na displeji viděl skóre včerejších her. Člověk mohl nahrát 1 000 bodů. Já jsem míval v průměru 800. Včerejší nejlepší výkony se točily kolem sedmi stovek. Možná byly ty výsledky slabší, protože Couranův bar nepřitahoval ty pravé cvoky. Jako jsem já. „Ale vsadím obsah téhle obálky."
To se jí líbilo. „Dobrý. Vsadím totéž." Nepochyboval jsem, že Chiri je schopna dát dohromady spousty peněz, když potřebuje.
Courane přinesl čerstvé pití. Šaknahí si přitáhl židli, aby mohl zblízka pozorovat na počítači zobrazené představy, které si s Chiri vymyslíme. Nastrkal jsem do stroje pět kiamů. „Můžeš začít, jestli chceš," nabídl jsem jí.
„Jo," souhlasila. „Bude to legrace vidět, jak se potíš." Uchopila jeden z moďákových kontaktů Transpexu a zapojila si ho na svou korymbickou zásuvku. Pak zmáčkla tlačítko Hráč Jedna. Vzal jsem druhý kontakt, zašeptal bismilláhi a zapojil si Hráče Dva.

Zpočátku byla jen jakási teplá kmitající mlha, protkaná něčím duhově zářivým, jako je perleť. Audran bloudil v nějakém oblaku, ale nebál se. Bylo tam absolutní ticho, žádný pohyb, ani zašeptání vánku. Uvědomoval si jemnou vůni, jež ho

obklopovala, vůni čerstvého mořského vzduchu. Pak se věci začaly měnit.
Nyní se v tom oblaku vznášel. Už neseděl ani nestál, ale jaksi plynul lehce a klidně prostorem. Dosud nebylo proč si dělat starosti, byl to dokonale příjemný pocit. Mlha se postupné začala rozplývat. Audran si se šokem uvědomil, že neplyne v prostoru, nýbrž plave v teplém, sluncem prozářeném moři.
Pod ním se pohupovaly dlouhé úponky řas, jež byly nalepeny na trsech jásavě barevných korálů. Sasanky mnoha odstínů a tvarů k němu napřahovaly chapadla a on zručně protínal vodu, aby se dostal z jejich dosahu.
Špatně viděl, ale ostatní smysly ho dokonale informovaly o tom, co se děje kolem. Vůně slaného vzduchu byla nahrazena mnoha jemnými vůněmi, které nedokázal pojmenovat, ale které byly bolestně povědomé. Ozývaly se zvuky, sykavé, jako když vlna naráží na skálu, a po nich dutá ozvěna.
Byl ryba. Cítil se silný a volný a měl hlad. Audran se ponořil dolů, k rovnému mořskému dnu, blízko těch žahavých sasanek, protože mezi nimi hledaly úkryt drobné rybky. Prolétl mezi nimi a plnými ústy polykal ta červená a žlutá stvoření. Hlad utišil, aspoň na chvíli. Proud k němu přinášel pach dalších ryb jeho druhu a on se obrátil a plul ke zdroji té informace.
Plaval dlouho a pak si uvědomil, že stopu ztratil. Nedokázal odhadnout, kolik času uplynulo. Nezáleželo na tom. Tady, v těch třpytivých, slunečných vodách nezáleželo na ničem. Prohánělse nad nádherným podmořským útesem, plašil pérovníky a rozháněl červené krevety a porcelánové kraby.
Oceán nahoře ztemněl. Nad Audranem přeletěl stín a on cítil záchvěv strachu. Nahoru neviděl, ale tlakové vlny mu říkaly, že poblíž krouží něco obrovského. Vzpomněl si, že v oceánu není sám: teď byla řada na něm, aby prchal. Jako střela prolétl přes útes dolů a spěchal klikatým pohybem jen několik centimetrů nad písčitým dnem.
Dravý stín mu byl v patách. Audran se rozhlížel po nějakém úkrytu, ale žádné vhodné místo, žádná ztroskotaná loď, skála nebo jeskyně tady nebyly. Udělal ostrý obrat a uháněl zpět, odkud připlaval. Ta věc, která ho sledovala, udělala klidně a líně totéž-
Náhle se po něm vrhla. Masožravý, šílený vraždící stroj s mrtvýma černýma očima a lesklými chromovanými zuby. Audran prolétl ode dna vzhůru, jako nůž proťal zelenou vodu, i když věděl, že tady úkryt nenajde. Obrovská bestie se řítila těsně za ním. V bílé krajce z vodní pěny vylétl Audran nad hladinu, do řídkého vzduchu, a -letěl. Vznášel se nad bílými hřebeny vln, až nakonec, vyčerpán, padl zpět do vlídného živlu.
A tam bylo to hrůzostrašné stvoření, s tlamou doširoka otevřenou, aby ho mohlo rozervat. Čelisti plné dýk se pomalu, vítězně svíraly, až pro Audrana existovala jen temnota a vědomí agónie, jež nastane.

„A sakra," zašeptal jsem, když mě Transpex vrátil k vědomí.
„Fajn hra," komentoval Šaknahí.
„Kolik jsem nahrála?" ptala se Chiri. Vypadala rozveseleně.
„Není to špatné," řekl Courane. „623. Dobrý scénář, ale stejně se ti nepodařilo, aby zpanikařil."
„A snažila jsem se zatraceně," řekla Chiri. „Chci se ještě napít." Šprýmovně se na mne zašklebila.
Vytáhl jsem krabičku s pilulkami a spolkl osm Paxií s lokem ginu. Možná jsem neztuhl strachem, ale teď jsem cítil silnou nervovou reakci. „Taky si dám ještě sklenku. Nalejte všem, platím."
„Pracháč," řekl Šaknahí.
Počkali jsme s Chiri, až se nám tep vrátí k normálu. Courane přinesl tác s čerstvým pitím. Chiri do sebe svou sklenici obrátila na dva loky. Posilovala se na všechny ty hrozné věci, které pro ni určitě vymyslím. Bude to potřebovat.
Chiri zmáčkla Hráče Dva. Viděl jsem, jak se jí zvolna zavírají oči. Vypadala, jako by klidně spala. Dlouho dřímat nebude.
Na holoobrazovce byla stejná zářivá mlha, jakou jsem bloudil i já, než Chiri rozhodla, že je to oceán. Natáhl jsem ruku a zmáčkl tlačítko Hráč Jedna.

Audran hleděl dolů na kouli mlhy, jako hledí Alláh z nejvyššího nebe. Soustředil se na vybudování iluze s mnoha detaily a měl radost z toho, jak se mu to daří. Nesnažil sejí dát tvar a pravděpodobnost pomalu a postupně, nýbrž uvolnil celý gejzír smyslových informací. Žena tam hluboko dole byla oslněna čistými barvami tohoto světa, jasností zvuků, intenzitou vůní a chutí i výrazností materiálových struktur. Zakřičela a její hlas hlaholil chladným čistým vzduchem jako zvonková dráha. Klesla na kolena, pevně zavřela oči a ruce si přitiskla na uši.
Audran byl trpělivý. Chtěl, aby žena prozkoumala, co stvořil. Nehodlal se schovat za strom, vyskočit a vyděsit ji. Na teror bude dost času až později.
Po chvíli si žena sundala ruce z uší a zvedla se. Nejistě se rozhlížela. „ Maríde ? " zavolala. Její hlas se znovu až nepřirozeně ostře rozezvonil. Ohlédla se za sebe, směrem k mlžným purpurovým horám na západě. Pak se znovu obrátila k východu, k bažinatému břehu jezera, v němž se třpytila nemožně azurová obloha. Audranovi bylo jedno, kterým směrem se vydá, na konci to vyjde stejně.
Žena se rozhodla sledovat bahnité pobřeží k jihovýchodu. Šla celé hodiny, poslouchala prozpěvování ptáků a vdechovala pronikavou vůni neznámých květů. Za nějaký čas spočinulo slunce na ramenou fialových kopců za ní a pak sklouzlo kamsi dozadu. Audranova iluze se ocitla ve tmě. Dodal tedy úplněk, veliký a zářivý jako stříbrná servírovací mísa. Žena byla čím dál unavenější a konečně se rozhodla ulehnout do sladce voňavé trávy a spát.
Ráno ji Audran probudil jemným deštíkem. „ Audrane ?" zavolala znovu. Nechtěl jí odpovědět. „Jak dlouho mě tu hodláš nechat?" Chvěla se.
Zlaté slunce vystoupilo výš. Prohřálo ráno, ale nezpůsobilo Žádné dusivé horko. Hned po poledni, když měla žena za sebou skoro polovinu cesty kolem jezera, narazila na altánek vytvořený z karmínového a safírově modrého hedvábí. „ Co to, k čertu, znamená, Audrane!" křičela. „Začni, ať to mám za sebou, slyšíš?"
S obavami se blížila k altánku. „Haló?" zavolala.

Za okamžik vyšla z altánu mladá žena v dlouhých bílých šatech. Byla bosá a světlé vlasy měla nedbale přehozené přes jedno rameno. Usmívala se a nesla dřevěný podnos. „ Máte hlad? " zeptala se přátelsky.
„Ano, " odpověděla žena.
„Jmenuju se Marjam. Čekám tu na vás. Omlouvám se, ale mám jen chléb a čerstvé mléko. " Nalila ho ze stříbrného džbánku do stříbrného poháru.
„Díky," Žena jedla hladově a pila hltavě.
Marjam si jednou rukou zastínila oči. „Jdete na trh?"
Zena zavrtěla hlavou. „ Nevím o žádném trhu. "
Marjam se rozesmála. „ Všichni jdou na trh. Pojďte, vezmu vás s sebou."
Marjam zmizela v altánu s nádobím od snídaně. Žena čekala. O chvíli později se Marjam znovu objevila. „ Tak, už můžeme vyrazit. Cestou se lépe poznáme."
Pokračovaly kolem jezera, až žena spatřila hrstku velkých špičatých stanů z pruhovaného plátna s barevnými úzkými vlajkami, jež se třepotaly v mírném vánku. Slyšela smích a křik lidí a hlas pil zařezávajících se do dřeva a kov zvonící o kov. Cítila vůni pečícího se chleba a skořicových koláčků a jehněčího, zvolna se otáčejícího na rožni nad žhavým uhlím. Ustájí zvlhla slinami a nemohla potlačit vzrušení.
„Když já nemám žádné peníze, " litovala.
„ Peníze ?" zeptala se Marjam. Rozesmála se: „ Co jsou to peníze?"
Zena strávila odpoledne obcházením stanů, prohlížením zvláštních předmětů a sledováním podivuhodných představení. Chutnala exotická jídla a pila směsi nejrozličnějších likérů. Čas od času si uvědomovala, že se bojí. Ohlížela se přes rameno a hádala, kdy už příjemná tvář téhle fantazie zmizí. „Maríde, " volala každou chvíli, „ co děláš?"
„Koho voláte?" chtěla vědět Marjam.
„Nevím to jistě, " odpovídala.
Marjam se smála. „ Pojďte se podívat tamhle, " tahala ji za rukáv a vlekla ji ke stánku, kde jakási svalnatá žena tvořila poněkud strašidelnou koláž z drápků, zubů a očí ještěrek.
Poslouchaly, jak děti hrají podivnou hudbu na nástrojích, jež byly vyrobeny z kostřiček drobných zvířat, a pak sledovaly skupinu stařen, které spřádaly své vlastni bílé vlasy na nitě a pak z nich tkaly ubrousky a šátky.
Jedna z těch bezzubých babizen se potměšile zahleděla na Marjam a ženu. „ Vezměte si," pobízela je vážně.
„Děkuji vám, stará paní," řekla Marjam. Vybrala si dva kapesníky z lidských vlasů.
Hodiny ubíhaly, až konečně začalo zapadat slunce. Vyšel měsíc, stejně veliký a jasný jako včera. „ To bude trvat celou noc?" zeptala se žena.
„Celou noc a celý zítřejší den. " řekla Marjam. „ Navždy. "
Žena se zachvěla.
Od té chvíle už nebyla schopna zbavit se vzrůstajícího strachu. Připadalo jí, že sem byla vlákána a pak opuštěna. Nepamatovala si, kým byla, než se probudila na břehu jezera, ale cítila, že byla hanebně podvedena. Modlila se k někomu, kdo se jmenoval Maríd. Uvažovala, jestli je to Bůh.
„ Maríde," šeptala bázlivě, „ Kéž bys to už skončil."
Ale Maríd ještě nehodlal končit. Pozoroval ženu a Marjam, jak jsou stále ospalejší, až nakonec našly nějaký stan vystlaný pohodlnými polštáři a prostěradly ze saténu a jemného plátna. Ulehly a usnuly.
Ráno žena vstala, zděšená, že je pořád ještě lapena na věčném tržišti. Marjam oběma sehnala dobrou snídani - klobásu, opečený chleba, pečená rajčata a horký čaj. Její nadšení neutuchalo. Vodila ženu kolem stále podivnějších zábav. Žena však cítila stále rychleji rostoucí strach.
„ Už jsi mě tu nechal dva dny, Maríde," prosila. „ Prosím tě, zabij mě a nech mě jít." Audran jí neodpověděl, ani nedal žádné znamení.
Strávily třetí den prohlížením jedné nenormální věci za druhou. Viděly dospívající dívky s růžemi místo ňader, svíčkáře, jehož zboží odmítalo svítit v přítomnosti nevěřícího, zápas slepce se dvěma rozzuřenými draky, rodinu, která vytepávala zmenšený model trhu - dílo, na kterém už pracovaly celé generace a které asi nikdy nebude dokončeno, klec se cvrčky, jež uměli donekonečna opakovat Sahádu, vyznání viry.
Odpoledne uplynulo a opět se začala sklánět noc. Po celé tržnici nasazovali muži hořící pochodně do železných kornoutů na vysokých tyčích. Marjam stále vodila ženu od jednoho stanu ke druhému, ale ženu už podívaná nezajímala. Byla naplněna předtuchou neodvratné katastrofy. Cítila zoufalou potřebu utéci, ale věděla, že nedokáže nikdy najit cestu z toho nekonečného bludiště.
A pak se náhle rozezněl ostrý, pronikavý poplašný signál. „ Co je to ? " ptala se vylekaně. Všude kolem se rozbíhali lidé. „ Jalla," křičela Marjam. Obličej měla stažený hrůzou. „Utíkej! Utíkej a zachraň se!"
„Co se děje? " křičela žena. „Řekni mi, co je to! "
Marjam klesla k zemi, plakala a naříkala. „Ve jménu Alláha, Milosrdného a Slitovného," šeptala pořád dokola. Žena se od ní nebyla schopna dozvědět nic rozumného.
Nechala ji tam a přidala se k proudu vyděšených lidi, kteří běželi mezi stany. A pak je uviděla: dva obrovské obry, neskutečně veliké, vysoké víc než sto metrů. Blížili se a krajina se pod jejich kroky bořila. Brodili se mezi vzdálenými horami a pak se pod nárazy jejich kolébavých kroků rozvlnila hladina jezera. S každým jejich krokem se země víc rozhoupávala. Žena zvedla ruku k ňadrům, pak zavrávorala o několik kroků zpět.
Jeden z obrů pomalu otočil hlavu a zahleděl se přímo na ni. Byl strašně ošklivý. Jeden prázdný oční důlek přetínala dlouhá hluboká jizva, ústa měl plná zkažených, ulámaných tesáků. Zvedl paži a ukázal na ni.
„Ne," vydechla hlasem sevřeným úzkostí, „Já ne!" Chtěla utíkat, ale nemohla se pohnout. Divoký a hrozivý obr se sklonil a uchopil ji do své obrovské dlaně.

„ Maríde!" křičela žena. „ Prosím tě!" Žádná odpověď. Kolem ní se pomalu svírala obrova pěst.
Žena se snažila natáhnout ruku a vytrhnout kontakt moďáku, ale paže ji odmítly poslouchat. Unik nebude jednoduchý.
Žena se zoufale rozkvílela, když si uvědomila, že se nedokáže odpojit.
Zohyzděný obr ji zvedl a přitáhl si ji blízko k zbývajícímu oku. Po tváři se mu šířil děsivý úšklebek. Smál se jejímu strachu. Smrdutý dech jí zvedal žaludek, snažila se vyprostit z jeho sevření, snažila se uvolnit kontakt moďáku. Ale obr pevně svíral její paže. Křičela a křičela a konečné omdlela.

Chvíli jsem nemohl zaostřit. Vedle mne lapala po dechu Chiri. Nečekal jsem, že bude natolik vyvedená z míry. Koneckonců to byla jen hra na Transpexu a nehrála ji poprvé. Věděla, co může čekat.
„Jsi psychopatický hajzl, Maríde," řekla konečně.
„Poslouchej, Chiri, já jsem—"
Umlčela mě mávnutím ruky. „Já vím, já vím. Vyhrál jsi hru i sázku. Jsem ještě trochu otřesená, to je všecko. Do večera ti nachystám peníze."
„Zapomeň na peníze, Chiri, já—"
To jsem neměl říkat. „Poslyš, ty mizero, když prohraju, platím. Ty prachy si vezmeš, nebo ti je nacpu do chřtánu. Ale, panebože, ty máš teda zvrhlou fantazii."
„Ta poslední část," přidal se Courane, „Jak nemohla zvednout ruce a vyndat si moďák, to bylo fakt tvrdé." V hlase měl obdiv.
„Zatraceně sadistický nápad," otřásla se Chiri. „Naposledy jsem s tebou hrála na Transpexu."
„Mám jen pár bodů navíc, to je všecko, Chiri. Ani jsem nevěděl, jaké mám skóre. Možná by se mi bylo ještě několik hodilo."
„Skončil jsi na 941," řekl Šaknahí. Díval se na mě trochu zvláštně - jako by byl na jedné straně oslněn mým výsledkem a na druhé straně znechucen. „Musíme jít." Zvedl se a vhodil do sebe poslední hlt.
Zvedl jsem se také. „Už jsi v pořádku, Chiri?" položil jsem jí ruku na rameno.
„Je mi dobře. Pořád se ještě vzpamatovávám. Bylo to jak noční můra." Zhluboka se nadechla. „Musím se vrátit do klubu, aby mohla Indihar domů."
„Máme vás svézt?" zeptal se Šaknahí.
„Díky, mám vlastní dopravu."
„Tak zatím," loučil jsem se.
„Kwa heri, ty zvrhlíku." Aspoň už se usmívala, když mi nadávala. Pomyslel jsem si, že snad už je mezi námi všechno v pořádku. Měl jsem z toho radost.
Venku kroutil Šaknahí hlavou a usmíval se. „Měla pravdu, ženská. To bylo sakra sadistické. Jako zbytečné mučení. Ty jsi opravdu sadistický hajzl."
„Asi jo."
„A já s tebou mám jezdit po městě."
Už mě nebavilo o tom mluvit. „Není třeba konec směny?"
„Málem. Stavíme se na stanici, a co kdybys pak šel ke mně na večeři? Nebo už máš nějaké plány? Myslíš, že by se bez tebe Friedlander bej jeden večer obešel?"
Nejsem zrovna společenský člověk a vždycky se cítím v domech druhých lidí trapné. Ale představa, že strávím večer bez Papá a jeho Cirkusu senzací, byla velice lákavá. „Rád," řekl jsem.
„Zavolám ženě a zjistím, jestli by to dnes šlo."
„Vůbec jsem nevěděl, že jsi ženatý, Džirdži."
Jen vytáhl obočí a ohlásil do telefonu své číslo. Krátce promluvil se ženou a zavěsil si telefon zpět na pásek. „Říká, že se jí to hodí. Teď určité pobíhá po bytě a uklízí a vaří. Vždycky blázní, když někoho přivedu."
„Kvůli mně přece nic takového dělat nemusí."
Šaknahí zakroutil hlavou. „To přece není kvůli tobě. Pochází z typické staromódní rodiny a pořád musí někoho přesvědčovat, že je dokonalá muslimská manželka."
Zastavili jsme se na stanici, předali hlídkový vůz hochům z noční služby a prohodili pár služebních vět s Hadždžárem. Pak jsme se zapsali do knihy služeb a seběhli po schodech dolů na ulici. „Pokud zrovna nelije, chodím obvykle domů pěšky," navrhoval Šaknahí.
„Jak je to daleko?" zajímalo mě. Byl příjemný večer, ale dlouhá procházka mě nelákala.
„Asi čtyři, pět kilometrů."
„Na to zapomeň. Skočím pro taxík." Na Bulváru al-Džamíl blízko budajínské východní brány vždycky čeká několik taxíků na rito. Hledal jsem svého kamaráda Billa, ale nebyl tam. Tak jsme vlezli do jiného auta a Šaknahí dal řidiči adresu.
Byl to činžák ve čtvrti Haffatu 'l-chála na kraji divočiny, Šaknahí a jeho rodina žili na samém jižním okraji města, tak blízko pouště, že se písečné valy jako maličké duny připlížily až ke zdem budov. V ulicích nebyl jediný strom nebo květina. Byly tak holé a tiché a mrtvé a tak smutné jako snad žádné místo, které jsem kdy viděl.
Šaknahí nespíš uhádl, co si myslím. „Nic lepšího si nemůžu dovolit," řekl kysele. „Ale pojď dál. Vevnitř je to lepší."
Šel jsem za ním do haly činžáku a pak po schodech do třetího poschodí. Odemkl dveře a byl okamžitě napaden dvěma malými dětmi. Věšely se mu na nohy a táhly ho do pokoje. Šaknahí se se smíchem sklonil a položil ruce na chlapecké hlavičky. „To jsou moji synové," oznámil mi hrdě. „Tohle je Malý Džirdži, je mu osm, a tohle Hákim, tomu jsou čtyři. Zahrá má šest. Asi se plete mámě v kuchyni."
No, já s dětmi valnou trpělivost nemám. Možná jsou fajn pro druhé lidi, ale já jsem nikdy pořádně nepochopil, k čemu

jsou dobré. Pochopitelně, dovedu se chovat zdvořile, když je třeba. „Velice šikovní chlapci," chválil jsem je. „Můžeš na ně být hrdý."
„Je to, jak si Alláh přeje," řekl Šaknahí. Zářil jako nějaký zatracený reflektor.
Setřásl Malého Džirdžiho a Hákima a k mému zoufalství mě s nimi nechal samotného a šel zjistit, jak to vypadá s večeří. Ne že bych proti těm hochům něco měl, ale má filozofie o výchově dětí je asi poněkud výstřední. Myslím, že člověk by si měl dítě nechat prvních několik dní po narození - než mu zevšední - a pak by je měl uložit do velké lepenkové krabice s nejlepšími knihami o východní i evropské civilizaci. Ta krabice by se pak zakopala a vykopala by se, až by dítěti bylo osmnáct. Znepokojeně jsem sledoval, jak si nejdřív Malý Džirdži a pak Hákim uvědomili, že sedím na gauči. Hákim se ke mně vrhl s jednou jásavě červenou hračkou v ruce, druhou v puse. „Co mám udělat teď? " zašeptal jsem.
„Jak se tu, hoši, bavíte?" ozval se Šaknahí. Byl jsem zachráněn. Přišel zpět do pokoje a usadil se do staré, ošoupané lenošky.
„Bezva," řekl jsem. V duchu jsem odříkával modlitbičku k Alláhovi. Vypadalo to, že mě čeká dlouhá noc.
Do místnosti vešla velice hezká dívka s vážným obličejem. Nesla porcelánový talíř hummusu a chleba. Šaknahí od ní vzal talíř a políbil ji na obě tvářičky. „Tohle je Zahrá, moje princeznička," představil ji. „Zahro, tohle je strýček Maríd."
Strýček Maríd! V životě jsem neslyšel něco tak groteskního.
Zahrá se na mne podívala, zrudla a utekla do kuchyně. Vždycky jsem na ženy tak působil.
Šaknahí ukázal na talíř s hummusem. „Prosím, poslu si."
„Nechť tvá prosperita vzkvétá, Džirdži," řekl jsem.
„Nechť Bůh prodlouží tvůj život. Donesu čaj." Znovu se zvedl a šel do kuchyně.
Přál jsem si, aby přestal pobíhat. Znervózňovalo mě to a byl jsem proti jeho dětem v oslabení. Ulomil jsem si kousek chleba a namočil ho do hummusu. Opatrně jsem přitom pokukoval na Malého Džirdžiho a Hákima. Zdálo se, že si spolu přátelsky hraji a že je vůbec nezajímám. Ale já jsem si zase tak jistý nebyl.
Šaknahí se vrátil za několik minut. „Myslím, že mou ženu znáš," řekl. Vzhlédl jsem. Stál tam s Indihar. Usmíval se tím svým zatraceným úsměvem, ale ona vypadala vzteky bez sebe.
Celý zmatený jsem se zvedl. „Indihar, jak se máš?" Cítil jsem se jako pitomec. „Neměl jsem tušení, že jsi vdaná."
„Nechci, aby to někdo věděl," odsekla. Zaškaredila se na manžela, pak se obrátila a hleděla naštvaně na mne.
„To je v pořádku, miláčku," řekl Šaknahí. „Maríd to nikomu neřekne, že ne?"
„Maríd je—" začala Indihar, ale pak si vzpomněla, že jsem její host. Sklopila skromné oči k podlaze. „Tvá návštěva je pro naši rodinu velkou ctí, Maríde."
Nevěděl jsem, co mám říct. To byl opravdu šok: Indihar jako krásná budajínská tanečnice ve dne, a jako ostýchavá muslimská manželka večer. „Prosím," řekl jsem rozpačitě, „vůbec si se mnou nedělej starosti."
Indihar po mně bleskla očima a odvedla Zahru z pokoje. Nedokázal jsem odhadnout, co si myslí.
„Dej si čaj," nabízel Šaknahí. „A vezmi si ještě hummus." Hákim konečně našel odvahu pořádné si mě prohlédnout. Chytil mě za nohu a slintal mi po kalhotách.
Začínalo to být ještě horší, než jsem čekal.

9

Byl to Šaknahího malý hnědý notýsek, ten, který nosil v zadní kapse. Poprvé jsem ho viděl, když jsme vyšetřovali vraždu Blanky. Teď jsem hleděl na jeho umělý obal, ušpiněný krvavými šmouhami, a přemýšlel nad kódovanými záznamy v něm. Předpokládal jsem, že budu muset zjistit, co znamenají.
Bylo to týden po mé návštěvě u Džirdžiho a Indihar. Ten den začal divně a nezlepšil se. Vzbudil jsem se a nad mou postelí stál Kmuzu a na podnose držel pomerančovou šťávu, toast a kávu. Nejspíš čekal, až se můj budicí doďák rozběhne. Vypadal tak nemocně, že mi toho ubohého hlupáka dočista bylo líto. „Dobré ráno, já sídí," řekl tiše.
Také mi bylo příšerně. „Kde mám oblečení?"
Kmuzu zamrkal. „Nevím, já sídí. Nepamatuji si, co jste s ním včera v noci udělal."
Nepamatoval jsem si také nic. Mezi okamžikem, kdy jsem včera pozdě v noci přišel k hlavním dveřím, a touto chvílí nebylo nic než bolestná temnota. Vyplížil jsem se z postele nahý. Hlava mi brněla, žaludek vyhrožoval, že se okamžitě obrátí. „Pomoz mi najít džíny," řekl jsem. „Mám v nich krabičku s pilulkami."
„Proto Bůh zakazuje pití," pravil Kmuzu. Podíval jsem se na něho. Měl zavřené oči a pořád ještě držel podnos, ale ten už se nebezpečně nakláněl. Za okamžik budu mít kávu i pomerančový džus po celé posteli. V té chvíli mi to bylo úplně jedno.
Pod posteli, kde jsem je logicky hledal, šaty nebyly. Nebyly ani ve skříni, nebyly ani v šatně a v koupelně. Hledal jsem je na stole v jídelně a v kuchyňce. Bez úspěchu. Konečně jsem košili a boty našel našel srolované do klubíčka v knihovně, nacpané mezi paperbackové romány Luftího Ghády, palestinského autora detektivek z poloviny jedenadvacátého století. Džíny byly úhledně složené a schované na psacím stole pod haldami počítačových výpisů. Neoblékl jsem si je. Jen jsem vyhrabal krabičku a spěchal zpět do ložnice. Hodlal jsem polknout nějaké opiáty, tak půl tuctu Sonneinů, s pomerančovým džusem.
Příliš pozdě. Kmuzu v úděsu hleděl na lepkavou, sladce páchnoucí kalužna mém prostěradle. Pohlédl na mne. „Uklidím to," přemáhal zvedající se žaludek, „okamžitě." Jeho výraz sděloval, že je připraven na ztrátu pohodlného zaměstnání ve Velkém domě i na to, že bude poslán na zaprášená pole s dalšími nevzdělanými hovady.
„S tím si teď nedělej starosti, Kmuzu. Jen mi podej ten šálek—"
Ozvalo se tiché zadrnčení a šálek s kávou i talířek sklouzly k jihu a překulily se přes okraj podnosu. Díval jsem se na zničené povlečení. Aspoň už nebylo vidět tu oranžovou skvrnu.

Já sídí—"
„Chci sklenici vody, Kmuzu. Okamžitě."
Byla to příšerná noc. Měl jsem totiž geniální nápad jít z práce do Budajínu. „Nebyl jsem večer venku, ani nepamatuju," oznámil jsem Kmuzuovi, když pro mě přijel na stanici.
„Pán domu je potěšen, že se soustředíte na práci."
„Jo, to věřím, ale to neznamená, že se občas nemůžu vidět s přáteli." Řekl jsem mu, ať mě zaveze do řeckého klubu k Jo-Mama.
„Když tam pojedete, dostanete se domů až velice pozdě, já šidí."
„Pochopitelně bude pozdě. Chceš snad, abych chodil pít ráno?"
„Ráno musíte být na stanici."
„Do rána je daleko," ujistil jsem ho.
„Pán domu—"
„Tady doleva, Kmuzu. Teď.'" Nehodlal jsem poslouchat další argumenty. Vedl jsem ho na severozápad kroucenými uličkami města. Nechali jsme auto na bulváru a prošli bránou do Budajínu.
Klub u Jo-Mama je na Třetí ulici, nalepený na vysokou severní zeď čtvrti. Rocky, výpomocná barmanka, se na mne zamračila, když jsem si sedal na stoličku u předního baru. Byla malá a statná, měla ježaté černé vlasy a nevypadala nadšeně, že mě vidí. „Chceš vidět mý povolení, poldo?" zeptala se kysele.
„Vzpamatuj se, Rocky. Chci jen gin a bingaru." Obrátil jsem se na Kmuzua, který stál za mnou. „Sedni si," řekl jsem mu.
„Kdo je to?" chtěla vědět Rocky. „Tvůj otrok nebo co?"
Kývl jsem. „Dej mu totéž."
Kmuzu zvedl ruku. „Jen něco nealkoholického, prosím." Rocky se na mě podívala a já jsem jen lehce zakroutil hlavou.
Jo-Mama vyšla z kanceláře a zazubila se na mne. „Jak se vede, Maríde? Sem té neviděla celý věky."
„Moc práce," vysvětlil jsem. Rocky přede mne postavila pití a stejné dala i Kmuzuovi.
Jo-Mama ho poplácala po rameni. „Řeknu ti, tvůj šéf má pořádnou odvahu," řekla obdivně.
„Slyšel jsem ty příběhy."
„Jo, to my všichni," pohrdavě vyšpulila rty Rocky.
Kmuzu usrkl gin s bingarou a zašklebil se. „Ta limonáda divně chutná."
„To je tou šťávou z citronů," poznamenal jsem rychle.
„Jo, dala jsem ti tam kapku citronu," řekla Rocky.
„Aha," Kmuzu znovu ochutnal.
Jo-Mama zafuněla. Je to největší ženská, co jsem kdy viděl - veliká, silná a často přátelská. Má hlasitý, hrubý hlas a pozoruhodnou paměť na dlužníky a podrazáky. Když se směje, vyšplíchává ze sklenic na barpultu pivo. A když se zlobí, nemáte čas ani koukat, co se kolem děje. „Tví kamarádi jsou u stolu vzadu," upozornila mě.
„Kdo?"
„Mahmúd a Polo-hadždž a ten usmrkaný křesťan."
„Bývalí přátelé," řekl jsem. Jo-Mama pokrčila rameny. Zvedl jsem svou sklenici a šel hlouběji do temné jeskyně klubu. Kmuzu za mnou.
Mahmúd, Jacques, Sajíd a Sajídův pubertální americký milenec Abdulhassan seděli u stolu poblíž jeviště. Nevšimli si mě hned, protože hodnotili tanečnici, nějakou novou, zjevně skutečnou dívku. Přitáhl jsem dvě židle a sedli jsme si s Kmuzuem k jejich stolu.
„Jak se máš, Maríde?" pozdravil mě Polo-hadždž.
„Koukejte, kdo je to," ozval se Mahmúd. „Přišel jsi zkontrolovat povolení?"
„To je pitomý fór a už jsem to slyšel od Rocky."
Mahmúdovi to nevadilo. I když jako dívka býval štíhlý a dost hezký na to, aby mohl tancovat tady u Jo-Mama v klubu, teď po sexuální změně ztloustl a narostly mu svaly. Nechtěl bych se s ním prát, abych zjistil, kdo je silnější.
„Proč koukáme na tu kočku?" ptal se Sajíd. Abdulhassan hleděl na dívku na pódiu nenávistně. Polo-Hadždž byl dobrý učitel.
„Není špatná," konstatoval Jacques. Vždycky nás rád poctil svým militantně konvenčním názorem. „Je velice hezká, co říkáte?"
Sajíd si uplivl na podlahu. „Debíci na Hlavní jsou hezčí."
„Debíci na Hlavní jsou konstrukce," přel se Jacques. „Tohle je přírodní dívka."
„Ústřicový jed je taky přírodní, jestli ti na tom tak záleží," řekl Mahmúd. „Radši bych koukal na někoho, kdo investoval trochu času a námahy, aby vypadal dobře."
„Chceš říct investoval prachy do tělových modifikací," odsekl Jacques.
„Jak se jmenuje?" zeptal jsem se.
Ignorovali moji otázku. „Slyšel jsi, že Blanca je mrtvá?" zeptal se Jacques Mahmúda.
„Nejspíš ji zabili při srážce s policií," odpověděl Mahmúd. Očima blýskl po mně.
Měl jsem toho tak akorát dost. Zvedl jsem se. „Dopij svůj... koktejl," poručil jsem Kmuzuovi.
Sajíd vstal a přistoupil ke mně. „Maríde," šeptal mi do ucha, „nevšímej si jich. Jen se ti snaží rozbouřit žluč."
„Daří se jim to."
„Brzo je to přestane bavit. Všechno bude zase, jak bývalo."
Obrátil jsem do sebe zbytek pití. „Samo," řekl jsem. Jeho naivita mě překvapila. Abdulhassan po mně hodil svádivý pohled a zamával hustými řasami. Napadlo mě, jakého pohlaví asi bude, až vyroste.
Jo-Mama zmizela zase v kanceláři a Rocky se ani nenamáhala říct sbohem. Kmuzu šel za mnou z baru. „Tak co," zeptal

jsem se ho, „bavíš se dobře?"
Pohlédl na mne bez výrazu. Nevypadal nadšeně.
„Stavíme se u Chiri," informoval jsem ho. „Jestli se tam na mě někdo jen křivě podívá, můžu ho klidně vyhodit. Je to můj klub." Dobře se to poslouchalo.
Vedl jsem Kmuzua na jih a pak jsme zabočili na Hlavní. Šel za mnou a hleděl vážně a káravě. Nebyl to zrovna nejlepší společník na flám, ale aspoň byl při mně. Věděl jsem, že by mě neopustil, kdyby někde narazil na žhavou kočku.
„Proč se neuvolníš?" chtěl jsem vědět.
„Uvolňování nemám v popisu práce," vysvětlil mi.
„Jsi otrok. Musíš být takový, jak ti přikážu. Přehoď na volno-běh."
V klubu se mi dostalo krásného uvítání. „Tady ho máme, dámy," vykřikovala Chiri. „Sám velký šéf." Tentokrát mě titulovala bez hořkosti v hlase. Měla tam asi tři změněnce a dva debíky. Opravdové dívky byly na denní směně s Indihar.
Cítil jsem se tam zase doma a bylo to fantastické. „Jak to jde, Chiri?"
Vypadala znechucené. „Líná noc. Žádné prachy."
„To říkáš vždycky." Sedl jsem si na své obvyklé místo na konci barpultu, tam, kde zatáčel směrem k pódiu. Viděl jsem odtud celý bar a každého, kdo přicházel do klubu. Kmuzu se posadil vedle.
Chiri mi hodila korkovou podložku. Ťukl jsem na místo před Kmuzua a Chiri kývla. „Kdo je ten nádherný ďábel?" zajímalo ji.
„Jmenuje se Kmuzu," řekl jsem ji. „Je hrozně nemluvný."
Chiri se zazubila. „To spravíme. Odkud jsi, zlato?"
Odpověděl jí v nějakém africkém jazyce, ale zjevné mu nerozuměla. „Jsem Marídův otrok," dodal.
Šokovalo ji to. Skoro ztratila řeč. „Otrok? Promiň, že to říkám, ale tím se zrovna chlubit nemusíš. Být otrok není žádné terno, chápeš."
Kmuzu zakroutil hlavou. „To by byl dlouhý příběh."
„Asi jo," řekla Chiri a hleděla na mě, abych jí to vysvětlil.
„Jestli je v tom nějaký příběh, nikdo mi ho nevyprávěl."
„Papá ti ho prostě dal, že jo. Jako ti dal tenhle klub." Přikývl jsem. Chiri přede mě postavila gin a bingaru. Druhý gin postavila na podložku před Kmuzua. „Na tvým místě," pokračovala, „na tvým místě bych si dávala bacha, až budu rozbalovat pod jeho vánočním stromkem dárky."
Jasmína mě nejmíň půl hodiny sledovala, než konečně přišla říct nazdar, a to jen proto, že ty druhé dvě mě pusinkovaly a otíraly se o mě a snažily se být zadobře s novým majitelem. A účinkovalo to. „Vyšplhal ses pěkně vysoko, Maríde," řekla Jasmína.
Pokrčil jsem rameny. „Cítím se pořád jako ten obyčejný noraf, kterým jsem býval."
„Dobře víš, že to není pravda."
„No, stejně je to všechno tvoje zásluha. To tys mě donutila, abych si nechal zadrátovat lebku, jak to chtěl Papá."
Jasmína odvrátila oči. „Jo, nejspíš jo." Znovu se podívala na mne. „Poslyš, Maríde, je mi líto, jestli—"
Položil jsem dlaň na její ruku. „Už se neomlouvej, Jasmíno. Je to všechno dávno za námi."
Vypadala vděčně. „Díky, Maríde." Naklonila se a políbila mě na tvář. Pak spěchala zpět do baru, kde se zrovna usazovali dva snědí námořníci.
Zbytek noci uplynul rychle. Obracel jsem do sebe jednu sklenici za druhou a dával jsem pozor, aby Kmuzu dělal totéž. Pořád ještě si myslel, že pije sodu s citronem.
Někdy během noci jsem už začínal být opilý a Kmuzu byl úplně namol. Vzpomínám si, že Chiri zavírala bar ve tři ráno. Spočítala pokladnu a dala mi peníze. Vrátil jsem jí polovinu, jak jsme se dohodli, pak jsem zaplatil Jasmíne a ostatním. Pořád mi ještě zbyl pěkný balíček.
Od Lily, jedné z umělých děvčat, jsem dostal velice žhavé políbení na dobrou noc a od té, co si říkala Ráni, lístek s číslem. Mám dojem, že stejný lístek dostal i Kmuzu, pro jistotu.
A pak už mám okno. Nevím, jak jsme se s Kmuzuem dostali domů, ale mým autem jsme nepřijeli. Nejspíš nám Chiri zavolala taxík. Pamatuju si až to, jak jsem se ráno probudil a Kmuzu stál nade mnou a chystal se mě polít pomerančovým džusem a horkou kávou.
„Kde jsi s tou vodou?" křičel jsem. Klopýtal jsem po bytě, v jedné ruce jsem držel sluníčka a v druhé boty.
„Tady, já sídí."
Vzal jsem sklenici a polykal tablety. „Ještě mi zbylo pár pro tebe," nabídl jsem mu.
Vypadal zděšené. „Nemůžu—"
„To není pro potěšení. Je to lék." Kmuzu skutečné přemohl svůj odpor k drogám a spolkl jeden Sonnein.
Zdaleka jsem ještě nebyl střízlivý a ani sluníčka, která jsem si vzal, mě nespravila. Už mi nebylo tak zle, ale stejně jsem nebyl schopen vnímat. Rychle jsem na sebe naházel nějaké oblečení. Kmuzu mi nabídl snídani, ale obrátil se mi žaludek. A Kmuzu mě tentokrát do jídla nenutil. Asi byl rád, že nemusí vařit.
Chmurně jsme klopýtali dolů. Zavolal jsem taxi, abych se dostal do práce, a Kmuzu jel se mnou vyzvednout auto. V taxíku jsem se opřel dozadu, zavřel jsem oči a poslouchal podivné zvuky v hlavě. V uších mi hučelo jako ve strojovně starého remorkéru.
„Kéž je váš den požehnaný," přál mi Kmuzu, když jsme dojeli na policejní stanici.
„Kéž se dožiju poledne, chceš říct." Vylezl jsem z auta a tlačil jsem se davem dětí, které čekaly, až jim hodím nějaké drobné.
V kanceláři po mně seržant Catavina hodil pohledem. „Nevypadáte dobře."

„Asi proto, že mi není dobře."
Catavina mlaskl. „Povím vám, co dělám, když mám opici."
„Nejdete do práce," hádal jsem. Sesunul jsem se do své tvarované židle. Neměl jsem chuť se s ním bavit.
„A vždycky to pomůže." Otočil se a šel pryč. Připadalo mi, že mu nejsem dvakrát sympatický, a bylo mi to jedno.
Šaknahí dorazil za čtvrt hodiny. Pořád ještě jsem zíral na počítač, neschopen pustit se do té hromady papírové práce, která na mě čekala na stole.
„Jak se vede?" zeptal se. Nečekal na odpověď. „Hadždžár nás chce oba okamžitě vidět."
„Nejsem tady," zavrčel jsem.
„Vyřídím mu to. Pospěš si, pohni zadkem."
Loudal jsem se za ním chodbou k Hadždžárově malé zasklené kanceláři. Stáli jsme před jeho stolem a on si hrál s hromádkou svorek. Po chvilce zvedl hlavu a prohlížel si nás. Byl to pečlivé nastudovaný výstup. Chystal se nám sdělit něco nepříjemného a chtěl, abychom si uvědomili, že Jeho To Bude Bolet Víc Než Nás. „Dělám to hrozně nerad," řekl konečně. Vypadal opravdu nešťastně.
„Tak to vynech, nadporučíku," radil jsem mu. „Pojď, Džirdži, necháme ho o samotě."
„Drž hubu, Audrane," zarazil mě Hadždžár. „Máme tady oficiální stížnost od Ridá Abú Ádila. Myslím, že jsem vám řekl, abyste ho nechali na pokoji." U Abú Ádila jsme byli jen tehdy jednou, ale mluvili jsme se spoustou jeho poskoků.
„Fajn," řekl Šaknahí. „Dáme mu pokoj."
„Šetření je skončeno. Máme všechny informace, které jsme potřebovali."
„Fajn," kývl Šaknahí.
„Pochopili jste oba? Od téhle chvíle necháte Abú Ádila plavat. Nemáme na něho vůbec nic. Je úplně čistý."
„Rozumíme," řekl Šaknahí.
Hadždžár se otočil na mě. „Fajn," řekl jsem.
Hadždžár kývl hlavou. „Dobrý. Teď potřebuju, abyste mi něco zjistili." Podal Šaknahímu list světlemodrého papíru.
Šaknahí ho přeletěl očima. „To je hned tady vedle."
„Jo. Nějaký stížnosti od lidí v okolí. Vypadá to jako další obchodník s dětmi, ale tenhle chlap má ošklivé způsoby. Jestli toho On Čchenga zastihnete, dejte mu želízka a přiveďte ho sem. Nedělejte si starosti s důkazy, dáme je dohromady později. Když nebude doma, prohlídněte si to tam a seberte, co by se nám mohlo hodit."
„Z čeho ho máme obvinit?" chtěl jsem vědět.
Hadždžár trhl ramenem. „Nemusíte ho obviňovat z ničeho. Na obvinění je dost času, až ho budou soudit."
Podíval jsem se na Šaknahího. Pokrčil rameny. Takhle to chodívalo na policii před několika lety. Nadporučíku Hadždžárovi se nejspíš zastesklo po starých dobrých časech.
Vyšli jsme z jeho kanceláře a zamířili k výtahu. Šaknahí nacpal modrý papír do kapsy košile. „To vyřídíme za chvilku. Pak se můžeme jít najíst." Při pomyšlení na jídlo se mi zvedl žaludek. Uvědomil jsem si, že jsem pořád ještě napůl grogy. Modlil jsem se k Alláhovi, aby nás můj stav nedostal tam venku do maléru.
Projeli jsme asi šest bloků ke čtvrti oprýskaných činžáků z červených cihel. Na ulici si hrály děti. Kopaly do fotbalového míče, rvaly se a hlasitě křičely. Když jsem vystoupil z auta, seběhly se a volaly: „Já sídí, já sídí!" Poznal jsem mezi nimi hochy, kterým jsem každé ráno dával peníze.
„Začínáš být v našem městě slavný," konstatoval Šaknahí pobaveně.
Hloučky mužů seděly na rozvrzaných kuchyňských židlích před domy. Popíjeli čaj, přeli se a pozorovali dopravní ruch. Sotva jsme se objevili, zmlkli. Míjeli jsme je a oni na nás hleděli přivřenýma očima plnýma nenávisti.
Šaknahí si znovu přečetl adresu na modrém papíru a zastavil se před jedním z činžáků. „Tady je to." V přízemí byl temný obchod s výlohou zakrytou rozloženými lepenkovými krabicemi přilepenými zevnitř.
„Vypadá to opuštěné," řekl jsem.
Šaknahí přikývl a vrátil se k nejbližší skupince lidí. „Ví někdo z vás něco o tom On Čchengovi?" zeptal se.
Muži se po sobě dívali, ale mlčeli.
„Ten gauner kupuje děti. Viděl ho někdo?"
Nečekal jsem, že nám některý z těch neoholených, hladové vyhlížejících chlapů pomůže, ale nakonec se jeden z nich zvedl. „Třeba bych něco věděl," řekl. Ostatní se mu vysmívali a uplivovali si za ním, když odcházel se mnou a Šaknahím.
„Co o něm víte?" ptal se Šaknahí.
„Ten On Čcheng se objevil před pár měsíci," vysvětloval muž. Ohlížel se nervózně přes rameno. „Každej den chodí do jeho kšeftu ženský. Přivedou děti, jdou dovnitř. Za chvíli vyjdou, ale bez děcek."
„Co dělá s těmi dětmi?" zajímalo mě.
„Láme jim nohy," pokračoval muž. „Uřezává jim ruce nebo jim vytrhne jazyk, aby je lidi litovali a dali jim peníze. Pak je prodá otrokářům, kteří je vyženou do ulic žebrat. Někdy prodává starší děvčata pasákům."
„On Čcheng by nedožil večera, kdyby o tom věděl Friedlander bej," řekl jsem.
Šaknahí se na mě podíval jako na cvoka. Obrátil se zase na našeho informátora. „Kolik platí za dítě?"
„Nevím," řekl muž. „Tři, možná pět set kiamů. Chlapci stojí víc než děvčata. Někdy k němu chodí i těhotné ženské z druhých částí města. Zůstanou týden, měsíc. Pak jdou domů a řeknou rodině, že dítě zemřelo." Pokrčil rameny.
Šaknahí šel k obchodu a zkusil otevřít dveře. Zarachotily, ale neotevřely se. Vyndal jehlovku a rozbil skleněnou tabulku vedle kliky. Pak sáhl dovnitř a otevřel. Vešli jsme do tmavého zatuchlého obchodu.
Všude se válelo smetí, rozbité láhve a polystyrénové krabice, potrhané noviny a plastikové obaly. Silná lesní vůně nějakého desinfekčního prostředku se vznášela v nehybném vzduchu. U jedné stěny stál otlučený stůl, ze stropu visela nahá žárovka, v temném koutě bylo zašlé umyvadlo s kapajícím kohoutkem. Žádný další nábytek. On Čcheng

zřejmě dostal hlášku, že se policie zajímá o jeho podnik. Obcházeli jsme místnost a pod nohama nám křupalo sklo a umělá hmota. Nemělo smysl se tam zdržovat.
„Když je člověk polda," poznamenal Šaknahí, „má málokdy důvod ke spokojenosti."
Vyšli jsme ven. Muži na židlích pokřikovali na našeho informátora. Žádnému z nich na On Čchengovi nezáleželo, ale jejich přítel tím, že s námi mluvil, porušil nějaký zatracený nepsaný zákon. Odnese si to.
Nechali jsme je, ať si to vyřídí. Celá ta akce mě otrávila, ale na druhé straně jsem byl rád, že jsme nenašli žádné svědectví toho, co On Čcheng dělal. „Co bude dál?"
„S On Čchengem? Založíme spis. Možná se přestěhoval na jiný konec města, možná opustil město úplně. Možná ho jednou někdo chytí a uřízne mu ruce a nohy. Pak bude sedávat na rohu a žebrat. Uvidíme, jak se mu to bude líbit."
Nějaká žena v dlouhém černém hávu, s šedým šátkem na hlavě přešla ulici. Nesla v náručí malé dítě zabalené do červenobílé káfije. „Já sídí?“ oslovila mě. Šaknahí zvedl obočí a odešel.
„Mohu vám nějak pomoci, má sestro?" Bylo velice neobvyklé, aby žena mluvila s neznámým mužem na ulici. Samozřejmě, byl jsem pro ni jen policajt.
„Děti mi řekly, že jste laskavý. Můj domácí žádá víc peněz, když teď mám další dítě. Říká—"
Povzdechl jsem si. „Kolik potřebujete?"
„Dvě sté padesát kiamů, já sídí."
Dal jsem jí pět set. Vzal jsem je ze včerejšího zisku z klubu. Pořád mi ještě spousta zbyla.
„To, co o vás říkají, je pravda, ó, vyvolený!" zvolala. V očích měla slzy.
„Přivádíte mě do rozpaků," řekl jsem. „Dejte domácímu nájem a kupte pro sebe a pro děti jídlo."
„Nechť vás Alláh posílí, já sídí!"
„Nechť vám požehná, má sestro."
Pospíchala přes ulici zpět do domu. „Hřeje tě to u srdce, co?" ozval se za mnou Šaknahí. Nebyl jsem si jist, jestli v tom byla ironie.
„Jsem rád, že můžu aspoň trochu pomoct."
„Robin Hood z brlohů."
„Říkali mi už hůř."
„Kdyby tě Indihar znala z téhle stránky, možná by tě přestala tak moc nenávidět." Hleděl jsem na něho, ale on se jen zasmál.
V autě se ozval počítač. „Odznak číslo 374, okamžitě se ozvěte. Uprchlý vrah Paul Jawarski byl viděn u Meloula v ulici Núru 'd-Dín. Je schopen všeho, je dobře ozbrojený a bude střílet, aby zabil. Další jednotky jsou na cestě."
„Jedeme tam," odpověděl Šaknahí. V počítači to zapraskalo a ztichl.
„U Meloula, to je tam, co jsme onehdy obědvali, že?"
Šaknahí přikývl. „Pokusíme se dostat toho parchanta Jawarského ven dřív, než nadělá díry do Meloulova hrnce na kuskus."
„Díry?" zeptal jsem se.
Šaknahí se otočil a široce se usmál. „Má rád starodávné zbraně. Nosí pětačtyřicítku automat. Udělá ti do břicha díru, že jí prohodíš jehněčí kýtu."
„Tys už o Jawarském slyšel?"
Šaknahí zahnul do ulice Núru 'd-Dín. „My poldové z ulice už hledíme na jeho fotku celé týdny. Tvrdí, že zabil šestadvacet mužů. Je šéfem gangu Ploskolebců. Je na něho odměna deset tisíc kiamů."
Zjevně předpokládal, že vím, o čem mluví. „Nezdá se, že ti to dělá velkou starost."
Šaknahí zvedl ruku. „Nevím, jestli je ten tip dobrý, neboje to jen další planý poplach. Tady totiž dostávám falešné tipy stejně často jako ty dobré."
K Meloulovi jsme dorazili jako první. Šaknahí otevřel dveře a vystoupil. Udělal jsem totéž. „Co chceš, abych dělal já?"
„Jen drž lidi stranou," přikázal. „Kdyby došlo—"
Z restaurace se ozvala salva výstřelů. Ty zbraně s náboji dělají úctyhodný kravál. Když spustí, nemůžete si jich nevšimnout. To je něco jiného než ty prskající a hvízdající statické a služební paralyzační pistole. Padl jsem na chodník a snažil se vyndat z kapsy svou statickou pistoli. Ozvaly se další výstřely a pak řinkot skla někde poblíž. Asi přední sklo, hádal jsem.
Šaknahí se stáhl ke zdi budovy, mimo dostřel. Také vytahoval zbraň.
„Džirdži," zavolal jsem.
Mávl na mě, abych odřízl zadní východ z restaurace. Zvedl jsem se a několik metrů popoběhl. Pak jsem zaslechl, jak Jawarski vyběhl z hlavních dveří. Otočil jsem se a viděl jsem, že ho Šaknahí pronásleduje a střílí ze své jehlovky. Vystřelil čtyřikrát a pak se Jawarski obrátil. Hleděl jsem přímo na ně a jediné, na co jsem byl schopen myslet, bylo, jak obrovské a černé je ústí Jawarského revolveru. Zdálo se mi, že mi míří přímo na srdce. Několikrát vypálil. Krev mi ztuhla v žilách, teprve po chvíli mi došlo, že mě nezasáhl.
Jawarski vběhl do dvora několik vchodů od Meloula a Šaknahí běžel za ním. Uprchlík si musel uvědomit, že nemá šanci dostat se do další ulice, protože se náhle zastavil a vyrazil proti Šaknahímu. Doběhl jsem tam právě v okamžiku, když ti dva zůstali stát tváří v tvář a pálili do sebe. Jawarski dostřílel a běžel k zadní zdi dvoupatrového domu. Pronásledovali jsme ho přes dvůr. Šaknahí vyběhl po schodech, vrazil do dveří a vběhl dovnitř. Nechtělo se mi, ale musel jsem za nim. Jakmile jsem otevřel, uviděl jsem Šaknahí ho. Opíral se o stěnu a zasunoval do jehlovky nový zásobník. Zdálo se, že vůbec neví o velké, tmavé skvrně, která se šířila po jeho hrudi.
„Džirdži, zasáhl tě," zašeptal jsem. V ústech jsem měl sucho a srdce mi bušilo.
„Jo." Nadechl se a opět vydechl. „Pojď."

Pomalu přešel domem k předním dveřím. Vyšel ven a zastavil civilistu v malém elektromobilu. „K policejnímu autu je to příliš daleko," řekl mi a lapal po dechu. Podíval se na řidiče. „Postřelili mě," vysvětlil mu a nasedl do auta.
Přisedl jsem k němu. „Odvezte nás do nemocnice," přikázal jsem šedivému mužikovi za volantem.
Šaknahí zaklel. „Zapomeň na to. Sleduj ho." Ukázal na Jawarského, který přebíhal otevřené prostranství mezi domem, v němž se schoval, a tím vedle.
Jawarski nás zahlédl a v běhu vystřelil. Kulka proletěla oknem auta, ale plešatý chlápek jel dál. Viděli jsme, jak Jawarski kličkuje od jednoho domu k druhému. V uličce se zase otočil a několikrát po nás vystřelil. Nejmíň pět kulek zasáhlo auto.
Konečné se Jawarski dostal k poslednímu domu bloku a vyběhl na verandu. Šaknahí zamířil jehlovkou a vystřelil. Jawarski se vpotácel dovnitř. „Pojď," zasípal Šaknahí. „Myslím, že jsem ho dostal." Otevřel dveře a spadl na chodník. Vyskočil jsem a pomohl mu na nohy. „Kde jsou?" mumlal.
Ohlédl jsem se dozadu. Hrstka uniformovaných policistů vybíhala po schodech k Jawarského úkrytu a tři další policejní vozy uháněly ulici k nám. „Už jsou tady, Džirdži," ujistil jsem ho. Jeho obličej začal dostávat hroznou šedou barvu.
Opřel se o prostřílené auto a lapal po dechu. „Bolí to jak ďábel," řekl tiše.
„Neboj se, Džirdži. Dostaneme tě do nemocnice."
„Žádná náhoda, ten telefon o On Čchengovi a pak ten tip na Jawarského."
„O čem to mluvíš?"
Měl hrozné bolesti, ale odmítl nasednout do auta. „Složka Fénix," řekl. Hleděl mi upřeně do očí, jako by se snažil mi tu informaci vypálit do mozku. „Hadždžár se podřekl. Složka Fénix. Od té doby si dělám poznámky. Nelíbí se jim to. Dávej pozor, kdo dostane můj obvod, Audrane. Ale dělej hloupého, nebo dostanou i tebe."
„Co sakra je Složka Fénix, Džirdži?" byl jsem šílený starostí o něho.
„Vezmi si tohle," vytáhl z kapsy notýsek v koženkovém obalu. Pak se mu zavřely oči a přepadl na záda přes kapotu auta. Pohlédl jsem na řidiče. „Zavezete ho teď do nemocnice?"
Plešatec se na mě zamračil. Pak se podíval na Džirdžiho. „Myslíte, že mi nezničíte potahy?"
Chytil jsem toho mrňavého grázla za košili a vyhodil ho z auta. Pak jsem opatrně položil Šaknahího na sedadlo a jel do nemocnice tak rychle, jak jsem ještě nikdy nejel.
Bylo to zbytečné. Přijel jsem pozdě.

10

Hlavou se mi neustále honilo jedno čtyřverší Omara Chajjáma. Bylo to něco o lítosti:
Ó, muži moudrý, slibů zítřka nech! Co z včerejších je marných věcí všech? Vždyť dnes už každý, kdo je moudrý, ví, že celý svět je jako jeden dech.
„Chiri, ještě," prosil jsem a podával jí prázdnou sklenici. Klub byl skoro prázdný. Bylo pozdě a byl jsem velice unavený. Zavřel jsem oči a poslouchal hudbu, tu stejnou ječivou a dunivou hispánskou hudbu, kterou si Kandy hrála při každém výstupu. Už mě unavovalo poslouchat pořád dokola stejné melodie.
„Proč nejdeš domů?" zeptala se Chiri. „Postarám se tady o to sama. Nebo mi nedůvěřuješ s pokladnou?"
Otevřel jsem oči. Postavila přede mne další vodku s džusem. Zaplavovala mě bezedná melancholie, smutek, na který alkohol nezabírá. Můžete pít celou noc, a neopijete se. Skončíte se zničeným žaludkem a třeštící hlavou, ale úleva, kterou čekáte, nepřichází. „To je dobrý," řekl jsem. „Musím tu zůstat. Ale stejné radši dnes zavři. Už aspoň hodinu sem nikdo nevlezl."
„Jak chceš, šéfe," podívala se na mě Chiri starostlivě. Neřekl jsem jí o Šaknahím. Nikomu jsem o Šaknahím neřekl.
„Chiri, znáš někoho, komu bych mohl věřit? Mám nějakou špinavou práci."
Nevypadala šokovaně. I to byl jeden z důvodů, proč jsem ji měl tak rád. „Tý si při tvých policajtských známostech nedokážeš nikoho najít? To nemáte dost hrdlořezů, co pro tebe dělají u Papá?"
Zakroutil jsem hlavou. „Někoho, kdo se vyzná a kdo se umí držet při zdi."
Chiri se zazubila. „Někoho takového, jako jsi býval ty, než jsi přišel ke štěstí. Co třeba Morgan? Je spolehlivý a nevypadá, že by tě prodal."
„Nevím." Morgan byl veliký blonďák, Američan z Federalizované Nové Anglie. Nepohybovali jsme se ve stejných kruzích, ale pokud ho doporučuje Chiri, bude asi v pořádku.
„O co jde?" zeptala se.
Třel jsem si tvář. V zrcadle za pultem se v mé rezavé bradce třpytila spousta šedých nitek. „Potřebuju, aby mi někoho našel. Taky Američana."
„Tak vidíš, Morgan je nejvhodnější."
„Jo," řekl jsem kysele. „Když jeden druhého odprásknou, nikomu nebudou chybět. Dokážeš ho dnes v noci sehnat?"
Pochybovala. „Už jsou dvě ráno."
„Řekni mu, že ho tady čeká sto kiamů. Jen za to, že sem zajde a promluví si se mnou."
„Určitě přijde." Vytáhla z tašky adresář a uchopila telefon.
Vhodil jsem do sebe polovinu koktejlu a sledoval vchod. Teď už jsem čekal na dva lidi.
„Zaplatíš nám?" ozvala se po chvíli Chiri.
Vůbec jsem si nevšiml, že hudba už ztichla a všech pět tanečnic se převléklo. Zatřásl jsem hlavou, abych z ní vytřepal mlhu, ale příliš to nepomohlo. „Jak to dnes šlo?"
„Jako vždycky. Večer pro kočku."

Rozdělil jsem se na polovičku s Chiri a začal jsem odpočítávat peníze pro tanečnice. Chiri měla přehled, kolik pití která dívka dostala od zákazníků. Spočítal jsem provize a přidal jim je k platu. „Ne ať zítra přijdete pozdě."
„Samo," ujistila mě Kandy, chytila peníze a spěchala ke dveřím. Lily, Ráni a Džamila jí byly v patách.
„Jsi v pořádku, Maríde?" zeptala se Jasmína.
Podíval jsem se na ni, vděčný za zájem. „Nic mi není," řekl jsem. „Povím ti to později."
„Chceš jít někam na snídani?"
Bylo by to báječné. Nebyl jsem s Jasmínou už měsíce. Uvědomil jsem si, že už jsem strašně dávno nebyl s nikým. Jenže dnes jsem měl jinou práci. „Odložme to. Třeba zítra."
„Jistě, Maríde," otočila se a zmizela.
„Něco opravdu není v pořádku, že?" přisedla si Chiri.
Přikývl jsem a skládal zbytek peněz. Ať jsem utrácel sebevíc, pořád se hromadily.
„Nechceš o tom mluvit."
Zakroutil jsem hlavou. „Běž klidně domů, Chiri."
„To tady budeš sedět sám potmě?"
Odehnal jsem ji mávnutím ruky. Pokrčila rameny a nechala mě o samotě. Dopil jsem vodku a zašel si za barpult udělat novou. Za nějakých dvacet minut konečně ten blonďatý Američan vešel. Kývl na pozdrav a začal něco povídat anglicky.
Zavrtěl jsem hlavou. Otevřel jsem kufřík, vyndal doďák s angličtinou a zasunul jsem si ho. Trvalo okamžik, kdy můj mozek překládal, co právě řekl, a pak doďák naskočil. Bylo to, jako bych uměl anglicky odjakživa. „Omlouvám se, že jsem vás sem vytáhl tak pozdě, Morgane."
Prohrábl si tlapou dlouhé světlé vlasy. „Poslyšte, o co jde?"
„Dáte si sklenku?"
„Natočte mi pivo, jestli je to zadarmo."
„Poslužte si."
Natáhl se přes bar a přistrčil čistou sklenici pod jednu pípu. „Chiri říkala něco o sto kiamech, šéfe."
Vyndal jsem peníze. Velikost balíčku mě až naplnila úděsem. Budu muset častěji chodit do banky nebo s sebou pořád tahat Kmuzua, aby mě hlídal. Oddělil jsem pět dvacetikiamovek a posunul je k Morganovi.
Otřel si hřbetem ruky ústa a shrábl peníze. Podíval se na ně, pak na mé. „Už můžu jít, že?"
„Jistě," řekl jsem. „Pokud nechcete slyšet, jak si vydělat ještě tisíc."
Posunul si brýle s kovovými obroučkami a zase se usmál. Uvažoval jsem, jestli ty brýle opravdu potřebuje, nebo je má pro parádu. Kdyby měl špatný zrak, mohl si ho přece nechat levně spravit. „Stejně je tohle mnohem zajímavější než to, co jsem dělal."
„Fajn. Potřebuju jen, abyste mi někoho našel." Pověděl jsem mu o Paulu Jawarském.
Když jsem se zmínil o gangu Ploskolebců, kývl. „To je ten chlap, co dnes zabil toho poldu?"
„Utekl."
„Hele, kámo, zákonu stejně neuteče, dostanou ho dřív nebo později, to se vsaďte."
Nezměnil jsem výraz. „Nezajímá mě dřív nebo později, jasné? Chci vědět, kde je, a chci mu položit pár otázek, než ho dostanou poldové. Je někde zalezlý, nejspíš to schytal z jehlovky."
„To platíte tisíc kiamů jen za informaci o tom chlapovi?"
Vymáčkl jsem si do pití plátek citronu a napil jsem se. „Jo."
„Nechcete, abych vám ho trochu načechral?"
„Jen ho najděte dřív, než se k němu dostane Hadždžár."
„Aha, už vám rozumím. Až ho dostane do spárů Hadždžár, nebude Jawarski schopen odpovědět nikomu."
„Přesně. A to nechceme."
„Nejspíš ne, člověče. Kolik mi dáte předem?"
„Pět teď, pět potom." Odpočítal jsem mu dalších pět set kiamů. „Výsledek chci zítra, jasné?"
Velká ruka přikryla peníze. Obdařil mě svým zlověstným úsměvem. „Spěte klidně, člověče. Ráno vám dám k snídani Jawarského adresu a číslo telefonu."
Zvedl jsem se. „Dopijte pivo, vypadneme odsud. Tohle místo mi láme srdce."
Morgan se rozhlédl po ztemnělém baru. „Bez děvčat a těch otáčecích zrcadel to není vono, co?" Obrátil do sebe zbytek piva a opatrně postavil sklenici na barpult.
Šel jsem za ním ke dveřím. „Najděte Jawarského."
„Bez obav, člověče." Zvedl ruku a vyrazil na Hlavní. Já jsem se vrátil dovnitř a posadil jsem se na své místo. Moje noc ještě neskončila.
Vypil jsem ještě několik koktejlů, než se Indihar objevila. Věděl jsem, že přijde. Čekal jsem na ni.
Měla přes sebe neforemný modrý plášť a kolem hlavy si uvázala oranžový šátek se zlatým vzorem. Obličej měla bledý a strhaný, rty sevřené. Přišla k mé židli a hleděla dolů na mě. Oči červené neměla, neplakala. Nedovedl jsem si představit Indihar, jak pláče. „Chci s tebou mluvit," řekla. Hlas mela chladný a klidný.
„Proto tu sedím."
Odvrátila se a hleděla na sebe v zrcadlové stěně za pódiem. „Seržant Catavina mi řekl, že jsi nebyl dnes ráno ve formě. Je to pravda?" Zase se na mě podívala. Výraz měla dokonale prázdný.
„Co jestli je pravda?" řekl jsem. „Že mi nebylo dobře?"
„Že jsi měl kocovinu nebo jsi byl zdrogovaný, když jsi jel s mým mužem ven."
Povzdechl jsem. „Přišel jsem na stanici s kocovinou. Ale nebylo to nic hrozného."

Začala zatínat a povolovat pěsti. Viděl jsem, jak jí škubou čelistní svaly. „Myslíš, že tě to mohlo nějak zpomalit?"
„Ne, Indihar. Nemyslím si, že mě to nějak ovlivnilo. Chceš mě vinit z toho, co se stalo? To jsi mi přišla říct?"
Velice pomalu otočila hlavu. Hleděla mi přímo do očí. „Ano. Chci tě obvinit. Nekryl jsi ho dost rychle. Nechránil jsi ho. Kdybys tam byl s ním, nebyl by teď mrtvý."
„To nemůžeš říct, Indihar." V žaludku jsem měl tupý a kalný pocit, protože přesné tohle jsem si celý den myslel. Pocit viny ve mně rostl od chvíle, kdy jsem odešel od Šaknahího, ležícího na nemocničním lehátku se zakrvaveným prostěradlem přes obličej.
„Můj muž by byl živý a mé děti by měly otce. Teď nemají, víš. Ještě jsem jim to neřekla. Nevím, jak jim to mám říct. Jestli chceš vědět pravdu, nevím, jak to mám říct sobě. Možná zítra si uvědomím, že je Džirdži mrtvý. Pak budu muset najít způsob, jak přežít ten den bez něho. Den, týden, zbytek života."
Cítil jsem náhlou nevolnost a zavřel jsem oči. Bylo to, jako bych tady vlastně ani nebyl, jako by to byl jen hrozný sen. Když jsem však oči zase otevřel, Indihar na mě pořád ještě hleděla. Všechno se to stalo a ona a já budeme muset dál hrát v téhle strašné scéně. „'Já—"
„Neříkej mi, že je ti to líto, ty parchante." Ani teď nezvýšila hlas. „Nechci od nikoho slyšet, že je mu to líto."
Jen jsem seděl a nechal ji říct všechno, co potřebovala říct. Nemohla mě obvinit z ničeho, k čemu bych se už dávno sám sobě nepřiznal. Možná kdybych se nebyl včera v noci tak opil, možná kdybych nebyl ráno spolykal všechna ta sluníčka—
Nakonec na mě jen mlčky zírala. V obličeji se jí zračilo zoufalství. Odsuzovala mě svou přítomností a svým mlčením. Ona věděla a já jsem věděl, a to stačilo. Pak se otočila a vyšla z klubu. Krok měla pevný, držení těla dokonalé.
Byl jsem naprosto zničený. Našel jsem telefon tam, kde ho Chiri nechala, a oznámil jsem svůj komkód. Třikrát to zazvonilo a pak se ozval Kmuzu. „Nechceš pro mě zajet?" Stěží mi bylo rozumět.
„Jste u Chiri?" zeptal se.
„Jo. Přijeď rychle, než se zabiju." Praštil jsem telefonem na pult a udělal si další piti.
Když přijel, měl jsem pro něho malý dárek. „Nastav ruku," přikázal jsem mu.
„Co je to, já sídí?"
Vysypal jsem do dlaně obsah své krabičky, pak jsem ji zavřel a dal zpět do kapsy. „Zbav se jich," řekl jsem.
Sevřel pěst. Výraz v jeho obličeji se nezměnil. „To je moudré."
„Příliš pozdě." Vstal jsem ze židle a šel za ním do chladného nočního vzduchu. Zamkl jsem hlavni dveře a nechal Kmuzua, aby mě odvezl domů.
Dlouho jsem stál pod sprchou a nechal horké jehly vody bodat mou kůži, až jsem cítil, že se uvolňuju. Osušil jsem se a šel do ložnice. Kmuzu mi přinesl šálek silné horké čokolády. Vděčně jsem ji usrkával.
„Budete ještě něco potřebovat, já sídí?"
„Poslyš," řekl jsem, „ráno nepůjdu na stanici. Nechej mě spát, ano. Nechci, aby mě někdo otravoval. Nechci brát telefon ani řešit problémy."
„Pokud s vámi nebude chtít mluvit pán domu," řekl Kmuzu.
Vzdychl jsem si. „Pochopitelně. Jinak—"
„Zařídím, abyste měl klid."
Nezapnul jsem si ani budiči doďák a strávil jsem nepokojnou noc. Znovu a znovu mě budily zlé sny, až nakonec, někdy za svítání, jsem upadl do hlubokého spánku z vyčerpání. Bylo už skoro poledne, když jsem konečně vstal. Oblékl jsem si své staré džíny a pracovní košili, oblečení, které jsem v paláci Friedlander beje příliš často nenosil.
„Chcete něco snídat, já sídí?" ptal se Kmuzu.
„Ne. Dnes chci mít ode všeho pokoj."
Zamračil se. „Později je tady jedna obchodní záležitost."
„Později," souhlasil jsem. Sel jsem ke stolu, kam jsem předchozí večer hodil aktovku, a vyndal ze stojanu na moďáky Moudrého rádce. Měl jsem pocit, že má utrápená mysl potřebuje kapku terapie. Posadil jsem se do pohodlného křesla z černé kůže a zapojil jsem si moďák.

Kdysi dávno, daleko v Mauretánii, žil, nebo snad nežil známý blázen, podvodník a rošťák jménem Maríd Audran. Jednoho dne jel Audran ve svém bezovém vestfálském sedanu za nějakou důležitou záležitostí, když tu náhle do něho narazilo další auto. To druhé auto bylo staré a poškozené, ale jeho řidič, třebaže tu nehodu zjevně zavinil on, vyskočil z té hromady plechu a začal na Audrana křičet. „ Podívej se, cos provedl s mým nádherným vozem!" řval ten řidič, kterým byl nadporučík místní policie Hadždžár. Z auta pak vystoupili ještě Ridá Abú Ádil, ší'ita Hassan a Paul Jawarski. Všichni čtyři Audranovi nadávali a vyhrožovali, i když se bránil, že nic neudělal.
Jawarski kopl do zmačkaného blatníku Hadždžárova auta. „Teď už není k ničemu, " řekl, „a tak je jen fér, když nám dáš svůj vůz."
Audran věděl, že je sám proti čtyřem a že se jeho protivníci nehodlají chovat rozumně, takže souhlasil.
„A to nás ani neodměníš za to, že jsme ti ukázali cestu ctnosti ? " zeptal se Hadždžár.
„Kdybychom nebyli trvali na svém, " vysvětloval Hassan, „ tvé činy by byly přivedly tvou duši do sporu s Alláhem."
„Snad," řekl Audran. „Co si přejete, abych vám za tu službu zaplatil?"
Ridá Abú Ádil rozpřáhl ruce, jako by na tom vůbec nezáleželo. „Je to jen upomínka, jen symbol mezi muslimskými bratry, " pravil. „ Můžeš nám každému dát sto kiamů." A tak Audran podal klíče od svého bezového vestfálu nadporučíku Hadždžárovi a odpočítal každému z nich po sto kiamech.
Celé odpoledne strkal Audran Hadždžárův vrak v horkém slunci zpět do města. Zaparkoval ho uprostřed tržiště a vydal se hledat svého přítele Sajída Polo-hadždže. „Musíš mi pomoct vyrovnat účty s Hadždžárem, Abú Ádilem, Hassanem a

Jawarským, " žádal ho a Sajíd souhlasil. Audran vyřezal v podlaze rozpadlého auta díru a Sajíd si k ní lehl přikrytý dekou, aby ho nikdo neviděl, s malým váčkem zlatých mincí. Pak Audran nastartoval motor a čekal.
Netrvalo to dlouho a ti čtyři darebáci šli náhodou kolem. Viděli, jak Audran sedí ve stínu toho vraku a smáli se. „To se nepohne ani o centimetr!" posmíval se mu Jawarski. „Nač rozehříváš motor?"
Audran vzhlédl. „ Mám své důvody, " odpověděl a usmál se, jako by měl nějaké úžasné tajemství.
„Jaké důvody ? " chtěl vědět Abú Ádil. „ Nebo už ti slunce konečně propálilo mozek?"
Audran vstal a protáhl se. „A proč bych vám to neřekl," řekl. „ Konec konců vděčím za své štěstí vám."
„Štěstí?" zeptal se Hadždžár podezíravě.
„Pojďte," zval je Audran. „ Podívejte." Vedl ty čtyři lumpy k zadní části auta, kde byla baterie. Její víčko bylo odšroubované. „ Vymočte se do té baterie. " pobídl je.
„ Ty ses určitě zbláznil," řekl Jawarski.
„ Tak to udělám já," na to Audran. A udělal, ulehčil si do staré baterie. „Teď musíme chvilku počkat. Tak! Slyšeli jste to?"
„Neslyšel jsem nic, " zlobil se Hassan.
„ Poslouchejte," tišil je Audran. A skutečně, odkudsi zpod vozu se ozývalo jemné cink! cink! „Podívejte se," pobídl je.
Ridá Abú Ádil si klekl, nevadila mu špína ani nedůstojnost a nahlédl pod auto. „ Nechť je jeho víra prokleta!" křičel. „ Zlato!" Lehl si na silnici a natáhl se pod vůz. Když se znovu narovnal, držel v dlani zlaté mince. Užasle je ukázal svým společníkům.
„Poslouchejte," upozorňoval je Audran. A oni slyšeli další cink! cink!, jak na zem padaly další mince.
„On chčije žlutou do auta a z něho padá žluté zlato, " mumlal Hassan.
„Nechť ti Alláh dá prosperitu, když mi vrátíš mé auto!" křičel rozčileně nadporučík Hadždžár.
„Bojím se, že to nepůjde. "
„Seber si svůj zatracený béžový auťák a budeme vyrovnáni, " navrhoval Jawarski.
„Všichni ti vrátíme těch sto kiamů, " přidal Abú Ádil.
„Nezlobte se, ne," odmítl Audran.
Oni prosili a prosili a Audran odmítal. Konečně mu nabídli, že dostane své béžové auto plus pět set kiamů od každého, a on přijal. „Ale vraťte se až za hodinu," přikázal jim. „ V baterii je ještě moje moč." A tak souhlasili. Audran se Sajídem tam pak vrak nechali a rozdělili se o zisk.

Zívl jsem a vyndal Moudrého rádce. Jeho vize mě potěšila, až snad na to, že jsem zase viděl ší'itu Hassana, který byl mrtvý. Pro mě za mě, ať si je mrtvý. Přemýšlel jsem, co ta pohádka asi znamená. Možná naznačovala, že mé podvědomí pilně pracuje na tom, jak přechytračit mé nepřátele. Potěšilo mě to. Už dávno vím, že silou se nikam nedostanu. Žádnou nemám.
Po seanci s Moudrým rádcem jsem se cítil o něco lépe: byl jsem rozhodnější, snad, ale hlavně jsem se cítil volný a bez výčitek. Ve tváři jsem měl rozhodný výraz a v duši pocit, že nikomu nedovolím, aby mě nějak omezoval. Šaknahího smrt mě změnila, jakoby přesunula na vyšší hladinu energie. Připadalo mi, že žiju v čistém kyslíku, jasném a nebezpečné výbušném.
„Já sídí," oslovil mě Kmuzu tiše.
„Co se děje?"
„Pán domu je dnes nemocen a přeje si, abyste za něj vyřídil nějakou obchodní záležitost."
Znovu jsem zívl. „No dobře. Jakou záležitost?"
„To nevím."
Nový pocit volnosti způsobil, že jsem neuvažoval, co asi Friedlander bej řekne na mé oblečení. Náhle to nebylo důležité. Papá mě sice měl v hrsti a možná s tím nic nenadělám, ale už jsem nehodlal být pasivním hráčem. Rozhodl jsem se, že mu to hned povím. Když jsem ho však spatřil, vypadal tak nemocný, že jsem to odložil na později.
Ležel podepřený horou polštářů v posteli. Na kolenou měl opřený stolek plný pořadačů, zpráv a barevných disket. Vedle ležel malý mikropočítač. V jedné ruce držel šálek horkého vonícího čaje a v druhé jednu z plněných datlí od Umm Sa'ad. Určitě si myslela, že jimi Papá uplatí nebo že kvůli nim zapomene na svá poslední slova k ní. Mám-li být upřímný, problém Friedlander beje s Umm Sa'ad mi teď připadal skoro triviální. Ale odpustil jsem si zmínku o ní.
„Modlím se, aby vám bylo lépe," pozdravil jsem.
Papá zvedl oči od papírů a udělal grimasu. „To nic není, synu mého bratra. Cítím jen trochu závrať a je mi nevolno."
Naklonil jsem se a políbil Papá na tvář. Zamumlal něco, ale příliš nezřetelně, nerozuměl jsem.
Čekal jsem, až mi vysvětlí záležitost, kterou jsem měl vyřídit. „Jusúf mi říká, že dole v čekárně je nějaká veliká rozhněvaná žena," řekl konečně a kolem rtů měl hněvivý výraz. „Jmenuje se Terna Akwete. Snaží se být trpělivá, protože přišla z velké dálky, aby prosila o laskavost."
„Jakou laskavost?"
Papá škubl ramenem. „Zastupuje novou vládu Songhayské republiky."
„V životě jsem o ni neslyšel."
„Ještě minulý měsíc se ta země jmenovala Velebené království Segu. Předtím to byl Magistrát Timbuktu a ještě dřív Mali a úplně nejdřív část Francouzské západní Afriky."
„A ta Akwete je vyslancem toho nového režimu?"
Friedlander bej přikývl. Začal něco říkat, ale oči se mu zavřely a hlava klesla do polštářů. Přejel si rukou čelo. „Promiň, synu mého bratra," zašeptal. „Necítím se dobře."
„Pak se nedělejte starosti s tou ženou. Jaký má problém?"

„Její problém je v tom, že král Segu velice špatně nese, že přišel o zaměstnání. Než utekl z paláce, vykradl královskou pokladnu, pochopitelně - to je normální. Jeho banda také zničila všechny důležité počítačové záznamy v hlavním městě. Songhayská republika otevřela krám bez nejmenší představy, kolika lidem asi vládne a kudy přibližně vedou hranice státu. Neexistuje žádný základ pro daně, žádný seznam vládních zaměstnanců a jejich povinností a žádná přesnější informace o ozbrojených silách. Songhay se řítí do katastrofy."
Chápal jsem. „Takže poslali někoho sem. Chtějí, abyste nastolil pořádek."
„Bez příjmů z daní nemůže vláda platit zaměstnance a normálně fungovat. Je pravděpodobné, že Songhay bude brzy ochromeno stávkami. Armáda bude pravděpodobně dezertovat a země bude na milost a nemilost sousedním státům, pokud jsou aspoň trochu lépe organizované."
„Proč se ta žena ale zlobí na vás?"
Papá mávl rukama. „Problémy Songhaye nejsou moje záležitost," řekl. „Vysvětlil jsem ti, že jsme si s Ridá Abú Ádilem rozdělili muslimský svět. Tato země je v jeho pravomoci. Já v Subsaharských státech nemám žádný vliv."
„Pak měla Akwete jít na prvním místě za Abú Ádilem."
„Přesně. Júsuf ji předal můj vzkaz, ale ona ječela a toho ubohého muže uhodila. Mysli si, že se snažíme z ní a z její vlády vyrazit vyšší poplatky." Papá položil šálek a prohrabával rozházené hromady papírů na přikrývce. Vybral tlustou obálku a podal mi ji třesoucí se rukou. „Tohle jsou informace a smlouva, kterou mi předala. Řekni jí, aby to odnesla Abú Ádilovi."
Zhluboka jsem se nadechl. Nevypadalo to, že jednání s Akwete bude velká legrace. „Promluvím s ní."
Papá zamyšleně přikývl. Zbavil se jedné drobné nepříjemnosti a už obracel pozornost na další problém. Po chvíli jsem zamumlal několik slov a vyšel z pokoje. Ani si nevšiml, že jsem odešel.
Kmuzu mě čekal na chodbě k soukromým pokojům Papá. Řekl jsem mu, o čem jsme s Papá mluvili. „Půjdu za tou ženou, a pak se mnou zajedeš za Abú Ádilem."
„Ano, já sídí, ale možná by bylo lepší, kdybych na vás počkal v autě. Ridá Abú Ádil mě má určitě za zrádce."
„Aha. Protože jsi byl najat jako osobní stráž pro jeho ženu a teď hlídáš mě?"
„Protože zařídil, abych pro něho dělal špiona v domě Friedlander beje, ale já už se necítím být v jeho službách."
Od samého začátku jsem věděl, že Kmuzu je špion. Jen jsem si myslel, že špicluje pro Papá, ne pro Abú Ádila. „Tý mu nepodáváš zprávy?"
„Komu, já sídí?"
„Abú Ádilovi."
Kmuzu se na mne krátce a dychtivě usmál. „To rozhodně ne, ujišťuju vás. Pochopitelně podávám zprávy pánovi domu."
„Tak to je v pořádku." Mezitím jsme došli dolů a já jsem se zastavil před jedním z přijímacích pokojů. Oba Kameny, které mluví, stáli po stranách dveří. Zlostně hleděli na Kmuzua. A Kmuzu hleděl zlostně na ně. Ignoroval jsem je všechny a vešel dovnitř.
Sotva jsem přešel práh, ta černoška vyskočila. „Žádám vysvětlení!" křičela. „Varuji vás jako mimořádný zplnomocněný vyslanec vlády Songhayské republiky—"
Zarazil jsem ji ostrým pohledem. „Madam Akwete," řekl jsem, „ta zpráva, kterou jste před chvílí obdržela, byla naprosto přesná. Skutečně jste přišla na nesprávné místo. Mohu však pro vás tu záležitost urychlit. Předám informace a smlouvu v této obálce šejchu Ridá Abú Ádilovi, který se podílel na ustavení Království Segu. Bude vám schopen pomoci."
„A jaký plat budete očekávat za zprostředkování?" ptala se Akwete kysele.
„Vůbec nic. Je to gesto přátelství vašeho domu vůči nové islámské republice."
„Naše země je dosud mladá. Nedůvěřujeme takovému přátelství."
„To je vaše právo," pokrčil jsem rameny. „Království Segu nepochybně cítilo totéž." Otočil jsem se a opustil místnost.
Přešli jsme s Kmuzuem rychle přes halu k velkým dřevěným dveřím. Za sebou jsem slyšel cvakání podpatků Akwete.
„Počkejte," volala. Zdálo se mi, že jsem v jejím hlase slyšel náznak omluvy.
Zastavil jsem se a obrátil se k ní. „Ano, madam?"
„Ten šejch... může skutečně udělat, co říkáte? Nebo je to nějaký podvod?"
Chladně jsem se na ni usmál. „Nezdá se mi, že by si vaše země mohla dovolit pochybovat. Vaše situace je už tak jako tak beznadějná a Abú Ádil ji už nemůže zhoršit. Nemáte co ztratit, můžete jen získat."
„Nejsme bohatí," řekla Akwete. „Po tom, jak král Olujimi okradl naše lidi a rozházel naše skromné bohatství. Máme málo zlata—"
Kmuzu zvedl ruku. Bylo velice neobvyklé, že se snažil ji přerušit. „Šejch Ridá se míň zajímá o vaše zlato než o moc."
„Moc?" ptala se Akwete. „Jakou moc chce?"
„Prostuduje vaši situaci," řekl Kmuzu, „a pak si některé informace nechá pro sebe."
Zdálo se mi, že zaváhala. „Trvám na tom, že půjdu za tím člověkem s vámi. Je to mé právo."
Podívali jsme se s Kmuzuem na sebe. Oba jsme věděli, jak naivní je, když si myslí, že má v dané situaci nějaká práva.
„Dobře," souhlasil jsem, „ale nejdřív si s Abú Ádilem promluvím sám."
Zatvářila se podezíravě. „Proč?"
„Protože to chci." Vyšel jsem s Kmuzuem ven a čekal jsem v teplém slunci, než přiveze auto. Madam Akwete mě za okamžik následovala. Vypadala rozzuřené, ale už neřekla nic.
Sedl jsem si na zadní sedadlo, otevřel aktovku, vzal ze stojánku Sajídův moďák tvrdého chlapa a zacvakl jsem si ho. Naplnilo mě to iluzí sebedůvěry. Od této chvíle už se mi nikdo neodváží postavit do cesty, ani Abú Ádil, ani Kmuzu, ani Friedlander bej.
Akwete seděla v opačném rohu, co nejdál ode mne, ruce sevřené v klíně, hlavu odvrácenou. Bylo mi jedno, co si o mně

myslí. Znovu jsem si prohlížel hnědý koženkový zápisník Šaknahího. Na první stranu napsal velkými písmeny Složka Fénix. Dál bylo několik záznamů:
Ishák Abdulhádí Búhatta - Elwau Čámí (srdce, plíce) Andreja Svobik - Fátima Hamdan (žaludek, střevo, játra) Abbas Kárami - Nabil Abú Chalíf (ledviny, játra) Blanca Mataro— Šaknahí si byl jistý, že ta jména na levé straně jsou nějak spojena. Ale podle Hadždžára to byly jen 'otevřené složky'. Pod jmény si Šaknahí poznamenal tři arabská písmena: alif, lám, a mim, jež odpovídají římským písmenům A, L, M.
Co asi znamenají? Byl to akronym? Nejspíš by se našly tisíce organizací s iniciálami ALM. A a L by mohly být určitý člen a M by mohlo být první písmenem jména: někdo jako al-Mansúr nebo al-Maghrebí. Nebo jsou to písmena Šaknahího těsnopisu, zkratka odkazující na 'německý' (alméni) nebo něco jiného. Uvažoval jsem, jestli se mi někdy podaří zjistit, co ta tři písmena znamenají, když tu není Šaknahí, aby mi svůj kód vysvětlil.
Zasunul jsem audiočip do holosystému auta, pak jsem dal zápisníček a Akwetinu obálku do aktovky a zamkl ji. Zatímco Umm Chaltúm, Dáma jednadvacátého století, zpívala své žalozpěvy, předstíral jsem, že truchlím po Džirdžim Šaknahím a pláču pro Indihar a jejich děti. Akwete se pořád dívala z okna a ignorovala mě. Kmuzu řídil auto úzkými kroucenými uličkami Hamídíji, mezi brlohy, jež hlídají příjezd k vile Ridá Abú Ádila.
Jeli jsme skoro půl hodiny, než jsme zahnuli na příjezdovou cestu. Kmuzu zůstal ve voze a předstíral, že dřímá. Akwete a já jsme vystoupili a šli po chodníku dlážděném keramickými dlaždicemi k domu. Když jsme tam byli se Šaknahím poprvé, udělaly na mě krásný dům a luxusní zahrady velký dojem. Nic z toho jsem dnes nevnímal. Zabušil jsem na vyřezávané dveře a sluha okamžité otevřel. Hleděl na mě zpupně, ale neříkal nic.
„Máme jednáni s šejchem Ridou," oznámil jsem mu a prošel jsem kolem něho. „Přicházím od Friedlander beje."
Díky Sajídovu moďáku jsem vystupoval drsně a příkře, ale sluhu to nijak nevylekalo. Zavřel za Temou Akwete dveře a spěchal přede mnou chodbou s vysokým stropem. Předpokládal, že půjdeme za nim. Šli jsme. Zastavil se před zavřenými dveřmi na konci dlouhé chladné chodby. Vzduchem se šířila vůně růží, vůně, kterou jsem si už zvykl spojovat s domem Abú Ádila. Sluha neřekl jediné slovo. Zastavil se, znovu na mne drze pohlédl a odkráčel.
„Počkejte tady," obrátil jsem se na Akwete.
Začala něco namítat, ale pak si to rozmyslela. „Vůbec se mi to nelíbí," řekla.
„Smůla." Nevěděl jsem, co mé na druhé straně dveří čeká, ale když zůstanu stát tady na chodbě s ní, nic nevyřeším. A tak jsem zmáčkl kliku a vešel.
Ani Ridá Abú Ádil, ani jeho tajemník Umar Abdulqáwí mě neslyšeli vstoupit. Abú Ádil byl na své nemocniční posteli, jako při mé poslední návštěvě. Umar se nakláněl nad ním. Neviděl jsem, co dělá.
„Alláh vám dej zdraví," řekl jsem mrzutě.
Umar se prudce napřímil a otočil se ke mně. „Jak jste se sem dostal?" chtěl vědět.
„Váš sluha mě dovedl ke dveřím."
Umar přikývl. „Kamál. Budu si s ním muset promluvit." Prohlédl si mě pozorněji. „Je mi líto, ale vypadlo mi vaše jméno."
„Maríd Audran. Pracuju pro Friedlander beje."
„Ach ano," upamatoval se Umar. Jeho výraz trochu povolil. „Posledně jste tu byl jako policista."
„Nejsem vlastně polda. Starám se společné s policií o zájmy Friedlander beje."
Umarovy rty přelétl úsměv. „Jak si přejete. Dnes se o ně také staráte?"
„O jeho i vaše zájmy."
Abú Ádil zvedl slabou ruku a dotkl se Umarova rukávu. Umar se sklonil, aby slyšel, co šeptá, pak se zase narovnal.
„Šejch Ridá vás prosí, abyste si udělal pohodlí. Kdybychom byli věděli, že přijdete, byli bychom se postarali o vhodné občerstvení."
Rozhlédl jsem se po nějaké židli a usedl jsem. „Do domu Friedlander beje dnes přišla velice nešťastná žena," začal jsem. „Zastupuje revoluční vládu, která právě socializovala Velebené království Segu." Otevřel jsem diplomatku, vytáhl obálku ze Songhayské republiky a hodil ji Umarovi.
Vypadal pobaveně. „Už? Čekal jsem, že Olujimi vydrží déle. Ale když už převedete všechno bohatství země do zahraniční banky, nemá žádný smysl zůstávat dál králem, že?"
„Nepřišel jsem si o tom povídat." Polo-hadždžův moďák mi nedovolil, abych se k Umarovi choval zdvořile. „Podle dohody, kterou máte s Friedlander bejem, patří tato země pod vaši pravomoc. V tom balíčku najdete všechny potřebné informace. Ta žena zuří přede dveřmi. Vypadá jako krvelačná mrcha. Jsem rád, že s ní musíte jednat vy a ne já."
Umar potřásl hlavou. „Vždycky se snaží nám rozkazovat a organizovat nám život. Zapomínají, kolik toho pro ně můžeme udělat, když budeme mít chuť."
Sledoval jsem, jak si pohrává s obálkou. Obracel ji sem a tam na stolku. Abú Ádil slabě zasténal, ale já už jsem ve světě viděl příliš mnoho bolesti, abych litoval takového cvoka, co si sám dělá peklo na zemi. Obrátil jsem se zase na Umara.
„Jestli můžete udělat něco, aby váš pán byl čilejší, madam Akwete s nim potřebuje mluvit. Má asi představu, že osud celého islámského světa spočívá na jejich bedrech."
Umar se ironicky usmál. „Songhayská republika," kroutil nevěřícně hlavou. „Zítra to už zase bude království nebo poražená provincie nebo fašistická diktatura. A všem to bude jedno."
„Madam Akwete ne."
To ho pobavilo ještě víc. „Madam Akwete půjde při nové vlně čistek mezi prvními. Ale dost o ní. Nyní musíme prodiskutovat vaši odměnu."
Pohlédl jsem na něho pozorněji. „Neuvažoval jsem o žádném placení."
„Samozřejmě. Vy jste plnil dohodu, smlouvu mezi vaším a mým zaměstnavatelem. Přesto však je vždy dobré vyjádřit vděčnost přátelům. Nakonec, ten, kdo vám pomohl v minulosti, je snad ochoten pomoci i v budoucnu. Možná existuje nějaká drobná služba, kterou bychom pro vás mohli na oplátku učinit."

Konečně jsme se propracovali k tomu, kvůli čemu jsem se vydal na výlet do království Abú Ádila. Rozpřáhl jsem ruce a snažil jsem se vypadat lhostejně. „Ne, nic mě nenapadá. Leda snad..."
„Leda co, příteli?"
Předstíral jsem, že zkoumám sešlapaný podpatek své boty. „Leda byste mi chtěli říct, proč jste nasadili do naší domácnosti Umm Sa'ad."
Umar předstíral stejnou lhostejnost. „Jistě už jste si všiml, že Umm Sa'ad je velice inteligentní žena, ale rozhodně není tak inteligentní, jaksi myslí. Chtěli jsme jen, aby nás informovala o plánech Friedlander beje. Nepadlo ani slovo o tom, že by ho měla přímo konfrontovat, nebo dokonce zneužívat jeho pohostinství. Rozhněvala vašeho pána a je tudíž pro nás bezcenná. Můžete se ji zbavit, jak si přejete."
„Přesně to jsem předpokládal. Friedlander bej vás ani šejcha Ridu nečiní zodpovědnými za její jednání."
Umar zvedl ruku v kajícném gestu. „Alláh nám dává nástroje, abychom jich užívali co nejlépe. Někdy se však nástroj pokazí a my ho musíme zahodit."
„Alláh budiž pochválen," zamumlal jsem.
„Chvála Alláhovi," přidal se Umar. Zdálo se, že si spolu začínáme docela rozumět.
„Ještě jedna věc," pokračoval jsem. „Ten policista, co tady se mnou byl posledně, strážník Šaknahí, byl včera zastřelen."
Umar se nepřestal usmívat, ale obočí se mu stáhlo. „Slyšeli jsme o tom. Naše srdce soucítí s jeho vdovou a dětmi. Nechť jim Alláh dá mír."
„Jo. V každém případě však velice toužím dostat toho muže, který ho zabil. Jmenuje se Paul Jawarski."
Podíval jsem se na Abú Ádila, který se neklidně svíjel na posteli. Starý tlusťoch vydal několik tichých nesrozumitelných zvuků, ale Umar si ho nevšímal. „Rozhodně. Rádi vám dáme k dispozici všechny naše zdroje. Pokud některý z našich přátel bude cokoliv vědět o tom Jawarském, budete okamžitě informován."
Nelíbilo se mi, jak to Umar řekl. Bylo to příliš vemlouvavé a vypadal příliš nešťastně. Poděkoval jsem mu a zvedl jsem se k odchodu.
„Okamžik, šejchu Maríde," řekl tichým hlasem. Vstal, vzal mě za paži a vedl mě k jiným dveřím. „Rád bych si s vámi promluvil soukromě. Pojďte laskavě do knihovny."
Zamrazilo mě. Věděl jsem, že tohle pozvání přichází od Umara Abdulqáwiho, nezávislého, ne od Umara Abdulqáwího, tajemníka šejcha Ridá Abú Ádila. „Prosím."
Zvedl ruku a vyndal si moďák, který měl zapojený. Abú Ádilovi nevěnoval jediný pohled.
Podržel mi dveře. Prošel jsem do knihovny a posadil jsem se u velkého oválného stolu z lesklého tmavého dřeva. Umar se neposadil. Přecházel před vysokou stěnou obloženou knihami a přehazoval v ruce moďák. „Myslím, že chápu vaše postavení," řekl konečné.
„O jakém postaveni mluvíte?"
Podrážděně mávl rukou. „Dobře víte, co myslím. Jak dlouho ještě budete spokojený jako cvičený pejsek Friedlander beje, který hopsá kolem blázna, jenž nemá dost rozumu, aby viděl, že už je dávno mrtvý?"
„Máte na mysli Papá, nebo šejcha Ridu?" zeptal jsem se.
Umar přestal přecházet a zamračil se na mne. „Mluvím o obou a vy to zatraceně dobře víte."
Chvíli jsem ho pozoroval a poslouchal při tom trylkování několika zpěváčků, kteří byli v klecích rozmístěni po celém domě Abú Ádila. Dávalo to odpoledni falešný nádech klidu a naděje. Vzduch v knihovně byl starý a zatuchlý. Začal jsem se také cítit jako v kleci. Možná jsem sem dnes neměl chodit. „Co se snažíte navrhnout, Umare?"
„Navrhuji, abychom začali uvažovat nad budoucnosti. Jednoho dne, a nebude to dlouho trvat, budou říše obou starochů v našich rukou. Hergot, vždyť já už teď řídím podnik místo Ridá Abú Ádila. Tráví celý čas s moďákem s..."
„Já vím s jakým moďákem," řekl jsem.
Umar kývl. „Tak dobře. Tenhle moďák, co používám já, je nedávná nahrávka jeho vědomí. Dal mi ho, protože jeho jediným sexuálním potěšením je píchat sám se sebou, nebo s dokonalým faksimile. Znechucuje vás to?"
„Ani v nejmenším." Už jsem slyšel větší bomby.
„Tak na to zapomeňte. Nedochází mu, že s jeho moďákem se mu vyrovnám, co se týká obchodních záležitostí. Já jsem Abú Ádil, ale mám navíc výhody svých vlastních schopností. On je šejch Ridá, Velký muž, ale s jeho moďákem jsem já šejch Ridá a Umar Abdulqáwí dohromady. K čemu ho potřebuju?"
Připadalo mi to velice legrační. „Navrhujete snad likvidaci Abú Ádila a Friedlander beje?"
Umar se nervózně rozhlédl. „Nic takového nenavrhuju," řekl tiše. „Na jejich úsudku a vidění závisí příliš mnoho dalších lidí. Ale může přijít den, kdy se ti dva starci stanou překážkou pro svůj vlastní podnik."
„Až přijde čas je odsunout," řekl jsem, „ti správní lidé to budou vědět. A Friedlander bej, přinejmenším, jim to nebude odpírat."
„Co když ten čas už nastal?" zeptal se Umar chraptivě.
„Vy jste možná připraven, ale já nejsem hotov převzít záležitosti Papá."
„I tento problém by se dal vyřešit," trval na svém Umar.
„Možná." Snažil jsem se zachovat zcela neutrální výraz. Nemohl jsem vědět, jestli nejsme sledováni nebo jestli náš hovor není zaznamenáván. A na druhé straně jsem si nechtěl znepřátelit Umara. Už mi bylo jasné, že je to velice nebezpečný člověk.
„Zjistíte, že mám pravdu," řekl. Ještě několikrát pohodil moďákem v hlubokém zamyšleni. „Teď se vraťte k Friedlander bejovi a přemýšlejte o tom, co jsem vám řekl. Zase se brzy sejdeme. Jestliže nesdílíte mé nadšení, mohl bych být nucen vás odsunout zároveň s oběma našimi pány." Začal jsem vstávat ze židle. Zvedl ruku a zarazil mě. „To není vyhrůžka, příteli," řekl klidně, „jen chci, abyste věděl, jak vidím budoucnost."

„Jen Alláh vidí do budoucnosti."
Cynicky se zasmál. „Pokud si myslíte, že ty svaté řeči mají nějaký skutečný smysl, nejspíš budu mocnější, než se kdy šejchu Ridovi snilo." Ukázal na dveře na jižní straně knihovny. „Můžete vyjít tudy. Jděte chodbou vlevo a dostanete se k hlavnímu vchodu. Musím se vrátit a prodiskutovat problémy Songhayské republiky s tou ženou. Nemusíte si o ni dělat starost. Pošlu ji zpět do hotelu mým vozem."
„Děkuji vám za vaši laskavost."
„Jděte v míru a bezpečí," loučil se.
Vyšel jsem z knihovny a vydal se naznačeným směrem. Kamál, ten sluha, mě potkal a doprovodil mě ven. Zase mlčel. Sešel jsem po schodech k autu a pak jsem se otočil. Kamál stál ve dveřích a hleděl za mnou, jako bych měl pod košilí schované jeho rodinné stříbro.
Nasedl jsem. Kmuzu nastartoval, otočil auto a vyrazil z hlavní brány. Přemýšlel jsem nad tím, co Umar říkal a nabízel. Abú Ádil už uplatňoval svou moc skoro dvě století. Během té doby přece musela existovat spousta mladých mužů, kteří plnili funkci, již nyní zastával Umar. Aspoň někteří určitě měli ambice. Abú Ádil je tady dosud, ale co se stalo s těmi mladými muži? Umar si možná tuhle otázku nikdy nepoložil. Umar možná zdaleka není tak chytrý, jak si myslí.

11

Džirdži Šaknahí byl zabit v úterý. Teprve v pátek jsem byl schopen jít na stanici. Pochopitelně byl sabat a já jsem si pohrával s myšlenkou, že bych se mohl cestou stavit v mešitě. Ale cítil jsem se jako pokrytec. Měl jsem pocit, že takovému mizerovi, jako jsem já, by nepomohly ani hodiny modliteb, aby byl přijatelný pro Alláha. Vím, že je to prázdné rozumování - konec konců dobrodiní modlitby potřebují především hříšnici, ne světci - ale cítil jsem se příliš špinavý a provinilý, abych vstoupil do domu božího. Co víc, Šaknahí byl příkladem opravdové víry a já jsem ho zklamal. Musel jsem se nejdřív očistit ve vlastních očích, teprve pak jsem mohl čekat totéž v očích Alláhových.
Můj život je jako vlnící se oceán, s vlnami pohodlí a klidu následovanými vlnami protivenství. Ať jsou věci sebeklidnější, vím, že brzy se přižene další potíž. Vždycky jsem všem vysvětloval, jak jsem raději sám, osamělý agent zodpovědný jedině sobě. Kéž bych to myslel aspoň z poloviny tak, jak jsem tvrdil.
Potřeboval jsem každou kapku vnitřní síly a sebedůvěry, abych zvládl neústupné síly kolem sebe. Od nadporučíka Haddždžára jsem žádnou pomoc nedostal. Ani od Friedlander beje nebo někoho jiného. Nikdo na stanici nestál o to si se mnou to páteční ráno povídat. Byla tam spousta lidí, křesťanů, co pracovali o šábesu místo zbožných muslimů na částečný úvazek. Byl tam samozřejmě i nadporučík Haddždžár, protože na seznamu jeho zálib figurovalo náboženství kdesi dole mezi zubařem a placením daní. Šel jsem přímo do jeho čtvercové zasklené kanceláře.
Po chvíli vzhlédl, aby zjistil, kdo mu to stíní. „Co je zase, Audrane?" štěkl. Neviděl mě tři dny, ale řekl to tak, jako bych ho byl celou dobu otravoval.
„Jen jsem chtěl vědět, jaké pro mé máte plány."
Haddždžár zvedl oči od počítače. Dlouho na mne upřeně hleděl, ústa se mu kroutila, jako by právě rozžvýkal shnilou datli. „Lichotíš si," řekl tichým hlasem. „Nemám pro tebe vůbec žádné plány."
„Chtěl jsem jen nabídnout, že pomůžu s vyšetřováním Džirdžiho smrti."
Haddždžár zvedl obočí. Opřel se do židle. „Jaké vyšetřování?" zeptal se nevěřícně. „Zastřelil ho Paul Jawarski. To je všechno, co potřebujeme vědět."
Počkal jsem, až budu schopen promluvit, aniž bych na něho řval. „My máme Jawarského ve vazbě?"
„My?" ptal se Haddždžár. „Kdo je to my? Chceš říct, má policejní oddělení Jawarského ve vazbě? Ne, ještě ne. Ale nedělej si starosti, Audrane, neuteče nám. Kruh se stahuje."
„Jak ho chcete najít? Tohle je veliké město. Myslíte si, že sedí někde v pokoji a čeká, až přijdete se zatykačem? Ten už je teď nejspíš v Americe."
„Drobná policejní práce, tak ho najdeme, Audrane. Ty nikdy příliš nevěříš na poctivou policejní práci. Vím, že z města neodjel. Je někde tady a my kolem něho stahujeme síť. Je to jen otázka času."
Vůbec se mi to nelíbilo. „Řekněte to jeho vdově," navrhl jsem. „Jistě ji potěší vaše sebedůvěra."
Haddždžár se zvedl. Naštval jsem ho. „Obviňuješ mě z něčeho, Audrane?" zeptal se a píchal mě tvrdým ukazovákem do hrudi. „Naznačuješ, že to vyšetřování neberu dost vážně?"
„Nic jsem neřekl, Haddždžáre. Jen jsem chtěl vědět, jaké máš plány."
Ďábelsky se na mě zašklebil. „Tak, ty si představuješ, že nemám nic jiného na práci, než tady sedět a přemýšlet, jak bych využil tvých kvalit? Sakra, Audrane, klidně jsme si vystačili posledních pár dni bez tebe. Ale když už jsi tady, nejspíš pro tebe budu muset nějakou práci najít." Zase si sedl a prohrabával hromadu papírů. „Jo, tady je to. Chci, abys pokračoval s tím vyšetřováním, co jste začali se Šaknahím."
Nebyl jsem nijak nadšený. Chtěl jsem se přímo podílet na hledáni Jawarského. „Myslel jsem, že jsi nám přikázal, abychom nechali Abú Ádila na pokoji."
Haddždžárovy oči se zúžily. „O Abú Ádilovi nepadlo ani slovo, nebo jo? A radím ti, drž se od něho. Mluvím o tom ťamanovi, On Čchengovi. O tom prodavači dětí. Nemůžeme nechat jeho stopu vystydnout."
Proběhl mnou chladný vztek. „On Čchenga může sledovat kdokoliv. Mám zvláštní zájem na vystopování Jawarského."
„Maríd Audran, Muž s Posláním, co? Tak na to zapomeň. Nepotřebuju, abys lítal po městě a vylíval si na lidech vztek. Ale co, stejně jsi mi ještě nedokázal, že víš, co děláš. Takže ti přiděluju nového parťáka, někoho se spoustou zkušenosti. Tohle není dámský klub dobrovolnic, Audrane. Budeš dělat, co ti říkám. Nebo si myslíš, že vyřadit On Čchenga z provozu je pod tvou úroveň?"
Zaskřípal jsem zuby. Vůbec se mi ten úkol nelíbil, ale Haddždžár měl pravdu. Bylo to stejné důležité jako chytit

Jawarského. „Rozkaz, nadporučíku."
Zase se na mě zašklebil. Měl jsem chuť mu ten úsměv z ksichtu vymazat. „Budeš teď jezdit se seržantem Catavinou. Od něho bys se mohl hodně naučit."
Srdce mi kleslo. Ze všech poldů na stanici byl Catavina ten poslední, se kterým jsem chtěl trávit čas. Byl to surovec a líný hajzl. Věděl jsem, že jestli někdy opravdu chytíme On Čchenga, nebude to jeho zásluhou.
Nadporučík musel v mých očích vidět, co si myslím. „Nějaký problém, Audrane?"
„Kdybych měl problém, je šance, že bys změnil názor?"
„Absolutně žádná."
„Nečekal jsem to."
Hadždžár se už zase díval na obrazovku počítače. „Hlas se u Cataviny. Chci brzy slyšet nějaké dobré zprávy. Podtrhněte tomu ťamanovi nohy a čeká vás odměna."
„Hned se do toho dám, nadporučíku." Jeho chytrost na mě skutečně udělala dojem. Šikovně mě odvedl jak od Abú Ádila tak od Jawarského tím, že mi hodil na krk zdlouhavé, ale zcela hodnotné vyšetřování. Budu muset najít způsob, jak zvládnout jak ten oficiální úkol, tak své soukromé cíle.
Hadždžár už si mě nevšímal, takže jsem ho nechal pracovat. Šel jsem najít seržanta Catavinu. Byl bych raději dělal bez něho, ale to nepřipadalo v úvahu.
Catavina také nejásal nadšením, že mě má mít za parťáka. „Hadždžár už mi něco naznačil," zavrčel. Šli jsme dolů do garáže vyzvednout Catavinovo hlídkové auto. Snažil se mi v jediné nesouvislé přednášce předat dobrodiní svých mnohaletých zkušeností. „Nejseš dobrej polda, Audrane," řekl chmurně. „Nejspíš ani nikdy nebudeš dobrej polda. Nerad bych, abys to se mnou posral, jako jsi to posral se Šaknahím."
„Co to má znamenat, Catavino?"
Obrátil se ke mně, oči doširoka otevřené. „Jen si to spočítej. Kdybys byl věděl, co děláš, byl by Šaknahí naživu a já bych tě teď nemusel vodit za ruku. Tak se radši drž zpátky a dělej, co ti řeknu."
Byl jsem vztekem bez sebe, ale mlčel jsem. Hodlal jsem se držet zpátky, to jo. Bylo mi jasné, že se budu muset Cataviny zbavit, pokud se mám dostat dál.
Nasedli jsme do vozu a dlouhou dobu jsme oba mlčeli. Mně to vyhovovalo. Myslel jsem si, že třeba pojedeme do té čtvrti, kde On Čcheng naposledy podnikal. Snad bychom se mohli něco užitečného dovědět, kdybychom znovu promluvili s těmi lidmi, i když předtím nebyli ochotni spolupracovat.
Catavina ale měl jiné plány. Zamířil na západ, opačným směrem. Ujeli jsme asi míli a půl čtvrtí úzkých, klikatých ulic a uliček. Konečně zastavil před rozpadajícím se činžákem, nejvyšší budovou bloku. Okna v přízemí byla zatlučena překližkou a hlavní dveře do haly byly vysazeny z pantů. Stěny venku i uvnitř byly pokryty sprejem nastříkanými jmény a hesly. Hala páchla, už dlouho sloužila jako záchodky. Když jsem procházeli k výtahu, křupaly nám pod nohama střepy. Všude ležely tlusté vrstvy prachu a špíny.
„Co tady děláme?" zeptal jsem se.
„Uvidíš." Zmáčkl knoflík výtahu. Když přijel, váhal jsem nastoupit. Stav budovy nedával valnou záruku, že lana unesou naši váhu. Když se výtah zeptal, kolikáté patro, zamumlal Catavina:
„Osmé." Dveře se zavřely. Nedívali jsme se jeden na druhého. Jeli jsme mlčky, jediným zvukem bylo skřípání výtahu škrábajícího se vzhůru.
Vystoupili jsme v osmém poschodí a Catavina šel tmavou chodbou k číslu 814. Vytáhl z kapsy klíč a odemkl dveře.
„Co je to?" následoval jsem ho do zchátralého bytu.
„Policejní klubovna," informoval Catavina.
Byl tam veliký obývací pokoj, kuchyňka a koupelna. Skoro žádný nábytek - laciný karetní stolek a šest židlí v pokoji, pak roztrhaná pohovka, malá holovize a čtyři skládací lehátka. Na dvou spali policisté v uniformách. Znal jsem je od vidění. Catavina těžce dopadl na pohovku a hleděl na mě přes holou podlahu. „Něco k pití?"
„Ne," řekl jsem.
„Tak mi přines nějakou whisky. V kuchyni je led."
Šel jsem do kuchyně. Našel jsem tam docela slušnou sbírku lahví. Vhodil jsem do sklenice několik kostek ledu a přilil na tři prsty ostré japonské pálenky. „Takže, co tady děláme," volal jsem a myslel na heslo stanice, „chráníme, nebo sloužíme?"
„Ty sloužíš," zamrčel. „Já chráním."
Sedl jsem si do jedné ze skládacích židlí a hleděl na něho, jak do sebe obrací polovinu japonské whisky jediným douškem. „Co chráníte?"
Catavina se pohrdlivě usmál. „Chráním svůj zadek, tak. Tady mě do něho nikdo nestřeli, na to vem jed."
Podíval jsem se na ty dva spící policisty. „Zůstaneme tady dlouho?"
„Než skončí šichta," ujistil mě.
„Vadilo by vám, kdybych si vzal auto a něco si zatím zařídil?"
Seržant na mě hleděl přes okraj své sklenice. „Proč hergot chceš něco dělat?"
„Šaknahí mě nikdy nenechal řídit."
Catavina na mě hleděl jako na blázna. „Klidně, jen ho nerozflákej." Hrábl do kapsy a vylovil klíče. Hodil je po mně. „Ale měl bys pro mě před pátou přijet."
„Jasně, seržante." Nechal jsem ho tam. Zíral na holovizi, ani si ji nepustil. Sjel jsem výtahem do špinavé haly a uvažoval jsem, co budu dělat dál. Cítil jsem povinnost zjistit něco, co by mě mohlo dovést k On Čchengovi, ale místo toho jsem pořád přemýšlel o Džirdžim Šaknahím.
Jeho pohřeb se konal předešlého dne. Nějaký čas jsem si myslel, že prostě zůstanu doma. Zaprvé jsem nevěděl, jestli

bych to citově zvládl. Za druhé, pořád ještě jsem se cítil částečně zodpovědný za jeho smrt a nezdálo se mi správné tam jít. Nechtěl jsem se setkat s Indihar a jejími dětmi. Ale ve čtvrtek ráno jsem stejné šel do malé mešity blízko policejní stanice, kde se pohřeb konal.
Bohoslužby se směli účastnit jen muži. Zul jsem si boty a provedl rituální mytí. Pak jsem vstoupil do mešity a postavil se vzadu. Spousta ostatních policistů se na mne dívala pomstychtivě. Pořád ještě jsem pro ně byl outsider a v jejich očích jsem to byl vlastně já, kdo zmáčkl kohoutek, který zabil Šaknahího.
Pomodlili jsme se a pak měl nějaký starý imám s šedou bradkou kázání a chvalořečeni. Pronášel dost nudné pravdy o povinnosti a službě a statečnosti. Moc mi to nepomáhalo, cítil jsem se pořád stejné hrozně. Stále víc mě mrzelo, že jsem sám sebe přesvědčil, že na tu bohoslužbu mám jít.
Pak jsme se všichni zvedli a vyšli jsme z mešity. Až na švitoření ptáků a štěkot psa kdesi blízko vládl kolem až nadpřirozený klid. Slunce na vysokém bezoblačném nebi žhnulo. Uprášené listy stromů povívaly ve slabém chvějivém vánku, ale vzduch byl téměř k nedýchání horký. V uličkách dlážděných kočičími hlavami visela nakyslá mlha zkaženého mléka. Nemělo smysl to dál prodlužovat, den byl dost depresivní i bez pohřbů. Šaknahí určité měl spoustu přátel, ale v té chvíli už všichni chtěli být na hřbitově a spouštět ho do země.
Indihar vedla průvod od mešity ke hřbitovu. Byla oblečená v černých šatech, na obličeji měla závoj a vlasy přikryté černým šátkem. Musela se horkem dusit. Její tri děti kráčely vedle ni. Ve tvářích měly zmatený a vyděšený výraz. Chiri mi řekla, že Indihar nemá dost peněz, aby zaplatila za hrobku na hřbitově v Haffátu 'l-chála, kde byli pochováni Džirdžiho rodiče, a že odmítá přijmout od nás půjčku. A tak byl Šaknahí uložen k odpočinku v ubohém hrobě na hřbitově v západní části Budajínu. Šel jsem na konci průvodu, když Indihar přešla Bulvár al-Džamíl a prošla východní bránou. Lidé, kteří žili v té části města, i zahraniční turisté vycházeli na chodník, když se pohřební procesí ubíralo po Hlavní. Mnozí slzeli a říkali modlitby. Ti lidé možná ani nevěděli, kdo umřel. A nejspíš jim to vůbec nevadilo.
Všichni Šaknahího bývalí spolupracovnici chtěli pomoci nést překližkovou rakev ulicemi, takže místo šesti členů čestné stráže doprovázející rakev tam byl strkající se dav uniformovaných policistů, kteří se snažili dostat k rakvi. Ti, kteří se nedokázali prodrat dost blízko, aby se ji mohli dotknout, šli podél ní, bili se v prsa a vykřikovali věty modliteb. Všude se ozývalo prozpěvování a ťukání muslimských růženců. Uvědomil jsem si, že pohybuju rty zároveň s ostatními a odříkávám prastaré modlitby, které mi utkvěly v paměti z dětství. Po chvíli jsem byl také pohlcen tou zvláštní směsicí zoufání a oslavováni. Slyšel jsem se, jak chválím Alláha za to, že na naše bezmocné duše sesílá tolik nespravedlnosti a hrůz.
Na hřbitově jsem se také držel v pozadí. Rakev zmizela v zemi, několik Šaknahího nejbližších přátel z policie se střídalo v zahazování hrobu. Truchlící sborové odříkávali další modlitby, třebaže imám se odmítl zúčastnit pohřbu až do konce. Indihar statečně stála u hrobu, držela za ruce Hákima a Zahru. Osmiletý Malý Džirdži pevně svíral Hákimovu druhou ruku. Někteří představitelé města přistupovali k Indihar a něco říkali a ona vážně kývala hlavou. Pak kolem ní procházeli všichni uniformovaní policisté a kondolovali jí. Až tehdy jsem viděl, jak se Indihar roztřásla ramena, začala plakat. Malý Džirdži se díval na rozpadající se hroby a přerostlé keře - výraz měl naprosto prázdný.
Když pohřeb skončil, všichni odešli. Zůstal jsem sám. Policejní oddělení připravilo na stanici malé pohoštění, protože Indihar ani na to neměla peníze. Viděl jsem, jak pokořující je pro ni celá situace. Kromě toho, že si zoufala ze smrti manžela, trápilo ji i to, že všichni její přátelé a známí viděli její bídu. Pro mnoho muslimů je ubohý pohřeb pro pozůstalé stejnou tragédií jako sama smrt milovaného člověka.
Rozhodl jsem se neúčastnit se recepce na stanici. Zůstal jsem na hřbitově a s pocitem zmatku a smutku v duši stál nad neoznačeným Džirdžiho hrobem. Pomodlil jsem se několik modliteb a pře-říkal několik pasáží z Koránu. „Slibuji ti, Džirdži," šeptal jsem, „Jawarski trestu neujde." Nedělal jsem si iluze, že potrestání Jawarského dá Šaknahímu lehčí spánek nebo zmenší zármutek Indihar či pomůže Malému Džirdžimu, Hákimovi a Zahře. Jen jsem nevěděl, co jiného mu mám říct. Nakonec jsem i já odešel. Vyčítal jsem si váhavost a modlil jsem se, aby už kvůli ní nikdy nebyl nikdo zraněn.
Myslel jsem na pohřeb, i když jsem jel z Catavinovy tajné skrýše zpět na stanici. Zaslechl jsem vzdálené hřmění a překvapilo mě to, protože ve městě mnoho bouřek nemíváme. Vyhlédl jsem předním sklem k obloze, ale v dohledu nebyly žádné mraky. Cítil jsem divné mrazení a uvažoval jsem, že možná ten hrom byl znamení boží, zdůrazňující mé vzpomínky na Šaknahího pohřeb. Poprvé od jeho smrti jsem pocítil hlubokou citovou ztrátu.
A také jsem si začínal uvědomovat, že má představa pomsty není nejvhodnější. Najít Paula Jawarského a odevzdat ho spravedlnosti nepřivede zpět Šaknahího, ani mě nevysvobodí z intrik, do kterých jsou Jawarski, Ridá Abú Ádil, Friedlander bej a nadporučík Hadždžár nějak zapleteni. Náhle jsem si uvědomil, že je načase přestat na tu záhadu myslet jako na jeden velký problém s jediným řešením. Žádný z hráčů nezná celý příběh, to mi bylo jasné. Budu muset sledovat každého zvlášť, sbírat všechny informace, které zjistím, a doufat, že na konci mi z toho vyjde něco žalovatelného. Jestli se Šaknahí ve svém tušení mýlil a já se pouštím do bláznivého podniku, skončím hůř než jen s ostudou. Skončím mrtvý.
Zaparkoval jsem policejní vůz v garáži a vyšel jsem do své kanceláře ve třetím patře stanice. Hadždžár svou kukaň málokdy opouští, takže byla jen malá pravděpodobnost, že by mě přistihl. Přistihl! Hergot, vždyť jsem se jen snažil udělat nějakou práci.
Od té doby, co jsem naposledy pracoval na počítači, uplynulo už několik týdnů. Sedl jsem si ke stolu a vložil do jednoho z portů nový kobaltový disk paměti. „Založ spis," přikázal jsem.
„Jméno spisu," žádal neosobní hlas počítače.
„Složka Fénix," řekl jsem. Neměl jsem skoro žádné vstupní informace. Nejdřív jsem přečetl jména z Šaknahího zápisníku. Pak jsem hleděl na obrazovku. Možná bylo načase pokračovat v Džirdžiho výzkumu. Všechny terminály na stanici byly napojeny na centrální policejní databázi. Problém byl v tom, že mi nadporučík Hadždžár nikdy stoprocentně nevěřil, takže mi byl povolen jen omezený přístup k tajným informacím. Se svým heslem jsem mohl obdržet informace, které

dostal každý civilista od informační služby v přízemí stanice. Za ty měsíce, co jsem tady pracoval, se mi však podařilo nenápadně získat všechny kódy ostatních klotových rukávů vyšší třídy. Při šíření informací mezi neuniformovanými zaměstnanci policie měl underground obrovský význam.Technicky to bylo vysoce nelegální, pochopitelně, ale ve skutečnosti to byl jediný způsob, jak většina z nás mohla vůbec něco dělat.
„Hledej," řekl jsem.
„Zvol řetězec," zamumlal annámský počítač legrační americkou výslovností.
„Búhatta." Ishák Abdulhádí Búhatta bylo první jméno v Šaknahího zápisníku. Byl obětí vraždy a jeho vrah dosud nebyl dopaden.
„Nahlas heslo," řekl počítač.
Měl jsem seznam bezpečnostních kódů na vytrženém listu papíru schovaný v manuálu. Ale to první heslo jsem se naučil nazpaměť už dávno. Byla to čtyřiadvacetiznaková směs písmen, číslic a arabských standardních symbolů pro výměnu informací. Musel jsem je naklepat ručně.
„Přijato," oznámil terminál. „Hledám."
Za třicet sekund se na monitoru objevil kompletní Búhattův spis. Přeletěl jsem životopis a podrobnosti smrti - zaujala mě jen informace o tom, že byl zabit zblízka výstřelem ze statické pistole, stejné jako Blanca. Potřeboval jsem se hlavně dozvědět, kam odvezli jeho tělo. Zjistil jsem to ze zprávy soudního lékaře, která tvořila poslední stránku spisu. Nekonala se žádná pitva, Búhattovo tělo bylo dopraveno do nemocnice Abú Amira na náměstí al-Islám.
„Hledat znovu?" zeptal se počítač.
„Ne," řekl jsem. „Importuj data."
„Databáze?"
„Nemocnice Abú Amira."
Počítač o tom chvíli uvažoval. „Současný bezpečnostní kód je dostatečný," rozhodl nakonec. Následovala dlouhá pauza, než se dostal k centrálním záznamům o nemocnici.
Když se na monitoru objevilo hlavní menu nemocnice, přikázal jsem, aby vyhledal záznamy o Búhattovi. Měl je hned a našel jsem, co jsem potřeboval. Přesné jak Šaknahího poznámky naznačovaly, byly Búhattovi téměř okamžitě po exitu odebrány srdce a plíce a transplantovány do těla Elwau Čámí. Předpokládal jsem, že i ostatní jeho informace týkající se obětí nevyřešených vražd jsou správné.
Teď jsem chtěl udělat důležitý krok v pátrání. „Hledat znovu?" ptala se nemocniční databáze.
„Ano," řekl jsem.
„Nahlas řetězec."
„Čámí." O několik sekund později jsem hleděl na seznam pěti jmen, od Čámí, Ali Masúda po Čámí, Zajda.
„Vyber položku."
„Čámí, Elwau." Když se spis objevil na obrazovce, pečlivě jsem ho pročetl. Čámí byl anonymní človíček, ne tak chudý jako někteří, ne tak bohatý jako jiní. Byl ženatý a měl sedm dětí, pět synů a dvě dcery. Žil ve čtvrti středně situovaných lidí severovýchodně od Budajínu. Lékařské záznamy se samozřejmě nezmiňovaly o potížích se zákonem, nicméně ve spoustě nadbytečných zpráv a formulářů jsem vyhrabal jeden důležitý fakt: Elwau Čámí vedl malý obchod v Budajínu, na Jedenácté ulici severně od Hlavní. Znal jsem ten obchod velice dobře. Vpředu Čámí prodával levné orientální koberce a zadní část pronajímal starým pákistánskym manželům, kteří prodávali turistům mosazné ozdoby. Zajímavé bylo, že dům s obchodem vlastnil Friedlander bej.
Čámí pravděpodobné pracoval také jako vrátný pro hazardní hernu v prvním patře.
Pak jsem vyhledal informace o Blance Mataro, změněnci, jehož mrtvolu jsem objevil s Džirdžim Šaknahím. Její tělo odvezli do jiné nemocnice a využili její ledviny a játra pro vážně nemocnou ženu, se kterou se nikdy nesetkala. Samo o sobě to nebylo nic neobvyklého: mnoho lidí mělo smlouvu, že v případě náhlé nebo náhodné smrti darují orgány. Připadalo mi však dost zvláštní, že příjemce orgánů byla čirou náhodou neteř Umara Abdulqáwího.
Strávil jsem hodinu a půl vyhledáváním spisů s ostatními jmény v zápisníku. Kromě Čámího měly ještě další dvě oběti -Blanca a Andreja Svobil - spojení s Papá. Mohl jsem také ke svému uspokojení dokázat, že ze zbývajících čtyř jmen dvě měla velice zřejmé spojení s Ridá Abú Ádilem. Byl jsem ochoten vsadit balík na to, že je tomu tak i s ostatními, ale nepotřeboval jsem to. Nic z toho se nikdy nedostane k soudu. Ani Friedlander bej ani Abú Ádil nikdy nebudou muset před soudce.
Takže, co jsem se vlastně dověděl? Za prvé: ve městě došlo v posledních několika týdnech nejméně ke čtyřem neobjasněným vraždám. Za druhé: všechny čtyři oběti byly zabity stejné, střelou zblízka ze statické pistole. Za třetí: zdravé orgány byly všem čtyřem obětem odňaty po smrti, protože všichni čtyři byli na seznamu dobrovolných dárců. Za čtvrté: všechny čtyři oběti a všichni příjemci měli přímou vazbu buď na Abú Ádila nebo Papá.
Prokázal jsem Šaknahího podezření mimo vši pochybnost, ale věděl jsem, že Hadždžár by i nyní popřel, že mezi těmi vraždami je nějaký vztah. Mohl jsem poukázat na to, že vrahové použili statickou pistoli, aby nepoškodili vnitřní orgány, ale i nad tím by Hadždžár mávl rukou. Byl jsem si zatraceně jistý, že Hadždžár o tomhle všem ví a že právě kvůli tomu jsem dostal za úkol vyšetřovat On Čchenga místo šťourání ve smrti Šaknahího. Měl jsem proti sobě spoustu mocných mužů. Ještě štěstí, že Bůh byl na mé straně.
„Hledat znovu?" chtěl vědět můj počítač.
Zaváhal jsem. Zbývalo mi zkontrolovat ještě jedno jméno, ale ve skutečnosti jsem nechtěl znát detaily. Potom, co ho střelili, Šaknahí po mně chtěl, abych zjistil, co bude s jeho orgány. Myslel jsem si, že to vím, ale neznal jsem konkrétní jméno. Byl jsem si jist, že část Džirdžiho dosud žije v těle některého z nižších zaměstnanců Abú Ádila nebo Friedlander beje, nebo jejich přátel či příbuzných. Byl jsem absolutné znechucený, takže jsem jen řekl: „Konec." Hleděl jsem na temnou obrazovku monitoru a přemýšlel jsem, co musím udělat dál.

Právě jsem bojoval s nutkáním najít na stanici někoho, kdo by mi mohl prodat několik sluníček, když mi na opasku zazvonil telefon. Sundal jsem ho a opřel se o opěradlo. „Haló," ohlásil jsem se.
„Marchaban," ozval se Morganův chraplavý hlas.
Tím v podstatě vyčerpal svoji arabštinu. Natáhl jsem se a vylovil ze stojánku svůj anglicky mluvící doďák. Rychle jsem si ho zapojil.
„Jak se vede, člověče?" zeptal se.
„Dobře, chvála bohu. Co se děje?"
„Vzpomínáte? Slíbil jsem, že vám dám ve středu vědět, kde se ten chlap Jawarski schovává."
„Jo, uvažoval jsem, kdy se ozvete."
„No, vypadá to, že jsem byl asi příliš optimistický." Znělo to žalostné.
„Měl jsem pocit, že Jawarski dobře zamete stopy."
„Připadá mi, že mu někdo pomohl, člověče."
Narovnal jsem se. „Jak to myslíte?"
Následovala pauza. „Mezi lidma se hodně mluví o tom, jak zastřelili Šaknahího. Většině lidí je úplné jedno, že vodpráskli poldu, ale nenašel jsem nikoho, kdo by měl osobně něco proti Šaknahímu samotnýmu. A Jawarski je odporný jak štěnice, takže by nikdo nehnul prstem, aby mu pomohl se vysekat."
Zavřel jsem oči a masíroval jsem si čelo. „Takže jak to, že jsme ho ani vy ani já nenašli?"
„Vždyť říkám, člověče. Vypadá to tak, že tu kurvu schovávaj policajti."
„Kde? Kdy?" Chiri se zaručovala za Morganovu spolehlivost, ale tahle historka byla až příliš neuvěřitelná.
„Zeptejte se svýho nadporučíka Hadždžára. On a Jawarski spolu popíjeli před pár týdny u Stříbrné palmy."
Řečeno slovy velkého křesťanského humoristy Marka Twaina, bylo to na mě příliš rozmanité. „Proč by Hadždžár, vysoce postavený policejní důstojník, nastrčil jednoho ze svých vlastních lidí šílenému uprchlému zabijákovi?"
Skoro jsem slyšel, jak Morgan trh] ramenem. „Myslíte, že by Hadždžár mohl být namočenej v nějaký křivárně, člověče?"
Kysele jsem se zasmál a Morgan se zasmál také. „Jenže to není k smíchu," řekl jsem. „Celou dobu jsem si myslel, že Hadždžár v něčem jede, ale neviděl jsem ho dávat Jawarskému rozkazy. Ale i tak je to odpověď na některé z mých otázek."
„O co se vlastně jedná?"
„Něco, co se jmenuje Složka Fénix. Zatím nevím, co to sakra znamená. Jen se snažte sehnat Jawarského, jo? Už jste se o něm něco užitečného dozvěděl?"
„Něco," řekl Morgan. „Čekal ve vězeňské cele v Chartúmu, teda na popravu. Nějakej chlap mu tam propašoval zbraň. Jednou odpoledne kráčí Jawarski po chodbě a potká dva neozbrojené strážce. Zastřelí je, pak jde do vězeňské kanceláře a začne kolem sebe střílet jak šílený, až mu někdo podá klíče. Pak si odemkne hlavní dveře a klidně vykráčí na ulici. Je tam dav lidí, kvůli tý střelbě, a on se protlačí mezi nimi, obejde blok domů a tam na něho čeká auto. Jawarski odjede pryč a není po něm ani stopa, dokud se neobjeví tady ve městě."
„Kdy to bylo?" zeptal jsem se.
„Je to tak měsíc, možná šest neděl. Udělal pár vloupaček, zabil několik dalších lidí. Pak onehdy kdosi poznal Jawarského u Meloula a zavolal poldy. Hadždžár pošle vás a Šaknahího. Zbytek znáte."
„Tak uvažuju," řekl jsem, „uvažuju, jestli opravdu někdo Jawarského v té hospodě poznal. Šaknahí si myslel, že Hadždžár nás vytipoval, nasadil Jawarského k Meloulovi a poslal Džirdžiho a mne, aby nás odpráskl."
„To by šlo, člověče. Budeme se na to muset Jawarského zeptat, až ho najdeme."
„Jo, máte pravdu," řekl jsem chmurné. „Díky, Morgane. Čmuchejte dál."
„Samo, člověče. Chci si vydělat ten zbytek peněz. Opatrujte se."
„Bez obav," řekl jsem a zavěsil si telefon na opasek.
Pomohlo mi, že jsem věděl víc, než věděli moji nepřátelé. Měl jsem výhodu, že jsem chodil s očima otevřenýma. Pořád ještě jsem neviděl, kam by mě to všechno mohlo dovést, ale aspoň jsem pochopil rozsah spiknutí, které jsem se snažil odkrýt. Nebudu tak hloupý, abych někomu naprosto věřil. Vůbec nikomu.
Když skončila směna, zajel jsem služebním vozem zpátky k 'policejní důstojnické klubovně' a vyzvedl seržanta Catavinu, který se mezitím hrozně opil. Vysadil jsem ho na stanici, odevzdal auto noční směně a čekal na Kmuzua. Služba skončila, ale ještě mě čekala spousta práce, než budu moci jít spát.

12

Fu'ád al-manhús nebyl zrovna nejchytřejší člověk, kterého znám. Jeden pohled, a bylo vám jasné: „Tenhle chlap je cvok." Vypadal jako ten pohádkový hrdina, kterému džin nabídne splnění tří přání a on utratí to první za talíř fazolí, druhé za lžíci a třetí za to, aby nemusel na konci oběda ten talíř a lžíci umýt.
Byl vysoký, ale vypadal tak hubený a vyhladovělý, že mohl být utečencem z benghásských táborů smrti. Jednou jsem byl u toho, když můj přítel Jacques obsáhl Fu'ádovu paži nad loktem mezi svým palcem a ukazovákem. Klouby měl obrovské, napuchlé, jako po nějaké hrozné nemoci kosti nebo z nedostatku vitamínů. Měl dlouhé špinavě hnědé vlasy, které si česal do vysokého účesu, a nosil silné brýle s tlustými umělými rámečky. Fu'ád si určitě nikdy nemohl dovolit nové oči, ani ty levné guatemalské s falešnými čočkami nikon. Měl trvale zmatený a ukřivděný výraz, protože byl vždycky o půldruhého taktu za kapelou.
'AI manhús' znamená něco jako 'stálý smolař', ale nezdálo se, že by ta přezdívka Fu'ádovi vadila. Vlastně byl šťastný, že si ho vůbec někdo všímá. A hrál svou roli cvoka lip než kdokoliv jiný z těch, co znám. Byl ve svém oboru v podstatě

geniální.
Seděl jsem s Kmuzuem u Chiri, u stolku v zadní části baru. Hovořili jsme o tom, čím byla má matka až donedávna. Fu'ád přišel a postavil se vedle mne, v ruce lepenkovou krabici. „Indihar mi dovoluje sem během dne chodit, Maríde," oznámil mi svým chraptivým, huhňavým hlasem.
„Mně to ani trochu nevadí," ujistil jsem ho. Kvůli němu jsem zapomněl, co jsem se chystal říct. Vzhlédl jsem k němu a on se na mě ze své výšky usmál a zatřásl svou krabicí. „Co je v té krabici?" zeptal jsem se.
Fu'ád to vzal jako pozvání, aby si přisedl. Přitáhl si od vedlejšího stolku židli. „Indihar říkala, že pokud to nikomu nebude vadit, dovolí mi to."
„Co ti dovolí?" ptal jsem se netrpělivě. Strašně nerad páčím z lidí informace. „Co v té krabici sakra máš?"
Fu'ád si zkroucenými prsty prohrábl umaštěné vlasy a hodil po Kmuzuovi nedůvěřivým pohledem. Pak se nahrbil nad stůl, položil krabici a zvedl víko. Uvnitř byl možná tucet laciných pozlacených řetízků. Fu'ád natáhl dlouhý ukazovák a točil jimi po dně krabice. „Vidíš?"
„Aha," kývl jsem. Vzhlédl jsem a zachytil Kmuzův pohled. Dopíjel sklenici ledového čaje - styděl jsem se, jak jsem ho tehdy podvedl a donutil vypít tolik alkoholu, a už jsem respektoval jeho přání. Opatrně postavil sklenici na podložku. V obličeji neměl žádný výraz, ale bylo mi jasné, že se mu Fu'ád nelíbí. Kmuzuovi se nelíbilo nic z toho, co viděl u Chiri.
„Kdes je vzal, Fu'áde?"
„Koukni." Zašklebil se. I zuby měl špatné.
Vylovil jsem z krabice jeden řetízek a chtěl jsem se na něj lip podívat, ale v klubu bylo příliš šero. Otočil jsem cenovku. Bylo na ní dvě sté padesát kiamů. „Poslyš, Fu'áde," řekl jsem pochybovačně, „turisté i místní, co sem chodí, si stěžují, když mají platit osm kiamů za drink. Myslím, že tady ti obchody příliš nepůjdou."
„No, já je tak draho neprodávám."
„Za kolik je tedy prodáváš?"
Al-manhús zavřel oči a předstíral, že se soustředí. Pak se na mě podíval, jako by mě žádal o laskavost. „Padesát kiamů?"
Znovu jsem se podíval do krabice a zamíchal řetízky na dně. Pak jsem zavrtěl hlavou.
„Tak dobře," řekl Fu'ád, „deset kiamů, ale já latif! Tak nic nevydělám."
„Možná bys je po deseti mohl prodat. Ty cenovky jsou z nejlepších obchodů ve městě," připustil jsem.
Fu'ád mi krabici rychle sebral. „Takže mají větší cenu než těch deset, co?"
Zasmál jsem se. „Podívej," obrátil jsem se na Kmuzua, „ty řetízky jsou z lacíného eloxovaného železa. Mají cenu tak nejvýš padesát fíků. Tady Fu'ád jde do nějakého drahého butiku, ukradne tam cenovky s nóbl jménem a trojcifernou cenou. Pak je přiváže na svou bižuterii a vnutí to opilým turistům. Počítá s tím, že si nevšimnou, co kupují, obzvlášť když není dobře vidět."
„Proto jsem se tě chtěl zeptat, jestli by ti nevadilo, kdybych sem chodil i při noční směně," řekl Fu'ád. „To je tady ještě větší tma. Možná bych prodal ještě víc."
„Ani nápad. Když Indihar chce, abys otravoval zákazníky během dne, je to její věc. Ale nerad bych, abys to dělal v noci, když tady bývám."
„Všude jinde než v Budajínu, já sídí," prohlásil Kmuzu zlověstně, „by mu usekli ruce, kdyby ho při tomhle chytili."
Fu'ád vypadal zděšeně. „Ty bys jim přece nedovolil, aby mi udělali něco takového, že ne, Maríde?"
Pokrčil jsem rameny. „'Co se týká zlodějů, mužů i žen, usekněte jim ruce. Je to odplata za jejich vlastní činy, příkladný trest od Alláha. Alláh je Mocný a Moudrý.' To je přímo z posvátného Koránu. Můžeš si to tam vyhledat."
Fu'ád tiskl krabici ke svému propadlému hrudníku. „Však počkej, až ode mě budeš něco chtít, Maríde!" křičel. Pak klopýtal ke dveřím, cestou převrhl židli a vrazil do Pualani.
„Dostane se z toho," řekl jsem Kmuzuovi. „Zítra tu bude zpátky. Ani si nevzpomene, co jsi mu řekl."
„To je chyba," řekl Kmuzu vážně. „Jednou se pokusí prodat jeden z těch řetízků nesprávné osobě. A možná toho bude po zbytek života litovat."
„Jo, ale Fu'ád už jiný nebude. Poslyš, potřebuju si promluvit s Indihar, než jí skončí směna. Bude ti vadit, když tě tady chvíli nechám samotného?"
„Vůbec ne, já sídí." Okamžik na mne hleděl prázdným pohledem. Vždycky jsem z toho nervózní, když to udělá.
„Pošlu někoho, aby ti přinesl ještě jeden ledový čaj." Pak jsem se zvedl a šel jsem k baru.
Indihar oplachovala sklenice. Když se to stalo s Džirdžim, řekl jsem jí, že nemusí chodit do práce, dokud se nebude cítit lip, ale ona říkala, že bude radši dělat, než aby seděla doma s dětmi a stýskala si. Musela vydělávat, aby mohla zaplatit ženu, která jí hlídala děti, a pořád ještě měla vydání s pohřbem. Všechna děvčata kolem ní chodila po špičkách, nevěděla, jak s ní mluvit a jak se chovat. V klubu z toho byla pěkně chmurná atmosféra.
„Potřebuješ něco, Maríde?" Měla červené a zapadlé oči. Nedívala se na mne, hleděla na sklenice v dřezu.
„Ještě jeden čaj pro Kmuzua, to je všechno."
„Hned." Sklonila se k ledničce pod barem a vytáhla džbán ledového čaje. Nalila sklenici a dál mě přehlížela.
Rozhlédl jsem se po baru. Na denní směně pracovala tři nová děvčata. Jen jedinou jsem si pamatoval jménem. „Brandi," zavolal jsem ji, „zanes to tomu vysokému chlápkovi vzadu."
„Myslíte toho kafra ?“ zeptala se. Byla malá, měla tlusté paže a baculatá stehna, velká umělá prsa a vlasy jako kartáč. Jejich blonďatost také nebyla od přírody. Měla na sobě spoustu tetování: na obou pažích, nad pravým ňadrem, na levé lopatce, na obou kotnících a na zadku. Jedno jí vykukovalo zpod 'fíkového listu'. Myslím, že jí to připadalo trapné, protože si vždycky přehazovala pléd, když seděla se zákazníky, a když tančila, nosila jasně červené boty s tlustou podrážkou a vysoké bílé ponožky. „Mám od něho vzít peníze?"
Zavrtěl jsem hlavou. „Je to můj řidič. Pije zadarmo."

Brandi kývla a odnesla čaj. Zůstal jsem u baru a zamyšleně točil jednou z korkových podložek. „Indihar," začal jsem konečně.
Podívala se na mě unaveně. „Řekla jsem ti, že nechci slyšet, že je ti to líto."
Zvedl jsem ruku. „Nehodlám to říct. Jen si myslím, že bys měla přijmout pomoc. Kvůli dětem, když ne kvůli sobě. Rád bych zaplatil za hrobku na hřbitově, kde leží jeho příbuzní. Chiri by ti ráda půjčila peníze—" Indihar rozčilené vydechla a utřela si ruce do ručníku. „To je další, co nechci slyšet. Džirdži a já jsme si nikdy nepůjčovali peníze. Nezačnu to dělat teď."
„Jistě, dobře, ale teď je jiná situace. Kolik dostáváš z policie důchodu?"
Znechuceně mrskla ručníkem. „Třetinu Džirdžiho platu. To je všecko. A ještě blábolili něco o zdržení. Tvrdí, že ty peníze začnu dostávat nejdřív za půl roku. Už předtím jsme tak akorát vyžili. Nemám tušení, jak to zvládnu teď. Nejspíš se budu muset podívat po nějakém levnějším bydlení."
Má první myšlenka byla, že místo ještě levnější než byt v Haffatu 'l-chála bude totálně nevhodné pro děti. „Možná." řekl jsem. „Podívej, Indihar, myslím, že už sis odpracovala placenou dovolenou. Já ti zaplatím dva nebo tři týdny předem a můžeš zůstat doma se Zahrou a Hákimem a Malým Džirdžim. Nebo můžeš využít ten čas a vydělat si nějaké peníze navíc, třeba—"
Brandi se vrátila k pultu a plácla sebou na židli vedle mě s opovržlivým výrazem v obličeji. „Ten hajzl mi nedal spropitné," zavrčela.
Podíval jsem se na ni. Nejspíš nebyla o nic chytřejší než Fu'ád. „Říkal jsem ti, že Kmuzu pije zadarmo. Zakazuju ti, abys ho otravovala."
„Kdo to je? Váš blízký přítel?" zeptala se s křivým úsměvem.
Podíval jsem se na Indihar. „Jak moc chceš, aby tady ta čubka dělala?"
Brandi seskočila ze sedačky a zamířila k šatné. „Dobře, dobře," řekl jsem, „Zapomeň, že jsem něco řekl."
„Maríde," ozvala se Indihar klidným, pečlivě ovládaným hlasem, „nech mě na pokoji. Žádné půjčky, žádné kšefty, žádné dárky. Souhlasíš? Jen mi prokaž tolik úcty, že mě necháš, abych si to vyřešila po svém."
Nedokázal jsem se s ní přít. „Jak si přeješ." Otočil jsem se a šel zpět ke Kmuzuovi. Opravdu jsem si přál, aby mi Indihar dovolila nějak ji pomoci. Strašně jsem ji obdivoval. Byla to skvělá, inteligentní žena, a navíc svým způsobem krásná.
Dal jsem si několik skleniček a zabil trochu času, a pak bylo osm hodin. Nastoupila Chiri a noční směna. Sledoval jsem, jak Indihar počítá pokladnu, platí děvčata z denní směny a odchází, aniž někomu řekla slovo. Šel jsem k pultu pozdravit Chiri. „Zdá se mi, že se Indihar příliš snaží být statečná," řekl jsem jí.
Seděla na stoličce za pultem a obhlížela těch sedm či osm zákazníků. „Včera mi povídala o svých dvanáctých narozeninách," začala vzdáleným hlasem. „Povídala, že znala Džirdžiho celý život. Oba vyrostli ve stejné malé vesnici. Vždycky se jí líbil, a když jí rodiče řekli, že dohodli se Šaknahíovými, že se děti vezmou, byla přešťastná."
Chiri se sehnula a vytáhla svou soukromou láhev tende. Nalila si půl sklenky a ochutnala. „Indihar prožila tradiční dětství. Její rodiče byli velice staromódní a pověrčiví. Vyrostla v Egyptě, kde se povídá, že dívky, které pijí vodu z Nilu, budou v dospělosti příliš vášnivé. Úplně své ubohé muže zničí. A tak je tam zvykem dívky před svatbou obřezávat."
„Spousta muslimů na venkově to dosud dělá."
Chiri přikývla. „Místní porodní bába Indihar obřezala a dala jí na ránu cibuli a sůl. Indihar zůstala sedm dní v posteli a její matka ji krmila kuřaty a granátovými jablky. Když konečně vstala, dala jí matka nové šaty, které právě dokončila. V lemu byl zašitý dívčin klitoris. Společné zanesly šaty k řece a hodily je do vody."
Otřásl jsem se. „Proč mi to všechno říkáš?"
Chiri polkla další doušek tende. „Abys pochopil, jak moc Džirdži pro Indihar znamenal. Říkala, že ta obřízka hrozně bolela, ale že byla ráda, když jí to udělali. Znamenalo to, že je konečně dospělá žena a že se může za Džirdžiho provdat s požehnáním své rodiny a přátel."
„To se mě přece netýká," řekl jsem.
„Povím ti, co se tě netýká: její finanční situace. Přestaň ji otravovat, Maríde. Myslíš to dobře a bylo správné, žes jí nabídl pomoc, když Džirdži zemřel. Ale Indihar řekla, že naše peníze nechce, a ty ji jen trápíš, když o tom pořád začínáš."
Klesla mi ramena. „Asi jsem si to neuvědomil. Dobře. Dík, že jsi mi to řekla."
„Bude v pořádku. A když bude mít potíže, svěří se nám. A teď chci, abys se za mne přimluvil u Kmuzua. Ten hoch se mi moc líbí."
Zvedl jsem obočí. „Ty se snažíš, abych žárlil? Kmuzu? To není typ na radovánky, pochop. Snědla bys ho zaživa."
„Stejně bych to ráda zkusila," pravila a usmála se, až zazářily její opilované zuby.
Nastal čas na další výstřel do tmy. „Chiri, co ti říkají písmena ALM?"
Chvíli o tom uvažovala. „Asociace lesbických matek," řekla. „Vzpomínáš na Hanúnu, tancovávala u Frenchyho. Posílali ji svůj časopis. Proč?"
Hryzal jsem si ret. „To nemůže být ono. Když si vzpomeneš, co jiného by ALM mohlo znamenat, dej mi vědět."
„Dobře, lásko. Co to má být? Nějaká hádanka?"
„Jo, hádanka."
„No, budu o tom přemýšlet," Zase se napila tende a hleděla na zrcadlovou stěnu za mou hlavou. „Co je pravdy na tom, že jsi spláchl všechny své osvěžující drogy? Nikdy jsem si nemyslela, že se toho dožiju. Budeme muset najít nového chemického šampióna?"
„Nejspíš. Vysypal jsem svou lékárničku hned po Džirdžiho smrti."
Chiri zvážněla. „Aha."
Na několik sekund se rozhostilo nepříjemné ticho. „Ale stejné ti povím," ozval jsem se konečně, „už několikrát jsem měl hroznou chuť. Je to strašně těžké, ale zatím se držím bez drog."

„Omezit je, to ještě jde, ale nechat toho úplné, to mi připadá trochu přehnané. Asi je to správné, ale já jsem celý život zastávala umírněnost, ve všem, teda i v abstinenci."
Usmál jsem se. „Dík za péči, ale já vím, co dělám."
Chiri smutně potřásla hlavou. „Doufám. Doufám, že si nic nenalháváš. Moc zkušenosti s tím, jak zvládat věci střízlivý, nemáš. Abys to neodskákal."
„Neboj, Chiri, zvládnu to."
„Možná by ses měl někdy stavit u Lajly. Mívá takové ty moďáky, co se při nich cítíš, jako bys spolkl hrst pilulek. Má kompletní výbavu: sluníčka, butiky, trifety, RPM, nač si vzpomeneš. Jen zapíchneš moďák. A když potřebuješ za čas použít mozek, moďák vyndáš a jsi zase čistý."
„Nevím, připadá mi to hloupé."
Chiri mávla rukama. „Záleží na tobě."
„Uděláš mi gin s bingarou?" Už se mi nechtělo povídat o drogách. Zase jsem cítil neodolatelnou chuť si něco vzít.
Než mi Chiri namíchala pití, díval jsem se, jak Jasmína na pódiu tančí. Jasmína pořád ještě byla ta nejkrásnější sbírka chromozomů XY, jakou jsem kdy viděl. Teď, když jsme se zase spřátelili, svěřila se mi, jak ji mrzí, že si nechala ostříhat své dlouhé černé vlasy. Zase si je nechává narůst. Při tom smyslném svíjení se na mě pořád po očku dívala. Pokaždé, když zachytila můj pohled, usmála se. Usmíval jsem se také.
„Tady to máš, šéfe," postavila Chiri sklenku na podložku přede mnou.
„Dík," řekl jsem. Zvedl jsem ji, přejel Jasmínu spalujícím pohledem a vrátil jsem se za Kmuzuem. „Poslyš," povídám, „máš tady tajnou obdivovatelku. Víš o tom?"
Kmuzu vypadal zmateně. „Jak to myslíte, já sídí?"
Zaculil jsem se na něho. „Myslím, že Chirigo by ti moc ráda zvedla tep."
„To není možné," vydechl. Vypadal velice znepokojeně.
„Copak se ti nelíbí? Ona je fantastická ženská. Toho jejího divadýlka s honbou za skalpy se nemusíš bát."
„V tom to není, já sídí. Nehodlám se ženit, dokud jsem otrokem."
Rozesmál jsem se. „Ale to Chiri perfektně vyhovuje. Podle mne se také nehodlá vdávat."
„Když jsme se poprvé setkali, řekl jsem vám, že jsem křesťan."
Chiri přišla k našemu stolu a přisedla si, než jsem mohl na jeho slova zareagovat. „Jak se vede, Kmuzu?"
„Mám se dobře, slečno Chirigo," odpověděl. Jeho tón byl téměř ledový.
„Víš, tak jsem uvažovala, jestli jsi to už někdy dělal s někým, kdo měl zapnutou nejnovější Honey Pílar. Hoř, hoř zvolna, pomalu. Tu mám nejraději. Jsem z toho tak slabá, že se sotva dokážu zvednout z postele."
„Slečno Chirigo—"
„Klidně mi říkej Chiri, zlatíčko."
„—chtěl bych, abyste mě přestala sexuálně obtěžovat."
Chiri se na mě podívala a vytáhla obočí. „Já ho sexuálně obtěžuju? Jen jsem se ptala, jestli už to někdy dělal—"
„Je to pravda, že se Honey Pílar už zase rozvádí?" ozvala se Raní, jeden z debíků na noční směně. Zrovna se přicourala k našemu stolu. Zřejmě nikdo ze zákazníků nedával spropitné a neobjednával koktejly. Musela to být opravdu nanicovatá noc, když jsme my dva s Kmuzuem byli to nejzábavnější v baru.
Chiri vypadala pohoršené. „Okamžitě některá vylezte na pódium a tancujte!" křičela. Pak se zvedla a šla zpátky k pultu. Lily, ta hezká belgická změněnka, si sundala halenku a šla si pustit hudbu.
„Myslím, že toho vzrušeni už pro dnešek stačilo," zívl jsem. „Pojď, Kmuzu. Jdeme domů."
Jasmína ke mně přistoupila a položila mi ruku na rameno. „Přijdeš zítra? Potřebovala bych si s tebou soukromě promluvit."
„Chceš si popovídat hned teď?"
Rozpačitě odvrátila oči. „Ne, někdy jindy. Ale chtěla jsem ti dát tohle." Natáhla ruku se svým kalkulátorem I ťing. Přisahala na I ťing a pořád tvrdila, že přesně předpověděl všechny ty hrozné věci, které se před několika měsíci staly.
„Možná ho zase potřebuješ."
„To nevím. Proč si ho nenecháš?"
Vložila mi ho do dlaně a přimáčkla mi k němu prsty. Pak mě políbila. Byl to něžný, dlouhý polibek na rty. Překvapilo mě, jak mě rozechvěl.
Rozloučil jsem se s Chiri a děvčaty a Kmuzu mě následoval do teplé, divoké noci na Hlavni. Šli jsme pěšky dolů k bráně a naši i auto. Celou cestu domů mi Kmuzu vysvětloval, že mu Chiri připadá příliš nestoudná a nestydatá.
„Ale myslíš si, že je sexy?" zajímalo mě.
„To sem nepatří, já sídí," řekl. Potom už se jen soustředil na řízení.
Když jsem přijeli do sídla Friedlander beje, šel jsem k sobě a snažil jsem se relaxovat. Vzal jsem si notebook a natáhl jsem se na postel. Snažil jsem se srovnat si myšlenky. Podíval jsem se Jasmínin elektronický I ťing a tiše jsem se zasmál. Jen tak, bez nějakého záměru, jsem zmáčkl bílý knoflík označený H. Přistroj zahrál svoji cinkavou písničku a pak promluvil umělý ženský hlas. „Hexagram Šest. Sung. Svár. Změny v první, druhé a šesté řadě."
Vyslechl jsem výroky a komentář k nim a pak jsem zmáčkl Č - čáry. Všechno, co jsem zjistil, bylo, že jsem v obtížném období a že, pokud se budu snažit dospět ke svému cíli násilím, narazím na veliký odpor. K tomu jsem nepotřeboval kapesní počítač.
Obraz byl 'Nebe nad vodami' a věštba mi radila, abych se držel blízko domova. Problém spočíval v tom, že na to bylo už trochu pozdě. „Pokud se rozhodneš bojovat s potížemi," upozorňovala mě mechanická žena, „učiníš malý pokrok, který se však brzy obrátí a nechá té v ještě horší situaci než předtím. Vyhni se těm potížím, pečuj o zahradu a ignoruj své mocné nepřátele."

Jako bych přesně tohle nechtěl ze všeho nejvíc. Byl bych mohl hodit za hlavu Jawarského a Abú Ádila, odepsat Šaknahího jako bolestivou tragédii a nechat Papá, ať si vyřídí svůj problém s Umm Sa'ad tím, že přikáže Kamenům, které mluví, aby jí ukroutili její spikleneckou hlavu.
Bohužel, nic z toho jsem nemohl udělat. Hleděl jsem smutně na hračku I ťing. Pak jsem si vzpomněl, že mi nadiktovala ještě jeden hexagram, který by mi mohl říct, k čemu všechny události vedou. Zmáčkl jsem CH.
„Hexagram Sedmnáct. Suej. Následování. Bouře na jezeře." Kdoví, co to znamenalo. Bylo mi řečeno, že se dostávám do velice příznivých okolností. Jediné, co jsem měl dělat, bylo sladit svou činnost do harmonie s lidmi, se kterými musím jednat. Jen musím přizpůsobit svá přání potřebám doby.
„Fajn, přesně tohle budu dělat. Jen bych potřeboval někoho, kdo by mi říkal, jaké jsou 'potřeby doby'."
„Takové předpovídání osudu je rouhání," pravil Kmuzu. „Každé ortodoxní náboženství na světě ho zakazuje." Vůbec jsem ho neslyšel vejít do místnosti.
„Ta myšlenka synchronnosti má logiku," řekl jsem. Popravdě, měl jsem na I ťing stejný názor jako on, ale považoval jsem za svou povinnost co nejvíc ho vytáčet. Možná se mi podaří něčím ho uvolnit.
„Jednáte s velice nebezpečnými lidmi, já sídí. Vaše jednání se přece musí řídit rozumem, ne touhle dětinskou hračkou."
Hodil jsem mu Jasmínin přístroj. „Máš pravdu, Kmuzu. Takovéhle věci mohou být nebezpečné, zejména v rukou důvěřivého hlupáka."
„Zítra to vrátím slečně Jasmíne."
„Fajn," souhlasil jsem.
„Budete dnes večer ještě něco potřebovat?"
„Ne, Kmuzu, jen si udělám pár poznámek a pak si lehnu."
„Tak dobrou noc, já sídí."
„Dobrou noc, Kmuzu." Zavřel za sebou dveře.
Vstal jsem a svlékl jsem se. Pak jsem shrnul přikrývky na posteli a znovu jsem si lehl. Začal jsem si do notebooku zapisovat jména: Friedlander bej, Ridá Abú Ádil a Umar Abdulqáwí, Paul Jawarski, Umm Sa'ad, nadporučík Hadždžár. Ti jsou špatní. Pak jsem si napsal seznam těch dobrých: já.
Vzpomněl jsem si na přísloví, které jsem jako dítě slyšel v Alžíru. „Utíkat, když to není nutné, je lepši než neutíkat, když to nutné je." Krátký výlet do Šanghaje nebo do Benátek se zdál být v dané situaci jedinou rozumnou věcí.
Nejspíš jsem při uvažování, jak nacpu tašku oblečením a penězi a uteču do zimolezem provoněné noci, usnul. Zdál se mi bizarní sen o baru u Chiri. Vypadalo to, jako že nadporučík Hadždžár je šéfem podniku a já jsem tam šel, protože jsem někoho hledal, snad Jasmínu nebo Fajzu, jednu z mých pubertálních lásek. Šlo o nějaký spor s mou matkou o to, jestli jsem v kufru přinesl nebo nepřinesl láhev šerbetu, a pak jsem byl ve škole a byl jsem nahý a nebyl jsem naučený na nějakou hrozné důležitou zkoušku.
Někdo mnou cloumal a křičel: „Probuďte se, já sídí!"
„Co se děje, Kmuzu?" ptal jsem se rozespale. „Co je?"
„Dům hoří!" řekl. Tahal mě za paži, až jsem se zvedl.
„Nevidím žádný oheň." Ale kouř jsem cítil.
„Celé tohle patro hoří. Nemáme moc času. Musíme se dostat ven."
Teď už jsem byl úplné vzhůru. Viděl jsem těžkou clonu kouře visící ve světle úplňku, který nahlížel do pokoje skrz okenice. „Jsem v pořádku, Kmuzu. Probudím Friedlander beje. Myslíš, že hoří celý dům, nebo jen tohle křídlo?"
„Nemohu říct, já sídí."
„Tak utíkej do východního křídla a vzbuď moji matku. Dohlédni na to, aby se v pořádku dostala ven."
„A Umm Sa'ad také."
„Jo, také." Vyběhl jsem z pokoje. Než jsem seběhl do haly, sebral jsem se stolu telefon. Rychle jsem namačkal čísla tísňového volání, ale linka byla obsazená. Zaklel jsem a zkusil jsem to znovu. Pořád obsazeno. Volal jsem a volal, připadalo mi to jako věčnost, než se mi ozval nějaký ženský hlas. „Hoři," křičel jsem. To už jsem byl bez sebe rozčilením.
„Sídlo Friedlander beje blízko křesťanské čtvrti."
„Děkuji, pane," řekla ta žena. „Hasiči jsou na cestě."
Vzduch už byl nedýchatelný a čpavý kouř mě pálil v nose a krku. Zarazil jsem se ve dveřích a rychle jsem utíkal najit své džíny. Vím, z hořící budovy se máte snažit dostat ven co nejrychleji, ale plameny jsem zatím neviděl a neměl jsem pocit, že by mi hrozilo akutní nebezpečí. Ukázalo se, že jsem se mýlil. Zatímco jsem se zdržel, abych si navlékl kalhoty, začal mě na zádech spalovat horký popel ve vzduchu. V té chvíli jsem to necítil, ale získal jsem tak spáleniny druhého stupně na hlavě, krku a ramenou, která jsem měl holá. Vlasy jsem měl škaredě ohořelé, ale bradka mi dokonale ochránila obličej. Tehdy jsem si slíbil, že už se nikdy neoholím.
Na chodbě jsem uviděl první plameny. Žár byl nesnesitelný. Utíkal jsem s rukama kolem hlavy a snažil jsem se chránit si obličej a oči. Než jsem uběhl tři metry od bytu, měl jsem ošklivě spálená chodidla. Zabušil jsem na dveře k Papá, jistý, že zemřu hned tam, ve statečné, byť hloupé snaze zachránit starce, který byl s největší pravděpodobnosti už stejně mrtev. Z podvědomí se mi vynořila vzpomínka, jak se mě před nedávném ptal, jestli mám odvahu naplnit si zase plíce ohněm.
Žádná odpověď. Zabušil jsem hlasitěji. Na zádech mi naskakovaly puchýře a začínal jsem se dusit. Ustoupil jsem o krok, zvedl jsem nohu a kopl jsem vší silou do dveří. Nic se nestalo. Byly zamčené a zámek se asi horkem zvětšil. Kopl jsem znovu a tentokrát se dřevěný rám kolem zámku rozštípl. Ještě jedno kopnutí a dveře se rozlétly, až narazily do zdi pokoje.
„Šejchu!" křičel jsem. Kouř tady byl snad ještě hustší. Ve vzduchu byl cítit ostrý zápach palici se umělé hmoty. Věděl jsem, že musím Papá dostat ven co nejrychleji, než nás jedovaté plyny otráví. Má naděje na to, že najdu Papá živého,

pomalu zhasínala. Jeho ložnice byla nalevo vzadu a i tam byly dveře zavřené a zamčené. Kopal jsem do nich a vůbec jsem si nevšímal bodavé bolesti, která vystřelovala mou holení a kotníkem. Na lízání ran bude čas později - budu-li živ.
Papá byl vzhůru, ležel na zádech v posteli a rukama svíral přikrývku. Běžel jsem k němu. Jeho oči sledovaly každý můj pohyb. Otevřel ústa, chtěl cosi říct, ale nevydal ani hlásku. Zesláble zvedl ruku. Neměl jsem čas přemýšlet, co mi chce sdělit. Strhl jsem pokrývky a zvedl jsem ho do náruče, jako by byl dítě. Nebyl vysoký, ale od dob své atletické slávy pěkně přibral. Nezáleželo na tom. Nesl jsem ho z ložnice s nadlidskou silou. Věděl jsem, že mi dlouho nevydrží. „Hoří!" křičel jsem zase, když jsem se vracel přes hlavní pokoj. „Hoří! Hoří!" Kameny, které mluví, měli pokoje vedle pokojů Papá. Neodvážil jsem se ho položit, abych je probudil. Musel jsem si probíjet cestu skrz plameny do bezpečí.
Právě jsem se dostal na konec chodby, když se ti dva obři objevili za mnou. Žádný neřekl ani slovo. Oba byli, jak je pánbu stvořil, ale nijak jim to nevadilo. Jeden z nich mi vzal Papá, ten druhý zvedl mě a zbytek cesty dolů po schodech a ven do čistého vzduchu mě odnesl.
Kámen si musel uvědomit, jak hodně jsem popálený a vyčerpaný a jak blízko zhroucení jsem se dostal. Byl jsem mu hrozně vděčný, ale neměl jsem sílu mu poděkovat. Slíbil jsem si, že hned, jak budu moci, udělám pro Kameny něco - třeba jim koupím pár nevěřících na mučení. Chápejte, co dáte Gogovi a Magogovi, kteří mají všechno?
Hasiči už roztahovali své zařízení, když dorazil Kmuzu, aby zjistil, co je se mnou. „Vaše matka je v bezpečí. Ve východním křídle žádný oheň nebyl."
„Děkuji ti, Kmuzu," zašeptal jsem. Vnitřek nosu mě pálil a bolel, stejně jako krk.
Jeden z hasičů mě opláchl sterilní vodou, pak mě zabalil do prostěradla a opláchl mě znovu. „Tady máte," podal mi sklenici vody. „To vám udělá dobře v ústech a v krku. Budete muset jet do nemocnice."
„Proč?" zeptal jsem se. Pořád ještě mi nedocházelo, jak ošklivé popáleniny mám.
„Pojedu s vámi, já sídí." navrhl Kmuzu.
„Papá?"
„Také potřebuje okamžité lékařské ošetření," řekl Kmuzu.
„Tak pojedeme společně," souhlasil jsem.
Hasiči mě zavedli do ambulance. Friedlander bej už ležel vevnitř na nosítkách. Kmuzu mi pomohl nahoru. Pokynul mi. Naklonil jsem se k němu. „Zatímco se budete zotavovat," řekl tiše, „pokusím se zjistit, kdo to zapálil."
Chvíli jsem na něho hleděl a snažil se srovnat si myšlenky. Zamrkal jsem a uvědomil jsem si, že mi shořely řasy. „Ty si myslíš, že jde o žhářství?"
Řidič sanitky zavřel jednu polovinu zadních dveří. „Mám důkaz," řekl Kmuzu. Pak řidič zavřel i druhou polovinu. V příštím okamžiku jsme s Papá uháněli ulicemi se zapnutou sirénou. Papá se na nosítkách nehýbal. Vypadal žalostně slabý. Také mi nebylo nadvakrát. Nejspíš to byl trest za to, že jsem se smál hexagramu Šest.

13

Matka mi přinesla pistáciové ořechy a čerstvé fíky, ale já jsem měl ještě pořád potíže s polykáním. „Tak si vezmi tohle," navrhla. „Přinesla jsem i lžičku." Sundala z misky víčko a postavila ji na podnos na posteli. Brala svou návštěvu velice vážně.
Dávali mi prostředky proti bolesti, ale mohli mi jich dát i víc. Na druhé straně, mírná dávka Sonneinu z kapačky je lepší než dostat drátem do oka. Samozřejmě, mám ten pokusný doďák, co blokuje bolest, a stačilo si hojen zapojit a mít jasnou hlavu a žádné bolesti. Ale prostě se mi nechtělo ho použít. Vůbec jsem o něm lékařům a sestrám neřekl, protože jsem raději chtěl drogy. Když jste střízliví, je v nemocnici hrozná nuda.
Zvedl jsem hlavu z polštáře. „Co je to?" zeptal jsem se ochraptěle. Naklonil jsem se dopředu a vzal jsem si misku.
„Zakysané velbloudí mléko. Když jsi býval nemocný, vždycky jsi to měl rád. Když jsi byl malý." Zdálo se mi, že jsem v jejím hlase zaslechl nebývalou něžnost.
Zakysané velbloudí mléko není nic, kvůli čemu by člověk nadšením vyskočil z postele. Fakt ne, a já jsem také nevyskočil. Vzal jsem však lžičku a předstíral jsem, jak moc mi to chutná, jen abych jí udělal radost. Když se mi podaří trochu sníst, možná bude spokojená a půjde domů. Pak bych si mohl zazvonit o další dávku Sonneinu a pěkně si zdřímnout. To bylo na pobytu v nemocnici to nejhorší: ujišťovat všechny návštěvníky, že je vám líp a poslouchat historie jejich vlastních nemocí a nehod, které byly pochopitelně vždycky daleko těžší, než je ta vaše.
„Ty sis o mě opravdu dělal starost, Maríde?" chtěla vědět.
„Samozřejmě," řekl jsem a položil jsem hlavu na polštář. „Proto jsem poslal Kmuzua, aby ti pomohl do bezpečí."
Smutně se usmála a potřásla hlavou. „Možná bys byl šťastnější, kdybych uhořela. Pak by ses za mě už nemusel stydět."
„Přestaň si dělat starosti, mami."
„Dobře, zlato." Dlouho se na mne mlčky dívala. „Jak to vypadá s tvými spáleninami?"
Pokrčil jsem rameny. Zabolelo to tak, že jsem až zamžikal. „Pořád ještě to bolí. Sestry mi na to čas od času nastříkají tenhle bílý sajrajt."
„Určitě je to pro tebe dobré. Jen je nechej, určitě vědí, co dělají."
„Já vím, mami."
Následovala další trapná pauza. „Myslím, že bych ti něco měla říct," začala konečně. „Nechovala jsem se vůči tobě úplně fér."
„Prosím?" Nepřekvapilo mě to, ale myslel jsem si, že raději spolknu všechny sarkastické poznámky, které mě napadaly, a nechám ji, ať mi to poví.
Hleděla na ruce složené v klíně. Kroutily roztřepeným plátěným kapesníkem. „Vím toho o Friedlander bejovi a Ridá Abú

Ádilovi mnohem víc, než jsem ti řekla."
„Ach," poznamenal jsem.
Pohlédla na mne. „Znám je oba z dřívějška. Ještě předtím, než ses narodil, když jsem byla ještě děvče. Tehdy jsem vypadala mnohem lip. Chtěla jsem se dostat pryč ze Sidi bel-Abbés, jít třeba do Káhiry nebo Jeruzaléma, být holo hvězdou. Třeba se i nechat zadrátovat a pak dělat moďáky, ne sex moďáky jako Honey Pílar, ale něco na úrovni a úctyhodného."
„Takže Papá nebo Abú Ádil ti slíbili, že z tebe udělají hvězdu?"
Znovu hleděla na ruce. „Přišla jsem sem, do města. Když jsem sem přišla, byla jsem úplně bez peněz a nějaký čas jsem měla i hlad. Pak jsem potkala někoho, kdo se o mne chvíli staral a seznámil mě s Abú Ádilem."
„A co pro tebe udělal Abú Ádil?"
Vzhlédla a z očí jí stékaly slzy. „Co myslíš?"
„Slíbil, že si tě vezme?"
Jen zakroutila hlavou.
„Udělal ti dítě?"
„Ne. Nakonec se mi jen vysmál a dal mi lístek zpátky do Sidi-bel-Abbés." Ve tváři se jí objevil hněv. „Nenávidím ho, Maríde."
Přikývl jsem. Mrzelo mě, že začala tuhle zpověď. „Nechceš mi tedy říct, že Abú Ádil je můj otec, že? A co Friedlander bej?"
„Když jsem přišla do města, byl na mě Papá velice hodný. Proto, i když jsem byla tam v Alžíru hrozně zlá, že jsi mě našel, potěšilo mě, že se Papá o tebe stará."
„Někteří lidé ho nenávidí," řekl jsem.
Upřeně na mne hleděla, pak jen pokrčila rameny. „Vrátila jsem se do Sidi-bel-Abbés a pak, za pár let, jsem potkala tvého otce. Zdálo se mi, že mi život utíká strašně rychle. Narodil ses, trochu jsi vyrostl a odešel jsi z Alžíru. Uplynulo dalších pár let. A pak, krátce po tom, co jsi mě navštívil, jsem dostala zprávu od Abú Ádila. Psal, že na mě myslí a že by mě chtěl vidět."
Rozrušilo ji to a zmlkla, aby se uklidnila. „Věřila jsem mu. Nevím proč. Možná jsem si myslela, že můžu dostat druhou šanci, že se mi vrátí všechny ty ztracené roky a že budu moci napravit chyby, které jsem udělala. Co ti mám říct, zatraceně jsem to zase zkurvila."
Zavřel jsem oči a přetřel jsem si je. Pak jsem se podíval do matčina zoufalého obličeje. „Co jsi udělala?"
„Zase jsem se nastěhovala k Abú Ádilovi. Do toho velkého baráku, co má v chudinské čtvrti. Proto toho o něm tolik vím, proto vím o Umm Sa'ad. Musíš si na ni dávat pozor, miláčku. Pracuje pro Abú Ádila a má v plánu zničit Papá."
„Já vím."
Vyvedlo ji to z míry. „Ty už to víš? Jak?"
Usmál jsem se. „Ádilův souložníček mi to pověděl. V podstatě odepsali Umm Sa'ad. Už nepatří do jejich plánů."
„Stejně," zvedla varovný prst, „musíš si na ni dávat veliký pozor. Má v ohni svá vlastni želízka."
„Jo, tomu věřím."
„Ty víš o moďáku Abú Ádila? Ten, na který nahrál sebe sama?"
„Jo, vím. Umar mi o tom řekl. Chtěl bych se k němu na pár minut dostat."
Zamyšleně se kousala do rtu. „Možná bych mohla něco vymyslet."
Joj! To jsem tak potřeboval. „Není to zase tak důležité, mami."
Začala zase plakat. „Je mi to tak líto, Maríde. Omlouvám se za všechno, co jsem udělala, za to, že jsem nebyla taková máma, jakou jsi potřeboval."
Sakra, opravdu jsem se cítil dost bídně, a teď jsem měl řešit její záchvat špatného svědomí. „Já se ti také musím omluvit, mami," řekl jsem a překvapilo mě, že to myslím doopravdy. „Nikdy jsem ti neprokazoval úctu—"
„Nikdy jsem si žádnou nezasloužila!"
Zvedl jsem obě ruce. „Raději toho nechme, než se začneme prát, kdo komu víc ublížil. Vyhlasme příměří nebo něco takového."
„Snad bychom mohli začít znovu?" V hlase se ozvala plachá naděje.
Dost jsem o tom pochyboval. Nevěděl jsem, jestli je možné začít znovu, zejména po tom všem, co se mezi námi stalo, ale říkal jsem si, že bych jí měl dát šanci. „Proč ne, zkusme to. Já o minulost nestojím."
Usmála se trochu křivým úsměvem. „Líbí se mi žít s tebou u Papá, chlapče. Chce se mi věřit, že už nebudu muset jit zpátky do Alžíru a... však víš."
Zhluboka jsem se nadechl. „Slibuji ti, mami, že se už nikdy nebudeš muset k tomu životu vrátit. Jen mě nechej, abych se o tebe staral."
Vstala a přistoupila k lůžku. Vztáhla ke mně ruce, ale ještě jsem se neodhodlal k vyjádření láskyplného vztahu. Nejspíš s tím mám problémy obecně, nikdy jsem nebýval příliš otevřený. Dovolil jsem jí, aby se nade mne naklonila, políbila mě a objala. Zašeptala něco, ale neslyšel jsem ji dobře. Několikrát jsem ji poklepal na záda, víc jsem nedokázal. Pak se zase vrátila na židli.
Povzdechla si: „Jsem velice šťastná, Maríde. Šťastnější, než si zasloužím. Vždycky jsem toužila dostat šanci žít normální život."
Sakra, tolik štěstí, a přitom mě to nic nestálo. „A co chceš dělat, mami?"
Zachmuřila se. „Vlastně nevím. Něco užitečného. Opravdového."
Před očima mi vyskočila bláznivá představa Angely Monroe jako ficky v nemocnici. Okamžitě jsem ji zahnal. „Abú Ádil tě zavolal, aby jsi špehovala Papá, že?"

„Jo, a já káča si myslela, že mu jde o mne."
„A jak ses s nim rozešla? Byla bys ochotná špiclovat ho pro nás?"
Pochybovačně zakroutila hlavou. „Když já jsem mu ale od plic pověděla, že se nenechám zneužívat. Kdybych se tam vrátila, asi by mi neuvěřil, že mě to mrzí. Ale třeba ano. Je hrozné namyšlený, víš. Takoví chlapi si myslí, že by pro ně ženská šla do ohně. Možná by mi na to skočil." Věnovala mi suchý úsměv. „Vždycky jsem byla dobrá herečka. Chálid říkával, že nejlepší."
Vzpomněl jsem si, že Chálid býval její pasák. „Pouvažuju o tom, mami. Neudělám nic, co by pro tebe bylo nebezpečné. Ale potřeboval bych tajnou zbraň, o které by Abú Ádil nevěděl."
„Stejné mám pocit, že Papá něco dlužím. Když srovnám, jak mě Abú Ádil využíval, a co všechno pro mě Papá udělal!"
Nebyl jsem nijak nadšený tím, že by se mela ještě víc zamotat do všech těch intrik, ale uvědomoval jsem si, že by mohla být úžasným zdrojem informací. „Mami," zeptal jsem se jakoby mimochodem, „co ti říkají písmena ALM?"
„ALM? Nevím. Nic, abych pravdu řekla. Asociace lázeňských manikýrek? To jsou odbory šlapek, ale nevím, jestli tu ve městě mají organizaci."
„To je jedno. A co Složka Fénix? Také nic?"
Viděl jsem, jak sebou nepatrně trhla. „Ne," řekla pomalu, „o tom jsem v životě neslyšela." V jejím hlase ale bylo cosi, co mě přesvědčilo, že zase lže. Nebyla vhodná chvíle se tím zabývat, ale až se vrátím z nemocnice, nalejeme si čistého vína.
„Mami," zívl jsem, „nějak se mi chce spát."
„Jen spi, chlapče, já už půjdu." Zvedla se a starostlivé mi rovnala přikrývku. „Nechám ti tu velbloudí kyšku na stolku."
„Dobrá, mami."
Sehnula se a znovu mě políbila. „Zítra zase přijdu. Teď se musím jít podívat, jak se vede Papá."
„Pozdravuj ho ode mne a řekni, že prosím Alláha za jeho brzké uzdravení." U dveří se ještě obrátila a zamávala mi. Pak vyšla z pokoje.
Dveře se za ni ještě ani nezavřely, když mě něco napadlo: jediný člověk, který věděl, že jsem byl v Alžíru navštívit svou matku, byl Sajíd Polo-hadždž. To on musel máti pro Abú Ádila najít. Zaprodal mě.
Slíbil jsem si, že si to s ním vyřídím tak, že na to do smrti nezapomene.
Ať už bylo cílem toho spiknutí cokoliv, ať už bylo ve Složce Fénix cokoliv, bylo to pro Abú Ádila úžasně důležité. V posledních měsících nasadil Sajída, Kmuzua a Umm Sa'ad, aby nás špehovali. Napadlo mě, kolik jiných, o kterých ještě nevím.
Později to odpoledne, téměř před večeří, se objevil Kmuzu. Měl na sobě bílou košili bez kravaty a černý oblek. Vypadal jako zaměstnanec pohřebního ústavu. Tvářil se vážné, jako by se na chodbě od nějaké sestry dověděl, že je to se mnou beznadějné. Možná už mi nikdy nedorostou vlasy nebo budu muset žit celý život s tím bílým sajrajtem na kůži.
„Jak se vám daří, já sídí?“ zeptal se.
„Trpím opožděným syndromem stresu z požáru," vysvětlil jsem mu. „Teprve teď mi dochází, že jsem se z toho vůbec nemusel dostat. Kdybys tam nebyl a nevzbudil mě—"
„Kdybyste nebyl měl zapojený spací doďák, byl by vás ten oheň vzbudil."
Na to jsem nepomyslel. „Asi jo," řekl jsem. „Ale stejné, vděčím ti za život."
„Vy jste zachránil pána domu, já sídí. On mi dává střechu nad hlavou a chrání mě před Abú Ádilem. Jsme vyrovnáni."
„Přesto cítím, že jsem tvým dlužníkem." Jak si cením svého života? Mohl bych mu dát něco stejně hodnotného? „Jak by se ti líbilo být svobodný?" zeptal jsem se.
Kmuzu svraštil obočí. „Dobře víte, že svoboda je to, po čem toužím nejvíc. Ale také víte, že je v rukou pána domu. Na něm záleží."
Pokrčil jsem rameny. „Mám na Papá slušný vliv. Podívám se, co se dá dělat."
„Byl bych vám velice vděčný, já sídí." Výraz v obličeji žádné vzrušení nenaznačoval, ale věděl jsem, že zdaleka není tak klidný, jak předstírá.
Ještě chvíli jsme si povídali a pak se Kmuzu zvedl, že půjde. Ujistil mě, že matce a služebnictvu nehrozí žádné nebezpečí, inšalláh. V domě je dvacet ozbrojených strážců. Samozřejmě, nedokázali zajistit, aby se někdo nedostal dovnitř a nezapálil západní křídlo. Nekalá konkurence, špionáž, žhářství, pokus o vraždu - už dávno nevyjádřili nepřátelé Papá tak hlasité svou nenávist.
Když Kmuzu odešel, velice rychle jsem se začal nudit. Pustil jsem si holografický přístroj, který byl připevněný na nábytku před mou postelí. Nebyl to příliš dobrý přístroj a obraz byl velice dlouhý. Bylo potřeba upravit výšku - herci v nějakém současném středoevropském dramatu se tloukli koleny o příborník. Složitá hra měla titulky, ale bohužel byly mimo obraz, kdesi v zásuvce na ponožky, stejně jako nohy herců. Při detailech jsem viděl obličeje představitelů jen po konec nosů.
Nečekal jsem, že mi to bude vadit, protože doma se na holovizi příliš nedívám. Ale v nemocnici, kde nebylo nic než nuda, jsem ji celý den zapínal a vypínal. Zkoušel jsem stovku kanálů z celého světa, a nikde jsem nenašel nic, co by stálo za koukání. Možná to způsoboval můj mírně zdrogovaný stav a nedostatek soustředění, možná za to mohly ty beznohé postavičky pobíhající po mém příborníku a mluvící tuctem různých jazyků.
A tak jsem vzdal sledování tragédie a přikázal holovizi, aby se vypnula. Pak jsem vstal a oblékl si župan. Bylo to nepohodlné, protože mě bolely spáleniny a bílá mazanina se lepila na látku. Byl to hrozně nepříjemný pocit. Navlekl jsem si zelené papírové bačkory, které mi v nemocnici dali, a zamířil jsem ke dveřím.
Ve dveřích jsem potkal ošetřovatele. Nesl mi podnos s večeří. Měl jsem pořádný hlad, cítil jsem, jak se mi sbíhají sliny dřív, než jsem vůbec zjistil, co je na talíři. Rozhodl jsem se zůstat v pokoji a najíst se. „Co máme?"
Ošetřovatel položil podnos na stolek. „Máte smažená jatýrky," oznámil. Hlas naznačoval, že není o co stát.
„Sním si to později." Vyšel jsem z pokoje a pomalu kráčel chodbou. Nahlásil jsem výtahu své jméno a v několika

sekundách se objevila kabinka. Nevěděl jsem, kolik volnosti v pohybu tady mám.
Když chtěl výtah vědět, do kterého poschodí chci jet, zeptal jsem se ho, jaké číslo má pokoj Friedlander beje. „Apartmá pro významné pacienty číslo jedna," informoval mě.
„Ve kterém je to poschodí?"
„Ve dvacátém." Výš už nic nebylo. Tahle nemocnice byla jediná ze tří městských nemocnic, kde měli apartmá pro významné osobnosti. Byla to tatáž nemocnice, ve které jsem ani ne před rokem podstoupil svou operaci mozku. Líbilo se mi mít soukromý pokoj, ale neměl jsem tušení, k čemu by mi bylo apartmá. Neměl jsem náladu pořádat večírky.
„Přejete si dvacáté poschodí?" zeptal se výtah.
„Neváhej."
„Přejete si dvacáté poschodí?"
„Ano." Byl to hloupý výtah. Stál jsem shrbeně a sledoval, jak se pomalu střídají čísla od patnáctky po dvacítku. Hledal jsem pozici, ve které bych se nelepil a neodíral, ale nějak se mi to nedařilo. Také už se mi začínal zvedat žaludek z pronikavé mátové vůně té bílé mazanice.
Vystoupil jsem ve dvacítce a první, co jsem uviděl, byla rozložitá žena s býčí šíji, sedící v bílé uniformě uprostřed kruhové sesterny. Kousek od ní seděl svalovec v euroamerické uniformě strážného. U boku mu visel obrovský paralyzační kolťák. Hleděl na mě, jako by se rozhodoval, jestli mě má, nebo nemá nechat žít.
„Vy jste pacient téhle nemocnice," usoudila sestra. Všechna čest, byla aspoň tak chytrá jako ten výtah.
„Pokoj 1540," souhlasil jsem s ní.
„Tohle je dvacáté poschodí. Co tady děláte?"
„Chci navštívit Friedlander beje."
„Okamžik." Zamračila se a obrátila se ke svému počítačovém terminálu. Z tónu hlasu bylo zřejmé, že nepředpokládá, že by někdo tak ubohý jako já mohl být na jejím seznamu schválených návštěvníků. „Vaše jméno?"
„Maríd Audran."
„No, jste tady." Pohlédla na mne. Pomyslel jsem si, že snad naznačí aspoň trochu úcty. Smůla. „Zá'ine, zaveď pana Audrana do apartmá číslo jedna," přikázala strážnému.
Zá'in přikývl. „Tudy, pane." Šel jsem za nim po chodbě vystlané vysokými koberci, pak jsme zahnuli do příčné chodby a zastavili před dveřmi apartmá jedna.
Nepřekvapilo mě, že jeden z Kamenů před nimi drží stráž. „Habíb?" riskl jsem. Zdálo se mi, že jsem zahlédl, jak tváří přeběhl náznak výrazu. Protáhl jsem se kolem něho. Zpola jsem očekával, že natáhne svou snědou paži a zastaví mě, ale nechal mě projít. Myslím, že oba Kameny už mě berou jako zástupce Friedlander beje.
Uvnitř apartmá bylo zhasnuto a na oknech byly stažené rolety. Všude byly květiny, nacpané do váz i živé, v drahých květináčích. Jejich sladká vůně až dusila. Být to můj pokoj, požádal bych sestru, aby je rozdělila mezi ostatní pacienty.
Papá ležel nehnuté na posteli. Nevypadal dobře. Věděl jsem, že měl stejné těžké popáleniny jako já a obličej a paže měl natřené stejnou bílou mazanicí. Vlasy měl úhledně učesané, ale několik dní ho neholili, nejspíš by to bylo ještě příliš bolestivé. Byl vzhůru, ale víčka měl zavřená. Sonnein ho odrovnával, nebyl na něj zvyklý jako já.
Vedle byl ještě jeden pokoj. Zahlédl jsem v něm Júsufa, sluhu, a Taríka, komorníka. Seděli u stolku a hráli karty. Začali se zvedat, ale naznačil jsem jim, ať pokračují. Sedl jsem si na židli vedle postele. „Jak se vám daří, ó, šejchu?"
Otevřel oči, ale bylo vidět, že se jen s námahou brání spánku. „Starají se o mne dobře, synu mého bratra," řekl.
Na to jsem se neptal, ale nechtěl jsem ho trápit. „Každou hodinu se modlím, aby se vám vrátilo zdraví."
Pokusil se o úsměv. „Je dobře, že se modlíš." Zastavil se a snažil se nadechnout. „Riskoval jsi život, abys mě zachránil."
Zvedl jsem ruce. „Udělal jsem, co jsem musel."
„A utrpěl jsi kvůli mně bolest."
„To nestojí za řeč. Důležité je, že žijete."
„Jsem tvým velikým dlužníkem," řekl stařec unaveně.
Zakroutil jsem hlavou. „Byla to vůle Alláhova. Byl jsem jen jeho služebníkem."
Zamračil se. Navzdory Sonneinu měl potíže. „Až mi bude lépe a až budeme oba zase doma, musíš mi dovolit, abych tě obdaroval, jak si zasloužíš."
Ach ne, pomyslel jsem si, jen ne další dárek od Papá. „A zatím," řekl jsem, „co pro vás mohu udělat?"
„Pověz mi: co způsobilo ten oheň?"
„Bylo to velice nešikovně uděláno, ó, šejchu. Hned jak nás odvezli, našel Kmuzu zápalky a ohořelé hadry namočené v nějaké hořlavé kapalině."
Papá se tvářil chmurně, skoro vražedně. „Myslel jsem si to. Máš ještě nějaké stopy? Koho podezíráš, synu mého bratra?"
„Víc nevím, ale až se dostanu z nemocnice, budu neúnavně pátrat."
Zdálo se, že ho to upokojilo. „Jedno mi musíš slíbit," řekl.
„Co si přejete, ó, šejchu?"
„Až zjistíš totožnost toho žháře, musí zemřít. Nesmíme před našimi nepřáteli vypadat jako slaboši."
Jaksi jsem už předem věděl, že to řekne. Budu si muset pořídit zápisníček, abych měl přehled o všech, které mám pro něho zavraždit. „Ano," řekl jsem, „zemře." Neslíbil jsem, že já sám toho hajzla zabiju. Chápejte, všichni zemřeme. Myslel jsem si, že bych to mohl dát za úkol Kamenům, které mluví. Byli jako ochočení leopardi: čas od času je musíte odvázat a nechat je, aby si zalovili.
„Dobře," Friedlander bej zavřel oči.
„Jsou tu ještě dva problémy, ó, šejchu," začal jsem váhavě.

Znovu na mne pohlédl. Tvář měl plnou bolesti. „Omlouvám se, synu mého bratra. Necítím se dobře. Už před tím ohněm jsem trpěl nějakou nemocí. A teď se bolest v mé hlavě a břiše ještě zhoršila."
„Zjistili lékaři tady v nemocnici, o co se jedná?"
„Ne, jsou to hlupáci. Tvrdí mi, že nic špatného nenašli. Chtějí dělat pořád nové a nové testy. Souží mě svou neschopností."
„Musíte to nechat na nich, můj strýčku," řekl jsem. „O mne se tady starali velice dobře."
„Ano, ale ty nejsi křehký stařec, beznadějně lpící na životě. Každý z jejich barbarských testů mě připraví o rok života."
Usmál jsem se. „Tak zlé to jistě není, ó, šejchu. Nechejte je, oni jisté brzy zjistí příčinu vašich potíží a vyléčí je. Brzy budete zase tak silný jako dřív."
Papá mávl netrpělivě rukou, dávaje najevo, že už o tom nehodlá mluvit. „A které další potíže potřebuješ řešit?"
Musel jsem mu obě velice opatrně předložit. Byly to citlivé záležitosti. „Ta první se týká mého sluhy, Kmuzua," začal jsem. „Stejně jako jsem já zachránil před ohněm vás, zachránil Kmuzu mne. Slíbil jsem mu, že vás požádám, abyste se mu odměnil."
„Ale to je přece samozřejmé, synu. Zasluhuje si dobrou odměnu."
„Myslel jsem, že byste mu mohl dát svobodu."
Papá na mě mlčky hleděl, tvář zcela bez výrazu. „Ne," řekl pomalu, „ještě ne. Zvážím všechny okolnosti a rozhodnu o nějaké jiné odpovídající kompenzaci."
„Ale—" Zarazil mě jediným gestem. Třebaže byl oslabený, síla jeho osobnosti mi nedovolila, abych naléhal, když už se rozhodl. „Ano, ó, šejchu," řekl jsem pokorně. „Ta druhá záležitost se týká vdovy a dětí Džirdžiho Šaknahího, toho policisty, který byl mým partnerem. Mají obrovské finanční problémy a já bych chtěl udělat víc než jím jen nabídnout peníze. Chci vás poprosit, abyste mi dovolil nastěhovat je do našeho domu, možná jen na nějaký čas."
Ze starcova výrazu bylo jasné, že už nechce hovořit. „Jsi můj nejdražší," řekl vyčerpaně. „Tvá rozhodnutí jsou mými rozhodnutími. To je v pořádku."
Uklonil jsem se. „Odejdu, abyste si mohl odpočinout. Nechť vám Alláh dá klid a zdraví."
„Bude se mi po tobě stýskat, můj synu."
Vstal jsem ze židle a nahlédl do vedlejšího pokoje. Júsuf a Tarík vypadali ponořeni do svých karet, ale věděl jsem na sto procent, že vyslechli každé slovo, které jsme si s Papá řekli. Než jsem došel ke dveřím, začal Papá chrápat. Snažil jsem se odejít co nejtišeji.
Sjel jsem výtahem do svého pokoje a lehl si na postel. S povděkem jsem zaregistroval, že někdo odnesl játrovou večeři. Zrovna jsem zapnul holovizi, když mě přišel navštívit doktor Yeniknani.
Doktor Yeniknani asistoval tehdy neurochirurgovi, který mi vylepšil lebku. Byl to tmavý, divoce vyhlížející Turek, který studoval súfijský mysticismus. Během mého posledního pobytu tady jsme se velice sblížili. Byl jsem rád, že ho zase vidím. Otočil jsem se k holovizi a řekl: „Vypni se."
„Jak se cítíte, pane Audrane?" zeptal se doktor Yeniknani. Přistoupil k posteli a usmál se na mě. Jeho bílé zuby vypadaly ve snědém obličeji s velkým černým knírem ještě bělejší. „Smím se posadit?"
„Prosím, udělejte si pohodlí," pobídl jsem ho. „Přišel jste mi říct, že mi ten oheň upekl mozek, neboje to jen přátelská návštěva?"
„Podle toho, co se o vás povídá, vám toho mnoho upéct nemohl," utěšil mě. „Ne, jen jsem se chtěl podívat, jak se vám daří, a zeptat se, jestli pro vás mohu něco udělat."
„To je od vás hezké. Ne, nic mi neschází. Jen už bych se chtěl odtud dostat pryč."
„To říkají všichni. Jeden by si myslel, že tady lidi mučíme."
„Už jsem zažil lepší dovolenou."
„Mám pro vás nabídku, pane Audrane. Jak by se vám líbilo, kdybychom vám zpomalili proces stárnutí? Kdybychom zabránili degeneraci vašeho myšleni, pomalému úpadku paměti a podobně."
„Aha," řekl jsem, „teď bude následovat nějaký háček, už to vidím."
„Žádný háček. Doktor Lísán experimentuje s technologií, která slibuje, že dokáže všechno, o čem jsem se zmínil. Jen si představte, nemuset si dělat starost, že vaše duševní schopnosti zeslábnou, až zestárnete. Vaše myšlenkové pochody budou stejně rychlé a přesné jako dnes, i když vám bude dvě stě let."
„Zní to úžasně, doktore. Ale nejde tady o vitamíny, že ne?"
Usmál se. „No, máte pravdu, nejde. Doktor Lísán pracuje s plexiformní kortikální augmentací. Obaluje mozkovou kůru sítí mikroskopických drátěných mřížek. Ta síť je vyrobena z neuvěřitelně tenkých zlatých vláken, ke kterým jsou připojeny stejné organické sítě, jaké spojuji váš korymbický implantát s centrálním nervovým systémem."
„Aha." Znělo mi to jako vědecké šílenství.
„Ta organická spojovací vlákna převádějí elektrické impulzy vaší mozkové kůry do té zlaté síťoviny a zpět. Síť slouží jako umělý ukládací systém. Naše první výsledky ukazují, že je schopna ztrojnásobit i zečtyřnásobit počet neuronových spojeni ve vašem mozku."
„Jako když k počítači připojíte další paměť," vysvětlil jsem si.
„To by byla příliš snadná analogie." Doktor Yeniknani byl výzkumem zjevně nadšený. „Podstata paměti je holografická, víte, takže my vám nenabízíme jen nějakou řadu prázdných zásuvek, do kterých byste ukládal myšlenky a nápady. Jdeme dál - dodáváme vám lepší zálohový systém. Váš mozek už nyní ukládá každou vzpomínku na několika místech, ale jak se mozkové buňky opotřebovávají a odumírají, některé ze vzpomínek a naučených aktivit mizí. S kortikální augmentací je však schopnost znásobit ukládání informací na mnohem vyšší úrovni než normálně. Vaše myšlení bude bezpečné, bude chráněno proti postupnému úpadku. Pochopitelně s výjimkou traumatického poškození."

„Jediné, co musím udělat," řekl jsem pochybovačně, „je nechat vás a doktora Lísána strčit můj mozek do síťovky jako hlávku zelí na trhu."
„To je všechno. Neucítíte vůbec nic." Doktor Yeniknani se pousmál. „A myslím, že vám navíc mohu slíbit, že augmentace urychlí vaše mozkové procesy. Budete mít reflexy supermana. Budete—"
„Kolika lidem už jste to udělali? A jak se cítí?"
Studoval své dlouhé, špičaté nehty. „Vlastně jsme tu operaci na člověku ještě neprovedli. Ale naše výsledky s laboratorními krysami jsou velice slibné."
Cítil jsem úlevu. „Málem jsem uvěřil, že mi to opravdu chcete vnutit," řekl jsem.
„Jen nad tím uvažujte, pane Audrane. Za několik let budeme hledat statečné dobrovolníky, kteří by nám pomohli posunout hranice možnosti medicíny."
Natáhl jsem ruku a poklepal na své dva korymbické implantáty. „Se mnou nepočítejte. Já už jsem přispěl dost."
Doktor Yeniknani pokrčil rameny. Pohodlně se opřel a zamyšleně na mě hleděl. „Řekli mi, že jste zachránil život svého patrona," řekl. „Kdysi jsem vám řekl, že smrt je žádoucí jako naše cesta do ráje a že bychom sejí neměli bát. Je také pravda, že život je ještě žádoucnější, neboť je naším prostředkem ke smíření s Alláhem, jestliže se rozhodneme vydat se Pravou cestou. Jste odvážný muž."
„Myslím si, že nešlo o žádnou statečnost," odporoval jsem. „V té chvíli jsem o tom vůbec nepřemýšlel."
„Vím, že příliš nedodržujete příkazy Posla Božího, ale jste svým způsobem ctihodný člověk. Před dvěma sty lety řekl jeden muž, že náboženství světa jsou jako lampa s mnoha skleněnými panely různých barev, ale že Bůh je jediný plamen uvnitř." Potřásl mi rukou a vstal. „Když dovolíte..."
Připadalo mi, že pokaždé, když se mnou doktor Yeniknani mluví, dá mi nějakou súfijskou moudrost, abych měl o čem přemýšlet. „Mír s vámi," řekl jsem.
„I s vámi," rozloučil se. Pak se obrátil a vyšel z pokoje.
Chvíli potom jsem dostal jídlo, pečené jehněčí s hráškem, fazolemi, cibulí a rajčaty. Mohlo to být docela dobré, jen kdyby byl někdo řekl kuchařkám o existenci soli a citrónové šťávy. Pak jsem se zase nudil a znovu jsem zapnul holovizi, zaseji vypnul, hleděl na stěny a zase ji zapnul. Konečně, k mé velké úlevě, zavrněl u postele telefon. Zvedl jsem ho: „Chvála Alláhovi."
Na druhém konci se ozval Morganův hlas. Neměl jsem s sebou svůj anglicky mluvící moďák a Morgan nedokáže v arabštině najít ani koupelnu, takže jediné, co jsem rozuměl, bylo 'Jawarski' a ' Abú Ádil.' Řekl jsem mu, že si s nim promluvím, až se dostanu z nemocnice. Věděl jsem, že mi nerozumí o nic víc než já jemu, takže jsem zavěsil.
Lehl jsem si do polštářů a hleděl na strop. Nepřekvapilo mě, že by mezi Abú Ádilem a tím šíleným americkým zabijákem mohla být souvislost. Podle toho, jak se věci vyvíjely, by mě nepřekvapilo, ani kdyby Jawarski byl opravdu můj dávno ztracený bratr.

14

Strávil jsem v nemocnici skoro týden. Koukal jsem na holovizi, spoustu jsem toho přečetl a také mě přišlo navštívit několik lidí - Lily, změněnec, to je ta, co po mně jede, Chiri, Jasmína. Dvě věci mě překvapily: ta první byl košík ovoce od Umara Abdulqáwího, ta druhá návštěva šesti úplně neznámých lidí, kteří žili v Budajínu a poblíž policejní stanice. Poznal jsem mezi nimi tu mladou ženu s dítětem, které jsem dal peníze ten den, kdy jsme jeli se Šaknahím hledat On Čchenga.
Vypadala stejné plachá a v rozpacích jako tenkrát na ulici. „Ó, šejchu," řekla třesoucím se hlasem, „všichni prosíme Alláha za tvé uzdraveni." Na stolek položila košík přikrytý ubrouskem.
„Určitě vás vyslechl," ujistil jsem ji s úsměvem, „protože doktor říká, že dnes půjdu domů."
„Chvála Bohu," řekla. Obrátila se k ostatním, kteří s ní přišli. „To jsou rodiče, víte, rodiče těch dětí, které vás zastavují na ulici a před stanicí. Jsou vám vděčni za vaši štědrost."
Tihle muži a ženy žili v bídě, jakou jsem znal většinu svého života. Překvapilo mě, že nevypadali nedůtkliví. Možná to zní nevděčné, ale někdy člověk začne své dobrodince nenávidět. Když jsem byl mladý, poznal jsem, jak ponižující může být braní milodarů, zvlášť když jste na tom tak zle, že si nemůžete dovolit být pyšný.
Všechno to záleží na postoji těch, kdo dávají. Nikdy nezapomenu, jak jsem jako dítě nenáviděl Vánoce. Křesťané ze sousedství vždycky dávali matce košíky s jídlem. Přinesli je do našeho ubohého bytu, stáli tam se širokým úsměvem a čekali, až matka, malý bratříček Hussajn i já projevíme náležitou vděčnost. Kolikrát jen jsem si přál, abychom nebyli tak hrozně hladoví a mohli jim hodit ty jejich zatracené plechovky do ksichtu!
Bál jsem se, aby tihle rodiče necítili něco podobného ke mně. Chtěl jsem, aby věděli, že nemusejí předvádět žádné divadýlko.
„Jsem rád, když můžu pomoci, přátelé," řekl jsem. „Ale musím se přiznat, že k tomu mám velice sobecké důvody. Ve šlechetném Koránu se praví: 'To, co utratíš pro dobro, musí dostat rodiče a děti, sirotci, chudáci a poutnici. A cokoliv dobrého vykonáš, ejhle, Alláh to vidí.' Takže si říkám, že těch pár kiamů na dobrý účel třeba smaže jednu noc, kdy jsem se bavil s blonďatými dvojčaty z Hamburku."
Několik mých návštěvníků se usmálo. Trochu mě to uklidnilo. „Přesto," řekla ta mladá maminka, „moc vám děkujeme."
„Ani ne před rokem jsem na tom byl také dost bídně. Kolikrát jsem celý den nejedl. Byly doby, kdy jsem neměl kam se vracet, kdy jsem spal v parku nebo v opuštěných domech. Pak mě potkalo štěstí a já jen trochu vracím zpátky. Pamatuju si, jak na mě byli lidé hodní, když jsem byl na mizině."
Tedy, skoro nic z toho nebylo pravda, ale byl jsem dobrotivý jak samo peklo.
„My už půjdeme, ó, šejchu," řekla ta mladá. „Určitě si potřebujete odpočinout. Jen jsme chtěli, abyste věděl, že budeme

velice šťastni, když pro vás někdy budeme moci cokoliv udělat."
Snažil jsem se z jejího obličeje vyčíst, jestli to myslí doopravdy. Nikdo nic neříkal. Bylo to tak, jak jsem předpokládal.
„Dejž vám Alláh mír a spokojenost, šejchu Maríde al-Amíne," zamumlala žena a couvala ke dveřím.
Vysloužil jsem si přídomek! Nazvala mě Marí d Důvěryhodný. „Alláh jisallimak" odpověděl jsem. Oddechl jsem si, když odešli.
O hodinu později přišla ošetřovatelka a sdělila mi, že lékař podepsal mé propuštění. Fajn. Zatelefonoval jsem Kmuzuovi a ten mi přinesl čisté oblečení. Kůži jsem měl pořád ještě citlivou a bolelo to, když jsem se oblékal, ale byl jsem rád, že jdu domů.
„Ten Američan, Morgan, se s vámi chce setkat, já sídí," informoval mě Kmuzu. „Říká, že vám musí něco říct."
„Vypadá to na dobré zprávy." Nasedl jsem do elektromobilu a Kmuzu za mnou zavřel dveře. Pak obešel auto a posadil se k volantu.
„Také musíte vyřídit pár obchodních záležitostí. Na stole máte značný peněžní obnos."
„No jo, vlastně ano." Měly by tam být dvě tlusté obálky od Friedlander beje plus můj podíl od Chiri.
Kmuzu stočil pohled ke mně. „Máte s těmi penězi nějaké plány, já sídí?"
Usmál jsem se na něho. „Copak, máš koně, na kterého bych měl vsadit?"
Kmuzu se zamračil. Zapomněl jsem, že nemá smysl pro humor. „Vaše bohatství velice vzrostlo. S těmi penězi, co přišly, když jste byl v nemocnici, máte víc než sto tisíc kiamů, já sídí. S tak velikou sumou by se dalo udělat mnoho dobrého."
„Nevěděl jsem, že tak sleduješ můj bankovní účet, Kmuzu." Někdy byl takový kamarád, že jsem až zapomínal, že je špion. „Mám pár představ o tom, jak ty peníze prospěšně využít. Možná bezplatná klinika v Budajínu, nebo vývařovna polévek."
Vyvedl jsem ho z míry. „To je úžasné a neočekávané!" zvolal. „Z celého srdce souhlasím."
„To jsem rád," řekl jsem kysele. Opravdu jsem o něčem takovém uvažoval, ale nevěděl jsem, jak začít. „Nechceš udělat finanční rozbor? Já musím věnovat veškerý čas té věci s Abú Ádilem a Jawarským."
„Byl bych velice šťasten. Myslím, že na financování kliniky by to nestačilo, já sídí, ale zajistit teplé jídlo pro chudé, to je velmi hodnotné gesto."
„Doufám, že je to víc než jen gesto. Řekni mi, až budeš mít nějaké plány a čísla, abych se na to mohl podívat." Nejlepší na tom bylo to, že se Kmuzu bude mít čím bavit a nebude mě otravovat.
Když jsem vešel do domu, Júsuf se usmál a uklonil se mi. „Vítejte doma, ó, šejchu!" Nedal jinak, Kmuzu mu musel dát můj kufr. Pak za mnou oba kráčeli chodbou.
„Váš byt se dosud přestavuje, já sídí." řekl Kmuzu. „Připravil jsem pro nás pohodlné bydleni ve východním křídle. V prvním poschodí, dost daleko od vaší matky a Umm Sa'ad."
„Děkuji, Kmuzu." Už jsem myslel na práci, která mě čeká.
Nemohl jsem si dovolit lenošit a zotavovat se. „Je Morgan tady, nebo mu musím zavolat?"
„Je v předpokoji kanceláře," řekl Júsuf. „Je to tak správně?"
„Fajn. Júsufe, dej ten kufr Kmuzuovi, on ho donese do našeho dočasného příbytku. A ty mě pustíš do kanceláře Friedlander beje. Snad mu nebude vadit, když se tam usadím, než se vrátí, co říkáš?"
Júsuf nad tím chvíli přemýšlel. „Ne," řekl pomalu. „Myslím, že ne."
Usmál jsem se. „Dobře. Budu se muset starat o jeho obchody, dokud se neuzdraví."
„Tak já vás opustím, já sídí" ozval se Kmuzu. „Mohu začít pracovat na vašem dobročinném projektu?"
„Co nejdřív. Jdi v bezpečí."
„Bůh s vámi," odpověděl Kmuzu. Zahnul ke křídlu služebnictva. Já jsem šel s Júsufem k soukromé kanceláři Papá.
Na prahu se Júsuf zastavil. „Mám toho Američana poslat dovnitř?"
„Ne, ať ještě pár minut počká. Potřebuju svůj anglický doďák, jinak mu nebudu rozumět ani slovo. Mohl bys mi ho přinést?" Vysvětlil jsem mu, kde ho najde. „Až se vrátíš, můžeš Morgana uvést."
Když jsem se posadil do křesla Friedlander beje, cítil jsem nepříjemné rozechvění. Jako bych seděl na místě pekelné síly. Vůbec se mi ten pocit nelíbil. Zaprvé jsem neměl nejmenší chuť hrát roli Knížete zločinu juniora, ba ani zastávat legitimnější úřad Mezinárodního makléře s mocí. Teď jsem byl Sluhou Papá, ale kdyby se mu, Alláh nedopusť, někdy přihodilo něco zlého, nečekal bych, až budu vysvěcen za jeho nástupce. Svou budoucnost jsem si představoval jinak.
Prolétl jsem okem papíry na stole, ale nenašel jsem nic pikantního nebo diskriminujícího. Zrovna jsem se chystal prohlédnout zásuvky, když se Júsuf vrátil. „Přinesl jsem celou krabici, já sídí."
„Děkuji, Júsufe. Prosím tě, zavolej teď Morgana."
„Ano, ó, šejchu." Všechna ta úslužnost se mi docela začínala líbit, což bylo špatné znamení.
Zapojil jsem si doďák, právě když veliký blonďatý Američan vešel. „Jak se vede, člověče?" usmíval se. „Sem tu nikdy nebyl. Máte to tady prima."
„Friedlander bej to tady má prima," řekl jsem a naznačil mu, aby si udělal pohodlí. „Já jsem jen jeho poslíček."
„Jak chcete. Tak co, chcete slyšet, co jsem zjistil?"
Opřel jsem se do křesla. „Kde je Jawarski?"
Morganům úsměv zmizel. „Tak to zatím nevím, člověče. Mluvil jsem s kdekým, ale nemám šajn. Neřek bych, že odjel z města. Je někde tady, ale dal si zatracené záležet, aby se vypařil."
„Jo, nejspíš máte pravdu. Tak jaké jsou ty dobré zprávy?"
Třel si zarostlou brady. „Znám někoho, kdo zná někoho, kdo dělá v ňákým kšeftu, co patři Ridá Abú Ádilovi. Je to nějaká křivárna s doručováním balíků. No, a ten chlap, co ho můj kámoš zná, tvrdí, že slyšel kohosi říkat, že ten Paul Jawarski chce svý peníze. Vypadá to, že váš přítel Abú Ádil to nějak zařídil, aby se Jawarski mohl snadno vystřílet z lochu."

„Zemřelo kvůli tomu pár strážných, ale to asi Abú Ádilovi spánek neruší."
„Nejspíš ne. Tak ho Abú Ádil najal prostřednictvím tý doručitelský firmy, aby přišel do města. Nevím, co chtěl, ale vy víte, na co je Jawarski expert. Ten můj kámoš tomu říká Jawarského dokončovací škola."
„A teď se Abú Ádil snaží, aby na Jawarského nikdo nenarazil, co?"
„To si myslím já."
Zavřel jsem oči a přemýšlel o tom. Dokonale to do sebe zapadalo. Neměl jsem sice žádný důkaz, že Abú Ádil najal Jawarského, aby zabil Šaknahího, ale v hloubi duše jsem věděl, že to tak je. A také jsem věděl, že Jawarski zabil Blanku a ty ostatní v Šaknahího sešitku. A protože nadporučík Hadždžár to hrál na obě strany, podrážel jak Friedlander beje, tak justici, bylo mi jasné, že policie nikdy Jawarského nenajde. A i kdyby ho našla, nikdy nepůjde k soudu.
Otevřel jsem oči a hleděl na Morgana. „Jen hledej dál, brácho," řekl jsem, „protože nikdo jiný nehledá."
„Peníze?"
Zamžikal jsem. „Co?"
„Máte pro mě nějaký peníze?"
Rozzlobeně jsem se zvedl. „Ne, nemám pro vás peníze! Řekl jsem, že vám zaplatím druhých pět set, až najdete Jawarského. Tak jsme se dohodli."
Morgan se postavil. „Vždyť jo, člověče, nevzrušujte se."
Styděl jsem se za svůj výbuch. „Promiňte, Morgane. Nejsem vzteklý na vás. Celá ta věc už mě přivádí k šílenství."
„No, chápu. Vím, že jste se Šaknahím byli kamarádi. Dobrá, budu hledat dál."
„Dík, Morgane." Vyvedl jsem ho z kanceláře a doprovodil ho až k hlavnímu vchodu. „Nesmí jim to projít."
„Zločin se nevyplácí, chcete říct, že?" Zasmál se a poplácal mě po spáleném rameně. Bolestí se mi zatočila hlava.
„Jo, přesně tak." Šel jsem s ním po zahnuté štěrkové cestě. Chtěl jsem se dostat z domu, a kdybych odešel hned teď, nemusel bych s sebou tahat Kmuzua. „Nechcete se svézt do Budajínu?" zeptal jsem se.
„Ne, to je dobrý. Mám tu ještě nějaký vyřizování. Nashle."
Vrátil jsem se zpátky a vytáhl z garáže auto. Myslel jsem si, že skočím do klubu a kouknu se, jestli všechno klape. Byla tam ještě denní směna. Uvnitř sedělo tak pět, šest zákazníků. Indihar se zamračila a otočila se pryč. Rozhodl jsem se, že si sednu ke stolku, ne na své obvyklé místo u baru. Pualani mě přišla pozdravit. „Chceš Bílou smrt?" zeptala se.
„Bílá smrt? Co je to?"
Pokrčila štíhlá ramena. „Tak říká Chiri tomu odpornému ginu s bingarou, co piješ." Zašklebila se.
„Jo, přines mi Bílou smrt." Docela dobré jméno.
Na scéně byla Brandi. Tancovala na propagační píseň sikhů, která byla poslední dobou velice populární. Nenáviděl jsem ji. Nechtělo se mi poslouchat nějaké politické vykřikování, i když mělo výrazný rytmus a dvoutaktovou melodii.
„Tady je to, šéfe," řekla Pualani. Pohodila přede mne ubrousek a připíchla ho ke stolku koktejlovou sklenicí. „Můžu si přisednout?"
„Cože? No jasně."
„Chci se na něco zeptat. Uvažuju, že bych si dala zadrátovat mozek, chápete, jako abych mohla používat moďáky."
Naklonila hlavu na stranu a hleděla na mě, jako by čekala, že nepochopím, co mi říká. Dál to nerozvíjela.
„Jo," řekl jsem konečně. Pualani nesmíte odpovědět jinak, protože byste strávili zbytek života debatou na stejné téma.
„No, všici říkají, že ty o tom víš víc než kdokoliv jiný. A tak jsem si myslela, jestli bys mi jako nemohl někoho doporučit, že?"
„Chirurga?"
„Aha."
„No, je tady spousta doktorů, kteří ti to udělají. Většina je celkem spolehlivá."
Pualani se na mne půvabně zamračila. „Sem tak uvažovala, jestli bych nemohla jít k tvýmu doktorovi a odvolat se na tebe."
„Doktor Lísán nemá soukromou praxi. Ale jeho asistent doktor Yeniknani je dobrý."
Pualani na mě zašilhala. „Napsal bys mi jeho jméno?"
„Samo." Naškrábal jsem jméno i spojovací kód na ubrousek.
„A ještě," řekla, „dělá kozy?"
„To asi ne, zlato." Pualani už tak utratila celé jmění za úpravy těla. Měla kouzelný zadeček - zakulacený silikonem, lícní kosti - zvýrazněné silikonem, přetvařovanou bradu a nos, a měla i prsní implantáty. Měla fantastickou postavu a připadalo mi hloupé nechat si poprsí ještě zvětšovat. Jenže už dávno vím, že je zbytečné hádat se s tanečnicemi, když dojde na velikost ňader.
„No nic, nevadí," řekla se zjevným zklamáním. Upil jsem ze své Bílé smrti. Nezdálo se, že se chystá odejít. Čekal jsem, co přijde dál. „Znáš Indihar?"
„Jasně."
„No, má spoustu problémů. Je opravdu na mizině."
„Snažil jsem se ji založit, ale odmítla."
Pualani zakroutila hlavou. „Ne, nepůjčí si. Ale třeba bys jí mohl pomoct nějak jinak." Pak vstala, přesunula se do přední části klubu a sedla si ke dvěma orientálcům v námořnických čepicích.
Občas jsem si přál, aby mě skutečný život nechal na pokoji.
Polkl jsem další lok, pak jsem se zvedl a šel k baru. Indihar si mě všimla a přišla ke mně. „Chceš něco, Maríde?"
„Džirdžiho penze ti asi příliš nepomáhá, že?"
Otráveně se na mě podívala a odvrátila se. Zamířila na druhý konec pultu. „Nechci tvé peníze."
Šel jsem za ní. „Nenabízím ti peníze. Jak by se ti líbilo klidné zaměstnání, kde bys mohla bydlet zadarmo a být celý den s

dětmi? Nemusela bys platit za hlídání."
Otočila se ke mně. „Co to má být?" Zatvářila se nedůvěřivě.
Usmál jsem se. „Chtěl bych, abys vzala Malého Džirdžiho, Zahru a Hákima a nastěhovala se do jednoho z volných bytů u Papá. Ušetříš každý měsíc spoustu peněz, Indihar."
Zvažovala to. „Možná. Proč bys mě chtěl u Papá?"
Musel jsem si vymyslet nějaký rozumně znějící důvod. „Kvůli matce. Potřebuju někoho, kdo by na ni dohlížel. Zaplatím ti, kolik si řekneš."
Indihar poklepala na barpult. „Já už zaměstnání mám, nezapomněl jsi?"
„No, jestli to je jediný problém, tak jsi právě dostala padáka."
Obličej jí náhle zbledl. „O čem to sakra mluvíš?"
„Přemýšlej o tom, Indihar. Nabízím ti hezký domov úplně zadarmo, stejně tak jídlo, plus každý týden slušné peníze za to, že dohlídneš, aby má matka neprováděla pitomosti. O tvé děti bude postaráno a ty nebudeš muset každý den chodit do tohohle podniku. Nebudeš se muset svlíkat a tancovat a nebudeš muset jednat s opilými frajery a lenivými flundrami jako Brandi."
Vytáhla obočí. „Rozmyslím si to, Maríde. A dám ti vědět hned, jak přijdu na to, jakou boudu se na mě snažíš ušít. Zní to příliš krásně, aby to nebyl podraz, srdíčko. Kdybys aspoň měl zapnutý moďák Santa Clause, chápala bych to."
„Tak jo, popřemýšlej. Promluv si o tom s Chiri. Té věříš, ne? Uvidíš, co na to řekne."
Indihar kývla. Pořád ještě na mě nedůvěřivé hleděla. „I kdybych souhlasila," řekla nakonec, „spát s tebou nebudu."
Povzdechl jsem si. „Jo, to je jasné." Vrátil jsem se ke stolku. Neseděl jsem ani minutu, když se na sousední židli usadil Fu'ád al-manhús. „Onehdy jsem se probudil a máti mi povídá: 'Fu'áde, nemáme žádné peníze, jdi, vezmi kuře a prodej ho.'"
Rozhodl se mě oblažit jednou ze svých stupidních historek. Zoufale se snažil, abych si ho všiml, a byl ochotný ze sebe udělat totálního pitomce, jen aby mě rozesmál. Nejsmutnější na tom je, že i ty nejfantastičtější historky jsou založeny na Fu'ádových skutečných průšvizích.
Pozorně mě sledoval, aby se ujistil, že zatím chápu. „Tak jo. Šel jsem do kurníku a honil jsem ty slepice, až se mi jednu podařilo chytit. Pak jsem ji nesl do kopce a z kopce a přes most a ulicemi, až jsem dorazil na Drůbeží trh. Chápej, nikdy předtím jsem slepici na trh nenesl, tak jsem nevěděl, co mám dělat. Celý den jsem tam stál uprostřed náměstí, až jsem viděl obchodníky, jak zamykají peníze do pokladniček a nakládají neprodané zboží na káry. Už taky svolávali k večerní modlitbě, tak jsem věděl, že sebou musím hodit.
Vezmu slepici k jednomu z těch chlapů a povídám, že bych ji jako chtěl prodat. On na mně pohlíd a zakroutil hlavou: 'Té slepici vypadaly všechny zuby,' povídá.
Podívám se, a u Alláha, měl pravdu. Ta slepice neměla v zobáku jediný zub! Tak pravím: 'Kolik mi za ni dáte?' A ten chlap mi dal hrst měděných fiků.
Pak jsem šel domů. Jednu ruku jsem měl v kapse a v druhé držím ty měďáky. Zrovna jsem přecházel přes most, když se na mě vrhlo hejno komárů. Začal jsem mávat rukama a plácat je a rozběhl jsem se, abych byl co nejrychlej za mostem. Na druhým břehu kouknu a vidím, že nemám ani fík. Všecky mi popadaly do kanálu."
Tiše zakašlal. „Můžu si dát sklenici piva, Maríde?" zeptal se. „Mám hroznou žízeň."
Kývl jsem na Indihar, aby mu jedno natočila. „Platíš ty, Fu'á-de?" Obličej se mu protáhl. Vypadal jako štěně, když čeká výprask. „To byl jen fór," uklidnil jsem ho. „Pivo je na podnik. Chci slyšet, jak to dopadlo."
Indihar před něho postavila sklenici a zůstala stát u nás, aby si poslechla zbytek příběhu. „Bismilláhi," zamumlal Fu'ád a zhluboka se napil. Pak postavil pivo na styl, vděčně se na mě zašklebil a začal povídat dál. „No a pak, když jsem přišel domů, máti fakt zuřila. Slepice fuč, prachy fuč. 'Příště,' povídá, 'příště si dej tržbu do kapsy.'
'Teda,' já na to, 'to mě teda nenapadlo.' Druhý den mě máma vzbudí a povídá, ať chytím další slepici a vezmu ji na trh. Tak se obleču a jdu do kurníku a zas honím ty slepice, až jsem jednu chytil. A zase jsem šel do kopce a z kopce a přes most a ulicemi až na tržiště. Ale teď už jsem tam nestál až do večera na slunku. Šel jsem rovnou za tím obchodníkem a ukázal jsem tu druhou slepici.
'Tahle vypadá stejně uboze jako ta včerejší,' povídá. 'A kromě toho, bude mi tu na pultě celý den zabírat místo. Ale víš co, já ti za ni dám tenhle velký džbán medu. Je to výborný med.'
No, byl to dobrý obchod, protože máma měla čtyři slepice, ale neměla žádný med. Tak jsem vzal ten džbán medu a vydal se domů. Zrovna jsem byl za mostem, když jsem si vzpomněl, co mi máma přikazovala. Otevřel jsem džbán a nalil jsem si med do kapsy. Než jsem vylezl na poslední kopec, byl med pryč.
A máma se zase vztekala. 'Příště,' povídá, 'to nes na hlavě.'
'Aha,' já na to, 'taky mě to mohlo napadnout.' Třetí ráno jsem vstal, chytil další slepici, odnesl jsem ji na tržiště a k tomu obchodníkovi.
'To jsou všecky vaše slepice takové chcíplotiny?' ptal se. 'No, ve jménu Alláha, dám ti za toho ptáka svou večeři.' A dal mi míchanici z tvarohu a syrovátky.
Dobře jsem si pamatoval, co mi máma říkala a dal jsem si míchanici na hlavu. Šel jsem přes město a přes most a z kopce a do kopce. Když jsem přišel domů, ptala se mě máma, co jsem za slepici dostal. 'Dost tvarohu a syrovátky na večeři pro oba,' povídám.
'A kde to máš?' říká máma.
'Na hlavě,' ukázal jsem jí. Pohlídla na mě a vlekla mě k umývadlu. Vylila mi na hlavu celý džbán studené vody a drhla mi vlasy tvrdým kartáčem. A pořád při tom na mě křičela a nadávala mi, že jsem zvrátil ten tvaroh a syrovátku.
'Příště, hlupáku, to nes opatrně v rukách,' řekla mi.
A tak druhý den, ještě před východem slunce, jsem šel do kurníku a vybral jsem tu nejhezčí a nejtlustší slepici, co tam

ještě zbyla. Odešel jsem dřív, než se máma probudila, a nesl jsem slepici z kopce a do kopce a městem až na Drůbeží trh.
'Dobrý den, kamaráde,' vítá mě ten obchodník. 'Koukám, že mi neseš další bezzubou stařenku.'
'Tohle je velice pěkná slepice,' povídám, 'chci za ni, co se patří, a ani o fík miň.'
Obchodník si slepici prohlédl a bručel si cosi. 'Vidíš,' povídá nakonec, 'tyhle péra hrozně pevně drží.'
'A to nemají?' já na to.
Ukázal na řadu mrtvých slepic s useknutými hlavami: 'Vidíš na nich snad nějaké peří?'
'Ne,' povídám.
'Tak lituju. Bude mě to stát spoustu času a práce, než je oškubu. Můžu ti nabídnout jedině tohohle velkého divokého kocoura.'
Zdálo se mi to jako dobrý obchod, protože kocour může chytat myši a krysy, co lezou do kurníku a kradou slepicím krmení. Vzpomněl jsem si, co mi máma říkala, a snažil jsem se nést kocoura v náručí. Došel jsem pod kopec, a než jsem vylezl na druhý, začal ten kocour vrčet a prskat a kroutil se a škrábal, až jsem ho neudržel, vyskočil mi z náruči a utekl.
Věděl jsem, že se máma zase rozzuří. Taky že jo. 'Podruhé,' povídá, 'ho přivaž na provázek a táhni ho za sebou.'
'No teda,' já zase, 'že mě to nenapadlo.' V kurníku už byly jen dvě slepice, tak mi to trvalo dýl, než jsem jednu chytil, i když mi bylo úplné fuk, která to bude. Když jsem dorazil na tržnici, byl obchodník rád, že mě vidí.
'Buď Alláh pochválen, že jsme dnes ráno oba zdraví,' říká a usmívá se na mě. 'Vidím, že máš slepici.'
'Jo, vidíte správné,' položil jsem slepici na prkno, co používal místo pultu.
Obchodník slepici chytil a vážil ji v ruce a strkal do ní prstem, jako pícháte do melounu. 'Tahle slepice snáší vejce, co?' ptal se.
'Samozřejmě snáší vejce! Je to nejlepší nosnice, co kdy máma měla.'
Ten chlap vrtěl hlavou a mračil se. 'Pochop,' povídá, 'v tom je právě problém. S každým vejcem, které snese, jí ubývá masa. Tohle mohla být krásná tlustá slepice, kdyby nebyla snášela vejce. Ještě štěstí, žes ji přinesl teď, než se úplně scvrkne.'
'No ale všechny ty vajíčka přece mají nějakou cenu,' namítl jsem.
'Já žádný vajíčka nevidím. Poslyš, uděláme to tak: dám ti za tvou nosnici zabitou, očištěnou slepici, jen ji uvařit. Lip by ti tady žádný obchodník nezaplatil, věř mi. Kdyby jen zaslechli, že je to taková nosnice, nedají ti ani dva měďáky.'
Byl jsem rád, že si mě ten obchodník tak oblíbil, protože mi radil věci, které by mi jiný obchodník neřekl. Tak jsem vyměnil svou bezcennou nosnici za jeho vykuchané kuře, i když mi připadalo trochu vychrtlé a taky divně páchlo a mělo jaksi divnou barvu. Vzpomněl jsem si, co mi máma přikazovala, a přivázal jsem mu za krk provázek a táhl jsem ho za sebou domů.
Měli jste slyšet, jak na mě máma ječela, když jsem přišel! To ubohé kuře bylo úplně zničené. 'Při světle mých oči!' křičela, 'ty jsi největší pitomec v islámských zemích! Příště to nes na rameni!'
'Aha,' já zase, 'měl jsem si to uvědomit.'
V kurníku už byla jen jedna slepice. Slíbil jsem si, že tentokrát musí vydělat víc. Zase jsem ani nečekal, až mě máma vzbudí. Vstal jsem brzy, pořádně jsem si umyl obličej a ruce, oblékl jsem si ty nejlepší šaty a spěchal do kurníku. Trvalo mi skoro hodinu, než jsem chytil tu poslední slepici. Byla to mámina nejmilejší. Říkali jsme ji Múna. Konečně jsem ji držel v ruce. Zmítala sebou a mlátila křídly. Vynesl jsem ji z kurníku, z kopce, do kopce, přes most, ulicemi, až na tržnici.
Ale to ráno můj obchodník ve stánku nebyl. Pár minut jsem tam postával a uvažoval, kde by můj přítel mohl být. Nakonec ke mně přistoupila nějaká dívka. Byla oblečená jako prostá muslimka a neviděl jsem ji do obličeje, protože měla závoj. Ale když promluvila, věděl jsem, že je to určitě nejkrásnější dívka, jakou jsem kdy potkal."
„Takhle by ses mohl dostat do pěkného maléru," řekl jsem Fu'ádovi. „Taky jsem udělal tu chybu, že jsem se zamiloval po telefonu. Nejednou."
Zamračil se, že ho ruším, a pokračoval. „Byla to asi nejkrásnější dívka, co jsem kdy potkal. No a povídá: 'Vy jste ten pán, co mému otci každý den prodává slepici?'
Já říkám: 'Nevím jistě, nevím, kdo je váš otec. Je tohle jeho pult?' Ona, že ano. Já říkám: 'Tak pak jsem ten pán a mám tady poslední slepici. Kde je váš otec?'
V očích sejí zaleskly veliké slzy. Podívá se na mě se zoufalým výrazem v obličeji, teda aspoň v té části, kterou bylo vidět. 'Můj otec je na smrt nemocný. Doktor říká, že večera se nedočká.'
Řeknu vám, ta zpráva se mnou zatřásla. 'Nechť se Alláh nad vaším otce slituje a dá mu zdraví. Jestli umře, budu muset svou slepici prodat někomu jinému.'
Dívka chvíli neříkala nic. Myslím, že jí bylo úplně jedno, co bude s mým kuřetem. Konečně se ozvala: 'Otec mě sem dnes poslal, abych vás našla. Trápí ho svědomí. Říká, že s vámi neobchodoval poctivě, a chce se s vámi vyrovnat, než bude povolán na hruď Alláhovu. Prosí vás, abyste přijal jeho osla, toho osla, který věrně tahal otcovu káru celých deset let.'
Moc jsem té nabídce nevěřil. Koneckonců, neznal jsem tu dívku tak dobře jako jejího otce. 'Počkejte chvilku. Jestli tomu dobře rozumím, chcete vyměnit toho osla za tuto slepici.'
'Ano,' řekla
'Budu si to muset rozmyslet. Je to naše poslední slepice, rozumíte?' Přemýšlel jsem o tom, ale nenapadalo mě nic, kvůli čemu by se máma mohla zlobit. Byl jsem si jistý, že konečně bude s mým obchodováním spokojená. 'Tak dobře,' říkám, a chytil jsem osla za uzdu. 'Tady máte slepici a řekněte otci, že se budu modlit za jeho uzdravení. Kéž se zítra vrátí sem ke svému pultu, inšalláh.'
'Inšalláh,' říká ta dívka a sklopila oči k zemi. Odešla s poslední slepicí mý mámy a už jsem ji nikdy neviděl. Ale často na ni myslím, protože je to nejspíš jediná žena, kterou budu v životě milovat."
„Jo, to máš pravdu," zasmál jsem se. Fu'ád jede po ostrých šlapkách, takových těch, co s sebou nosí břitvu. Každý

večer ho najdete v baru U červené lampy, co patří Fátimě a Násirovi. Nikdo druhý z mých známých nemá odvahu tam jít sám. Fu'ád tam stráví spoustu času, zamilovává se a nechává se okrádat.
„Abych to dopověděl," pokračoval Fu'ád, „vydal jsem se se svým oslem na cestu domů, když tu jsem si vzpomněl, co mi máma radila. Tak jsem se dřel a namáhal, až se mi konečně podařilo vyhodit si osla na ramena. Přiznám se vám, nechápal jsem, proč máma chtěla, abych ho tak nesl, když mohl docela dobře jít. No ale nechtěl jsem, aby se zase naštvala.
Plazil jsem se s oslem na zádech, a když jsem sešel dolů z kopce, musel jsem jít kolem toho krásného obezděného paláce šejcha Salmána Mubáraka. Jistě víte, že šejch Salmán žije v tom paláci se svou krásnou dcerou. Je jí šestnáct a od svého narození se nezasmála, ba ani neusmála. Uměla mluvit, ale nemluvila. Nikdo, ani její bohatý otec, ji nikdy neslyšel říct jediné slůvko od té doby, co šejchova žena, matka té dívky, zemřela, když byly děvčeti tři roky. Lékaři říkali, že kdyby ji někdo rozesmál, začala by zase mluvit. Nebo kdyby ji někdo přiměl k řeči, smála by se jako každý normální člověk. Šejch Salmán pochopitelně nabídl bohatství a dívčinu ruku, jak je zvykem, ale jeden nápadník za druhým odcházeli s nepořízenou. Dívka jen smutně seděla u okna a sledovala život venku.
No a já jsem náhodou šel pod tím oknem a nesl svýho osla. Musel asi vypadat pěkně střeleně, hlavou dolů na mých zádech s kopyty mlátícími do vzduchu. Později mi povídali, že šejchova krásná dcera chvíli hleděla na mě a mýho osla a pak dostala záchvat smíchu. A taky se jí vrátila řeč, protože hlasitě volala šejcha, aby se šel podívat. Šejch byl tak vděčný, že vyběhl na ulici, aby se se mnou seznámil."
„Dal ti svou dceru?" zeptala se Indihar.
„No jasně," odpověděl Fu'ád.
„Jak romantické," vzdychla Indihar.
„A když jsme se vzali, stal jsem se nejbohatším mužem ve městě, hned po šejchovi. A máma byla docela potěšená a vůbec jí nevadilo, že už nám nezbyla žádná slepice. Žila se mnou a mou ženou v šejchově paláci."
Vzdychl jsem si. „Co z toho je pravda, Fu'áde?"
„Jejda," řekl, „ještě jsem kousek zapomněl. Ukázalo se, že šejch byl vlastně ten obchodník s drůbeží, který chodil každý den na tržnici. Nevzpomínám si už proč. A tak ta dívka se závojem byla opravdu tak krásná, jak jsem předpokládal."
Indihar se natáhla a chytila Fu'ádovu zpola vypitou sklenici piva. Zvedla si ji ke rtům a jedním lokem ji dopila. „Myslela jsem, že ten obchodník byl na smrtelné posteli."
Fu'ád zkrabatil usilovným přemýšlením čelo. „No jo, to byl, ale když slyšel, jak se jeho dcera směje a volá na něho, zázračně se uzdravil."
„Buď pochválen Alláh, studnice požehnání." řekl jsem.
„Tu část o šejchovi Salmánovi a jeho krásné dceři jsem si vymyslel," přiznal Fu'ád.
„Tak přece," radovala se Indihar. „Tvá matka opravdu chová slepice?"
„No, jistě," ujišťoval ji dychtivě, „ale teď zrovna žádné nemáme."
„Protože jsi je prodal?"
„Říkal jsem mámě, že bychom měli začít znovu, s mladými slepicemi, co ještě mají zuby."
„Díky Bohu, musím jít utřít polity bar," řekla Indihar. Vrátila se za pult.
Dopil jsem zbytek své Bílé smrti. Po Fu'ádové historce jsem potřeboval ještě nejmíň tři nebo čtyři. „Ještě pivo?" zeptal jsem se ho.
Zvedl se. „Díky, Maríde, ale musím ještě vydělat trochu peněz. Chci koupit zlatý řetízek jedné dívce."
„Proč jí nedáš jeden z těch, co se snažíš prodávat turistům?"
Vypadal zděšeně. „Vyškrábala by mi oči!" Vypadalo to, že má další divokou kočku. „Mimochodem, Polo-hadždž říkal, že ti mám ukázat tohle." Vytáhl něco z kapsy a pustil to přede mě na stůl.
Zvedl jsem to. Bylo to těžké, lesklé, vyrobené z oceli, asi dvacet centimetrů dlouhé. Nikdy jsem to v ruce nedržel, ale věděl jsem, co je to: prázdný zásobník z automatické pistole.
Staré projektilové zbraně už dnes skoro nikdo nepoužívá, ale Paul Jawarski střílel pětačtyřicítkou. A tohle bylo z ní.
„Kde jsi to vzal, Fu'áde?" zeptal jsem se nedbale. Obracel jsem nábojnici v ruce.
„Ale, bylo to v uličce za Veselým Che. Někdy se tam dají najít prachy, vypadnou jim z kapes, když vyjdou do uličky. Nejdřív jsem to ukázal Sajídovi a on řekl, že bys to určitě chtěl vidět."
„Pravda. V životě jsem o Veselém Che neslyšel."
„Nelíbilo by se ti tam. Je to tam dost divoké. Já tam teda nikdy nechodím. Jen se poflakuju v uličce."
„Zní to zajímavě. Kde to je?"
Fu'ád přivřel jedno oko. Zdálo se, že přemýšlí. „Hamídíja. Na ulici Aknouli."
Hamídíja. Malé království Ridá Abú Ádila. „Poslyš, proč si Sajíd myslel, že mě to bude zajímat?"
Fu'ád pokrčil rameny. „To mi neřek. A zajímalo tě to? Chtěl jsi to vidět?"
„Jo, dík, Fu'áde." Naznačil jsem rukou, že už se není o čem bavit. Asi mu to došlo, protože jsem po chvíli zjistil, že je pryč. Musel jsem si toho spoustu promyslet. Je to stopa? Schovává se Jawarski v jednom z Abú Ádilových pajzlů? Neboje to od Sajída past? On přece neví, že já už mu nevěřím.
Neměl jsem na vybranou. Past nepast, budu za tím muset jít. Ale teď ještě ne.

15

Počkal jsem až do rána, než jsem se vydal za Fu'ádovou informací. Měl jsem neodbytný pocit, že na mě někdo šije boudu, ale zároveň jsem cítil, že se nebezpečí stejně nevyhnu. Bylo mi jasné, že konvenční postup mě zatím nikam nedovedl. Možná když položím hlavu na špalek, vylákám kata, aby ji šel setnout.

A pak, ten zásobník vůbec nemusel patřit Jawarskému a u Veselého Che mohla být jen banda frajerů v perfektně střižených kaftanech.
Přemýšlel jsem o tom všem cestou na Hlavní, kolem klubu Frenchyho Benoita a ke hřbitovu. Připadalo mi, že se věci rychle blíží k závěru, i když jsem ještě nedokázal říct, jestli ten závěr bude pro mě tragický, nebo šťastný. Bylo mi líto, že nemám Šaknahího, aby mi poradil, a bylo mi líto, že jsem víc nevyužil jeho zkušeností, dokud žil. Právě jeho hrob jsem chtěl navštívit nejdřív.
U vchodu na hřbitov bylo několik lidí. Seděli nebo dřepěli na hrbolatých, polámaných kusech betonu. Když mě zahlédli, všichni vyskočili. Starci, kteří prodávali coca-colu a šaráb z otlučených chladicích boxů na bicyklech, bezzubé stařeny, které se usmívaly a strkaly mi svazky zvadlých kytek, děti, které vykřikovaly: „Ó, štědrý! Ó, soucitný!" a věšely se mi na kalhoty. Někdy neumím dobře reagovat na organizované a hlučné žebrání. Nějak ztratím sympatie. Protlačil jsem se davem a zdržel jsem se jen, než jsem koupil povadlou kytku za pár kiamů. Pak jsem prošel pod cihlovým obloukem na hřbitov.
Šaknahího hrob byl za cestou, poblíž zdi na západní straně. Hlína byla dosud holá, i když místy už se začínala klubat tráva. Sklonil jsem se a položil jsem ubohou kytku do hlavy hrobu, která podle muslimské tradice směřovala k Mekce. Narovnal jsem se a ohlédl jsem se přes neuspořádané řady hrobů k Šestnácté ulici. Muslimské hroby byly označeny hvězdou a půlměsícem, ale bylo tam i několik křesťanských křížů, pár Davidových hvězd a spousta neoznačených hrobů. Místo posledního odpočinku Šaknahího bylo označeno jen na špičku postaveným plochým kamenem, na němž bylo vyškrábáno jeho jméno a datum smrti. Kámen se nejspíš brzy vyvrátí a nepochybně ho ukradne nějaký truchlící, který je příliš chudý, aby si mohl dovolit pořádný pomník. Kouskem smirkového papíru nebo škrabkou odstraní Šaknahího jméno a kámen bude sloužit jako náhrobek někomu jinému, dokud ho zase někdo neukradne. V duchu jsem si poznamenal, že musím zaplatit za pořádné označení hrobu. Džirdži si to rozhodně zasloužil.
Nějaký chlapec v turbanu a hábitu mě zatahal za rukáv. „Ó, otče smutku," řekl vysokým hláskem, „umím odříkávat." Byl to jeden z těch mladých šejchů, kteří se naučili celý Korán zpaměti. Nejspíš živil celou svou rodinu odříkáváním veršů z Koránu na hřbitově. „Dám ti deset kiamů, aby ses pomodlil za mého přítele," řekl jsem. Chytil mě ve slabé chvilce.
„Deset kiamů, effendí! To chcete, abych odříkal celou Knihu?"
Položil jsem mu ruku na hubené rameno. „Ne. Jen něco uklidňujícího o Bohu a nebi."
Chlapec se zamračil. „O pekle a věčných plamenech je tam toho mnohem víc," řekl.
„Já vím. To slyšet nechci."
„Dobře, effendí." Pak začal zpěvavým hláskem odříkávat prastaré věty. Nechal jsem ho u Šaknahího hrobu a šel jsem zpět ke vchodu.
Nikki, moje přítelkyně a příležitostná milenka, byla pohřbena v nízké bíle natřené hrobce, která se už pomalu rozpadávala. Její příbuzní si rozhodně mohli dovolit odvézt její tělo a pohřbít ji doma, ale nechali ji tady. Nikki byla sexuální změněnec a její rodina se nechtěla cítit trapně. Na druhou stranu, tenhle opuštěný hrob se dokonale hodil k jejímu těžkému životu bez lásky. Na policejní stanici jsem dodnes měl na stole malého mosazného skarabea, který jí patříval. Neuplynul jediný týden, abych si na Nikki nevzpomněl.
Přešel jsem kolem hrobů Tamiko, Dévi a Selimy, Černých vdov, i kolem hrobu Hassana šíity, toho gaunera, který mě málem zabil. Uvědomil jsem si, že bloumám chmurné po úzkých pěšinách hřbitova, a rozhodl jsem se, že to není nejvhodnější náplň dne. Setřásl jsem vzrůstající depresi a zamířil jsem na Hlavni. Když jsem se ohlédl k Džirdžiho hrobu, mladý šejch ještě stále odříkával svatá slova. Byl jsem si jist, že si svých deset kiamů odrecituje, i když odejdu.
Zase jsem se musel probojovat tlupou žebráků, ale tentokrát jsem jim hodil hrst drobných. Když se drali za penězi, bylo snadnější uniknout. Sundal jsem si z opasku telefon a nahlásil jsem komkód Sajída Polo-hadždže. Několikrát vyzváněl a zrovna jsem se chystal to vzdát, když se ozval. „Marchaban" řekl.
„Tady je Maríd. Jak se máš?"
„Ujde to. Co se děje?"
„Nic moc. Pustili mě z nemocnice."
„To rád slyším!"
„Jo, už mě to tam otravovalo. No a jak? Jsi s Jacquesem a Mahmúdem?"
„Jo, jo. Sedíme u Couraná a chlastáme. Nechceš se stavit?"
„Nejspíš ano. Potřeboval bych od tebe jednu laskavost."
„Ano?"
„Později. Nashle asi tak za půl hodiny. Ma'a's-salám."
„Alláh jisallimak."
Zavěsil jsem si telefon na opasek. Šel jsem pěšky až k Chirigo a najednou jsem měl děsné nutkáni zajit dovnitř a zeptat se, jestli Indihar nebo některá z děvčat nemá nějaká sluníčka nebo trifety nazbyt. To, co jsem cítil, nebyl absťák, byl to hlad, který rostl už dlouho. Stálo mě to obrovské sebezapření, abych tu touhu přemohl. Bylo by mnohem jednodušší přiznat si, jaký jsem, a vzdát to. Možná bych to i udělal, ale věděl jsem, že brzy budu potřebovat jasnou hlavu.
Šel jsem dál, až jsem se dostal na Pátou ulici. Tam mě zarazil jeden z nejpodivnějších pohledů, jaké jsem kdy zažil. Lajla, ta stará černá bába, které patřil obchod s moďáky, stála uprostřed ulice a ječela kletby po Safije, Jehněčí paní. Ta stála o blok dál a také si mohla hlasivky vykřičet. Vypadaly jako dva pistolníci z amerického holofilmu. Křičely a prskaly a cenily se jedna na druhou a vzájemně si vyhrožovaly. Po ulici se blížili nějací turisté. Zastavili se a nervózně stařeny pozorovali. Pak se obrátili a šli zpět k východní bráně. Chápal jsem je. Také jsem se nechtěl zamíchat mezi ty dvě čarodějnice. Člověk skoro cítil, jak jim z očí vyzařuji zelené paprsky.
Nerozuměl jsem pořádně, co říkají. Hlasy měly ochraptělé a vysílené, a možná ani nekřičely arabsky. Nevím, jestli

Jehněčí babka má zadrátovaný mozek, ale Lajla neudělala bez moďáku a hrsti doďáků ani krok. Klidně mohla pokřikovat ve staré etruštině.
Po chvíli je to přestalo bavit. Safíja odešla první. Udělala na Lajlu sprosté gesto a zamířila po Hlavni na Bulvár al-Džamíl. Lajla za ní hleděla a ještě po ní vykřikla několik nechutností. Pak se s brbláním obrátila do Čtvrté ulice. Šel jsem za ní. Myslel jsem si, že bych v jejím krámku mohl najít nějaký užitečný moďák.
Když jsem vešel, stála Lajla za pultem, pobrukovala si a třídila hromádku faktur. Zahlédla mě a usmála se. „Maríde," řekla smutné, „víš, jaká je to nuda být ženou venkovského lékaře?"
„Abych řekl pravdu, Lajlo, nevím." Zjevně si hned po příchodu do obchodu zapojila další moďák a teď to vypadalo, jako by Jehněčí babku v životě nepotkala.
„No," řekla poťouchle a uličnicky se na mě usmála, „kdybys to věděl, nepřekvapilo by tě ani trochu, kdybych uvažovala o nějakém milenci."
„Madame Bovaryová?" zeptal jsem se.
Jen mrkla. Výsledek byl mírně řečeno příšerný.
Začal jsem se hrabat v jejích zaprášených krabicích. Nevěděl jsem ani, co vlastně hledám. „Lajlo," zavolal jsem přes rameno, „říkají ti něco písmena ALM?"
„L 'Association des Larves Maboules?"
Znamenalo to Asociace šílených červů. „Co to je?"
„Lidi jako Fu'ád."
„O tom jsem nikdy neslyšel-."
„Taky jsem si to zrovna vymyslela, chéri."
„Ach tak." Sebral jsem baliček moďáků, který mi padl do oka. Byla to antologie literárních hrdinů, většinou evropsko-amerických ochránců slabších, i když tam byl čínský král-básník, bantuský polobůh a nordický podvodník. Jediné jméno, které mi něco říkalo, byl Mike Hammer. Pořád ještě jsem měl moďák Nero Wolfa, i když hardware jeho společníka, Archieho Goodwina, zemřel krutou smrtí pod podrážkou Sajída Polo-hadždže.
Rozhodl jsem se, že si tu antologii vezmu. Zdálo se mi, že by mi to mohlo dát široké spektrum znalostí a personalit.
Odnesl jsem si ji k Lajle. „Dnes jen tohle," řekl jsem.
„Mám něco speciálního—"
„Zabal mi to, Lajlo." Podal jsem jí desetikiamovou bankovku. Vzala peníze a tvářila se ukřivděně. Uvažoval jsem, co si zapojím, až půjdu k Veselému Che. Také jsem ještě měl Rexe, Sajídův moďák tvrdého hajzla. Nakonec jsem se rozhodl, že si ho zapojím a tyhle nové si nechám na jindy.
„Tu máš zpátky, Maríde."
Vzal jsem si balíček, ale drobné jsem jí nechal. „Kup si něco hezkého na sebe, Lajlo."
Zase se usmála. „A víš, myslím, že mi Leon dnes večer přinese nějaké romantické překvapení."
„Jo, určité." Vyšel jsem z obchodu a měl jsem stejnou husí kůži jako vždycky, když jsem s ní mluvil.
Udělal jsem tři kroky k Hlavní a najednou jsem zaslechl bzzzm! bzzzm! bzzzm! Letící úlomek betonu mě sekl do tváře přímo pod pravým okem. Mrskl jsem sebou do dveří hráčského doupěte hned vedle Lajlina obchůdku. Bzzzm! Bzzzm! Bzzzm! Slyšel jsem, jak se tříští cihly a viděl malé červené obláčky u okraje vchodu. Vmáčkl jsem se co nejhlouběji. Bzzzm! Bzzzm! Další dva. Právě na mě někdo osmkrát vystřelil z pořádné bouchačky.
Nikdo nepřiběhl. Nikoho nezajímalo, jestli jsem v pořádku nebo jestli nepotřebuju lékařskou pomoc. Čekal jsem a uvažoval, kdy budu moci bez nebezpečí vystrčit hlavu. Schovává se Jawarski pořád ještě někde na druhé straně ulice s čerstvým zásobníkem v pistoli? Nebo to bylo jen varování? Přece, kdyby mě byl opravdu chtěl zabít, jistě by si byl dal víc záležet.
Po několika minutách mě přestalo bavit tam ustrašeně stát a opustil jsem bezpečí výklenku. Musím se přiznat, že jsem měl zvláštní pocit zranitelnosti někde mezi lopatkami, když jsem spěchal ulicí k rohu. Rozhodl jsem se, že to byl Jawarského způsob, jak mě pozvat. Nehodlal jsem ho odmítnout. Jen jsem chtěl být připravený.
Ale přesto, ještě jsem musel vyřídit jednu záležitost, než se na něho soustředím. Šel jsem k autu a hodil jsem nový moďák na zadní sedalo, kde jsem měl aktovku. Jel jsem pomalu a klidně čtvrtí Rasmíja ke Couranovi. Když jsem dorazil, zaparkoval jsem v úzké ulici a vytáhl jsem z diplomatky Sajídův moďák. Zamyšleně jsem na něj chvíli hleděl a pak jsem si ho zacvakl. Přidal jsem několik doďáků, na odblokováni únavy a bolesti. Pak jsem vystoupil z auta a vešel jsem do ztemnělého baru.
„Monsieur Audran!" zvolal vypovězenec z vlasti a šel mi vstříc s oběma rukama nataženýma. „Vaši přátelé mi už říkali, že přijdete. Jsem rád, že vás zase vidím."
„Také," řekl jsem. Vzadu u stolu jsem zahlédl Polo-hadždže, Mahmúda a Jacquese.
Courane šel za mnou a hovořil tichým hlasem. „To bylo hrozné, co se přihodilo strážníku Šaknahímu."
Obrátil jsem se a hleděl na něho. „Přesně tak, Courane. Hrozné."
„Opravdu mi to bylo moc líto." Pokyvoval hlavou, aby mi bylo jasné, jak je upřímný.
„Vodku s džusem," poručil jsem si. To pomohlo, zbavil jsem se ho.
Přitáhl jsem si židli a posadil jsem se k ostatním. Díval jsem se na ně, ale mlčel jsem. Když jsem byl s touhle partou naposledy, nebyl jsem příliš populární. Zajímalo mě, jestli se něco změnilo.
Jacques byl ten křesťan, který na mě vždycky hleděl svrchu, protože prý má víc evropské krve než já. Dnes odpoledne jen přivřel jedno oko a kývl hlavou. „Povídá se, že jsi vytáhl Papá z hořícího domu."
Courane mi přinesl pití. Místo odpovědi jsem zvedl sklenici a napil jsem se.
„Taky jsem jednou zažil oheň," vložil se do řeči Polo-hadždž. „Tedy vlastně, byl jsem v budově, která shořela asi hodinu potom, co jsem odešel. Mohl jsem uhořet."

Mahmúd, mužský sexuální změněnec, si pohrdlivě odfrkl. „Tedy, Maríde, to bylo velkolepé."
„Jo," odsekl jsem, „dělal jsem to, jen abych se vám předvedl." Vymáčkl jsem si do koktejlu plátek citronu. Vitamín C, velice zdravé.
„Ne, fakt," pokračoval Mahmúd, „všude se o tom mluví. Tys měl ale odvahu."
Jacques pokrčil rameny. „Zvlášť když si pomyslím, že jsi mohl shrábnout celé království Friedlander beje. I s truhlicí pokladů. Stačilo nechat toho starého páprdu, aby se usmažil."
„Přemýšlel jsi o tom?" chtěl vědět Mahmúd. „Myslím tenkrát, chápej."
Vhodná chvíle na další dlouhý lok vodky, protože už mi šli opravdu na nervy. Když jsem zase postavil sklenku na stůl, přeletěl jsem je všechny pohledem. „Znáte Indihar, že? No, co Džirdži zemřel, má problémy s placením účtů. Za nic na světě si nepůjčí ode mne ani od Chiri, a v baru si dost nevydělá."
Mahmúdovi vylétlo obočí. „Chce začít dělat u mě? Má pěkný zadek. Mohl bych jí slušné zaplatit."
Zakroutil jsem hlavou. „Nemá zájem. Chce, abych našel nový domov pro jedno z jejích děti. Má dva kluky a holčičku. Říkal jsem jí, že bez jednoho z chlapců by se mohla obejít."
To jim na chvilku zavřelo huby. „Třeba by to šlo," ozval se nakonec Jacques. „Můžu se poptat."
„Poptej," řekl jsem. „Indihar naznačila, že by se možná rozloučila i s dcerkou. Kdyby šli společné a za dobrou cenu."
„Kdy to potřebuješ vědět?" ptal se Mahmúd.
„Hned jak něco zjistíte. No nic, musím jít. Sajíde, nechceš se se mnou projet?"
Polo-hadždž se ohlédl nejdřív na Mahmúda, pak na Jacquese, ale ti nereagovali. „Spíš ne."
Vytáhl jsem z kapsy dvacetikiamovou bankovku a upustil ji doprostřed stolu. „Pití je na mne."
Mahmúd se na mě zkoumavě zadíval. „Asi jsme na tebe byli poslední dobou dost tvrdí."
„Nevšiml jsem si."
„No, jsme rádi, že je mezi náma zase všecko v pořádku. Proč bychom neměli být kámoši jako dřív, ne?"
„Jasně," kývl jsem, „proč ne."
Postrčil jsem Sajída a vyšli jsme ven do rozpálené ulice. Než nastoupil do auta, zastavil jsem ho. „Potřebuju, abys mi vysvětlil, jak najdu podnik Veselý Che."
Prudce zbledl. „Proč tam sakra chceš jít?"
„Jen tak, slyšel jsem o něm."
„Tak to beze mě, mě to neláká. Ani nevím, jestli bych tě tam uměl dovést."
„Ale uměl, neboj, kamaráde," ujistil jsem ho výhružně. „Dobře víš, o co kráčí."
Sajídovi se to ani trochu nelíbilo. Narovnal se, aby využil své výšky. „Chceš říct, že mě přinutíš, abych jel s tebou?"
Mlčky a s kamennou tváří jsem na něho hleděl. Pak jsem velice, velice pomalu zvedl pravou ruku ke rtům. Otevřel jsem ústa a divoce jsem se kousl. Odtrhl jsem si z vnitřní strany zápěstí kousek masa a plivl jsem ho na Polo-hadždže. Má vlastní krev mi stékala z koutků. „Koukni, hajzle," zavrčel jsem chraptivě, „tohle dokážu udělat sobě. Chceš vidět, co udělám tobě!"
Sajíd se otřásl a couval přede mnou na chodníku. „Tý ses zbláznil, Maríde," zašeptal. „Ty jsi normální šílenec."
„Do auta."
Zaváhal. „Ty máš zapojeného Rexe, že? Neměl bys ten moďák nosit. Nelíbí se mi, co s tebou dělá."
Zaklonil jsem hlavu a rozesmál jsem se. Choval jsem se přesně tak, jak se choval on, když měl tenhle moďák. A on ho míval velice často. Nechápal jsem proč, ale Rex se mi začínal líbit.
Počkal jsem, dokud se neusadil, pak jsem si teprve sedl k volantu. „Kudy?"
„Na jih." Hlas měl zoufalý a plný beznaděje.
Chvíli jsem jen tak jel a nechal jsem ho dusit ve starostech, kolik toho vím. „Tak," řekl jsem konečně, „co je to za podnik?"
„Nic moc." Polo-hadždž trucoval. „Slízá se tam ta banda ve vysokých holínkách, Jaišové."
„Jo?" Podle názvu jsem si představil klienta Veselého Che jako toho chlápka, co jsem viděl u Chiri před několika týdny, toho v lesklých kalhotách s rukou přivázanou řetězem dozadu.
„Občanská armáda. Nosí šedé uniformy a dělají přehlídky a rozdávají tuny letáků. Myslím, že se chtějí zbavit cizinců. Pryč s nevěřícími Francouzi! Znáš to."
„Znám. Podle Mahmúda tam taky chodíváš."
Sajídovi se ta konverzace ani trochu nelíbila. „Koukej, Maríde," začal, ale pak zmlkl. „Chceš říct, že věříš všemu, co Fu'ád řekne?"
Zasmál jsem se. „Co si myslíš, že mi řekl?"
„Nevím." Odsunul se co nejdál ode mne, až ke dveřím. Bylo mi ho skoro líto. Víc už mi neřekl nic, jen udával směr.
Když jsme dojeli na místo, sáhl jsem pod sedadlo, kde jsem měl schované zbraně. Měl jsem malou paralyzační pistoli, kterou mi kdysi dávno dal nadporučík Okking, a statickou pistoli od Šaknahího. Zamyšleně jsem si je prohlížel. „Jste dohodnuti, Sajíde? Máš mě tam přivést, aby mě Abú Ádilovy gorily mohly odrovnat?"
Polo-hadždž vypadal vyděšeně. „O čem to mluvíš, Maríde?"
„Tak mi sakra vysvětli, proč jsi řekl Fu'ádovi, aby mi ukázal ten zásobník z pětačtyricítky."
Nešťastně se sesunul na sedadle. „Šel jsem za Abú Ádilem, protože jsem si nevěděl rady, Maríde, to je všecko. Možná už je příliš pozdě, ale fakt mě to mrzí. Prostě jsem nechtěl jen tak koukat na to, jak je z tebe velký hrdina, jak jsi miláčkem Friedlander beje. Štvalo mě, že jsem mimo."
Ohrnul jsem ret. „Chceš říct, že jsi domluvil, aby mě zabili, jen proto, že jsi žárlil?'
„Ale to ne, to jsem nechtěl."
Vytáhl jsem z kapsy prázdný zásobník a držel jsem mu ho před očima. „Zrovna před hodinou na mě Jawarski přesné

takový vystřílel. Za bílého dne na Čtvrté ulici."
Sajíd si přetřel oči a cosi mumlal. „Nemyslel jsem si, že by se něco takového mohlo stát."
„A co sis myslel?"
„Myslel jsem si, že se Abú Ádil bude ke mně chovat stejně, jako se Papá chová k tobě."
Nevěřícně jsem na něho hleděl. „Ty ses opravdu Abú Ádilovi zaprodal, že? Myslel jsem si, že jsi mu jen řekl o mé matce. Ale ne, ty v tom jedeš s nim, přiznej to."
„Řekl jsem ti, že mě to mrzí," zakvílel. „Já ti to vynahradím."
„To se neboj, dřív, než si myslíš." Podal jsem mu paralyzační pistoli. „Vem si to. Teď jdeme dovnitř a najdeme Jawarského."
Váhavě si pistoli vzal. „Škoda, že nemám Rexe," řekl smutně.
„Kdepak, s Rexem ti nevěřím. Rexe budu mít já." Vystoupil jsem z auta a čekal na Sajída. „Schovej si tu pistoli. Nevytahuj ji, pokud to nebude nutné. A teď, máte nějaké heslo nebo tak něco?"
„Ne, jen nesmíš zapomenout, že nikdo tam uvnitř nemá příliš rád cizince."
„Rozumím. Tak jdeme." Šel jsem první. V baru bylo plno lidí a hluku. Bylo tam spousta mužů, většina z nich oblečená do těch šedých uniforem Občanské armády, o kterých mluvil Sajíd. Nebylo tam intimní světlo a nehrála tam hudba: Veselý Che nebyl ten typ baru. Bylo to místo, kde se setkávali chlapi, co se rádi oblékali za statečné vojáky a pochodovali ulicemi, jisti si tím, že po nich nikdo nebude střílet. Hodně mi připomínali Hitlerovu SA, jejímiž hlavními znaky byly zvrhlost a nesmyslné násilí.
Protlačili jsme se skupinou mužů k baru. „Ano?" zeptal se nevrlý hospodský.
Musel jsem křičet, aby mě slyšel. „Dvě piva." Nepřipadalo mi, že by tady míchali koktejly.
„Jo."
„A hledáme jednoho chlápka."
Hospodský zvedl hlavu od pípy. „Toho tady nenajdete."
„Fakt?" Postavil piva na pult před Polo-hadždže a mne. Zaplatil jsem. „Američan, možná se ještě zotavuje z—"
Hospodský shrábl pětikiamovku, kterou jsem položil na pult. Netvářil se, že by mi chtěl vracet. „Podívej, fešáku, já neodpovídám na otázky, já točím pivo. A kdyby sem nějaký Američan přišel, tihle hoši by ho roztrhali na cucky."
Napil jsem se studeného piva a rozhlédl jsem se po místnosti. Možná tady Jawarski opravdu nikdy nebyl. Možná se jen schovával nahoře nebo v sousední budově. „Fajn," řekl jsem a otočil jsem se zpět na hospodského, „tak tu tedy nebyl. A neviděl jste tady v okolí ometat se poslední dobou nějaký Američany?"
„Neslyšel jsi? Žádný otázky."
Bylo načase vytáhnout skrytý přesvědčovač. Vyndal jsem stokiamovku a zamával s ní hospodskému před nosem. Nemusel jsem říct ani slovo.
Hleděl mi do oči. Bylo jasné, že jím zmítá nerozhodnost. Konečně řekl: „Dej mi ty prachy."
Usmál jsem se: „Ještě se na ně chvíli dívejte. Třeba se vám zlepší paměť."
„Přestaň tu s tím mávat, fešáku. Nebo to schytáme oba." Položil jsem bankovku na stůl a přikryl jsem ji dlaní. Čekal jsem. Hospodský na okamžik odešel. Když se vrátil, přisunul ke mně kousek tvrdého papíru z krabice.
Zvedl jsem ho. Byla na něm napsaná adresa. Ukázal jsem ji Sajídovi. „Víš, kde to je?"
„Jo," vzdych] nešťastně. „Asi dva bloky od domu Abú Ádila."
„To by mohlo být ono." Podal jsem hospodskému bankovku. Okamžitě zmizela. Vytáhl jsem statickou pistolí a ukázal mu ji. „Jestli jsi mě podrazil, vrátím se a vyzkouším ji na tobě. Rozumíš?"
„Je tam," řekl hospodský. „Teď jen vypadněte a už se nevracejte."
Zastrčil jsem pistoli a protlačil jsem se ke dveřím. Když jsme zase stáli na chodníku, otočil jsem se na Polo-hadždže. „Tak vidíš. Ani to nebolelo."
Podíval se na mě zoufale. „Ty chceš, abych jel s tebou najít Jawarského, že?"
Pokrčil jsem rameny. „Ne. Už jsem zaplatil někomu jinému, aby to udělal. Nechci se s Jawarským setkat, pokud se tomu budu moci vyhnout."
Sajíd zuřil. „Chceš říct, že jsi mě takhle týral a vlekl mě sem pro nic za nic?"
Otevřel jsem dveře auta. „To nebylo pro nic za nic," namítl jsem s úsměvem. „Alláh pravděpodobně souhlasí s tím, že to bylo dobré pro tvou duši."

16

Vestfálský sedan mířil na sever, pryč z Hamídíje. Měl jsem zapojený anglický doďák a telefonoval jsem Morganovi.
„Našel jsem ho," oznámil jsem mu.
„Gratuluju." V hlase jsem slyšel zklamání. „To znamená, že zbytek peněz nedostanu, co?"
„Podívejte, domluvíme se tak: dám vám tu druhou pětistovku, když mi pár hodin Jawarského pohlídáte. Máte zbraň?"
„Jo. Mám ji použít?"
Bylo to lákavé. „Ne. Jen ho nespusťte z očí." Přečetl jsem mu adresu z útržku krabice. „Nenechte ho odejít. Držte ho, dokud nedorazím."
„Samo, člověče," ujistil mě Morgan, „ale ať vám to netrvá celý den. Nemám chuť se celý den producírovat za chlapem, co zabil dvacet nebo třicet lidí."
„Spoléhám na vás. Ozvu se." zavěsil jsem.
„Co uděláš?" zeptal se Sajíd.
Nehodlal jsem mu nic říkat. Navzdory jeho horlivé zpovědi jsem mu nedůvěřoval. „Zavezu tě zpátky ke Couranovi.

Nebo tě mám hodit někam do Budajínu?"
„Nemůžu jet s tebou?"
Chladně jsem se zasmál. „Jedu navštívit tvého milovaného šéfa, Abú Ádila. Doufám, že jste pořád ještě kamarádi."
„Nevím," řekl Polo-hadždž nervózně. „Ale možná bych se měl vrátit ke Couranovi. Vzpomněl jsem si, že musím ještě něco vyřídit Jacquesovi a Mahmúdovi."
„Chápu."
„A navíc, toho gaunera Umara nechci do konce života vidět." Sajíd to jméno vyslovil 'Himár'. Trochu změnil samohlásku a vyslovil ji s přídechem. Byla to arabská slovní hříčka. Slovo himár znamená osel a Arabové považují osla za nejšpinavější zvíře na světě. Byla to velice chytrá urážka Umara, a vsadím se, že s moďákem Rexe ji byl Sajíd schopen říct Abú Ádilovi rovnou do ksichtu. Možná to byl jeden z důvodů, proč už nebyl v Hamídíji zvlášť oblíbený.
Chvíli seděl tiše. „Maríde," ozval se konečně, „to, co jsem řekl, jsem myslel vážně. Udělal jsem velkou chybu, když jsem takhle převlékl kabát. Ale já jsem fakt nikdy neměl s Friedlander bejem nějakou smlouvu nebo tak. Neuvědomil jsem si, že bych někomu škodil."
„Dvakrát mě to málem stálo život, kamaráde. Nejdřív ten oheň, pak Jawarski."
Přirazil jsem k chodníku před Couranovým podnikem. Sajíd vypadal nešťastně. „Co ti mám říct?" prosil.
„Nic. Uvidíme se později."
Kývl a vystoupil. Hleděl jsem za nim, jak vchází do baru. Pak jsem vyndal moďák tvrďáka a zamířil jsem k západu a severu, domů k Papá. Před návštěvou Abú Ádila jsem musel ještě zařídit několik věcí.
V našem dočasném bytě jsem našel Kmuzua. Pracoval na mém počítači. Když mě zaslechl, zvedl hlavu. „Á, já sídí!" Vypadal velice potěšeně. „Mám dobré zprávy. Ta věc s organizováním jídla pro chudé bude levnější, než jsem si myslel. Doufám, že mi to prominete, ale díval jsem se na vaši finanční situaci a zjistil jsem, že máte nejmíň dvakrát víc, než potřebujeme."
„To má být narážka, Kmuzu? Hodlám otevřít jednu polévkovou vývařovnu, ne dvě. Máš udělaný rozpočet?"
„Za peníze, které vyděláte v klubu Chirigo za jednu noc, může vývařovna fungovat celý týden."
„To rád slyším. Jen by mě zajímalo, proč jsi tím tak nadšený. Proč je to tak důležité?"
Opět ten nehybný a neutrální výraz. „Prostě cítím zodpovědnost za vaši křesťanskou mravní výchovu."
„Na to ti neskočím."
Odvrátil oči. „To je dlouhý příběh, já sídí," řekl. „Nechci o tom teď mluvit."
„Dobře, Kmuzu. Někdy jindy."
Znovu se obrátil ke mně. „Mám informace o tom ohni. Říkal jsem vám, že mám důkaz o tom, že ho někdo založil úmyslně. Tenkrát v noci jsem na chodbě mezi vaší ložnicí a bytem pána domu našel hadry namočené v nějaké hořlavé kapalině." Otevřel zásuvku a vytáhl nějaké ohořelé zbytky látky. Byly dost poškozené, ale ne úplně zničené. Dosud na nich byl vidět vzorek z hnědých a růžových osmicipých hvězd.
Kmuzu zvedl jiný kus látky. „Dnes jsem našel tohle. Je to zjevně látka, ze které jsou ty hadry."
Prohlížel jsem si ten větší kus plátna, snad část starého oblečení nebo prostěradla. Nebylo pochyb, byl to tentýž materiál. „Kde jsi to našel?"
Kmuzu uložil hadry zpět do zásuvky. „V pokoji mladého Sa'ad bin Saláha," řekl.
„Jak tě tam prosím tě napadlo šmírovat?" zeptal jsem se pobaveně.
Kmuzu pokrčil rameny. „Hledal jsem důkazy, já sídí. A myslím, že už jsem našel dost, abych mohl ukázat na žháře."
„Ten kluk? Ne Umm Sa'ad?"
„Jsem si jist, že navedla svého syna, aby to zapálil."
Ne že by toho nebyla schopna, ale nějak mi to nesedělo. „Proč by to ale dělala? Vždyť měla v plánu přinutit Friedlander beje, aby uznal Sa'ada za svého vnuka. Přece chce, aby se její syn stal dědicem majetku Papá. Kdyby starouška zabila, nedostala by nic."
„Těžko hádat, jaké měla důvody, já sídí. Možná se svého plánu vzdala a teď se chce pomstít."
A sakra, jestli je to tak, kdo ví, co zkusí příště. „Dáváš na ni pozor, že?" zeptal jsem se.
„Ano, já sídí."
„Tak dávej ještě větší." Zamířil jsem ke dveřím, pak jsem se znovu otočil. „Kmuzu," řekl jsem, „říkají ti něco písmena A-L-M?"
Zamyslel se. „Snad jen Arabská liberalizační moc," usoudil.
„Možná," zapochyboval jsem. „A co Složka Fénix?"
„To znám,já sídí, o té jsem slyšel, když jsem pracoval u šejcha Ridy."
Už jsem se tolikrát dostal do slepé uličky, že jsem začal ztrácet naději. Začínal jsem si myslet, že Složka Fénix je něco, co stvořil Džirdži Šaknahí, a že smysl těch slov zemřel s ním. „Proč o tom Abú Ádil mluvil s tebou?" zajímalo mě.
Kmuzu zakroutil hlavou. „Abú Ádil se mnou nikdy o ničem nemluvil, já sídí. Byl jsem jen tělesný strážce. Ale jejich přítomnost si lidé obvykle neuvědomují, jsou něco jako nábytek. Několikrát jsem slyšel, jak šejch Ridá a Umar hovořili o tom, koho by chtěli zařadit do Složky Fénix."
„Tak co ten zatracený krám vlastně je?"
„Seznam," řekl Kmuzu. „Souhrn jmen lidí, kteří pracují pro šejcha Ridu nebo Friedlander beje, ať přímo či nepřímo. A taky všech, kteří jsou jim nějak zavázáni."
„Jako soupiska," uvažoval jsem zmateně. „Ale proč by měl být takový seznam tak důležitý? Policie by přece dokázala takový seznam kdykoliv bez problémů vyrobit. Proč kvůli němu Džirdži Šaknahí riskoval život?"
„Každá osoba v seznamu má svůj zakódovaný zápis, v němž jsou údaje o jejím zdravotním stavu, stavbě tkání pro případ transplantace a záznam o transplantacích orgánů a jiných modifikacích."

„Takže Papá i šejch Ridá mají přehled o zdraví svých lidí. To je úžasné. Nikdy by mě nenapadlo, že by je mohla taková maličkost zajímat."
Kmuzu se zachmuřil. „Nerozumíte mi, já sídí. Ta složka není seznam lidí, kteří by mohli potřebovat transplantaci. Je to seznam možných dárců."
„Možných dárců? Ale tihle lidé přece nejsou mrtví, dosud—" Vytřeštil jsem oči a hleděl na Kmuzua.
Výraz v jeho tváři mě ujistil, že to, co jsem zděšeně pochopil, je pravda. „Je to speciálně uspořádaný seznam," vysvětloval, „od nejnižších podřízených až po Umara a vás. Pokud je osoba na seznamu zraněna, onemocní nebo potřebuje nový orgán, Abú Ádil nebo Friedlander bej se mohou rozhodnout obětovat někoho s nižší šarží. Nedělá se to vždycky, ale čím vyšší postavení člověk má, tím je pravděpodobnější, že bude vybrán vhodný dárce."
„Ať jejich domy lehnou popelem! Ti synové zlodějů!" řekl jsem tiše. To vysvětlovalo poznámky v Šaknahího zápisníku - na levé straně jména lidí, kteří předčasně odešli z tohoto světa, aby dodali orgány na pravé straně. Blanca byla ke své smůle příliš nízko na seznamu. Byla to jen obyčejná snadno postradatelná coura.
„Ve Složce Fénix jsou snad všichni lidé, které znáte. Vy sám, vaši přátelé, vaše matka. Moje jméno je tam také."
Cítil jsem, jak mě zalévá vztek. „Kde to schovávají, Kmuzu? Nacpu ten papír Abú Ádilovi do chřtánu."
Kmuzu zvedl ruku. „Nezapomeňte, já sídí, že v tomhle hrozném podniku není šejch Ridá sám. Spolupracuje s naším pánem. Dělí se o informace a dělí se o životy svých společníků. Srdce jednoho z poddaných šejcha Ridy může být vloženo do hrudi poručíka patřícího Friedlander bejovi. Ti dva jsou sice konkurenti, ale v tomhle jsou největší partneři."
„Jak dlouho už to trvá?"
„Mnoho let. Začali s tím, aby si zajistili, že oni dva nikdy nezemřou kvůli nedostatku vhodných orgánů."
Bouchl jsem pěstí do stolu. „Proto se oba dožili své trapné senility. Zatracené vykopávky!"
„A šílené k tomu, já sídí," dodal Kmuzu.
„Neřekl jsi mi, kde hledat. Kde je Složka Fénix?"
Kmuzu zakroutil hlavou. „Nevím. Schovává ji šejch Ridá."
Nevadí, myslel jsem si. Stejně se k němu odpoledne chystám. „Díky, Kmuzu. Moc jsi mi pomohl."
„Já sídí, doufám, že s tím nechcete jít za šejchem Ridou." Vypadal velice nešťastně.
„Ne, co tě to napadlo. Nejsem tak hloupý, abych se postavil proti oběma staříkům najednou. Klidně se věnuj naší vývařovně. Myslím, že je nejvyšší čas, aby firma Friedlander beje začala dělat něco pro chudé."
„To je dobře."
Nechal jsem Kmuzua u počítače. Vracel jsem se ven k autu a cestou jsem uvažoval o změnách v plánu, které způsobila bomba, jež mi právě vybuchla pod nohama. Dojel jsem do Budajínu, zaparkoval a zamířil po Hlavní k Chiri.
U pasu mi zazvonil telefon. „Marchaban," ozval jsem se.
„To jsem já, Morgan." Byl jsem rád, že mám pořád ještě zapnutý anglický doďák. „Jawarski je tady, jak jste říkal. Je zalezlý v odporném kvartýru v příšerný zřícenině. Jsem tu na schodišti, hlídám dveře. Mám k němu zaskočit?"
„Ne, jen ho nenechejte zmizet. Chci mít jistotu, že tam bude, až tam dorazím. Ale kdyby chtěl něco podniknout, zastavte ho. Zamiřte na něho a donuťte ho, aby se vrátil do bytu. Dělejte, co uznáte za vhodné, ale udržte ho tam."
„Spolehněte se, parťáku. Ale ať vám to netrvá věčnost. Zdaleka to není taková zábava, jak jsem si představoval."
Vrátil jsem telefon na opasek a vešel do klubu. Na to, že bylo teprve odpoledne, tam bylo pěkné plno. Na pódiu byla nová černoška, říkala si Múna. Vzpomněl jsem si, že Múna se jmenovalo to kuře ve Fu'ádově dlouhém příběhu. Znamenalo to, že ji nejspíš zbožňuje, a to znamenalo, že s ní budou problémy. Musím si na ni dát pozor.
Ostatní dívky seděly se zákazníky a láska kvetla v každém koutku. Bylo to zatraceně příjemné.
Zamířil jsem ke svému místu a čekal, až přijde Indihar. „Bílou smrt?" zeptala se.
„Teď ne. Přemýšlela jsi o tom, o čem jsme mluvili?"
„O tom, že se mám nastěhovat do pastoušky Friedlander beje? Kdyby nešlo o děti, nevěnovala bych tomu ani myšlenku. Nestojím o takovou pomoc. Nechci být jedna z jeho holek."
Není to tak dávno, co jsem měl stejný názor, a teď, když jsem se dozvěděl o smyslu Složky Fénix, jsem chápal, že má tisíc důvodů proč Papá nedůvěřovat. „V tom máš pravdu, Indihar, ale slibuju ti, že to se nestane. Tohle pro tebe nedělá Papá, to je moje záležitost."
„Je v tom nějaký rozdíl?"
„Ano. Velký. Takže, jaká je tvá odpověď?"
Vzdychla. „Dobře, Maríde, ale nebudu ani jedna z tvých holek. Víš, jak to myslím?"
„Nebudeš se mnou šoustat. To už jsi mi řekla zcela jasně."
Indihar přikývla. „Jen chci, abys to vzal na vědomí. Truchlím pro svého manžela. Možná budu truchlit do konce života."
„Truchli, jak dlouho potřebuješ. Máš před sebou ještě spoustu let života, zlato," řekl jsem. „Jednou si najdeš někoho jiného."
„O tom nechci ani přemýšlet."
Bylo na čase změnit téma. „Můžeš se začít stěhovat, kdy budeš chtít, ale prosím tě, zůstaň tady do konce směny, ano? Vidíš, to znamená, že si budu muset najít novou barmanku na denní služby."
Indihar se rozhlédla na všechny strany, pak se naklonila blíž. „Na tvém místě," řekla tiše, „bych najala někoho zvenku. Já bych nevěřila ani jedny odsud. Ty by tě úplně oškubaly, zvlášť ta Brandi. A Pualani je tak pitomá, že nedokáže dát na stůl ubrousek, natož pití."
„Co navrhuješ?"
Chvíli si žvýkala ret. „Já bych najala Dalílu, co dělá u Frenchyho Benoita. To bych teda udělala já. Nebo Heidi ze

Stříbrné palmy."
„Možná. Zavolej mi, když budeš cokoliv potřebovat." Zase další starost. Teď se ale veškeré mé myšlenky pořád točily k té zanedbané čtvrti na západní straně města. Vyšel jsem ven do podvečerního slunce. Zrovna začínalo pršet a rozehřáté chodníky příjemně voněly zvlhlým prachem.
O několik minut později jsem byl už zase v modshopu na Čtvrté ulici. Lajla dvakrát v jednom dni - to vydá na celý rok. Poslouchal jsem, jak debatuje se zákazníkem o nějakém modulu. Ten muž potřeboval něco, co by mu umožnilo dělat armadoncii. To je věda, která se zabývá přeměňováním lidských zubů ve vysoce technické zbraně. Lajla byla dosud Emma: madame Bovaryová, dentistka zítřka.
Když zákazník odešel - ano, Lajla našla přesně to, co hledal -pokusil jsem se jí vysvětlit, co chci, aniž bych s ni vedl dlouhé řeči. „Máš nějaké moďáky Proxy Hell?" zeptal jsem se.
Už otvírala ústa, aby mě přivítala nějakou flaubertovskou citovkou, ale šokoval jsem ji. „To přece nechceš, Maríde," kvílela jako obvykle.
„To není pro mě. Je to pro přítele."
„Žádný z tvých přátel tohle neužívá."
Ovládl jsem se a nezmáčkl jsem jí krk. „Tak to není pro přítele. Je to pro jednoho prokletého nepřítele."
Lajla se usmála. „Takže chceš něco opravdu zlého, co?"
„To nejhorší."
Vyrazila zpoza pultu a šla k zamčeným dveřím na konci obchodu. „Tohle zboží nenechávám venku," vysvětlovala, když hrabala v kapse pro klíče. Nevím proč v kapse, když je měla na dlouhém zeleném náhrdelníku kolem krku. „Proxy Hell dětem neprodávám."
„Klíče máš na krku."
„Aha, díky, drahoušku." Odemkla dveře a obrátila se na mě. „Hned jsem zpátky." Byla pryč asi dvě minuty a vrátila se s hnědou papírovou krabičkou.
Byly v ní tři moďáky, všechny šedé, bez firemních nálepek. Byly to pašované moďáky a jejich užívání bývá nebezpečné. Oficiální komerční moďáky jsou nahrávány a programovány odborně a pečlivě a všechny nepatřičné signály se z nich odstraňuji. Když si koupíte pirátský moďák, riskujete. Někdy bývají 'hrubé', a když si je vyndáte, zjistíte, že vážně poškodily mozek.
Lajla na nich měla přilepené rukou psané informace. „Co takhle infekční granuloma?" zeptala se.
Chvíli jsem to zvažoval, ale připadalo mi, že je to příliš podobné tomu, co měl Abú Ádil zapojené, když jsem s nim mluvil poprvé. „Ne," rozhodl jsem.
„Dobře," hledala Lajla dál. Dlouhým zahnutým ukazovákem přehrabovala moďáky v krabičce. „Cholecystitida?"
„Co je to?"
„Nemám šajn."
„Co je ten třetí?"
Lajla ho zvedla a přečetla nálepku. „Syndrom D."
Přeběhl mě mráz. Slyšel jsem o tom. Je to jakýsi druh hrozné nervové degenerace, choroba způsobená pomalými viry. Nemocný zpočátku trpí výpadky dlouhodobé i krátkodobé paměti. Viry dál ujídají nervový systém, až se postižený zhroutí - jen nepřítomně zírá, není schopen myslet, nakonec jen leží a strašně trpí. V poslední fázi jeho tělo prostě zapomene dýchat nebo udržovat v chodu srdce a on zemře. „Kolik za to chceš?" zeptal jsem se.
„Padesát kiamů." Pomalu se mi zahleděla do očí a usmála se s otevřenými ústy. Vypadalo to hrozně, protože místo zubů už měla jen černé pahýly. „Je to s příplatkem, protože tohle zboží se těžko shání."
„Dobře," zaplatil jsem jí a nacpal moďák se Syndromem D do kapsy. Pak jsem se snažil dostat z obchodu.
„Víš," položila mi drápovitou ruku na paži, „můj milenec mě dnes pozval do opery. Celý Rouen nás uvidí spolu!"
Vytrhl jsem se jí a spěchal jsem ke dveřím. „Ve jménu Alláha, Milosrdného, Slitovného," mumlal jsem.
Během dlouhé jízdy k Abú Ádilovi jsem přemýšlel o posledních událostech. Jestli má Kmuzu pravdu, dům zapálil synek Umm Sa'ad. Nevěřil jsem, že by to byl jeho nápad. Jenže Umar mě ujišťoval, že ani on, ani Abú Ádil už Umm Sa'ad nezaměstnávají. Řekl mi na rovinu, abych se jí zbavil, pokud mě bude příliš otravovat. Takže, jestli Umm Sa'ad nedostává rozkazy přímo od Abú Ádila, proč se najednou rozhodla vzít věci do vlastních rukou?
A Jawarski? Udělal si ze mě terč, protože se mu nelíbím, nebo protože Hadždžár dal Abú Ádilovi echo, že se zajímám o Složku Fénix? Nebo jsou tu další temné spojitosti, které jsem dosud neobjevil? V daném okamžiku jsem si netroufal důvěřovat ani Sajídovi, ani Kmuzuovi. Morgan byl jediný, kterému jsem věřil, a musel jsem si přiznat, že pro to vlastně nemám jediný důvod. Jen proto, že mi připomínal mne samého, jaký jsem býval, než jsem se rozhodl napravovat zkorumpovaný systém zevnitř.
Tak jsem si, mimochodem, odůvodňoval to, co dělám, snadný život, který vedu. Trpkou pravdou nejspíš bylo, že nemám odvahu vystavit se hněvu Friedlander beje nebo srdce otočit se zády k jeho prachům. Tvrdil jsem sám sobě, že využívám svého postavení v propasti zneuctění, abych pomohl těm, kdo jsou na tom hůř. Špatné svědomí jsem tím ale neumlčel.
Během té dlouhé cesty se pocit viny a osamocení přiblížily až k zoufalství a byly nejspíš příčinou taktické chyby, která následovala. Možná jsem přece jen měl víc věřit Sajídovi a Kmuzuovi. Mohl jsem si s sebou aspoň vzít jednoho z Kamenů, které mluví. Místo toho jsem spoléhal, že zvládnu konfrontaci s Abú Idolem vlastní chytrostí. Koneckonců, měl jsem dva samostatné plány. První: zkusím ho podplatit moďákem se Syndromem D, druhý: pokud se nedá podmáznout, nezbude mi, než na něho rovnou vysypat všechno, co ho čeká.
Byla to zatracená pitomost, ale v té chvíli mi to připadalo jako dobrý nápad.
Strážný v bráně mě poznal a dovolil mi vjet dovnitř. S Kamálem, komorníkem, už to bylo horší. Chtěl vědět, co chci.

„Přinesl jsem dárek pro šejcha Ridu. Musím s ním nutně mluvit."
Nepustil mě dál než do haly. „Počkejte tady," řekl důležitě. „Zeptám se, jestli je to dovoleno."
„Ten trpný rod je nevhodno používat," poznamenal jsem. Nedošlo mu to.
Šel až dozadu do kanceláře Abú Ádila a vrátil se se stejným pohrdavým výrazem. „Mám vás dovést ke svému pánovi."
Znělo to, jako by mu rvalo srdce, že to má udělat.
Zavedl mě do jedné z kanceláří, ne do té, kterou jsem viděl při své první návštěvě se Šaknahím. Vzduch byl plný jakési sladké vůně, snad z vonných tyčinek. Na stěnách byly zarámované tisky slavných evropských obrazů, odkudsi tiše zněla nahrávka Umm Chaltúm.
Velký muž sám seděl v pohodlném křesle a přes kolena měl přehozenou nádherné vyšívanou deku. Hlavu měl opřenou o opěradlo křesla, oči zavřené. Ruce položené na kolenou se chvěly.
Umar Abdulqáwí tam byl pochopitelně také. Nevypadal nadšené, že mě vidí. Kývl a přiložil si prst ke rtům. Došlo mi, že to má být signál, abych se nezmiňoval o tom, co vím o jeho plánech na svržení Abú Ádila a ovládnutí říše starého šejcha. Jenže kvůli tomu jsem tady nebyl. Musel jsem řešit jiné věci než Umarův pitomý mocenský zápas.
„Je mi velkou cti popřát šejchu Ridovi dobré odpoledne," řekl jsem.
„Nechť vám Alláh dopřeje v tomto odpoledni úspěch," řekl Umar.
To se uvidí, pomyslel jsem si. „Prosím, abych mohl ctěného šejcha potěšit tímto malým dárkem."
Umar udělal drobné gesto, takové to cuknutí ruky, jaké udělá velký král, když přikazuje vesničanovi, aby přistoupil.
Měl jsem chuť nacpat mu ten moďák do jeho tlustého chřtánu. „Co je to?" chtěl vědět.
Mlčel jsem. Jen jsem mu ho podal. Umar jej několikrát obrátil v ruce. Pak se na mne podíval. „Jste chytřejší, než jsem si myslel. Můj pán bude velmi potěšen."
„Doufám, že tento modul ještě nemá."
„Ne, ne." Položil ho Abú Ádilovi do klína, ale stařec se ani nepohnul, aby si ho prohlédl. Umar si mě zamyšleně prohlížel. „Rád bych vám nabídl něco na oplátku, ale obávám se, že budete příliš zdvořilý a odmítnete."
„Zkuste to," řekl jsem. „Chtěl bych drobnou informaci."
Umar se zachmuřil. „Vaše chování—"
„Je příšerné, vím, ale co nadělám. Jsem jen nevzdělaný pojídač fazolí z Maghríbu. Totiž, mám dojem, že jsem narazil na všelijaké diskriminující informace o vás a šejchu Ridovi - pravda, i o Friedlander bejovi. Mám na mysli vaši prokletou Složku Fénix." Čekal jsem, jak Umar zareaguje.
Nemusel jsem čekat dlouho. „Obávám se, pane Audrane, že vám nerozumím. Nebo možná váš pán se zapletl do velice nezákonných věcí a pokusil se shodit vinu—"
„Mlč." Oba jsme se otočili a hleděli na Ridá Abú Ádila. Vyhodil si moďák Proxy Hell a hleděl na nás. Umara to šokovalo. Bylo to poprvé, co se Abú Ádil zapojil do rozhovoru. Vypadalo to, že není jen senilní a bezmocnou figurkou. Když neměl zapojený moďák s rakovinou, získal jeho obličej pevný výraz a v očích se mu objevila inteligence a bojovnost.
Odhodil deku a vztyčil se. „Copak vám Friedlander bej nevysvětlil, jak je to se Složkou Fénix?"
„Ne, šejchu," odpověděl jsem. „Dověděl jsem se o ní něco bližšího teprve dnes. Tajil to přede mnou."
„Jenže vy jste strkal nos do věcí, po kterých vám nic není." Abú Ádilova prudkost mě až vyděsila. Umar nikdy neprojevil takovou vášnivost a sílu vůle. Připadalo mi, že sleduji baraku šejcha Ridy, kouzlo osobnosti odlišné od toho, které má Papá.
Tolik k tvrzení chudáka Umara, že s moďákem se vyrovná Abú Ádilovi. Jen nalhával sám sobě.
„Myslím, že se mě týkají. Nebo v té složce není mé jméno?"
„Ano, určitě tam je," řekl Abú Ádil. „Ale tak vysoko na seznamu, že na tom můžete jen vydělat."
„Myslím na své přátele, kteří to štěstí nemají."
Umar se zasmál, ale jeho smíchu scházel humor. „Zase ukazujete slabost. Krvácíte kvůli špíně pod svýma nohama."
„Každé slunce jednou zapadne," odpověděl jsem mu. „Možná i vy jednou zjistíte, že už nejste mezi prvními deseti. A pak si budete přát, abyste o Složce Fénix nebyl v životě slyšel."
„Ó, pane," vztekal se Umar, „nemáte těch řečí už po krk?"
Abú Ádil zvedl unavené ruku. „Ano, Umare. Nemám příliš v lásce Friedlander beje, natož jeho podřízené. Vezmi ho do studia."
Umar pokročil směrem ke mně. V ruce měl jehlovku. Couvl jsem. Netušil jsem, co hodlá udělat, ale bylo mi jasné, že to nebude nic příjemného. „Tudy," řekl. Za daných okolností jsem mu vyhověl.
Vyšli jsme z kanceláře, prošli spojovací chodbou a pak jsme vyšli po schodišti do prvního poschodí. Tenhle dům vždycky dýchal jakýmsi klidem a mírem. Světlo tlumily dřevené mřížky na vysokých oknech a zvuky tlusté koberce na podlahách. Teď mi docházelo, že ten klid je jen iluze. Uvědomil jsem si, že brzy poznám pravý charakter Abú Ádila.
„Sem," otevřel Umar těžké železné dveře. V obličeji měl zvláštní, dychtivý výraz. Ani trochu se mi nelíbil.
Prošel jsem kolem něho do velké zvukotěsné místnosti. Stála v ní postel, židle a vozík s nějakým elektronickým zařízením. Protější stěna byla celá ze skla a za ní bylo malé řídicí centrum s řadami ciferníků a displejů a vypínačů. Bylo mi jasné, kde jsme. Ridá Abú Ádil měl v domě soukromé nahrávací studio na moďáky. Vypadalo jako splněný sen nejnáročnějšího fanouška.
„Dej mi tu pistoli," přikázal Abú Ádil.
Umar mu podal jehlovku a vyšel z místnosti. „Předpokládám, že mě hodláte přidat do své sbírky," řekl jsem. „Jen nechápu, proč. Mé popáleniny druhého stupně nebudou příliš zábavné." Abú Ádil na mne mlčky hleděl s tím zvláštním úsměvem na tváři. Naskakovala mi husí kůže.
Za okamžik se vrátil Umar. Nesl dlouhý, tenký kovový prut, pouta a provaz s hákem na jednom konci. „No těbůh,"

vydechl jsem. Začínalo se mi dělat zle od žaludku. Bál jsem se, že budou chtít nahrát víc než jen to.
„Stůjte rovně," řekl Umar a obcházel mě dokola. Natáhl ruku a vyndal mi moďák a doďáky. „A v žádném případě nesklánějte hlavu. Je to ve vašem zájmu."
„Děkuji za péči. Oceňuju—" Umar zvědi kovovou tyč a praštil mě s ní do pravé klíční kosti. Prolétla mnou ostrá bolest. Vykřikl jsem. Uhodil mě na druhé straně, do levé klíční kosti. Slyšel jsem krátké prasknutí a klesl jsem na kolena.
„Možná to bude trošku bolet," prohlásil Abú Ádil laskavým hlasem starého rodinného doktora.
Umar mě začal tlouct železem do zad. Jednou, dvakrát, třikrát. Skučel jsem bolestí. Opakoval úder ještě několikrát.
„Postav se, zkus to," nutil mě.
„Jsi šílenec," lapal jsem po dechu.
„Když se nezvedneš, dostaneš to do ksichtu."
Vyškrabal jsem se nahoru. Levá ruka bezvládně visela. Záda jsem měl jednu krvavou ránu. Uvědomil jsem si, že dýchám krátkými vzlyky.
Umar přerušil svou činnost a znovu kolem mě obcházel. Hodnotil výsledek. „Nohy," přikázal Abú Ádil.
„Ano, ó, šejchu." Ten grázl švihl prutem po mých stehnech. Znovu jsem spadl na podlahu. „Nahoru," zavrčel Umar. „Zvedej se."
Mlátil mě po stehnech a po lýtkách, až byly samá krev. „Dostanu tě," sípal jsem hlasem ochraptělým bolestí. „Přísahám při Prorokovi, dostanu tě."
Rány pokračovaly ještě dlouho, dokud Umar pomalu a pečlivé nezpracoval každičkou část mého těla - kromě hlavy. Abú Ádil mu přikázal, aby dal pozor na mou hlavu, protože nechtěl, aby cokoliv poškodilo kvalitu nahrávky. Když stařec rozhodl, že už mám dost, řekl Umarovi, ať skončí. „Připoj ho," rozkázal.
Zvedl jsem hlavu a sledoval je. Bylo to skoro, jako bych byl v cizím těle, daleko odtud. Svaly sebou škubaly v křečích a rány vysílaly ostré signály utrpení. Ale právě ta bolest vytvořila bariéru mezi mým tělem a vědomím. Věděl jsem, že mě všechno strašlivě bolí, ale utrpení bylo tak silné, že způsobilo šok. Mumlal jsem kletby a prosby, vyhrožoval jsem svým trýznitelům a zároveň je prosil, aby mi vrátili můj moďák blokující bolest.
Umar se jen smál. Poodešel k vozíku a něco kutil se zařízením na něm. Pak ke mně přitáhl velkou lesklou moďákovou přípojku. Velice se podobala té, kterou jsme používali při hře Transpex. Klekl si vedle mne a ukázal míjí. „Teď ti zapojím tohle. Umožní nám to přesně zaznamenat, co cítíš."
Dusil jsem se. „Hajzlové," podařilo se mi zasípat.
Umar zacvakl pochromovanou přípojku do mé přední korymbické zásuvky. „Neboj se, tohle je naprosto bezbolestné."
„Za tohle zdechneš," mumlal jsem. „Zdechneš, hajzle."
Abú Ádil na mě pořád ještě mířil jehlovkou. Jako bych byl schopen nějakých hrdinských činů. Umar si klekl a připoutal mi ruce želízky dozadu. Měl jsem pocit, že omdlím, a potřásal jsem hlavou, abych zůstal při vědomí. Nechtěl jsem jim zůstat na milost a nemilost, i když už to tak nejspíš stejně bylo.
Když mi svázal ruce, zachytil Umar pouta za hák na provaze a táhl za něj, dokud jsem se potácivě nezvedl. Pak přehodil provaz přes trám zazděný do stěny vysoko nad mou hlavou. Došlo mi, co hodlá udělat. „Jalla!“ vykřikl jsem. Táhl za provaz, až jsem stál na špičkách s rukama zvednutýma za zády. Pak pokračoval ještě trochu, až už jsem se vůbec nedotýkal země. Visel jsem na laně a váha těla mi pomalu vytahovala ramena z kloubů.
Byla to tak ukrutná bolest, že jsem mohl dýchat jen krátkými zalykavými nádechy. Snažil jsem se tu bolest vykřičet. Prosil jsem o slitování, pak o smrt.
„Teď mu zapoj ten moďák," řekl Abú Ádil. Jeho hlas zněl jako z jiného světa, kdesi z vrcholu hor nebo z druhé strany oceánu.
„Utíkám se k Pánu svítám," zašeptal jsem. Opakoval jsem tu větu jako zaříkáni.
Umar si stoupl na židli. V ruce měl šedivý moďák. Ten moďák se Syndromem D, který jsem přinesl. Zacvakl ho do mé zadní zásuvky.
Visel ze stropu, ale nemohl si vzpomenout proč. Trpěl jako zvíře. „Ve jménu Alláha, pomozte mi!" křičel. Uvědomil si, že křik jen zhoršuje jeho bolest. Proč je tady? Nevzpomíná si. Kdo mu tohle udělal?
Nevzpomínal si. Nevzpomínal si na nic.
Čas plynul. Možná ztratil vědomí. Měl stejný pocit, jako když se probouzíte z obzvlášť živého snu, kdy na okamžik skutečný svět a sen splynou, kdy prvky jednoho pokřiví obrazy druhého a člověk se namáhá, aby je rozlišil a rozhodl, čemu dá přednost.
Jak si měl vysvětlit fakt, že je sám a svázaný ? Nebál se bolesti, ale bál se, že nedokáže svou situaci pochopit. Nad hlavou mu tiše hučel větrák a ve vzduchu cítil kořeněnou vůni. Tělo se mu na laně trochu zhouplo. Ucítil švihnutí bolesti. Ale víc než bolest ho trápil pocit, že je nejspíš zapletený do nějakého hrozného dramatu a nemá tušení, o co se jedná.
„ Budiž pochválen Alláh, Pán světů," šeptal, „Milosrdný, Slitovný. Majitel Posledního soudu. Jen Tobě se klaníme. Tebe jediného prosíme o pomoc."
Čas plynul dál. Utrpení rostlo. Konečně už si nepamatoval ani tolik, aby sebou mohl škubat nebo se svíjet. Vzdechy a zvuky mu pronikaly do vědomí otupělými smysly. Už nedokázal reagovat a odhadovat situaci, ale ještě nebyl úplně mrtvý. Někdo na něho mluvil, ale on neodpovídal.
„Jak je ti?"
Věřte mi, bylo mi strašně. Náhle mi do vědomí proniklo pochopení skutečnosti. Každičký kousek bolesti, který sen zadržoval v pozadí, mě prudce a pomstychtivě zaplavil. Asi jsem sténal, protože kdosi pořád opakoval: „Všecko je v pořádku, všecko je v pořádku."
Otevřel jsem oči. Byl to Sajíd. „Hej," řekl jsem. Na víc jsem se nezmohl.

„Všecko je v pořádku," řekl znovu. Nevěděl jsem, jestli mu mám věřit. Vypadal pořádně vyděšený.
Ležel jsem v nějaké uličce mezi zanedbanými, opuštěnými činžáky. Nevěděl jsem, jak jsem se tam dostal. A v té chvíli mi to bylo jedno.
„Jsou tvoje?" V ruce držel hrstku doďáků a tři moďáky.
Jeden z nich byl Rex a jeden šedivý Syndrom D. Skoro jsem se rozplakal, když jsem poznal doďák proti bolesti. „Dej," zašeptal jsem. Roztřesenýma rukama jsem se snažil zapnout si ho do zásuvky. Téměř okamžitě jsem se cítil nádherně, i když jsem věděl, že mám spoustu ran a nejmíň jednu zlomenou klíční kost. Ten doďák zabral rychleji než tuna Sonneinů.
„Co tady děláš? Jak ses sem dostal?" Posadil jsem se, naplněný iluzí zdraví a pohody.
„Šel jsem za tebou. Chtěl jsem mít jistotu, že se nedostaneš do maléru. Strážný v bráně mě zná, a Kamál taky. Sel jsem do domu a viděl jsem, co ti dělají. Pak jsem čekal, až té vyvlekli ven. Nejspíš si mysleli, že jsi mrtvý, nebojím to bylo jedno. Sebral jsem tvé věci a šel za nimi. Vyhodili té v téhle smradlavé díře a já se schovával za rohem, dokud nevypadli."
Položil jsem mu ruku na rameno. „Dík."
„Ale běž," řekl Polo-hadždž s křivým úsměvem, „zač děkuješ. Jsme muslimové, vždyť víš, bratři a tak, ne?"
Nechtěl jsem se s nim přít. Zvedl jsem ten třetí moďák. „Co je to?"
„Ty nevíš? Není tvůj?"
Zakroutil jsem hlavou. Sajíd mi ho vzal, natáhl ruku a zapojil si ho. V okamžiku se jeho výraz změnil. Objevila se v něm směs děsu a úžasu. „Ať se koule mýho otce smaží v pekle!" hlesl. „To je Abú Ádil."

17

Polo-hadždž trval na tom, že se mnou půjde hledat barák, ve kterém se schovával Jawarski. „Podívej se na sebe, vždyť jsi úplná ruina," přesvědčoval mě. „Vyhoď si ten moďák a uvidíš. Měl bys být v nemocnici."
„Včera jsem z ní vypadl."
„Nejspíš to nestačilo. Musíš zpátky."
„Dobře, zajdu tam, až vyřídím Jawarského. Do té doby budu mít zapnutý moďák. A nejspíš budu potřebovat i Rexe."
Sajíd po mně hodil okem. „Potřebuješ víc než jen Rexe. Potřebuješ nejmíň půl tuctu parťáků ze stanice."
Hořce jsem se zasmál. „To bych se načekal. Hadždžár by je nejspíš vůbec nepustil."
Pomalu jsme šli hlavni severojižní ulici Hamídíje. „Co tím chceš naznačit?" zeptal se Sajíd. „Myslíš, že Hadždžár chce Jawarského chytit sám? Zatoužil po slávě a po metálu?"
Zahnuli jsme do úzké uličky ucpané harampádím a našli jsme zadní trakt budovy, kterou jsme hledali. „Šaknahí měl pocit, že to byla past. Myslel si, že Jawarski asi dělá pro Hadždžára."
„Myslel jsem, že Jawarski dělá pro šejcha Ridu."
Pokrčil jsem rameny. Bez blokovacího moďáku by to bylo nepředstavitelné. „Každý, koho známe, melouchaří. Proč by měl být Jawarski výjimka?"
„Nejspíš máš pravdu," řekl Polo-hadždž. „Tak co, mám jít s tebou?"
„Ne, diky, Sajíde. Potřebuju, abys zůstal tady a hlídal zadní vchod. Já půjdu nahoru a promluvím si s Morganem. Chci být s Jawarským sám. Pošlu Morgana hlídat přední dveře."
Sajídovi se to ani trochu nelíbilo. „To není moc chytrý nápad, Maghrebí. Jawarski je prohnaný a zabiji na potkáni. A ty momentálně nemáš na to, abys si to s ním rozdal."
„To nebude třeba." Zvedl jsem ruku a zapnul jsem si Rexe. Z kapsy jsem vytáhl statickou pistoli.
„A co teda hodláš dělat? Jestli Hadždžár nechá Jawarského běžet—"
„Hadždžára se ptát nebudu." Byl jsem rozhodnutý, že Jawarski nesmí uniknout spravedlnosti. „Zavolám kapitána a policejního superintendanta a novináře. Všichni přece nemůžou být zkorumpovaní křiváci."
„Nevím proč ne," řekl Sajíd. „Ale nejspíš máš pravdu. Nezapomeň, všichni budeme tady blízko, kdybys potřeboval pomoc. Tentokrát Jawarski nezdrhne."
Usmál jsem se na něho. „Vsaď boty že ne." Vešel jsem do činžáku. Byl jsem v chladné, temné chodbě, která vedla ke schodišti. Všude byl cítit charakteristický zatuchlý, plesnivý pach opuštěných domů. Pod nohama se mi pletly odpadky. Vyšel jsem do třetího poschodí. „Morgane?" zavolal jsem. Nechtěl jsem ho překvapit, určitě má v ruce pistoli.
„Jste to vy, člověče? Teda, dal jste si na čas."
Dostal jsem se až na odpočívadlo, kde seděl. „Omlouvám se, měl jsem trochu problém."
Když viděl, jak jsem domlácený a zakrvácený, vytřeštil oči. „Vypadá to, že víc problémů už dnes nemáte šanci zvládnout."
„Je mi fajn, Morgane." Vytáhl jsem pět set kiamů a zaplatil mu druhou půlku jeho peněz. „Tak. Teď běžte dohlídnout na hlavní vchod. Zavolám vás, kdybych potřeboval pomoc."
Blonďatý Američan vyrazil ke schodišti. „Potřebujete pomoc hned," řekl pochybovačně. „Než zavoláte, bude pozdě."
Doďák mě zbavil jakékoliv bolesti a Rex mi dával pocit, že zvládnu všechno, co mi Jawarski může nabídnout.
Zkontroloval jsem náboje ve statické pistoli a zabušil jsem na dveře bytu. „Jawarski," křičel jsem, „tady je Maríd Audran. Džirdži Šaknahí byl můj partner. Přišel jsem vás zatknout pro vraždu."
Nemusel jsem dlouho čekat. Jawarski otevřel dveře. Smál se. V ruce držel černou automatickou pětačtyřicítku. „Hajzl a k tomu pitomec, koukám," přivítal mě. Ustoupil, abych mohl vejít.
Snažil jsem se, aby si všiml mé zbraně, ale byl si tak jistý, že ho to ani kapku nevyvedlo z míry. Posadil jsem se na otrhaný gauč naproti dveřím. Jawarski se usadil v křesle pokrytém květinovým přehozem se skvrnami od krve. Šokovalo mě, jak je mladý. Byl nejméně o pět let mladší než já.

„Víte, co čeká podle islámského zákona vrahy?" zeptal jsem se ho. Mířili jsme na sebe vzájemně, ale Jawarski vypadal téměř nonšalantně.
„Ne, ale to je fuk, je mi jedno, kdy zhebnu." Jawarski měl zvláštní způsob řeči. Trousil slova jedním koutkem úst, jako by si myslel, že tak vypadá jako ostrý a tvrdý chlap. Zjevně trpěl nějakými psychickými problémy, ale nejspíš už nebude mít čas je vyřešit. „Kdopak ti řekl, že jsem tady? Vždycky jsem přece práskače setřásl. Řekni, kdo to byl, ať ho můžu odprásknout, bastarda."
„Nebudeš mít šanci, kamaráde. Celé město nepodplatíš."
„Zkraťme to," řekl. Zjevně se mě snažil vyvést z míry. „Dnes si vyzvednu prachy a zamávám tomuhle městu." Nezdálo se, že mu má pistole dělá starosti.
Hleděl někam napravo ode mne. Nenápadně jsem se tím směrem podíval. Kousek od gauče stál malý stolek pokrytý novinami. Ležely na něm tři nábojnice.
„To Hadždžár ti řekl, abys zabil Šaknahího?" zeptal jsem se. „Nebo Umar, Abú Ádilův teplouš?"
„Nejsem práskač," řekl. Věnoval mi křivý úsměv.
„A ti ostatní? Blanca Mataro a další? Nepoužil jsi pětačtyřicítku. Proč ne?"
Jawarski pokrčil rameny. „Řekli mi. Nechtěli, aby se poškodily orgány, nejspíš. Řekli mi, koho mám oddělat, a já to zvlád malou statickou pistoli. Pak jsem vždycky brnknul poldům, aby tam pohřebák byl co nejdřív. Asi nechtěli, aby maso zasmrádlo." Chraptivě se zasmál. Zaskřípal jsem zuby.
Podíval jsem se na stůl. Napadlo mě, že Jawarski se možná nenamáhal nabíjet svůj automat, když mi šel otevřít. Vypadal, jako by blafoval a bavilo ho to. „Kolik jich bylo?"
„Myslíš celkem?" Jawarski se zahleděl na strop. „Řek bych šestadvacet. Za každý rok mýho života jeden. Brzo budu mít narozeniny. Nechtěl bys být sedmadvacátý?"
Cítil jsem nával vzteku. „Už by to stačilo, Jawarski." procedil jsem přes zaťaté zuby.
„Tak pojď, máš pistolku jak holka, našij to do mě, jestli si troufáš." Provokoval a vysmíval se a výborně se bavil.
„Koukej, tady je dobrý výstřižek. 'Zlosyn Jawarski, legenda,' píšou. Co ty na to?"
„Myslíš někdy na lidi, které střílíš?"
„Pamatuju si toho poldu. Otočil jsem se a dal jsem mu to rovnou do hrudníku. Ani se nezapotácel a vystřelil po mně. Netrefil a já upaloval dozadu za barák. Když jsem doběhl za roh, vyhlíd jsem a viděl jsem toho poldu, jak běží za mnou. Vystřelil jsem po něm znova a utíkal jsem za další barák. Když jsem se zas ohlíd, byl pořád za mnou. Sako měl celé krvavé, ale pořád šel za mnou. Bože, to byl opravdový chlap."
„Myslel jsi někdy na jeho rodinu? Šaknahí měl ženu, víš. A měl tři děti."
Jawarski na mne hleděl a obličej se mu zase zkřivil tím zvrhlým úsměvem. „Seru na ně."
Vstal jsem a udělal tři kroky. Jawarski vytáhl obočí, vyzýval mě, abych šel blíž. Když se zvedl, hodil jsem po něm svou statickou pistoli. Chytil ji levou rukou a snažil se ji srovnat na hrudníku. Napřáhl jsem ruku a pěstí jsem ho praštil do toho ironického koutku. Pak jsem ho chytil za pravačku a vykroutil jsem mu ji, odhodlán zlámat mu kosti, když bude třeba. Zasténal a pustil svou pětačtyřicítku. „Já nejsem Hadždžár," zavrčel jsem. „Nejsem ani ten gauner Catavina. Mě nekoupíš. A teď zrovna nemám náladu chránit tvá lidská práva. Rozumíš mi?" Sehnul jsem se a sebral jeho pistoli. Mýlil jsem se. Byla nabitá.
Jawarski si přikryl ústa dlaní. Když ji odtáhl, měl prsty od krve. „Ty jsi určité zase koukal na holovizi, brácho," řekl.
Zašklebil se. Pořád ještě to nebral vážně. „Nejseš o nic lepší než Hadždžár. Nejseš o nic lepší než já, když chceš vědět pravdu. Napálil bys to do mě, kdybys myslel, že ti to projde."
„To jsi trefil."
„Jenže dobře víš, že takových, jako je Hadždžár, je už moc. Ne že by Hadždžár byl špatnej polda. To není. Jen dělá to, co dělaj všichni a co se vod něj čeká. Dělá, co se předpokládá. Není na tom nic zlýho, když to všichni vědí předem. Něco ti povím: skončíš stejně jako ten tvůj Šaknahí. Budeš pomáhat babičkám přes cestu, dokud tě nepošlou do penze, a pak tě ňákej mladej hajzl jako já zasadí pod kytky." Strčil si malíček do ucha a několikrát jím zakroutil. „A potom," pokračoval přemýšlivě, „až tu nebudeš, ten mladej kurevnik bude chrápat s tvou ženou."
Cítil jsem, jak mi obličej tuhne. Nehybně jsem na něho hleděl. Pomalu jsem zvedl jeho automat a mířil jsem mu mezi oči.
„Dej bacha," řekl pohrdlivě, „není to na hraní."
Sebral jsem mu svou pistoli a dal jsem si ji do kapsy. Pokynul jsem Jawarskému, aby se posadil, a vrátil jsem se na svůj gauč. Několik sekund jsme se na sebe dívali. Dýchal jsem zhluboka. Jawarski se očividně dobře bavil.
„Vsadím se, že utěšuješ Šaknahího vdovu, co? Už jsi ji vojel?"
Znovu mě zaplavil vztek a znechucení. Bylo mi zle z jeho lží, z jeho ospravedlňování zločinu a korupce. Nejhorší na tom bylo, že mi tvrdil, že Šaknahí zemřel hloupě, zbytečně. To jsem mu nemohl dovolit. „Drž hubu," řekl jsem sevřeným hlasem. Uvědomil jsem si, že mávám jeho revolverem.
„Vidíš? Nedokážeš střelit. Nejsi na to dost velký frajer. A já se z toho dostanu, protože ať mě zatkne, kdo chce, zase mě pustí. Šejch Ridá zařídí, aby mě pustili. V tomhle městě se před soud nikdy nedostanu."
„Ne, to já vím," řekl jsem a věděl jsem, že má nejspíš pravdu. Vystřelil jsem jednou. Byla to hrozná rána a její ozvěna se neustále vracela. Zdálo se, že to hřmění nikdy neskončí. Jawarski pomalu padal dozadu. Polovinu obličeje měl ustřelenou. Všude byla krev. Upustil jsem pistoli na podlahu. Nikdy předtím jsem na nikoho nevystřelil zbrani s nábojem. Couval jsem pryč od něho a spadl jsem na gauč. Nebyl jsem schopen se nadechnout.
Když jsem před několika minutami procházel dveřmi kolem něho do místnosti, neměl jsem v úmyslu ho zabít. Ale udělal jsem to. Bylo to vědomé rozhodnutí. Vzal jsem na sebe zodpovědnost za spravedlivý trest, protože jsem si byl jist, že není jiná možnost. Hleděl jsem na krev na svých rukou.
Dveře se prudce rozlétly. Nejdřív vběhl Morgan, hned za ním Sajíd. Zarazili se na prahu a dívali se na scénu před

sebou. „Tak jo," řekl Polo-hadždž tiše. „Jedna věc by byla vyřízená."
„Poslyšte, člověče," ozval se Morgan, „já už musím jít. Už mě nebudete potřebovat, že ne?"
Jen jsem na ně hleděl. Uvažoval jsem, proč taky nejsou zděšení.
„Pojďme, člověče," řekl Morgan. „Někdo to mohl slyšet."
„To si buď jistý, slyšel," ujistil ho Sajíd. „Ale v tyhle čtvrti nikdo není tak pitomý, aby se šel kouknout."
Natáhl jsem ruku a vyhodil jsem si moďák tvrďáka. Rexe jsem měl momentálně plné zuby. Vyšli jsme z bytu a sešli po schodech. Venku zamířil Morgan na jednu stranu a my dva se Sajídem na druhou.
„Co dál?" zeptal se Polo-hadždž.
„Musíme zpátky pro auto." Vůbec se mi nechtělo. Auto pořád ještě stálo u Abú Ádila. Neměl jsem chuť vrátit se tam tak brzy potom, co mě ten bastard duševně znásilnil. Věděl jsem, že tam půjdu. Je třeba vyrovnat účet. Ale ne hned, ne okamžitě.
Sajíd nejspíš z tónu, jakým jsem to řekl, poznal, jak mi je. „Víš co? Já půjdu pro auto, ty zůstaň tady a počkej. Jsem hned zpátky."
„Fajn," řekl jsem a podal jsem mu klíče. Byl jsem mu bezmezně vděčný za to, že mě šel hledat a že se zase můžu spolehnout, že mi pomůže. Naprosto jsem mu důvěřoval. Bylo to dobře, protože i přes moďák, který přemáhal bolest, jsem věděl, že mi tělo brzy vypoví. Potřeboval jsem doktora. A rychle.
Nechtěl jsem si sednout na schody, protože jsem si dovedl představit, jak zlé bude vstávání. Jen jsem se opřel o bílou zeď malého, rozpadajícího se domku. Nad hlavou jsem slyšel křičet lelky, létající nad střechami. Díval jsem se na druhou stranu ulice na další činžák. Všechny vodorovné zdi a výstupky byly porostlé hustým, zdravým kapradím a dalším bylím, schopným žít i na nejnepravděpodobnějších místech. Z otevřených oken se linula vůně jídla: někdo vařil zeli, vedle pekli maso, kousek dál chleba.
Všude kolem mě byl život, ale já jsem nedokázal zapomenout, že jsem právě prolil krev vraha. V ruce jsem pořád držel jeho automatickou pistoli. Nevěděl jsem, jak se jí zbavím. Nedokázal jsem jasně myslet.
Po chvíli zastavil u chodníku můj smetanový vůz. Sajíd vystoupil a pomohl mi dovnitř. Sklouzl jsem na sedadlo a on zavřel dveře. „Kam?"
„Do té proklaté nemocnice," vzdychl jsem.
„Dobrý nápad."
Zavřel jsem oči a cítil jsem, jak auto ujíždí ulicemi. Asi jsem si zdříml. Sajíd mě vzbudil, když jsme dojeli na místo. Nacpal jsem svou statickou pistoli i pětačtyřicítku pod sedadlo a vysoukal jsem se ven.
„Poslyš," řekl jsem. „Zajdu jen na pohotovost a nechám si to zavázat. Potom ještě musím navštívit pár lidí. Co kdybys šel domů?"
Polo-hadždž svraštil obočí. „Co je s tebou? Pořád mi nevěříš?"
Zakroutil jsem hlavou. „To ne. Tak to není, Sajíde. Věřím ti. Jde o to, že někdy raději dělám bez obecenstva, rozumíš?"
„Jistě. Zlomená klíční kost ti nestačí. Nedáš si pokoj, dokud tě nebudeme muset pochovat v pěti krabicích."
„Sajíde."
Zvedl obé ruce. „Dobře, dobře. Když si to chceš zase rozdat se šejchem Ridou a Himárem, je to tvoje věc."
„Za těmi dvěma nepůjdu. Teď hned ne."
„Tak jo, dej mi vědět, až půjdeš."
„To se vsaď." Dal jsem mu dvacet kiamů. „Snad tady seženeš taxi, co říkáš?"
„Bez obav. Brnkni mi potom." Vrátil mi klíče od auta.
Kývl jsem a vydal se po zahnuté cestě k Pohotovosti. Sajíd mě přivezl do stejné nemocnice, ve které jsem už dvakrát ležel. Začínal jsem se tam cítit jako doma.
Vyplnil jsem jejich zatracené formuláře a čekal půl hodiny, než si mě jeden z doktorů všiml. Napumpoval mi cosi pod kůži na rameně a pustil se do rovnání polámaných kostí. „Tohle asi bude bolet," informoval mě.
Nevěděl, že mám software, který se o takové problémy postará. Jsem asi jediný člověk na světě, který má takové zařízení, ale nejsem žádná slavná hvězda. Předváděl jsem náležité steny a grimasy, ale hrál jsem hrdinu. Znehybněl mi levou paži jakýmsi superpevným tuhnoucím obvazem. „Zvládáte to skutečně perfektně," divil se.
„Mám esoterický výcvik," vysvětlil jsem mu. „Ovládání bolesti je záležitost vědomí." Vlastně to byla pravda. Měl jsem své ovládání zapnuté do vědomí na konci dlouhého izolovaného stříbrného drátu.
„Výborně," řekl doktor. Když skončil s klíční kostí, ošetřil mi šrámy a odřeniny. Pak načmáral něco na recept. „Ale stejné vám napíšu něco proti bolesti. Možná to budete potřebovat. Když ne, tím lip." Utrhl lístek z bloku a podal mi ho. Podíval jsem se na něj. Předepsal mi dvacet Nofequ. V celém Budajínu by vám za desítku nedali ani jeden Sonnein. To už bylo lepší polykat cukr. „Díky," řekl jsem odměřeně.
„Nemá smysl hrát si na hrdinu a trpět, když vám lékařská věda může pomoct." Rozhlédl se a došel k závěru, že už se mnou skončil. „Do šesti týdnů budete v pořádku, pane Audrane. Doporučuju vám, abyste si za pár dni zašel ke svému lékaři."
„Diky," řekl jsem znovu. Dal mi nějaké papíry. Zašel jsem s nimi k okénku a zaplatil. Pak jsem vyšel do hlavní haly nemocnice a vyjel do dvacátého poschodí. Službu měla nějaká jiná ošetřovatelka, ale Zá'in z osobní ochrany mě poznal. Šel jsem chodbou k apartmá jedna.
Vedle postele Papá stál nějaký lékař a sestra. Když jsem vešel, obrátili se ke mně. V obličejích měli starost. „Něco se děje?" zeptal jsem se vylekaně.
Doktor si rukou prohrábl šedou bradku. „Má vážné potíže."
„Co se sakra stalo?"
„Nějakou dobu si stěžoval na slabost, bolesti hlavy a žaludku. Dlouho jsme nemohli najít nic, co by to vysvětlovalo."

„Ano, nebylo mu dobře už doma, před tím požárem. Byl příliš nemocný, aby ohni utekl sám."
„Udělali jsme mu náročnější testy," pokračoval lékař, „a nakonec jsme přece jen něco zjistili. Byl mu podáván velice rafinovaný neurotoxin. Trvalo to nejspíš celé týdny."
Zamrazilo mě. Někdo se snažil Friedlander beje otrávit. Pravděpodobně někdo v jeho domě. Bylo jasné, že má spoustu nepřátel, a má poslední zkušenost s Polo-hadždžem dokazovala, že z okruhu podezřelých nemůžu vynechat nikoho. Pak mi náhle padlo do očí něco, co leželo na nočním stolku vedle postele. Byla to kulatá kovová miska a na ni datle plněné ořechy a obalené v cukru.
„Umm Sa'ad," zašeptal jsem. Krmila ho těmi datlemi od té doby, co k nám přišla. Přistoupil jsem ke stolku. „Když tohle vezmete na rozbor," ukázal jsem doktorovi, „určitě najdete zdroj otravy."
„Ale kdo—"
„S tím si starosti nedělejte," přerušil jsem jeho otázku. „Jen ho uzdravte." Všechno se to stalo jen proto, že jsem byl tak zaměstnán svou pomstou na Jawarském a nevěnoval jsem náležitou pozornost Umm Sa'ad. Cestou ke dveřím mi napadlo, že Augusta Césara také manželka otrávila fíky, aby se ho zbavila a její syn se mohl stát vládcem. Snažil jsem sám sebe omluvit, že jsem si té podobnosti nevšiml dřív - svět trvá už tak zatraceně dlouho, že se historie prostě musí opakovat.
Vyšel jsem ven, vycouval autem z parkoviště a jel na policejní stanici. Než mě výtah vyvezl do třetího poschodí, už jsem se zase dokonale ovládal. Zamířil jsem do Hadždžárovy kanceláře. Seržant Catavina se mě pokusil zastavit, ale odstrčil jsem ho ke zdi a šel jsem dál. Vrazil jsem do dveří. „Hadždžáre," řekl jsem. V těch třech slabikách byl všechen vztek a odpor, který jsem k němu cítil.
Vzhlédl od svých papírů. Když uviděl výraz v mých očích, objevil se mu ve tváři strach. „Audran," řekl. „Co je?"
Hodil jsem pětačtyřicítku na stůl před něho. „Vzpomínáš si na toho Američana, kterého jsme hledali? Na toho chlapa, co zabil Džirdžiho? Tak toho našli na podlaze v nějaké krysí díře. Někdo ho zastřelil jeho vlastní zbraní."
Hadždžár nešťastné zíral na automat. „Někdo ho zastřelil? Nemáš tušeni, kdo?"
„Bohužel ne." Zlověstně jsem se usmál. „Nemám mikroskop ani nic, ale připadá mi, že ten, kdo to udělal, nezapomněl utřít z bouchačky svý otisky. Nejspíš ani tuhle vraždu nikdy neobjasníme."
Hadždžár se opřel dozadu. „Pravděpodobně ne. No nic, občany i tak potěší, že Jawarski byl zneškodněn. Dobrá policejní práce, Audrane."
„Jo. Jistě." Obrátil jsem sek odchodu. Pak jsem se zase otočil k němu. „To by byl jeden. Víš, co myslím? Zbývají ještě dva."
„O čem sakra mluvíš?"
„Chci říct, že teď jsou na řadě Umm Sa'ad a Abú Ádil. A ještě něco: vím, kdo jsi a co děláš. Dávej si bacha. Ten chlap, co odrovnal Jawarského, je venku a mohl by to příště namířit na tebe." Bylo mi potěšením vidět, jak Hadždžárův nadřazený úsměv mizí. Když jsem vycházel z kanceláře, něco si mumlal a natahoval se po telefonu.
Catavina na mě čekal na chodbě u výtahu. „Co jsi mu chtěl?" ptal se ustaraně. „Co jsi mu řekl?"
„Nedělejte si starosti, seržo," řekl jsem, „můžete si po obědě klidně chrupat dál, aspoň ještě nějaký čas. Ale nepřekvapilo by mě, kdyby se začaly ozývat hlasy po reformě policejního oddělení. Možná se budete muset začít pro změnu chovat jako opravdový polda." Přivolal jsem si výtah. „A mohl byste při tom pár kil shodit."
Cestou do přízemí se mi trochu zvedla nálada. Když jsem vyšel do příjemného podvečera, cítil jsem se skoro normálně. Skoro. Pořád jsem byl zajatcem své vlastní viny. Hodlal jsem jít domů a zjistit několik podrobností o vztazích Kmuzua k Abú Ádilovi, ale uvědomil jsem si, že mířím na opačnou stranu. Když jsem uslyšel svoláváni k večerní modlitbě, nechal jsem auto na suku al-Chemís. Byla tam malá mešita. Zastavil jsem se na dvoře, vyzul jsem si boty a omyl jsem se. Pak jsem vešel do mešity a modlil jsem se. Bylo to poprvé po dlouhých létech.
To, že jsem se pomodlil společně s ostatními, kteří přišli do mešity, mě nezbavilo pochybnosti a zlých pocitů. Ani jsem to nečekal. Přesto však jsem cítil teplo a pocit sounáležitosti, který mi v životě scházel od dětství. Poprvé od doby, kdy jsem přišel do města, jsem se dokázal Alláhovi přiblížit pln pokory a s upřímnou lítostí. Snad budou mé modlitby vyslyšeny.
Po bohoslužbě jsem si promluvil se starším mešity. Hovořili jsme dost dlouho a on mě ujistil, že jsem udělal správně, když jsem se přišel modlit. Byl jsem rád, že mi nic nevyčítá, že je přátelský a trpělivý.
„Je tu ještě něco, ó, ctihodný," odvážil jsem se.
„Ano?"
„Dnes jsem zabil člověka."
Nevypadal příliš šokovaně. Několik sekund si hladil dlouhou bradu. „Povězte mi, proč jste to udělal," řekl konečně.
Pověděl jsem mu všechno, co jsem věděl o Jawarském, o jeho zločinech, než přišel k nám do města, o tom, jak zastřelil Šaknahího. „Byl to špatný člověk," skončil jsem, „ale i tak, cítím se jako zločinec."
Starší mi položil ruku na rameno. „V súře krávy," řekl, „je psáno, že v případě vraždy je předepsána odplata. To, co jste udělal, není v očích Alláhových zločin, budiž mu chvála."
Zahleděl jsem se hluboce do starcových očí. Nesnažil se pouze, abych se cítil lépe. Nechtěl jen utišit mé svědomí. Citoval mi zákon, jak ho Posel Boží zjevil. Znal jsem tu koranickou pasáž, o které se zmiňoval, ale potřeboval jsem to slyšet od někoho, jehož autority jsem si vážil. Cítil jsem to jako rozhřešení. Chtělo se mi plakat vděčnosti.
Opustil jsem mešitu se zvláštní směsicí pocitů: byl jsem naplněn neutuchajícím vztekem na Abú Ádila a Umm Sa'ad, ale zároveň jsem cítil nepopsatelný klid a pohodu. Rozhodl jsem se udělat ještě jednu zastávku, než pojedu domů.
Když jsem přišel do klubu, Chiri zrovna přebírala noční službu. Posadil jsem se na své obvyklé místo na konci pultu.
„Bílou smrt?" zeptala se.
„Ne. Nemůžu se zdržet. Chiri, máš nějaký Sonnein?"

Chvíli na mě mlčky hleděla. „Myslím že ne. Kde sis zranil rameno?"
„Nějaké Paxium? Nebo butiky?"
Podepřela si bradu dlani. „Zlato, myslela jsem, že jsi přísahal, že na drogy nesáhneš. Myslela jsem, že od teďka budeš čistý."
„K čertu, Chiri, netrap mě."
Sáhla pod pult a vytáhla svou černou tašku. „Vezmi si, co potřebuješ, Maríde. Nejspíš víš, co děláš."
„Buď klidná." Vzal jsem si několik kapslí a tabletek, nalil jsem si trochu vody a spolkl jsem je. Ani jsem se příliš nedíval, co to bylo.

18

Víc než týden jsem nedělal nic namáhavého, ale v hlavě se mi honily myšlenky jako šílené. Naplánoval jsem pomstu proti Umarovi a Abú Ádilovi nejmíň na sto způsobů: spařil jsem jim kůži v kádích s odpornými tekutinami, vypustil jsem na ně příšerné morové organismy, vedle kterých jejich Proxy Hell bude jako letní rýma, najal jsem týmy sadistických nindžů, kteří se plížili po jejich domě a pomalu je zabíjeli odbornými ranami nožem. Mé tělo zatím znovu nabývalo sílu, i když žádné vylepšení mozku nedokázalo urychlit hojení zlomených kostí.
Zdržení mě přivádělo k zoufalství, ale měl jsem úžasnou ošetřovatelku. Jasmína se nade mnou slitovala. Sajíd všude vyprávěl o mých hrdinských činech a každý v Budajínu už věděl, že jsem se sám postavil Jawarskému. Také se dověděli, že se tak zastyděl před mou morální dokonalostí, že se okamžitě přidal k islámu, a že zatímco jsme tam svorně klečeli a modlili se, Abú Ádil a Umar se připlížili a pokusili se mě zabít, ale Jawarski se vrhl mezi nás a obětoval život, aby zachránil svého nového muslimského bratra.
Pak následovalo pokračování, ve kterém mě Umar a Abú Ádil zajali a odvlekli zpět do svého doupěte zla, kde mě mučili, znásilnili mi vědomí a nutili mě podepisovat prázdné šeky a falešné smlouvy na opravy v bytech, dokud Sajíd Polo-hadždž nepřispěchal, aby mě zachránil. No a co. Nezdálo se, že drobné vylepšení skutečnosti ublížilo někomu z nás.
V každém případě, Jasmína byla tak pozorná a tak plná soucitu, že Kmuzu asi mírně žárlil. Neviděl jsem pro to žádný důvod. Většina služběček, kterými mě zahrnovala Jasmína, stejně nebyla v jeho popisu práce. Jednou ráno jsem se probudil a zjistil jsem, že sedí obkročmo na mně a jemně mi masíruje hrudník. Na sobě neměla ani niť.
„No," řekl jsem rozespale, „sestry v nemocnici si obvykle uniformu nesundávají."
„Ony mají delší výcvik," vysvětlovala Jasmína. „Já jsem teprve začátečnice, nevím ještě přesně, co dělám."
„Tý velice dobře víš, co děláš, nehraj to na mě." Její masírování se pomalu přesunovalo k jihu. Velice rychle jsem se probouzel.
„Počkej, víš, že se nemáš namáhat, nechej to na mně."
„Fajn," souhlasil jsem. Díval jsem se na ni a vzpomínal jsem, jak moc ji miluju. A také jsem vzpomínal na to, jak mě dovedla pobláznit v posteli. Než jsem se úplně odvázal, zeptal jsem se: „A co když sem přijde Kmuzu?"
„Ten šel do kostela. A stejně," provokovala, „i křesťané se dřív nebo později musejí dovědět o sexu. Odkud by se vzali noví křesťané?"
„Misionáři je dělají z lidí, kteří se starají jen o sebe," vysvětlil jsem jí.
Ale Jasmína se nehodlala pouštět do náboženských debat. Nadzvedla se a položila se na mne. Šťastně vzdychla. „Stýskalo se mi."
„Jo." Nic lepšího mě nenapadlo. Soustředil jsem se na něco úplně jiného.
„Až mi dorostou vlasy, budu tě s nimi zase moci šimrat, jak jsem to dělávala."
„Víš," začínal jsem prudce dýchat, „vždycky jsem měl takovou představu—"
Jasmína otevřela doširoka oči. „Ne s mýma vlasama, to teda ne!" No, všichni máme nějaké zábrany. Ale nečekal jsem, že někdy řeknu něco, čím Jasmínu vytočím.
Nebudu tvrdit, že jsme souložili celé dopoledne, dokud jsme neslyšeli Kmuzua vejit do obývacího pokoje. Za prvé, s nikým jsem nepíchal už celé týdny, a za druhé, to, že jsme zase spolu, nás dohánělo k absolutnímu šílenství. Bylo to rychlé, ale neobyčejně intenzivní. Potom jsme si dlouho leželi v objetí a mlčeli. Byl bych s chuti znovu usnul, ale Jasmína to nemá ráda.
„Přál sis někdy, abych byla vysoká, štíhlounká světlovlasá žena?" zeptala se.
„Nikdy jsem moc dobře nevycházel s opravdovými ženami."
„Indihar se ti líbí, vím, že ano. Viděla jsem, jak se na ni koukáš."
„Co blázníš. Jen není tak zlá jako ostatní děvčata."
Cítil jsem, jak škubla rameny. „Ale, přeješ si někdy, abych byla vysoká a blonďatá?"
„Mohla jsi být. Když jsi ještě byla chlapec, mohla jsi požádat lékaře, aby tě tak udělali."
Schovala si obličej na mém krku. „Řekli mi, že na to nemám správnou kostru," svěřila se mi zastřeným hlasem.
„Myslím si, že jsi perfektní taková, jaká jsi." Chviličku jsem počkal. „Akorát máš největší nohy, jaké jsem kdy viděl."
Prudce se posadila. Nepřipadalo jí to zábavné. „Chceš mít zlomenou druhou klíční kost, bahíme?"
Trvalo mi půl hodiny a potřeboval jsem k tomu horkou společnou sprchu, abych nastolil mír. Oblekl jsem se a sledoval Jasmínu, jak se chystá do práce. Pro jednou neměla naspěch. Začínala až večer v osm. „Přijdeš pak do klubu?" zeptala se mého obrazu v zrcadle nad toaletním stolkem.
„Samozřejmě. Musím o sobě dávat vědět, jinak si zaměstnanci budou myslet, že vedu rekreační středisko."
„Ty nevedeš nic, zlato," zasmála se. „Klub vede Chiri, jako ho vedla vždycky."
„Já vím." Ale docela se mi začalo líbit být majitelem. Původně jsem plánoval, že co nejdřív převedu klub zpátky na Chiri,

ale teď jsem se rozhodl, že si ho ještě chvilku nechám. Dělalo mi dobře, když mě Brandi, Kandy, Pualani a ostatní obskakovaly. Líbilo se mi být Velký šéf.
Když Jasmína odešla, šel jsem k psacímu stolu a posadil jsem se. Můj původní byt už byl opravený a vymalovaný a zase jsem bydlel ve druhém poschodí západního křídla. Bydlet kousek od matky mi šlo na nervy, i když to trvalo jen několik dní a bylo to po našem překvapivém smíření. Cítil jsem se už dost zdravý, abych se mohl vrátit k nevyřízeným účtům s Umm Sa'ad a Abú Ádilem.
Když jsem došel k závěru, že už to dál nemůžu odkládat, vzal jsem ten hnědavý moďák, s nahrávkou Abú Ádila.
„Bismilláhi," zašeptal jsem a pak jsem váhavě natáhl ruku a zapojil si ho.
U života Prorokova, to je šílenství!
Audran měl pocit, že se dívá úzkým tunelem a vidí svět lakotnýma a sobeckýma očima Abú Ádila. Věci byly bud dobré pro Abú Ádila, nebo zlé pro Abú Ádila. Pokud nebyly ani jedno, ani druhé, prostě nebyly.
Další, čeho si Audran všiml, bylo sexuální vzrušení, které cítil. Pochopitelně: Abú Ádila sexuálně uspokojoval jedině styk se sebou samým nebo s kopií sebe samého. To byl i Umar - rám, na který se dal zavěsit elektronický duplikát. A Umar byl příliš hloupý, aby si uvědomil, že to je všechno. Ze není ničím víc, že nemá žádnou jinou kvalifikaci, která by mu dávala hodnotu. Až Abú Ádila něčím popudí nebo až ho začne nudit, bude okamžitě nahrazen, jako bylo nahrazeno mnoho jiných za dlouhá léta šejchova života.
A co Složka Fénix? Co znamená A.L.M. ?
Samozřejmě, hned se vybavila vzpomínka ...Alif. Lám. Mim.
Vůbec to nejsou iniciály. Není to ani nějaký neznámý akronym. Pocházejí z Koránu! Mnohé ze súr v Koránu začínají písmeny abecedy. Nikdo neví, co znamenají. Možná napovídají nějakou mystickou frázi, možná jsou to iniciály písaře. Jejich význam během století upadl v zapomnění.
Existuje několik súr, jež začínají alif lám mim, ale Audran okamžitě věděl, která je ta pravá. Byla to Třicátá súra, súra Řeků. Verš, o který se jednalo, zní „ Bůh jest to, jenž stvořil vás, pak živil vás, pak dá vám zemříti, pak vzkřísí vás. " Bylo jasné, že stejně jako Friedlander bej i šejch Ridá viděl svou vlastní tvář, když vyslovoval jméno boží.
A Audran náhle věděl, že Složka Fénix se seznamem nic netušících lidí, kteří mohou být zavražděni kvůli vnitřním orgánům, je zaznamenána na disketě z kobaltové slitiny v soukromé ložnici Abú Ádila.
A pochopil i jiné věci. Když si vzpomněl na Umm Sa 'ad, paměť Abú Ádila ho ujistila, že ve skutečnosti mezi ní a Friedlander bejem není žádný příbuzenský vztah, ale že souhlasila, že ho bude špehovat. Slíbili jí za to, že její jméno a jméno jejího syna bude vymazáno ze Složky Fénix. Už by se nikdy nemusela bát, že jednou někdo, koho možná ani nezná, bude potřebovat její srdce, plíce nebo játra víc než ona.
Také zjistil, že Jawarského najala Umm Sa 'ad a že Abú Ádil toho amerického zabijáka přijal pod svoji ochranu. Umm Sa 'ad přivedla Jawarského do města a předávala mu od šejcha Ridy úkoly, které osoby ze Složky Fénix má zabít. Umm Sa 'ad tak byla částečně zodpovědná za ty mrtvé a také za oheň a za otravu Friedlander beje.
Audranovi se z toho dělalo až špatně a zdálo se mu, že ho ten hrozný pocit zrůdnosti a šílenství zahltí. Zvedl ruku, uchopil moďák a vyndal ho ze stolu.
No nazdar. To bylo poprvé, co jsem použil moďák natočený ze skutečné osoby. Byl to nechutný zážitek. Připadal jsem si jako ponořený do smrdutého slizu. Jenže sliz jste mohli umýt. Tohle ušpiněni myšlenek bylo hlubší a hroznější. Ode dneška, přisahal jsem si, se budu držet fiktivních charakterů a umělých moďáků.
Abú Ádil měl ještě chorobnější myšlení, než jsem čekal. Ale na druhé straně jsem se dověděl několik věcí - nebo aspoň se mi potvrdila má podezřeni. Kupodivu, dokázal jsem pochopit Umm Sa'ad. Kdybych já byl věděl o existenci Složky Fénix, byl bych také udělal cokoliv, aby z ní mé jméno zmizelo.
Chtěl jsem si o tom promluvit s Kmuzuem, ale dosud se nevrátil z kostela. Napadlo mě, že bych mohl zjistit, jestli má matka ještě něco neví.
Přešel jsem přes nádvoří do východního křídla. Zaklepal jsem. Následovala krátká pauza. „Už jdu," zavolala. Slyšel jsem cinkání skla, otevírání a zavírání zásuvky. „Už běžím." Když otevřela dveře, cítil jsem irskou whisky. Od té doby, co žila u Papá, byla velice opatrná. Určitě pila a brala drogy stejné jako dřív, ale aspoň se dokázala kontrolovat a nepředváděla se po domě, když byla nadrátovaná.
„Mír s tebou, matko."
„I s tebou mír," odpověděla. Opírala se trochu nejistě o dveře. „Chceš jít dál, ó, šejchu?"
„Ano. Potřebuju s tebou mluvit." Počkal jsem, až otevřela dveře trochu víc a ustoupila. Vešel jsem a posadil jsem se na pohovku. Usadila se naproti mně do pohodlného křesla.
„Omlouvám se," řekla, „nemám ti co nabídnout."
„To nic, to je dobré." Vypadala dobře. Přestala se křiklavě malovat a nechutně oblékat. Víc se teď podobala tomu, jak jsem si ji vždycky představoval. Vlasy měla upravené, byla dobře oblečená a cudně seděla s rukama složenýma v klíně. Vzpomněl jsem si na poznámku Kmuzua, že soudím svou matku tvrději než sebe a odpustil jsem jí pití. Nikomu tím neubližovala.
„Matko," začal jsem, „řekla jsi, že jsi po příchodu do města opět udělala chybu, když jsi důvěřovala Abú Ádilovi. Vím, že tě sem přivedl můj přítel Sajíd."
„Ty to víš?" Vypadala ostražitě.
„A vím o Složce Fénix. Řekni, proč jsi byla ochotna špehovat Friedlander beje?"
V obličeji měla údiv. „Poslyš, kdyby ti někdo nabídl, že tě z toho prokletého seznamu vyškrtne, nebyl bys ochotný udělat cokoliv na světě? Chápej, sakra, říkala jsem si, že Abú Ádilovi stejné neřeknu nic, co by mohl zneužít proti Papá. Nenapadlo mě, že bych tím někomu škodila."
Přesně tohle jsem doufal, že uslyším. Abú Ádil zmáčkl Umm Sa'ad i matku úplné stejné. Umm Sa'ad na to reagovala tak,

že se pokusila zabít kdekoho v domě. Matka se chovala jinak: utekla se k Friedlander bejovi pro ochranu.
Předstíral jsem, že záležitost není nijak důležitá a že není třeba se o tom dál bavit. „Taky jsi říkala, že chceš se svým životem dělat něco užitečného. Pořád ještě máš stejnou představu?"
„Jistě, myslím," řekla podezíravě. Tvářila se nejistě, jako by čekala, že ji odsoudím k nějakému hroznému osudu občanské zodpovědnosti.
„Ušetřil jsem nějaké peníze a uložil jsem Kmuzuovi, aby promyslel něco jako dobročinnou vývařovnu v Budajínu. Napadlo mě, jestli bys s tím projektem nechtěla pomoct."
„Ale jistě," řekla zamračeně, „cokoli chceš." Kdybych ji požádal, aby si vyřízla jazyk, byla by asi stejné nadšená.
„Co se ti nelíbí?"
Překvapené jsem hleděl na slzy, které se jí rozběhly po tváři. „Víš, nemyslela jsem, že takhle skončím. Vždyť pořád ještě vypadám dobře, ne? Pochop, tvůj otec si myslel, že jsem krásná. Pořád mi to říkal a není to tak dávno. Možná kdybych měla nějaké slušné šaty - ne to, co jsem si přinesla z Alžírska - snad bych ještě pár lidem zamotala hlavu. Není důvod, proč bych měla strávit zbytek života sama, nebo ano?"
Nechtěl jsem s ní o tom diskutovat. „Jsi pořád pěkná, matko."
„To se vsaď," už se zase usmívala. „Pořídím si krátkou sukni a vysoké boty. Nedívej se tak na mne, myslím vkusnou krátkou sukni. Sedmapadesát let není v dnešní době žádné stáří. Podívej se na Papá."
Jo. Papá bezmocně leží na nemocniční posteli a nemá ani tolik síly, aby si přitáhl přikrývku pod bradu.
„A víš, co chci?" zeptala se se zasněným výrazem.
Bál jsem se zeptat. „Ne, copak?"
„Na trhu jsem viděla takový obraz Umm Chaltúm. Byl udělaný z tisíců plochých hřebíků. Ten chlap je všecky zatloukl do takový veliký desky a pak namaloval každou hlavičku jinou barvou. Zblízka nepoznáš, co to je, ale když couvneš, je to nádherný obraz Dámy."
„Aha, tak jo." Už jsem viděl tu parádu viset nad drahým a elegantním nábytkem Friedlander beje.
„No co, taky jsem si našetřila nějaké peníze." Asi jsem vypadal překvapeně, protože řekla: „Mám taky svá tajemství. Ledacos jsem viděla, nejsem žádná husa. Mám svý vlastní přátele a svý vlastní prachy. Tak si nemysli, že mi můžeš organizovat život jen proto, že jsi mě tu usadil. Můžu se sebrat a jít, kdy se mi zachce."
„Matko, já ti opravdu nechci přikazovat, co máš dělat a jak se máš chovat. Jen jsem myslel, že bys třeba chtěla v Budajínu pomoct. Je tam spousta lidí stejně chudých, jako jsme bývali my."
Neposlouchala mě. „Bývali jsem chudí, Maríde," už zase utíkala do své vzpomínkové fantazie o starých dobrých časech-, „ale dycinky jsme byli šťastni. To byly krásný dny." Pak zesmutněla a zadívala se na mne. „A podívej se na mě dnes."
„Už musím jít." Zvedl jsem se a zamířil jsem ke dveřím. „Nechť ti tvůj elán vydrží, matko. Když dovolíš."
„Jdi v míru," doprovodila mě ke dveřím. „Pamatuj, co jsem ti řekla."
Nevěděl jsem, co tím myslí. I za nejlepší konstelace byly mé rozhovory s matkou vždycky o ničem. Vždycky mi připadaly jako jeden krok dopředu a dva zpátky. Byl jsem rád, že snad neplánuje návrat do Alžíru ani provozováni svého zaměstnáni tady. Aspoň jsem si myslel, že ne. Mluvila sice o tom, že by leckomu zamotala hlavu, ale doufal jsem, že to myslela neobchodně. Přemýšlel jsem o tom cestou do západního křídla.
Kmuzu už byl zpět a chystal špinavé prádlo do prádelny. „Měl jste telefon, já sídí," informoval mě.
„Tady?" divil jsem se, protože jsem měl přenosný telefon celou dobu na opasku.
„Ano. Nenechali žádnou zprávu, ale máte zavolat Mahmúdovi. Nechal jsem vám číslo na stole."
To by mohly být dobré zprávy. Chystal jsem se teď vyřešit druhý ze svých tři úkolů, Umm Sa'ad, ale třeba bude muset počkat. Šel jsem ke stolu a nahlásil Mahmúdův komkód. Zvedl to okamžitě. „Mahmúd," ohlásil se.
„Jak se vede, Mahmúde? Tady je Maríd."
„Jde to. Musím s tebou projednat jednu záležitost."
„Udělejme si pohodlí," přitáhl jsem si židli a usadil jsem se. Nemohl jsem se ubránit úsměvu. „Tak co máš?"
Krátká pauza. „Jak víš, moc mě mrzelo to, co se přihodilo Džirdžimu Šaknahímu, ať mu Alláh žehná."
Nic takového jsem nevěděl. Když jsem já nevěděl, že je Indihar vdaná, pochybuju, že Mahmúd nebo Jacques nebo kdo jiný o tom měli tušení. Možná Chirigo. Chiri tyhle věci vždycky věděla. „Byla to tragédie pro celé město," řekl jsem nezávazně.
„Byla to tragédie pro naši Indihar. Určitě je bezmocná smutkem. A když teď nemá žádné peníze, musí být o to zoufalejší. Mrzí mě, že jsem jí nabídl, aby pracovala pro mě. Bylo to necitlivé. Unáhlil jsem se, řekl jsem to, aniž bych uvažoval."
„Indihar je oddaná muslimka," řekl jsem chladně. „Ta se na tvé kšefty nedá nalákat."
„Já to přece vím, Maríde. Nemusíš ji obhajovat. Ale - uvědomila si, že nedokáže uživit všechny své děti. Zmínil ses, že by snad byla ochotná umístit jedno z nich v dobré pěstounské rodině a získat tak peníze, aby mohla slušně nakrmit a obléct ty zbývající."
Bylo mi zle z toho, co dělám. „Možná to nevíš, ale má vlastní matka byla nucena prodat mého bratříčka, když jsme byli děti."
„No tak, no tak, Maghrebí," spěchal Mahmúd, „neber to jako 'prodávání.' Nikdo nemá právo prodat dítě. Nemohl bych s tebou dál jednat, kdybys měl tenhle přístup."
„Dobře. Jak myslíš. Není to prodáváni. Říkej tomu, jak chceš. Otázka zní: našel jsi někoho, kdo by mohl mít o adopci zájem?"
Mahmúd chvíli mlčel. „To přesně ne," řekl konečné. „Ale znám člověka, který často jedná jako zprostředkovatel, organizuje tyhle záležitosti. Už jsem s nim párkrát jednal a můžu se zaručit za jeho poctivost a takt. Jistě chápeš, že tyhle záležitosti vyžadují velikou citlivost a pochopeni."

„Jistě. To je důležité. Indihar má i tak dost trápení."
„Přesně. Právě proto doporučuju tohoto člověka. Je schopen dítě okamžité umístit do láskyplného domova a dovede dát přirozenému rodiči peněžitý dar takovým způsobem, že necítí vinu či výčitky. Opravdu to umí. Myslím, že pan On je pro Indihar ideálním řešením."
„Pan On?"
„Jmenuje se On Čcheng. Je to obchodník z Kansu v Číně. Měl jsem tu čest jednat jako jeho agent již několikrát."
„Ach, chápu." Pevně jsem zavřel oči a poslouchal, jak mi krev buší v hlavě. „Tím se dostáváme k otázce peněz. Kolik je ten pan On ochotný zaplatit? Máš z toho podíl?"
„Za staršího syna pět set kiamů. Za mladšího tři sta kiamů. Za dceru dvě sté padesát. Existují i bonusy: dvě stovky navíc za dvě děti a pět stovek, když se Indihar rozloučí se všemi třemi. Já mám, samozřejmě, deset procent. Pokud sis s ní něco domluvil, musí to jít ze zbytku."
„To zni slušně. Je to lepši, než Indihar doufala, abych ti řekl pravdu."
„Vždyť jsem ti říkal, že pan On je štědrý muž."
„A co dál? Sejdeme se někde, abychom to domluvili?"
Mahmúd se zajikal vzrušením. „Pan On i já budeme pochopitelně muset děti prohlédnout, abychom věděli, že jsou zdravé a v pořádku. Mohl bys je přivést za půl hodiny do ulice Ráfí bin Garcia, číslo 7?"
„Jistě, Mahmúde. Zatím nashle. Řekni On Čchengovi, ať přinese peníze." Zavěsil jsem. „Kmuzu," zakřičel jsem do vedlejšího pokoje, „zapomeň na prádlo. Musíme ven."
„Ano, já sídí. Mám přivézt auto?"
Jo." Přehodil jsem si přes džíny džallábiju. Pak jsem si nacpal do kapsy statickou pistoli. Nevěřil jsem ani Mahmúdovi, ani tomu obchodníkovi s dětmi.
Adresa byla v židovské čtvrti. Ukázalo se, že je to další obchod s výkladem polepeným novinami, velice podobný tomu, který jsme s Šaknahím prohledávali zbytečně. „Zůstaň tady," řekl jsem Kmuzuovi. Vysedl jsem z auta a šel jsem k hlavnímu vchodu. Zabušil jsem na sklo a po chvíli Mahmúd pootevřel dveře. „Maríd," řekl zastřeným hlasem. „Kde je Indihar a děti?"
„Řekl jsem jim, ať zůstanou ve voze. Chci mít jistotu. Pusť mě dovnitř."
„Jasně." Otevřel dveře. Protlačil jsem se dovnitř. „Maríde, tohle je pan On."
Obchodník s dětmi byl drobný mužík s hnědou pletí a hnědými zuby. Seděl na otlučené železné skládací židli u karetního stolku. U lokte měl plechovou krabici. Pohlédl na mě skrz brýle s kovovými obroučkami. Také nechtěl oči od Nikonu.
Udělal jsem několik kroků po špinavé podlaze a natáhl jsem ruku k pozdravu. On Čcheng na mě hleděl a ruku mi nepodal. Po několika sekundách jsem paži spustil. Připadal jsem si trapně a směšně.
„Oukej? Spokojený?" zeptal se Mahmúd.
„Řekni mu, ať otevře tu krabici."
„Já panu On nikdy neříkám, co má dělat. Je velice—"
„To v pořádku," ozval se On Čcheng. „Vy podívat." Odklopil víko plechové krabice. Uvnitř byl balík stokiamových bankovek, za který byste mohli koupit všechny děti v Budajínu.
„Bezva," řekl jsem. Sáhl jsem do kapsy a vytáhl svou statickou pistoli. „Ruce za hlavu," přikázal jsem.
„Ty hajzle," křičel Mahmúd. „Co to má být? Přepadení? Tohle ti neprojde. Pan On to zařídí. Budeš toho litovat. Z těch peněz moc radosti mít nebudeš. Zdechneš, než utratíš jediný fik."
„Pořád ještě jsem polda, Mahmúde," řekl jsem smutně. Zavřel jsem krabici a podal mu ji. Nemohl jsem ji nést svou jedinou dobrou rukou a mířit na ně zároveň. „Hadždžár On Čchenga hledá už pěkně dlouho. I tak zkorumpovaný policajt jako on musí čas od času někoho skřípnout doopravdy. Řek' bych, že to padlo na vás."
Vyvedl jsem je k autu. Kmuzu řídil a já jsem držel pistoli, dokud jsme nedojeli na stanici. Všichni čtyři jsme vyjeli do třetího patra. Když náš průvod vkráčel do kanceláře, Hadždžara to trochu vyvedlo z míry. „Nadporučíku," hlásil jsem, „toto je On Čcheng, obchodník s dětmi. Mahmúde, polož tu krabici. Měl by to být důkazní materiál, ale po dnešku ji nejspíš už nikdo neuvidí."
„Ty mě nepřestaneš udivovat," vzpamatoval se Hadždžár. Zmáčkl na svém stole knoflík a přivolal z vnější kanceláře policisty.
„Tenhle je navíc," řekl jsem mu. Tázavě se podíval. „Říkal jsem ti, že zbývají dva. To jsou Umm Sa'ad a Abú Ádil. Tihle grázlíci jsou něco jako prémie."
„Dobře, děkuju mockrát. Mahmúde, můžeš jít." Nadporučík se na mě podíval a pokrčil rameny. „Opravdu si myslíš, že by mi Papá dovolil, abych ho zavřel?" Chvíli jsem uvažoval a došel jsem k závěru, že má pravdu.
Mahmúdovi se zjevně ulevilo. „To ti nezapomenu, Maghrebí," zavrčel, když mě míjel. Nijak mě to nevylekalo.
„Mimochodem," řekl jsem, „dávám výpověď. Jestli potřebuješ někoho, kdo ti bude ukládat do počítače dopravní nehody a hlášení policajtů, poohlédni se jinde. Jestli potřebuješ někoho, aby ztrácel čas falešným pátráním, podívej se jinde. Jestli potřebuješ někoho, aby ti pomáhal zakrývat tvé vlastni zločiny a neschopnost, sežeň si někoho jiného. Já už tu nedělám."
Hadždžár se cynicky usmál. „Jo, někteří poldové takhle reagují, když narazí na realitu. Ale myslel jsem, že vydržíš dýl, Audrane."
Dal jsem mu dvě facky, rychlé a hlasité. Němě na mě zíral, pomaličku zvedl ruku a sáhl si na pálicí tváře. Otočil jsem se a vyšel z kanceláře, následován Kmuzuem. Ze všech stran se scházeli policisté a viděli, co jsem Hadždžarovi udělal. Všichni se usmívali. Dokonce i já.

19

„Kmuzu," začal jsem cestou domů, „pozval bys Umm Sa'ad ke mně na večeři?"
Obrátil se na mě. Nejspíš si myslel, že jsem absolutní cvok, ale nechal si to pro sebe. „Samozřejmě, já sídí. V malé jídelně?"
„Ano." Sledoval jsem ubíhající ulice křesťanské čtvrti a uvažoval, jestli opravdu vím, co dělám.
„Doufám, že tu ženu neberete na lehkou váhu," poznamenal Kmuzu.
„Myslím, že ne. Řekl bych, že mám slušnou představu o tom, čeho je schopná. Taky si myslím, že je v podstatě normální. Když jí řeknu, že vím o Složce Fénix a důvodech, kvůli nimž se k nám vnutila, dojde jí, že dohrála."
Kmuzu klepal ukazováčky na volant. „Kdybyste potřeboval pomoc, já sídí, budu tam. Nebudete proti ní sám, jako jste byl proti šejchu Ridovi."
Usmál jsem se. „Díky, Kmuzu, ale myslím, že Umm Sa'ad není ani tak praštěná, ani tak mocná jako Abú Ádil. My spolu jen povečeříme. Určitě to zvládnu, inšalláh."
Kmuzu se na mě ještě jednou zamyšlené podíval a pak opět soustředil pozornost na volant.
Po příjezdu domů jsem šel nahoru a převlékl jsem se. Oblékl jsem si bílý hábit a bily kaftan, do kterého jsem si přendal statickou pistoli. Vytáhl jsem si i moďák proti bolesti. Už jsem ho vlastně ani nepotřeboval, a navíc jsem měl pořád po ruce hrst Sonneinů, pro všechny případy. Sotva přestal účinkovat, ucítil jsem záplavu nepříjemných pícháni a trnutí. Nejprotivnější byla škubavá bolest v rameni. Rozhodl jsem se, že nemá smysl hrdinně trpět a sáhl jsem pro krabičku s pilulkami.
Zatímco jsem čekal, jak Umm Sa'ad odpoví na mé pozvání, zaslechl jsem večerní svolávání muezzina k modlitbám. Od svého rozhovoru se starším v mešitě na tržnici jsem se víceméně pravidelně modlil. Netvrdím, že jsem zvládal všech pět modliteb denně, ale rozhodně to bylo lepší než předtím. Tentokrát jsem sešel k Papá do kanceláře. Měl tam svůj modlitební kobereček a ve stěně měl zabudovaný speciální mihráb. Mihráb je půlkruhový, nepříliš hluboký výklenek, jaký najdete v každé mešitě, ukazující přesný směr k Mekce. Umyl jsem si obličej, ruce a nohy, rozbalil jsem koberec, očistil svou mysl od nejistoty a obrátil ji k Alláhovi.
Když jsem se domodlil, ozval se za mnou Kmuzu: „Umm Sa'ad na vás čeká v malé jídelně."
„Děkuji." Sroloval jsem modlitební koberec Friedlander beje a uklidil ho. Cítil jsem se rozhodný a silný. Kdysi jsem si myslíval, že to je přechodná iluze způsobená modlitbou, ale teď jsem spíš cítil, že iluzí jsou pochyby. Jistota byla skutečná.
„Je dobře, že jste znovu získal víru, já sídí," řekl Kmuzu. „Někdy mi musíte dovolit, abych vám pověděl o zázraku Ježíše Krista."
„Muslimové Ježíše znají," odpověděl jsem, „a jeho zázraky nejsou pro naši víru tajemstvím."
Vešli jsme do jídelny. Umm Sa'ad a její synek seděli na svých místech. Chlapec pozván nebyl, ale jeho přítomnost mi nemohla zabránit v tom, na co jsem se chystal. „Vítejte," pozdravil jsem je, „a nechť vás Alláh nasytí tímto jídlem."
„Děkujeme, ó, šejchu," odpověděla Umm Sa'ad. „Jak se daří tvému zdraví?"
„Dobře, pochválen buď Alláh." Posadil jsem se a Kmuzu se postavil za mou židli. Všiml jsem si, že v místnosti je i Habíb - nebo to možná byl Labíb, prostě ten, který právě nehlídal Papá v nemocnici. Vyměnili jsme si s Umm Sa'ad ještě několik zdvořilostí a konečně přinesla služebná podnos s tahini a solenou rybou.
„Máte vynikajícího kuchaře," chválila Umm Sa'ad, „pochutnala jsem si na všech jídlech v tomto domě."
„To jsem rád," řekl jsem. Na stole se objevily další předkrmy: studené plněné vinné listy, dušené artyčoky, plátky lilku plněné tvarohem. Pokynul jsem svým hostům, aby si nabídli.
Umm Sa'ad naložila synovi plný talíř. Pak se obrátila ke mně. „Mohu vám nalít kávu, ó, šejchu?" zeptala se.
„Za okamžik. Je mi líto, že je tady Sa'ad bin Saláh a vyslechne, co vám musím říct. Přišel čas, abych vám sdělil, co jsem zjistil. Vím všechno o vaší práci pro šejcha Ridu a o tom, jak jste se snažila zavraždit Friedlander beje. Vím, že jste přikázala svému synovi, aby zapálil dům, a vím o otrávených plněných datlích."
Umm Sa'ad zbledla zděšením. Právě si kousla plněného vinného listu. Teď ho vyplivla a zbytek hodila na talíř. „Co jste udělal?" zeptala se chraptivě.
Vzal jsem další vinný list a vložil jsem si ho do úst. Když jsem dožvýkal, řekl jsem: „Nic tak hrozného, jak si myslíte."
Sa'ad bin Saláh se zvedl a popošel ke mně. Jeho mladá tvářička byla zkroucená vztekem a nenávistí. „U brady Prorokovy, nedovolím vám tak mluvit s mou matkou!"
„Říkám jen pravdu. Že je to tak, Umm Sa'ad?"
Chlapec na mne vztekle hleděl. „Má matka nemá s tím ohněm nic společného. Byl to můj nápad. Nenávidím vás a nenávidím Friedlander beje. Je to můj dědeček a přesto mě zapírá. Nechává svou vlastní dceru trpět v bídě a zoufalství. Zasluhuje smrt."
Klidně jsem upíjel kávu. „Nevěřím tomu. Je chvályhodné, že na sebe bereš vinu, Sa'ade, ale ve skutečnosti je vinna tvá matka."
„Jste lhář!" křičela Umm Sa'ad.
Chlapec se na mě vrhl, ale Kmuzu se postavil mezi nás. Bylo pro něho hračkou Sa'ada zastavit.
Znovu jsem se obrátil k Umm Sa'ad. „Jenom nerozumím, proč jste se snažila zabit Papá. Nechápu, jak by vám jeho smrt mohla prospět."
„Pak nevíme tak moc, jak si myslíte." Zdálo se, že se uklidnila. Očima kmitla za mne na Kmuzua, který dosud svíral jejího syna. „Šejch Ridá mi slíbil, že když zjistím plány Friedlander beje nebo když ho eliminuju, aby už nestál v cestě šejchu Ridovi, podpoří můj požadavek, abych se stala pani tohoto domu. Já bych převzala majetek Friedlander beje a jeho obchody. Šejch Ridá by převzal politický vliv."

„Jistě. A vy byste mu ho s plnou důvěrou svěřila. Jak dlouho by podle vás trvalo, než by vás Abú Ádil zlikvidoval stejně jako vy Papá? Pak by mohl spojit dva nejmocnější domy ve městě."
„Vymýšlíte si!" Vyskočila a znovu se ohlédla na Kmuzua. „Pusť mého syna."
Kmuzu se podíval na mě. Zakroutil jsem hlavou.
Umm Sa'ad vytáhla z kabelky malou jehlovku. „Říkám, pusť mého syna!"
„Drahá dámo," řekl jsem a zvedl obě ruce, abych ukázal, že ode mne se nemá čeho bát, „nevyšlo vám to. Položte tu zbraň. Jestli toho nenecháte, ani šejch Ridá vás neochrání před pomstou Friedlander beje. A co víc, zájem Abú Ádila o vaše záležitosti skončil. V tomto okamžiku už si děláte marné iluze."
Vystřelila dvě nebo tři jehličky do stropu, aby mě ujistila, že je připravená zbraň použít. „Pusťte mého syna," řekla chraptivě. „Nechejte nás odejít."
„Nevím, jestli to mohu udělat. Jsem si jist, že Friedlander bej by chtěl—"
Zaslechl jsem něco jako bzik! bzik! a uvědomil jsem si, že Umm Sa'ad po mně vypálila. Prudce jsem se nadechl a čekal, až ucítím bolest, která by mi řekla, kde jsem byl zraněn, ale nic se nedělo. Rozčilení ji nedovolilo trefit ani na tak malou vzdálenost.
Obrátila pistoli proti Kmuzuovi. Ani se nepohnul, kryt Sardovým tělem. Pak se otočila ke mně. Jenže Kámen, který mluví, mezitím udělal několik kroků a stál mezi námi. Zvedl ruku a sekl Umm Sa'ad po zápěstí, až upustila jehlovku. Pak zvedl druhou ruku, zaťatou v obrovskou pěst.
„Ne," zakřičel jsem, ale bylo pozdě. Mocným bekhendovým úderem srazil Umm Sa'ad k zemi. Od rozseknutého rtu se jí rozběhl pramének rudé krve. Ležela na zádech s hlavou stočenou v groteskním úhlu. Věděl jsem, že ji Kámen jediným úderem zabil. „To jsou dva," zašeptal jsem. Teď jsem mohl soustředit pozornost na Abú Ádila. A na jeho hračku, Umara.
„Ty hajzle!" ječel hoch. Kmuzu ho chvíli nechal se zmítat a pak ho pustil. Sklonil se nad matkou a objímal její tělo.
„Mami, mami," šeptal v pláči.
Chvíli jsme ho nechali naříkat. „Sa'ade, vstaň," řekl jsem konečně.
Pohlédl na mě. Myslím, že jsem v životě neviděl v lidském obličeji tolik zloby. „Zabiju vás. Slibuju. Všechny vás zabiju."
„Vstaň, Sa'ade," opakoval jsem. Mrzelo mě, že se to stalo, ale bylo pozdě litovat.
Kmuzu mu položil ruku na rameno, ale chlapec ji setřásl. „Musíš poslouchat, co ti můj pán říká."
„Ne," řekl Sa'ad. Pak mu ruka vystřelila po jehlovce, kterou Umm Sa'ad upustila. Kámen dupl na jeho paži. Sa'ad se zhroutil vedle matky, držel si ruku a sténal.
Kmuzu poklekl a sebral jehlovku. Zvedl se a podal mi ji. „Co si přejete udělat, já sídí?“ zeptal se.
„S chlapcem?" díval jsem se zamyšleně na Sa'ada. Věděl jsem, že je plný nenávisti, ale bylo mi ho líto. Byl jen figurkou v matčině hře s Abú Ádilem, důvěřivý hlupák v jejím ďábelském plánu na uzurpování moci Friedlander beje. Nečekal jsem však, že to Sa'ad kdy pochopí. Umm Sa'ad pro něho navždy zůstane mučednicí a obětí kruté nespravedlnosti.
„Co máme udělat?" znovu přerušil Kmuzu mé myšlenky.
„Ale, nechte ho jít. Trpěl už dost." Kmuzu ustoupil a Sa'ad se zvedl. Zraněnou ruku si přidržoval u hrudi. „Zařídím vše potřebné na pohřeb tvé matky," řekl jsem mu.
Obličej se mu znovu zkřivil nenávistí. „Ani se ji nedotknete!" křičel. „Pohřbím ji sám!" Couval pryč a klopýtal ke dveřím. Když vzal za kliku, otočil se ke mně. „Jestli na světě existují kletby," sípal horečně, „pak je všechny svolávám na váš dům a na vaši hlavu. Stokrát mi zaplatíte za to, co jste udělal. To třikrát přísahám při vousu Prorokové!" Pak vyběhl z místnosti.
„Udělal jste si nelítostného nepřítele, já sídí," poznamenal Kmuzu.
„Vím, ale teď nemám čas si s tím dělat starosti." Jen jsem smutně potřásl hlavou.
Na příborníku zavrněl telefon a Kámen ho zvedl. „Ano?" ohlásil se. Chvíli poslouchal a pak mi podal sluchátko.
Vzal jsem si ho. „Haló?"
Ten na druhém konci řekl jediné slovo: „Přijeďte." Byl to druhý Kámen.
Zamrazilo mě. „Musíme hned jet do nemocnice." Pohlédl jsem nerozhodně na mrtvé tělo Umm Sa'ad.
Kmuzu pochopil můj problém. „Júsuf to může zařídit, já sídí, jestli si přejete."
„Ano, možná vás budu potřebovat oba."
Kmuzu kývl a vyšli jsme z jídelny. Habíb nebo Labíb hned za mnou. Pospíchali jsme ven a Kmuzu přivezl auto. Sedl jsem si dozadu, zdálo se mi, že Kámen se lip vejde na sedadlo vedle řidiče.
Kmuzu uháněl ulicemi skoro stejně divoce jako taxikář Bill. Dorazili jsme k apartmá číslo jedna, právě když ošetřovatel vycházel.
„Jak je Friedlander bejovi?" zeptal jsem se úzkostlivě.
„Ještě žije. Je při vědomí, ale nesmíte tam být dlouho. Brzy ho budou operovat. Je u něho lékař."
„Děkuji." Obrátil jsem se na Kmuzua a Kámen. „Počkejte venku."
„Ano, já sídí." řekl Kmuzu. Kámen ani nezamručel. Jen hodil po Kmuzuovi krátký nevraživý pohled.
Vešel jsem do pokoje. Viděl jsem, jak další ošetřovatel holí Papá lebku. Zjevně ji připravoval na operaci. Tarík, jeho osobní sluha, stál ustaraně vedle. Doktor Yeniknani a ještě jeden lékař seděli u stolku a tiše o něčem diskutovali.
„Chvála bohu, že jste tady," řekl sluha. „Náš pán se po vás pořád ptal."
„Co se děje, Taríku?"
Zamračil se. Zdálo se, že se rozpláče. „Nerozumím tomu. Lékaři vám to vysvětlí. Ale teď se musíte ukázat pánovi."
Přistoupil jsem k lůžku a pohlédl na Papá. Vypadal, jako by dřímal, dech měl slabý a trhavý. Pokožka měla nezdravou šedou barvu a rty a oční víčka byly nepřirozeně tmavé. Ošetřovatel dokončil holení hlavy -ještě tím zdůraznil bizarní, mrtvolný vzhled Papá.

Otevřel oči. „Stýskalo se nám po tobě, synu mého bratra," řekl. Hlas měl slabý, jako slova přinášená větrem z velké dálky.
„Nechť Bůh nedopustí, abyste byl osamělý, ó, šejchu," sklonil jsem se a políbil ho na tvář.
„Musíš mi povědět—" začal. Dýchal hvízdavě a nemohl dokončit větu.
„Všechno se daří, pochválen buď Alláh," ujistil jsem ho. „Umm Sa'ad už není. Ještě musím vysvětlit Abú Ádilovi, jak nerozumné je intrikovat proti vám."
Koutky úst se mu zachvěly. „Budeš odměněn. Jak jsi porazil tu ženu?"
Přál jsem si, aby už konečně přestal uvažovat v pojmech dluh a odměna. „Mám osobnostní modul šejcha Ridy," vysvětlil jsem mu. „Když jsem si ho zapojil, dověděl jsem se spoustu užitečných informací."
Zatajil dech a vypadal nešťastně. „Pak také víš—"
„Vím o Složce Fénix, ó, šejchu. Vím, že v té děsivé záležitosti spolupracujete s Abú Ádilem."
„Ano. A víš také, že jsem děd tvé matky. Že jsi můj prapravnuk. Ale pochopil jsi, proč jsme tu věc drželi v tajnosti?"
No, tak tohle jsem zrovna nevěděl. Ale kdybych si byl se zapojeným Abú Ádilovým moďákem vzpomněl na sebe či na matku, je možné, že by se mi ta informace vynořila.
Takže všechny ty řeči o tom, že Papá by mohl být mým otcem, byly jen matčiny báchorky. Nejspíš znala pravdu od samého začátku. A proto byl také Papá tak zlý, že jsem ji vykopl, když se objevila ve městě. Proto byl tak nešťastný z Umm Sa'ad: protože všichni kromě mne věděli, že se s pomocí Abú Ádila snaží odstrčit přirozené dědice. A Umm Sa'ad využívala Složku Fénix a vydírala Papá. Došlo mi, proč ji tak dlouho nechal bydlet v domě a proč chtěl, abych ji zneškodnil já.
A došlo mi také, že od prvního okamžiku, kdy se z oblak spustil božský prst Friedlander beje a ukázal na mne, jsem byl veden k vznešeným cílům. Měl jsem být pouze nepostradatelným, zdráhavým asistentem Papá? Nebo jsem byl celý čas připravován, abych zdědil jeho moc a bohatství, všechno, do poslední kapky, a s tím zároveň to hrůzné rozhodování o životě a smrti, jaké Papá dělal každý den?
Jak naivní jsem byl, když jsem si představoval, že dokážu uniknout! Friedlander bej mě neměl jen pevně pod palcem, vlastnil mě a jeho nesmazatelné znamení bylo vepsáno v mém genetickém materiálu. Poklesla mi ramena. Uvědomil jsem si, že nikdy nebudu volný a že jakákoliv naděje na svobodu byla vždy jen marnou iluzí.
„Proč jste to přede mnou s matkou utajovali?"
„Nejsi sám, můj... synu. Když jsem byl mladý muž, počal jsem mnoho dětí. Když zemřel můj nejstarší syn, bylo mu víc, než je teď tobě - a je mrtev už víc než století. Mám tucty vnuků. Jednou z mých vnuček je i tvá matka. Nevím, kolik potomků bych našel ve tvé generaci. Nebylo by pro tebe dobré, kdyby ses byl cítil nějak výjimečný, kdybys snad byl chtěl využívat náš vztah k vlastním sobeckým zájmům. Než jsem té oficiálně uznal, musel jsem si být jistý, že jsi toho hoden."
Jeho řeč mě zdaleka nenadchla tak, jak si asi představoval. Připadal mi jako blázen, který si hraje na boha a rozdává požehnání jako dárky k narozeninám. Papá nechtěl, abych naše příbuzenství využíval k sobeckým zájmům! Podržte mě, jestli tohle není vrchol ironie!
„Ano, ó, šejchu," řekl jsem. Vždyť to nic nestálo, abych vypadal poslušný. Za několik minut mu budou párat lebku. Ale neslíbil jsem mu nic.
„Pamatuj si," pokračoval tiše, „je mnoho jiných, kteří by rádi zaujali tvé privilegované místo. Máš desítky bratranců, kteří by ti jednoho dne mohli chtít ublížit."
Paráda. Hned bylo na co se těšit. „Takže ty záznamy v počítači, které jsem četl—"
„Byly během let mnohokrát změněny," slabě se usmál. „Musíš se odnaučit věřit jen tomu, co je založeno na elektronice. Což neobchodujeme s tím, že takové pravdy dodáváme národům na celém světě? Ještě jsi nepoznal, jak pružná může být pravda?"
S každou sekundou mě napadaly další otázky. „Takže můj otec byl skutečně Bernard Audran?"
„Námořník z Provence, ano."
Potěšilo mě, že aspoň něco vím jistě.
„Promiň mi, můj drahý," zamumlal Papá. „Nechtěl jsem, abys věděl o Složce Fénix, a tím jsem ti jen ztížil tu záležitost s Umm Sa'ad a Abú Ádilem."
Vzal jsem ho za ruku. Chvěla se v mé dlani. „Netrapte se, šejchu. Už je to téměř vyřízené."
„Pane Audrane." Na rameni jsem ucítil ruku doktora Yeniknaniho. „Odvezeme nyní vašeho patrona dolů na chirurgii."
„Co se stalo? Co s ním budete dělat?"
Bylo zřejmé, že není čas na dlouhé vysvětlování. „S těmi otrávenými datlemi jste měl pravdu. Někdo ho krmil jedem už nějaký čas. Vážně to poškodilo jeho medulu, tu část mozku, která řídí dýchání, činnost srdce a bdění. Byla poškozena do té míry, že pokud něco velmi rychle nepodnikneme, upadne šejch do nezvratného komatu."
V ústech jsem měl sucho a srdce mi prudce bušilo. „Co uděláte?"
Doktor Yeniknani pohlédl na své ruce. „Doktor Lísán věří, že naše jediná naděje je částečná transplantace dřeně. Čekali jsme na vhodného dárce zdravé dřeně."
„A dnes jste ho našli?" Uvažoval jsem, koho z té prokleté Složky Fénix obětovali.
„Nemůžu vám slíbit, že budeme úspěšní, pane Audrane. Tahle operace se zatím uskutečnila pouze dvakrát nebo třikrát, a nikdy v téhle části světa. Ale určitě víte, že pokud vám nějaký chirurg může nabídnout naději, je to doktor Lísán. A samozřejmě, já mu budu asistovat. Váš patron se může spolehnout na veškerou naši dovednost a na modlitby svých věrných přátel."
Němě jsem kývl. Viděl jsem, jak dva ošetřovatelé zvedají Friedlander beje a přenášejí ho na vozík. Ještě jednou jsem mu šel stisknout ruku.

„Dvě věci," zašeptal. „Přestěhoval jsi tu vdovu po policistovi do našeho domu. Až uplynou její čtyři měsíce smutku, musíš se s ní oženit."
„Oženit?!" Byl jsem tak překvapený, že jsem zapomněl na povinný respekt.
„A až se uzdravím z téhle nemoci—" Zívl, stěží držel oči otevřené, léky, které mu ošetřovatelé dali, už zabíraly. Sehnul jsem se, abych zachytil, co říká. „Až budu zase v pořádku, vyrazíme do Mekky."
Ani tohle jsem nečekal. Asi jsem zasténal. „Do Mekky?"
„Na pouť." Otevřel oči. Měl v nich strach. Ne z operace, ale z nesplněné povinnosti vůči Alláhovi. „Je nejvyšší čas," řekl. A pak ho odvezli pryč.

20

Rozhodl jsem se, že nejrozumnější bude odložit střetnutí s Abú Ádilem, dokud nebudu mít z ramene sundaný obvaz. Koneckonců, veliký Saláhuddín nedobyl zpět Jeruzalém a nevyhnal křižáky s polovinou své armády. Ne že bych plánoval pěstní souboj se šejchem Ridou nebo s Umarem, ale schytal jsem v poslední době dost škrábanců, abych se naučil opatrnosti.
Situace se poněkud uklidnila. Nějaký čas jsme se báli o život Friedlander beje a modlili se za jeho uzdravení. Přežil operaci a doktor Lísán ji označil za úspěšnou. Ale Papá téměř celé dny prospal. Občas se probral a mluvil s námi, ale byl velice zmatený, nepoznával nás a nevěděl, které století vlastně je.
Když tady nebyla Umm Sa'ad a její syn, byla atmosféra v domě veselejší. Staral jsem se Papá o obchodní záležitosti, zastupoval jsem ho při urovnáváni sporů mezi těmi, kdo pečovali o městské hříšníky. Dal jsem Mahmúdovi najevo, že jako zástupce Friedlander beje budu přísný, ale spravedlivý. Zdálo se, že to přijímá. Aspoň se přestal tvářit vztekle. I když to mohl jen hrát. S Mahmúdem nikdy člověk neví jistě.
Musel jsem řešit i velkou zahraniční krizi, když za mnou přišel nový tyran z Eritrei a chtěl vědět, co se děje v jeho vlastní zemi. Zvládl jsem i to, díky perfektním záznamům, jež si Papá vedl, a s pomocí Tarika a Júsufa, kteří přesně věděli, kde hledat.
Matka se dál chovala chvíli skromně a dospěle a chvíli nestoudně a hloupě. Někdy jsme si vzájemně odpouštěli všechno zlé, co jsme jeden druhému řekli a udělali, jindy jsme měli chuť si vzájemně podříznout krky. Kmuzu mi říkal, že takový vztah není mezi rodičem a dítětem neobvyklý, zvlášť, když oba dosáhnou jistého věku. Smířil jsem se s tím a už jsem se netrápil.
Můj klub pořád vydělával spoustu peněz a Chiri i já jsme byli spokojeni. Možná by byla spokojenější, kdybych ji ho prodal zpět, jenže mě příliš bavilo ho vlastnit. Rozhodl jsem se, že si ho ještě chvíli nechám. Stejně jako Kmuzua.
Když se ozvalo muezzinovo volání k modlitbám, ve vysokém procentu případů jsem ho poslechl, a v pátek jsem chodil do mešity. Začínal jsem být známý jako laskavý a štědrý muž, a to nejen v Budajínu, ale v celém městě. Kdekoliv jsem se objevil, oslovovali mě lidé šejch Maríd al-Amín. Ale drogy jsem úplně brát nepřestal, protože jsem byl pořád ještě zraněný a neviděl jsem důvod, proč bych měl zbytečně trpět.
Celkem vzato byl ten měsíc, co jsem se vykašlal na policejní stanici, čas míru a pokoje. Skončilo to jednou v úterý, těsně před obědem, když zazvonil telefon. „Marchaban" ozval jsem se.
„Díky bohu. Tady je Umar Abdulqáwí."
Několik sekund jsem mlčel. „Co sakra chcete?"
„Můj pán si dělá starost o zdraví Friedlander beje. Volám, abych se poptal, jak se mu vede."
Začalo to ve mně vřít. Nevěděl jsem, co mu mám říct. „Má se dobře. Odpočívá."
„Takže je schopen zabývat se svými povinnostmi?" V hlase mu zněla arogance, která se mi ani trochu nelíbila.
„Řekl jsem, že se má dobře. Na shledanou, mám nějakou práci."
„Jen okamžik, monsieur Audrane." Hlas měl teď pokrytecky přeuctivý. „Jsme přesvědčeni, že možná máte něco, co správně patří šejchu Ridovi."
Věděl jsem, o čem mluví. Usmál jsem se do sluchátka. Daleko víc se mi líbilo natahovat někoho než být natahován.
„Nevím, co máte na mysli, Himáre." Ani nevím, něco mě přimělo, abych to řekl. Věděl jsem, že vztekem puká.
„Ten moďák," řekl. „Ten zatracený moďák."
Odmlčel jsem se, abych strávil to, co jsem slyšel v jeho hlase. „K čertu, máte v tom zmatek. Pokud si vzpomínám, ten zatracený moďák máte vy. Nepamatujete si? Himáre? Svázal jste mi ruce za zády a ztloukl jste mě do krve a pak jste mě napíchli na nahrávací studio a opisovali si můj mozek. Už jste s tím hotoví, hoši?"
Na druhé straně bylo ticho. Myslím, že Umar doufal, že si na to nebudu pamatovat. O tom mluvit nechtěl. Jenže na řadě s mluvením jsem byl já. „Jak to funguje, ty hajzle? Nosíš můj mozek, když tě ten bastard ojiždí? Neboje to naopak? Jaký jsem, Umare? Můžu konkurovat Honey Pílar?"
Slyšel jsem, jak se snaží ovládnout. „Třeba bychom se domluvili na výměně," řekl nakonec. „Šejch Ridá si skutečně přeje napravit svou chybu. Chce zpět svůj osobnostní modul. Jsem si jist, že by byl ochoten dát vám nahrávku, kterou jsme podle vás udělali, plus vhodné peněžní vyrovnání."
„Peníze," řekl jsem. „Kolik?"
„To si netroufám říct, ale myslím, že šejch bude velmi štědrý. Uvědomuje si, že vám způsobil značné potíže."
„To má teda pravdu. Ale byznys je byznys a boj je boj. Kolik?"
„Deset tisíc kiamů," řekl Umar.
Věděl jsem, že kdybych se cukal, jmenoval by vyšší sumu, ale neměl jsem o jejich peníze zájem. „Deset tisíc?" předstíral jsem, že to na mě udělalo dojem.
„Ano." Už zase ta ulízaná arogance. Za to mi zaplatí. „Můžete přijít sem, tak za hodinu? Šejch Ridá mi přikázal, abych

řekl, že naši lidé připravují na vaši počest speciální oběd. Doufáme, že zapomeneme na naše minulé rozpory, šejchu Maríde. Šejch Ridá a Friedlander bej se nyní musí spojit. Vy a já musíme harmonicky spolupracovat. Souhlasíte?"
„Není boha kromě Boha," prohlásil jsem slavnostně.
„Při Pánu z ka'by," zapřísahal se Umar, „dnešní den bude pro naše dva domy památný."
Zavěsil jsem. „To máš zatraceně pravdu," poznamenal jsem. Opřel jsem se v křesle. Nevěděl jsem, kdo bude nahoře, než skončí odpoledne, ale dny falešného poklidu skončily.
Nejsem úplný cvok, takže jsem nešel do Abú Ádilova paláce sám. Vzal jsem si s sebou jednoho z Kamenů, které mluví, a Kmuzua a také Sajída. Ty druhé dva šejch Ridá odíral a oba cítili, že si s nim musejí vyřídit účty. Když jsem se jich zeptal, zda se chtějí zúčastnit mé ďábelské šarády, ochotně souhlasili.
„Chci ti vynahradit, že jsem té zaprodal Abú Ádilovi," řekl Polo-hadždž.
Zrovna jsem kontroloval své dvě zbraně. Zvedl jsem hlavu: „Ale to jsi už udělal. Když jsi mě vytáhl z té uličky."
„No, mně se zdá, že ti dlužím aspoň ještě jednu pomoc."
„Vy máte jedno takové arabské přísloví," pravil zamyšleně Kmuzu. „'Když slíbil, splnil svůj slib. Když vyhrožoval, nesplnil své hrozby, ale odpustil.' Něco jako křesťanská myšlenka o nastavení druhé tváře."
„To je pravda," řekl jsem. „Ale lidé, kteří žijí svůj život podle přísloví, utrácejí čas děláním spousty pitomostí. 'Oplátka je nejlepší pomsta' je přísloví, kterým se řídím já."
„Já jsem nedoporučoval ustoupit, já sídí. Byla to jen filozofická poznámka."
Sajíd se na Kmuzua podrážděně podíval. „A za tohohle plešatého obra se taky musíš s Abú Ádilem vyrovnat," připomněl mi.
Jízda k Abú Ádilovi do Hamídíje byla zvláštně příjemná. Smáli jsme se a povídali jsme si, jako bychom jeli na výlet nebo na piknik. Nebál jsem se, i když jsem neměl zapojený žádný moďák ani doďáky. Sajíd skoro bez přestávky něco mlel svým zmateným způsobem, který mu vysloužil jeho přezdívku. Kmuzu řídil a hleděl upřeně na cestu, ale i on občas připojil nějaký povzbudivý komentář. Habíb nebo Labíb - který už to byl - seděl vedle Sajída na zadním sedadle a hrál svou tradiční mlčenlivou pískovcovou roli.
Šejchův strážný v bráně nás okamžitě pustil a my jsme ujížděli krásně upravenou zahradou. „Počkejme minutu," navrhl jsem, když nám Kamál, vrchní sluha, otevřel masivní vyřezávané dveře. Znovu jsem si zkontroloval statickou pistoli a podal jsem Sajídovi malou paralyzační pistoli. Kmuzu měl jehlovku, která patřívala Umm Sa'ad. Kámen nepotřeboval jinou zbraň než své holé ruce.
Netrpělivě jsem mlaskl. „Co je, já sídí?' zeptal se Kmuzu.
„Rozhoduju se, co si mám zapnout." Prohrabával jsem se svou krabicí s moďáky a doďáky. Nakonec jsem se rozhodl pro Rexe. V kapse jsem měl Abú Ádilův moďák. Také jsem si přidal doďáky proti strachu a bolesti.
„Až to tady skončíme," ozval se Sajíd toužebně, „mohl bych dostat zpátky Rexe? Moc mi chybí."
„Jasně," ujistil jsem ho, i když jsem sám rád tvrďáka nosil. Sajíd bez něho nebyl prosté on. Pro dnešek mu nechám antologii. Doufal jsem, že uvidím, jak Mike Hammer praští Abú Ádila pěstí do ksichtu.
„Musíme být opatrní," připomínal Kmuzu. „Nesmíme se nechat ukolébat, protože v žilách šejcha Ridy běhá zrada jako červ motolice."
„Díky, ale není velká šance, že bych na to zapomněl."
Pak jsme všichni čtyři vysedli z auta a kráčeli po dlážděném chodníku ke dveřím. Byl pěkný teplý den a slunce na obličeji příjemně hladilo. Byl jsem oblečený do bílé džallábíje a na hlavě jsem měl pletenou alžírskou čepičku. Byl to jednoduchý kostým a vypadal jsem v něm prostě a skromně.
Následovali jsme Kamála do přijímacího pokoje v prvním poschodí. Když jsme míjeli Abú Ádilovo nahrávací studio, cítil jsem napětí. Několikrát jsem se zhluboka nadechl, a než nás sluha s úklonou vpustil k pánovi, byl jsem zase klidný.
Abú Ádil a Umar seděli na velikých polštářích rozložených do půlkruhu uprostřed místnosti. Ve středu uspořádáni bylo zvýšené pódium a na něm už bylo rozloženo několik velkých mis s jídlem a také nádoby s čajem a kávou.
Naši hostitelé vstali, aby nás přivítali. Okamžitě jsem si všiml, že ani jeden z nich neměl zapojený žádný hardware. Abú Ádil ke mně přistoupil s širokým úsměvem. Objal mě a řekl: „Ahlan wa sahlan! - Vítej a buď občerstven!"
„Jsem rád, že se opět setkáváme, ó, šejchu. Nechť vám Alláh otevře Své cesty."
Abú Ádil byl šťasten, když viděl, jak mírně se chovám. Netěšilo ho ale, že jsem s sebou přivedl Kmuzua, Sajída i Kámen. „Pojď a opláchni si prach z rukou. Naliju ti vodu. Tví otroci jsou pochopitelně také vítáni."
„Dej si bacha, frajere," zavrčel Sajíd s moďákem Mika Hammera. „Já nejsem žádný otrok."
„Přesně tak, samozřejmě," ujišťoval ho Abú Ádil, pořád v radostné náladě.
Pohodlně jsme se usadili na polštářích a vyměnili jsme si řadu dalších povinných zdvořilostí. Umar mi nalil šálek kávy a já jsem mu popřál: „Nechť váš stůl trvá navěky."
„Ať Bůh prodlouží váš život," odpověděl Umar. Nebyl zdaleka tak šťastný jako jeho šéf.
Ochutnávali jsme jídlo a přátelsky jsme chvíli debatovali. Jediný disharmonický akord uhodil Polo-hadždž, který vyplivl olivovou pecku a řekl: „To je všecko?" Obličej šejcha Ridy ztuhl. Měl jsem co dělat, abych se nerozesmál nahlas.
„Nuže," řekl Abú Ádil, když uplynul náležitý čas, „bude vám vadit, když přejdeme k obchodním záležitostem?"
„Ne, ó, šejchu. Dychtím tu záležitost ukončit."
„Pak mi dejte osobnostní modul, který jste odnesl z tohoto domu." Umar mu podal malý sáček z umělé hmoty. Abú Ádil ho otevřel. Byly v něm svazky nových desetikiamových bankovek.
„Chci něco víc," řekl jsem.
Umarův obličej zbrunátněl. „Jste blázen, když si myslíte, že teď můžete změnit náš obchod. Dohoda zněla na deset tisíc."
Nevšímal jsem si ho. Obrátil jsem se k Abú Ádilovi. „Chci, abyste zničil Složku Fénix."

Abú Ádil se potěšené rozesmál. „Vy jste skutečné pozoruhodný člověk. Ale to vím od té doby, co jsem si zapojil tohle." Zvedl moďák, který udělal ten den, kdy mě duševně znásilnil. „Složka Fénix je můj život. S její pomocí jsem se dožil tohoto věku. Nepochybně ji brzy budu zase potřebovat. S ni mohu žít dalších sto let."
„Je mi lito, šejchu Rido," řekl jsem a vytáhl jsem svou statickou pistoli, „ale jsem velice tvrdohlavý." Pohlédl jsem na své přátele. I oni mířili na Abú Ádila a Umara svými zbraněmi.
„Přestaňte s těmi pitomostmi," zlobil se Umar. „Přišli jste sem vyměnit moďáky. Udělejme to a co se pak v budoucnu stane, je v nikách Alláhových."
Dál jsem na Abú Ádila mířil, ale upil jsem trochu kávy ze šálku. „Občerstvení je skutečně vynikající, ó, šejchu," položil jsem šálek na pódium. „Chci, abyste zničil Složku Fénix. Vyzkoušel jsem váš moďák, vím, kde ji hledat. Kmuzu a Sajíd vás tady mohou pohlídat, než si pro ni dojdu."
Nezdálo se, že by to Abú Ádila trápilo. „Blafujete," řekl a rozpřáhl ruce. „Kdybyste si byl zapojil můj moďák, věděl byste, že mám kopie. Moďák vám poví, kde jsou jeden nebo dva duplikáty, ale Umar má další, které nenajdete."
„Sakra," vložil se Sajíd, „vsadím se, že mu rozvážu jazyk."
„Nevadí, Sajíde," uklidňoval jsem ho. Uvědomil jsem si, že Abú Ádil má pravdu, dostali jsme se do slepé uličky. Zničením nějaké diskety a nějakého výtisku nic nevyřeším. Nemohl jsem zničit myšlenku Složky Fénix a v daném okamžiku bych Abú Ádila ničím nepřinutil, aby od ní ustoupil.
Kmuzu se ke mně naklonil. „Musíte ho přesvědčit, aby toho nechal, já sídí."
„Nevíš jak?"
„Bohužel ne."
Zbýval mi jediný trumf, ale nechtělo se mi ho vytáhnout. Kdyby mi to nevyšlo, Abú Ádil by vyhrál a já už bych nikdy nebyl schopen před ním ochránit sebe nebo zájmy Friedlander beje. Ale neměl jsem na vybranou. „Šejchu Rido," řekl jsem pomalu, „na vašem móda ku je nahrána ještě spousta dalších věcí. Dověděl jsem se šokující informace o tom, co jste udělal a co plánujete."
Poprvé se mu v obličeji objevily obavy. „O čem to mluvíte?"
Snažil jsem se vypadat, jako že se mě to netýká. „Víte, samozřejmě, že přísni náboženští vůdcové nesouhlasí s mozkovými implantáty. Nepodařilo se mi najít imáma, který by ho měl, takže si nikdo nemohl zapojit váš moďák a mít přímý zážitek. Ale hovořil jsem s šejchem al-Hadžim Muhammadem ibn Abdurrahmánem, který řídí modlitby v Severní mešitě."
Abú Ádil na mě upřeně hleděl vytřeštěnýma očima. Severní mešita byla největší a nejmocnější kongregace ve městě. Prohlášení jejích představitelů mělo často váhu zákona.
Pochopitelně jsem blafoval. V životě jsem nebyl v Severní mešitě. A imámovo jméno jsem si právě vymyslel.
Šejchovi se třásl hlas. „O čem jste s ním mluvil?"
Pousmál jsem se. „No, podal jsem mu přesný popis vašich minulých hříchů a zamýšlených zločinů. Tedy, je tu jeden fascinující technický problém, který se ještě nepodařilo vyjasnit.
Rozumějte, starší církve dosud nerozhodli, zda osobnostní modul nahraný podle žijící osoby může být připuštěn u islámského soudu jako důkaz. My oba víme, že takový moďák je zcela spolehlivý, mnohem spolehlivější než jakýkoliv mechanický detektor lži. Ale imámové, bůh žehnej jejich poctivým srdcím, o tom pořád diskutují. Možná bude ještě dlouho trvat, než vyhlásí opatřeni, ale zase, možná už teď jste v pořádném maléru."
Odmlčel jsem se, aby si to mohl srovnat v hlavě. Celé ty nábožensko-právní tahanice jsem si vymyslel v letu, ale bylo to zcela hodnověrné. Byla to otázka, kterou islám skutečně bude muset řešit, stejně jako se musel vyrovnat s celým ostatním technickým pokrokem. Šlo jen o to rozhodnout, jak je véda o neuroaugmentaci spojena s učením proroka Muhammada, ať mu Alláh žehná a dá mu mír.
Abú Ádil nervózně poposedával na polštáři. Zjevně zápasil se dvěma nepříjemnými možnostmi: zničit Složku Fénix, nebo být odevzdán nepromíjejícím zástupcům Posla Božího. Konečně s povzdechem promluvil: „Poslechněte mé rozhodnutí. Nabízím vám místo sebe Umara Abdulqáwího."
Zasmál jsem se. Umar vydal zděšené zakvílení. „Co bychom s ním k čertu dělali?" zeptal se Polo-hadždž.
„Určité jste se z moďáku dověděl, že Umar vymyslel mnohé z mých méně čestných podniků. Jeho vina je téměř stejná jako moje. Já mám však moc a vliv. Možná ne dost, abych zadržel hněv celé islámské komunity města, ale určitě dost na to, abych ho zaměřil jinam."
Předstíral jsem, že návrh zvažuju. „Ano," řekl jsem pomalu, „bylo by velice těžké odsoudit vás."
„Ale odsoudit Umara by nebyl žádný problém." Šejch Ridá se obrátil ke svému asistentovi. „Je mi to lito, můj hochu, ale zavinil sis to sám. Vím o tvých špinavých čachrech. Když jsem si zapojil moďák šejcha Marída, pochopitelně jsem se musel dozvědět o tvém rozhovoru s ním. Ten, v němž on odmítl tvůj návrh, abyste se zbavili mne i Friedlander beje."
Umar smrtelně zbledl. „Ale já jsem nikdy nezamýšlel—"
Abú Ádil nevypadal rozzlobený, jen velice smutný. „Myslel sis, že jsi první, koho to napadlo? Kde jsou tví předchůdci, Umare? Kde jsou všichni ti ambiciózní mladí muži, kteří zastávali tvé místo v minulém století a půl? Dříve nebo později skoro každý z nich začal jednat proti mně. A dnes jsou všichni pryč a zapomenuti. Stejně jako budeš ty."
„Smiř se s tím, Himáre," vysmíval se Sajíd, „jak si kdo ustele, tak si lehne. Splácení dluhů je svinstvo, co?"
Abú Ádil smutné potřásal hlavou. „Bude mě mrzet, že té ztratím, Umare. Miloval jsem té, jako bych byl tvůj vlastní otec."
Pobavilo mě to a těšilo mě, že se věci vyvíjely podle mého plánu. Vybavila se mi myšlenka z nějaké americké prózy: „Když ztratíte syna, můžete si pořídit druhého - ale maltézský sokol je jen jeden."
Umar měl však jiný názor. Vyskočil a ječel po Abú Ádilovi. „To vás spíš zabiju! Všechny vás zabiju!"
Sajíd vypálil z paralyzační pistole dřív, než Umar stačil vytáhnout svou zbraň. Umar se sesunul na podlahu a zmítal se v

křečích. Obličej se mu zkroutil do ošklivé grimasy. Pak se konečně ztišil. Několik hodin bude v bezvědomí, ale vzpamatuje se a pak mu bude dlouhý čas pořádně zle.
„Teda," komentoval Polo-hadždž, „skládat se umí fakt hezky."
Abú Ádil si povzdechl. „Tak jsem si dnešní odpoledne nepředstavoval."
„Opravdu?"
„Musím přiznat, podcenil jsem vás. Přejete si odvést ho hned s sebou?"
Ve skutečnosti jsem neměl chuť starat se o Umara, protože, koneckonců, s žádným imámem jsem nemluvil. „Ne," řekl jsem, „Myslím, že ho nechám ve vašich rukou."
„Můžete si být jist, že se mu dostane spravedlnosti," ubezpečil mě šejch Ridá. Pohled, který upřel na svého falešného pomocníka, mrazil. Skoro mi bylo Umara líto.
„Spravedlnost," použil jsem staré arabské přísloví, „znamená, že vrátíte věci tam, kam patří. Chtěl bych nyní svůj moďák."
„Ano, samozřejmě, hned." Natáhl se přes dosud nehybné Umarovo tělo a vložil mi moďák do dlaně. „A vezměte si ty peníze."
„Ne, peníze ne. Ale nechám si váš moďák. Jako záruku vaší spolupráce."
„Pokud to považujete za nutné," souhlasil nešťastně. „Pochopil jste, že jsem nesouhlasil se zlikvidováním Složky Fénix. A že to neudělám."
„Pochopil." Pak mě náhle něco napadlo. „Mám však ještě jednu žádost."
„Ano?" zatvářil se podezíravě.
„Chci, aby z ní bylo odstraněno mé jméno, a také jména mých přátel a příbuzných."
„Samozřejmě." Byl rád, že můj poslední požadavek může snadno splnit. „Rád to udělám. Jen mi pošlete seznam."
Později, cestou k autu, mi Kmuzu a Sajíd gratulovali. „Bylo to dokonalé vítězství," radoval se Polo-hadždž.
„Ne zdaleka ne," nesouhlasil jsem. „A mrzí mě to. Abú Ádil a Papá pořád ještě mají tu prokletou Složku Fénix, i když z ní naše jména zmizí. Připadám si, jako bych handloval jména svých přátel za jména nevinných neznámých. Jako bych řekl šejchu Ridovi: 'Klidné si ty druhé zabij, je mi to jedno.'"
„Dokázal jste, co bylo v lidských silách, já sídí." řekl Kmuzu. „Měl byste být vděčný Bohu."
„Nejspíš ano." Vyndal jsem si Rexe a podal ho Sajídovi. Šťastné se usmál, že ho má zase zpátky. Jeli jsme zpět k domu. Kmuzu a Sajíd dlouze debatovali o tom, co se právě stalo, ale já jsem jel mlčky, zahalený v chmurných myšlenkách. Z nějakého důvodu jsem to cítil jako porážku. Připadalo mi, že jsem udělal špatný kompromis. A cítil jsem nepříjemnou jistotu, že to nebude poslední kompromis.
Pozdě v noci mě vzbudilo vrznutí dveří ložnice. Zvedl jsem hlavu a viděl jsem, jak vešla nějaká žena, oblečená do krátkého splývavého negližé.
Odhrnula přikrývku a vklouzla ke mně do postele. Položila mi ruku na tvář a políbila mě. Byl to nádherný polibek. Úplně mě probudil. „Podplatila jsem Kmuzua, aby mě sem pustil," šeptala. S překvapením jsem si uvědomil, že je to Indihar.
„Jo? A jak jsi ho podplatila?"
„Řekla jsem mu, že odvedu tvou pozornost od bolesti."
„Dobře ví, že na to mám pilulky a software." Obrátil jsem se na bok, abych jí viděl do obličeje. „Indihar, co tady děláš? Řekla jsi, že se mnou nebudeš spát."
„No, tak jsem změnila názor," řekla. Neznělo to nijak nadšeně. „Jsem tady. Přemýšlela jsem o tom, jak jsem se chovala, když... potom, co Džirdži umřel."
„Ať je k němu Alláh milosrdný," zašeptal jsem. Objal jsem ji jednou rukou. I když se snažila být statečná, cítil jsem, jak jí po tváři stékají slzy.
„Udělal jsi toho pro mě a pro děti tolik."
„A proto jsi tady? Protože jsi mi vděčná?"
„No," řekla, „ano. Jsem ti dlužná."
„Nemiluješ mě, že ne, Indihar?"
„Maríde, nechápej to špatně. Mám tě ráda, ale—"
„Ale to je všechno. Poslouchej, opravdu si myslím, že to nebyl nejlepší nápad. Řekla jsi, že se mnou nebudeš spát, a já jsem to respektoval."
„Papá chce, abychom se vzali," do hlasu se jí vloudila zlost.
„Myslí si, že je to hanba pro jeho dům, když tady žijeme jen tak. I když spolu nespíme."
„I když mé děti potřebují otce a mají tě rádi, nevezmu si tě, Maríde. Je mi jedno, co Papá říká."
Po pravdě řečeno, vždycky jsem si myslel, že manželství je něco, co se přihodí jen jiným lidem, jako dopravní nehoda. Pořád jsem cítil povinnost postarat se o Šaknahího vdovu a jeho děti, a kdybych si už musel někoho vzít, vybral bych si nejspíš Indihar. Ale stejně...
„Možná na to Papá zapomene, než přijde z nemocnice."
„Já jen a bys to věděl," řekla Indihar. Dala mi další polibek -tentokrát cudně na tvář - a pak tiše vstala z mé postele a odešla do svého pokoje.
Cítil jsem se jako šlechetný grázl. Uklidnil jsem ji, ale v hloubi duše jsem nevěřil, že by Friedlander bej zapomněl na své rozhodnutí. Jediné, na co jsem byl schopen myslet, byla Jasmína a to, jestli by se mnou dál chodila, kdybych byl ženatý s Indihar.
Nemohl jsem usnout. Převaloval jsem se ze strany na stranu a muchlal přikrývky do zmatené hromady. Konečné jsem to vzdal, vylezl z postele a šel do pracovny. Sedl jsem si do pohodlného koženého křesla a vzal z krabičky moďák Moudrého rádce. Několik sekund jsem na něj hleděl a uvažoval, jestli bude schopen nějak srovnat události posledních

dni. „Bismilláhi," zamumlal jsem. A zapojil jsem si ho.
Audranovi se zdálo, že je v opuštěném městě. Bloudil úzkými hustými uličkami - hladový, žíznivý a velice unavený. Po chvíli zahnul za roh a vyšel na tržiště. Stánky a pulty byly opuštěné a bez zboží. Přesto poznal, kde je. Byl zpět v Alžíru.
„Haló?" Zakřičel. Žádná odpověď. Vzpomněl si na staré rčení: „ Přišel jsem do svého rodiště a zvolal: 'Přátelé mého mládí, kdeže jsou ?'A ozvěna odpověděla: ' Kdeže jsou.'"
Začal smutkem plakat. Pak promluvil nějaký člověk a Audran se otočil. Poznal ho, byl to Posel Boží. „ Šejchu Maríde, " řekl Prorok, ať mu Alláh požehná a dá mu mír, „což mne nepovažuješ za přítele svého mládí?"
A Audran se usmál. „ Já Hazrat, což po tvém přátelství netouží všichni lidé na světě? Ale má láska k Alláhovi tak dokonale naplňuje mé srdce, že v něm není místa pro lásku či nenávist ke komukoliv jinému."
„Pokud je to pravda, " řekl prorok Muhammad, „pak jsi požehnán. Pamatuj však, že byl zjeven tento verš: 'Nedosáhneš nikdy širokých dveří zbožnosti, dokud se nevzdáš toho, co miluješ nejvíce. ' Co nejvíc miluješ, ó, šejchu ? "

Probudil jsem se, ale tentokrát jsem vedle sebe neměl Džirdžiho Šaknahího, aby mi vidění vysvětlil. Uvažoval jsem, jaká by asi byla odpověď na Prorokovu otázku: pohodlí, potěšení, svobodu? Děsil jsem se představy, že bych se něčeho z toho měl vzdát, ale nejspíš bych si na to měl zvyknout. Můj život s Friedlander bejem sotva kdy zahrnoval pojem snadnosti nebo svobody.
Ale život začne až ráno. Do té doby jsem měl za úkol přežít noc. Vydal jsem se hledat svou krabičku s pilulkami.

Oheň ve slunci
Z amerického originálu A Fire In The Sun
vydaného A Foundation Book (Doubleday),
New York 1989,
přeložila Ladislava Vojtková.
Odborná jazyková spolupráce Jaroslav Olša Jr.
V knize byly citovány úryvky z následujících děl:
Čtyřverší od Omara Chajjáma v překladu Josefa Štýbra,
I -ťing / Kniha proměn v překladu Oldřicha Krále,
Korán v překladu A. R. Nykla.
Obálku nakreslil Karel Soukup.
Vydalo sdružení POLARIS,
nám. Míru 18, Frenštát p. R.
v roce 1997 jako svou 46. publikaci.
Tisk - CENTA s.r.o., Vídeňská 113, Brno.
Vydání první.
ISBN 80 - 85911 - 35 - 3